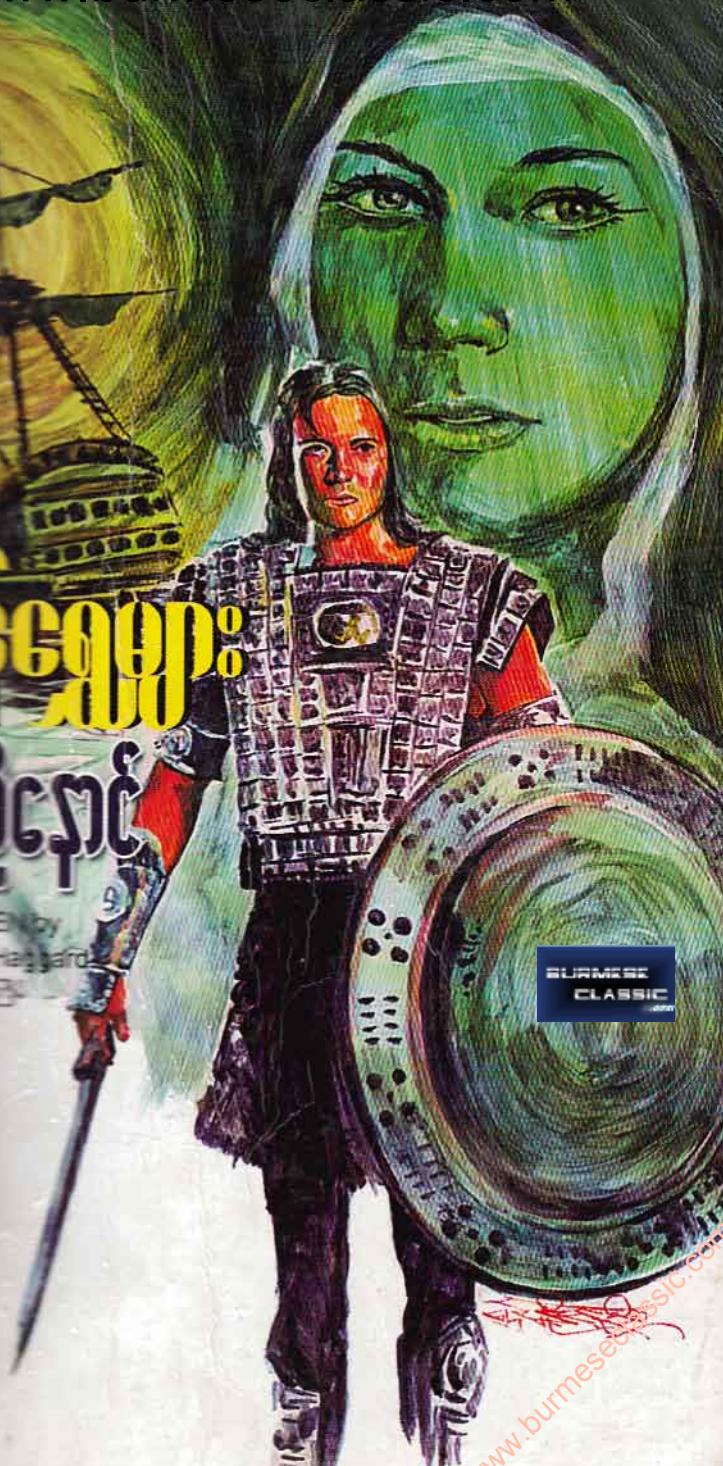

ဒုတိယမြောက် ဗိုလ်ချုပ်ချုပ်

ပြုစုရေးဆရာ
Dr. Roder Hayward

BURMESE
CLASSIC

စာအုပ်အမျိုးအစား:

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၄၇၇၀၄၀၉
မျက်နှာဖုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၅၂၈၀၅၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ် > (၂၀၀၉၊ ဇူလိုင်လ)
အုပ်စု > (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး > ရန်နိုင်ဦး
ကွန်ပျူတာစာပေ > Quality
အတွင်းဖလင် > Quality

ပုံနှိပ်သူ
နော်ဆဲနေမူး(ခ)လီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၈၂၇၇)
အမှတ် ၁၂၁ အလုံလမ်း။ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမြင့်ထွန်း(မြ) (၀၃၉၀၆)
အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (ပထမထပ်)
ကုန်သည်လမ်းနှင့်ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး > ၃၀၀၀ - ကျပ်

ဒဂုန်ရွှေများ	၈၉၅-၈၃
ဒွေးညီနောင်/ဒဂုန်ရွှေများ - ရန်ကုန်၊ Quality Publishing House ၂၀၀၉။ ၃၆၈ - စာ၊ ၁၃၂၀၀၀၅၀၀၀ (၁) ဒွေးညီနောင်	

ကရူးဆိတ်(CRUSADE) ခေါ် ဘာသာရေးစစ်ပွဲကြီး စတင် ဖြစ်ပွား ရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ ခရစ်နှစ် ၁၀၇၁ ခုနှစ်၌ 'ဆယ်လဂျူ' အမျိုးအနွယ် တူရကီများသည်၊ ဆီးရီးယား-ပလက်စတိုင်း စသောနယ်ရှိ မိုဟာမက်ဘာသာဝင် အာရပ်လူမျိုးများလက်မှ 'ဂျေရူးဆလမ်' (JERUSALEM) မြို့တော်ကိုသိမ်းပိုက်မိသောအခါ မြို့နေခရစ်ယာန် များအား ဘာသာရေးအားဖြင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ကြကုန်၏။ ဂျေရူးဆလမ်မှာ ခရစ်မွေးဖွားရာနှင့် သင်္ချိုင်းရာရှိသည်အတွက် ခရစ်ယာန်တို့၏ အထွတ် အမြတ်ထားရာ မြို့ဖြစ်သည်အလျောက် ထိုမြို့တော်သို့ လာရောက်သော ဘုရားဖူးခရီးသည်များအား လမ်းမှဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ကြကုန်၏။ ပစ္စည်း များကိုလုယူပြီးလျှင် ညည်းပန်းနှိပ်စက်ကြကုန်၏။

ထိုသတင်းများကို ကြားရသောအခါ ဥရောပတစ်တိုက်လုံး ဝီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်၊ မိမိတို့အထွတ်အမြတ်ထားသောမြို့တော်ကို တူရကီများ လက်တွင်းမုပြန်၍ယူရန် အစည်းအဝေးများပြုလုပ်ကာ ဆုံးဖြတ်ကြကုန်၏။ အရပ်သားများ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ သူရဲကောင်း ငစ်ဗိုလ်များ၊ မင်းညီမင်းသားများသည် မြို့တော်ကိုပြန်၍ယူရန် မိမိတို့စား ဖြင့် အသက်စွန့်၍တိုက်ခိုက်ပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြကုန်၏။

ထိုသို့တပြီးကား ခရစ်ယာန်စစ်သည်တော်များသည် သံကိုယ် ကျပ်အင်္ကျီများကိုဝတ်ကာ ရင်တွင်အနီရောင်အဝတ်ဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်အသားကို တပ်ဆင်ကြလေရာ၊ ထိုအထိမ်းအမှတ်ကိုအစွဲပြု၍ 'လက်ဝါးကပ်တိုင် စစ်သား' ဟူ၍ ရာဇဝင်တွင် ခေါ်ခဲ့လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ၁၀၉၆ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်အချိန်လောက်၌ လက်ဝါးကပ် တိုင် စစ်သားစုအဖွဲ့ကြီး ၄စုတို့သည် အလွန်ဝေးလံသောဂျေရူးဆလမ် မြို့တော်ရှိရာ အရှေ့ဘက်သို့ ချီတက်ကြကုန်၏။ ဘု(လ်)ခရီးယားနယ်ကို ဖြတ်ပြီးနောက် 'အင်တီအုပ်' မြို့ကို ၇ လတိုင်တိုင်ပိုင်း၍ သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ ကုန်၏။

ခရစ်ယာန်များဘက်မှ အကျအဆုံးကား မနည်းပါးလှချေ။ စစ်ပွဲ၌ကျဆုံးသည့်အပြင် ချီတက်ခဲ့ရသော ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်၌ အထပ်ထပ်သော တောကြီးတောင်ကြီးများ၊ ရိက္ခာမရနိုင်သော အရပ်ဒေသများ၊ ရေမရှိသော ကန္တာရကြီးများ၊ မြေ၊ ကင်း၊ ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား၊ သားရဲတို့ ပေါသော တောနက်ကြီးများမှစ၍ အမျိုးမျိုးသော ဘေးအန္တရာယ်တို့ဖြင့် ကျဆုံးပြီးနောက် ပုလိပ်ရောဂါ ကပ်ရောက်သဖြင့်လည်း ထပ်မံသေကြေပျက်စီးကြပြန်လေသည်။

နောက်ဆုံးတောင်ကြီးများကိုကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် အထွတ်အမြတ်ထားသောမြို့တော်ကြီးကို အဝေးမှမြင်ရသောအခါ ဖူးမျှော်နိုင်ရန် ကံကောင်းသော စစ်သားဟူ၍ ထောင်ပေါင်းအနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ရှိတော့၏။ ထိုကျန်သမျှ လူများသည် မြေပေါ်တွင်လက်စွဲများကို မြှောက်ကာ အရိုအသေပြုကြကုန်၏။

သီတင်းပေါင်းအတော်ကြာ တိုက်ခိုက်ရပြီးနောက် 'ဂျေရူးဆလမ်' မြို့တော်ကို သိမ်းပိုက်အောင်မြင်လေသည်။

ဤသို့နှင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို အထိမ်းအမှတ်ထားသော ခရစ်ယာန် စစ်သားများကတစ်ဖက်၊ 'လခြမ်း' တံဆိပ်အလံတော်ကို အမှတ်ထားသည့် မိုဟာမက်၏ တပည့်များကတစ်ဖက် တိုက်ခိုက်သော စစ်ပွဲများကို 'ကရူးဆိတ်' စစ်ပွဲ သို့မဟုတ် 'လက်ဝါးကပ်စစ်ပွဲ'ဟု ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်း ၅၀ အကြာတွင် ဒုတိယ ကရူးဆိတ် (၁၁၄၇-၄၉) ဖြစ်၍၊ ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်တွင် ခရစ်ယာန်များ အရှုံးကြီးရှုံးရသော စစ်ပွဲဖြစ်၏။ ထို့နောက် ၁၁၈၇ ခုနှစ်၌ မိုဟာမက်ဒင်တို့တွင် သူရသတ္တိဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာဖြင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံသော 'ယုစုပ်စလေဒင်' ဘုရင်သည် ဂျေရူးဆလမ်မြို့တော်ကို သိမ်းပိုက်ပြန်၏။

စလေဒင်ဘုရင်မှာ အာရှတိုက်၌သာမက ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသောဘုရင်ဖြစ်၍ တိုင်းပြည်ရေးရာ၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ စစ်မြေပြင်တွင် ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ရဲရင့်ခြင်း၊ သူ၏ဘာသာကို ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ကြီးနိုင်ငံယုညည်း အမှုများကို တရားသဖြင့် ဖြစ်စေလိုသော

ဆန္ဒရှိခြင်း အစရှိသော ဂုဏ်ထူးဝိသေသနတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့် ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့်လည်း ဖမ်းဆီးရမိသော စစ်သားသုံးပန်းတို့အား ခရစ်ယာန်များက တူရကီကို နိုင်စဉ်ကကဲ့သို့ သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုဘဲ၊ သင့်လျော်သော အဖိုးစာနားပေး၍ရွေးနုတ်က အခွင့်ပြုလေသည်။ ဤသို့ စလေဒင်ဘုရင်၏ အောင်မြင်မှုကြောင့်လည်း တတိယ ကရူးဆိတ် စစ်ပွဲကြီး (၁၁၈၉-၉၂) ဖြစ်ပွားရပြန်လေသည်။

ယခုရေးသားအံ့သော အဖြစ်အပျက်များမှာ စာရေးဆရာကြီး 'ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်' သည် ဒုတိယ ကရူးဆိတ်စစ်ပွဲကြီးကို နောက်ဝံထားကာ ဖြောင့်မှန်မျှတသောစိတ်ရှိသည့် စလေဒင်ဘုရင် ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာ တက်ချိန် ၁၂ ရာစုအတွင်း၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော အကြောင်းအရာများဖြစ်လေသည်။

ဒဂုန်ရွှေမျှား

www.burmeseclassic.com

စလေဒင်၏အိပ်မက်

အရှေ့ဘက်တိုင်းတစ်ခွင်တွင် ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာရှင် သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ဖြစ်သော 'စလေဒင်'သည် ဒမတ်စကပ်မြို့ရှိ ရွှေနန်းတော်၌ စံနေတော်မူစဉ် သူ့အားအထွတ်အထိပ်သို့ရောက်၍ ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာနှင့် ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးတော်မူသော ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးအာဏာကို ချီးကျူးလျက် ရှိလေ၏။ သူ့အားငယ်စဉ်က ဦးလေးတော်နှင့်အတူ အိပ်စက်ပြည်သို့ စွန့်စားလိုက်ပါရန် တိုက်တွန်းခဲ့သော ဆီးရီးယားဘုရင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော ခမည်းတော် 'အရွတ်ဘုရင်ကြီး' အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိအလိုဆန္ဒအတိုင်း ဟုတ်ဘဲ တန်ခိုးအာဏာကြီးမားသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပုံကိုလည်းကောင်း တန့်နဲ့စဉ်းစားနေမိ၏။ ထို့နောက် မိမိနှင့်အတူတကွ ငြိမ်းပြင်းလာရသော ညီအစ်ကိုတော်များ၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့သော နှစ်မတော်များ အကြောင်းကိုလည်း ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့မိ၏။ ထိုညီတော်၊ နှစ်မတော်၊ နှစ်မတော်များကား အားလုံးပင် ကွယ်လွန်သွားကြလေကုန်ပြီ။ ဤသို့ အမှတ်ရသောညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတစ်စုထဲတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှူး

www.burmeseclassic.com

တစ်ဦး ခိုးယူထွက်ပြေးသော နှမတော် 'ဇိဘီဒီ' ကို အခြားသူများထက်ပို၍ အမှတ်ရမိရာ၏။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံမှာ ခမည်းတော် 'အေရွတ်' ဘုရင်ကြီးရှိစဉ်က စစ်သုံးပန်းအဖြစ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးထားသော 'ဆာ-အင်ဒရူးဒီအာစီ' ဆိုသူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးစစ်ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးမှာ စလေဒင်နှင့်လည်းကောင်း၊ နှမတော် 'ဇိဘီဒီ'နှင့်လည်းကောင်း၊ လူငယ်အချင်းချင်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှူးသည် နှမတော် 'ဇိဘီဒီ'နှင့် တိတ်တဆိတ် ရည်ငံကြပြီးနောက် အခါအခွင့်ကောင်းကိုယူ၍ 'ဇိဘီဒီအာ' ခိုးယူပြီးလျှင် အင်္ဂလန်သို့ စွန့်စားထွက်ပြေးလေသည်။ စလေဒင်သည် ဤသို့ မိမိခမည်းတော် အေရွတ်ဘုရင်ကြီးနှင့်တကွ အိမ်တော်သူ အိမ်တော်သား၊ ဆွေတော် မျိုးတော်များ၏ မျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်သွားသော နှမတော် 'ဇိဘီဒီအာ' သူ၏ လင်ယောကျ်ား သစ္စာဖောက်သမား 'ဒီအာစီ'ကို သတ်၍ အင်္ဂလန်မှ ပြန်၍ခိုးယူမည်ဟု သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုမိ၏။ သို့သော် နှစ်များမကြာမီ 'ဇိဘီဒီ'မှာ သမီးကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြီးနောက် သေဆုံးသွားကြောင်းနှင့် သူလျှိုများ၏ မြဲပြာဆိုလျှောက်ကြားချက်အရ သိရ၏။

သို့ဖြစ်၍ စလေဒင်မှာ 'ဇိဘီဒီအာ' ပြန်၍ခိုးယူရန်သော်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှူးအား လက်စားချေရန်သော်လည်းကောင်း အခွင့်မရခဲ့ချေ။ သို့သော် 'ဇိဘီဒီ'မှ ကျန်ရစ်ခဲ့သောသမီးကလေးမှာ ယခုတိုင် အသက်ရှင်၍နေခဲ့ပါမူ ယခုအချိန်၌ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်၍ နေပေတော့မည်ဟု အင်္ဂလိပ် မဟာဆီ မဟာသွေးတစ်ဝက် ရော၍နေသော်လည်း မိမိ၏ တူမတော် အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်ရကား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော တူမတော်အတွက် စိတ်ကူးဖြင့် လွမ်းဆွတ် တသမိရာ၏။

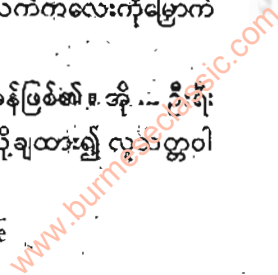
ဘုရင်ကြီးသည် ဆွေးမြည့်ဟောင်းနွမ်း၍ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှပင် မေ့လျော့နေပြီဖြစ်သော ရှေးနှစ်ပေါင်းအတော်ကြာက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းမှ တစ်ဖန် တမန်တော် ယေရှုနှင့် တမန်တော်မိုဟာမက်တို့၏ နောက်လိုက်များသည် အချင်းချင်း နောက်ဆုံးအကြိမ်တိုက်ရမည့် ဂျီဟတ် (Jihad) ခေါ် သာသနာရေး စစ်ပွဲကြီးအကြောင်းကို မျှော်မှန်းတွေးတောကာ

စိတ်ပျံ့လွင့်လျက်ရှိတော့၏။ ထိုစစ်ပွဲအတွက် သူ့မှာ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ပြီးဖြစ်ရကား သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ရမည့်အရေးများကို မျှော်တွေးကာ သက်ပြင်းချမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စလေဒင်ဘုရင်မှာ သူ၏ မကောင်းသောကြံ့ဗွာက စစ်ပွဲတစ်ပွဲမှတစ်ပွဲသို့ တိုက်ခိုက်နိုင်အောင် ဖန်တီးခဲ့သော်လည်း အမှန်အားဖြင့်မူ သူသည် တိုက်မှု၊ ခိုက်မှု၊ သတ်ဖြတ်မှု များကို လိုလားနှစ်သက်သူ မဟုတ်ချေ။

ဘုရင်ကြီးသည် အထက်ပါ အကြောင်းများကို တသိတတန်းကြီး ဆွေးပြီးနောက် စက်တော်ခေါ်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေး အိပ်မက်တစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း မြင်မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ခေါင်းမြီးမြဲ၍ထားသော မိန်းမသဏ္ဍာန်တစ်ခု သည် သူ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီးနောက် ခေါင်းမြီးမြဲကို ဖွင့်ချလိုက်သည့်ခဏ၌ အလွန်ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး တို့ မြင်ရ၏။ မိန်းမပျိုမှာ သူ့ရုပ်သွင်နှင့် တထေရာတည်းတူသဖြင့် အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်မှူးနှင့် ထွက်ပြေးသော နှမတော်၏ သမီးဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချ သူဆမိ၏။ အဘယ်အတွက် သူ့ထံသို့ ရောက်လာရသည်ကို အံ့ဩကာ အိပ်မက်ထဲ၌ပင် 'အလာ' (ဘုရားသခင်)အား အဘယ်အတွက် ထိုမိန်းမပျို ချောက်လာကြောင်း ပိုမိုထင်ရှားစွာပြစေရန် တောင်းပန်ရှိခိုးမိ၏။ တစ်ခဏ ချင်း၌ပင် ရှုမြင်ကွင်းသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားပြီးနောက် မိန်းမပျိုရော သူပါ ဆီးရီးယားပြည်စစ်မြေပြင်သို့ရောက်ကာ နံဘေးဖတ်လည်၌ မရေ ခွက်နိုင်သော မိုဟာမက် ဘာသာဝင် ဆာရာဆပ် (အာရပ်လူမျိုး) အလောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ သေဒဏ်စီရင်ချက် ချမှတ်ခြင်းခံရသော 'စရင့်' ခေါ်မျက်နှာဖြူစစ်သားများကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ စလေဒင်သည် သူ၏တပ်ဦး၌ရပ်ကာ ဓားကောက်ကြီးကို ဝင့်၍အမိန့်ပေး ဆာရာဆပ်ဆီဆီ၌ မိန်းမပျိုသည် ဖြူဝင်းလှပသော လက်ကလေးကိုမြှောက်

ဘာ - "ကျွန်ုပ်ကား သင်၏ တူမတော် အစစ်အမှန်ဖြစ်၏။ အို... ဦးရီး ဆာ အရှင်မင်းမြတ်၊ ဦးရီးတော်၏ ဓားကို နံဘေးသို့ချထား၍ လှည့်ပတ်

မျှား၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေးတော်မူပါလော့”ဟု တားဆီး၏။ ထိုအခါ စလေဒင်က -

“အသို့ဆိုရသနည်း တူမတော် ... ဤသို့ဆိုပါက ထိုအသက်များကို ဇီဝိတဒါနအဖြစ် ဝယ်ယူရန် အသင်၌မည်ကဲ့သို့သော ပစ္စည်းဥစ္စာ လက်ဆောင်ပစ္စာများ ပါသနည်း”

“ကျွန်ုပ်ယူခဲ့သော အဖိုးတန်ပစ္စည်းကား အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ အသွေးအသားများ ဖြစ်၏။ ထို ကျွန်ုပ်အသွေးအသားတို့ကို ရက်ရောစွာ ပေးအပ်ခြင်းသည်ကား အကုသိုလ်များပြားလှသော သင်၏ ဝိညာဉ်အတွက် ဘုရားသခင်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးလက်ဆောင်ပေတည်း”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် လှပသောမိန်းမပျိုသည် သူ၏ ဖြူဖွေးသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် စလေဒင်ဘုရင်၏ ဓားကောက်ကြီးကို သူ၏ ဖောင်းအိသော ရင်အုံနှင့် ထိလှဘာနန်းဆွဲ၍ ချလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ စလေဒင်သည် အိပ်ရာမှဖျတ်ခနဲ လန့်၍နိုးပြီးနောက် မိမိမြင် မက်သောအိပ်မက်အကြောင်းကို စဉ်းစားကာ စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေသော် လည်း၊ ထိုအကြောင်းကို မည်သူအားမျှ မပြောချေ။ ဒုတိယည၌ ထိုအိပ်မက်ကို ထပ်မံမြင်မက်ပြန်၏။

တတိယည၌လည်း ထိုအိပ်မက်သည် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိဘဲ ယခင်ကထက်ပင် ထင်ရှားစွာပေါ်လာပြန်ရာ ထိုအခါ၌မူ ဘုရင်ကြီးသည် ဤအိပ်မက်ကား ဧကန်ပင် ဘုရားသခင်ထံမှ စေလွှတ်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိ ပညာရှိ ပုရောဟိတ်များနှင့်တကွ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးများပါ ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လေ သည်။

ထိုအခါက အိပ်မက်ခြင်း၊ နိမိတ်ပြခြင်း၊ ဗေဒင်ဟောခြင်း၊ လက္ခဏာဖတ်ခြင်းများကို အရှေ့တိုင်းရင်းသားများသာမက အနောက်နိုင်ငံ များ၌ပင် ယုံကြည်သက်ဝင်လျက် ရှိကြလေသည်။

ပညာရှိ သုခမိန်များနှင့်တကွ ဆရာတော်ကြီးများသည် သုံးကြိမ် တိုင် ဆက်လက်မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို ကြားနာစစ်ဆေးပြီးနောက် ဘုရင်ကြီးအား အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်တင်ကြကုန်၏။

အသင်မင်းကြီး ... ဝေးလံသော အင်္ဂလန်တွင် နေထိုင်သည် အသင့်တူမတော်သည် မကြာမီရောက်လာ၍ သူ၏မြင့်မြတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုး မငဲ့ကွက်ခြင်းစသော တရားများဖြင့် သင်နှင့်တကွ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား သွေးချောင်းစီးစေခြင်းတည်းဟူသော သတ္တန္တရကပ်မှ ကယ်တင်အံ့၊ ကမ္ဘာ၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကိုပေးအံ့။ ‘အလာ’ သည် သင့်အား ဤအိပ်မက်ဖြင့် သတိပေးခြင်းဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမပျိုအား အသင်၏ နန်းတော်သို့ မရောက်ရောက် အောင်ဆောင်ယူလျက် အသင်၏အပါးတွင် ခစားစေလော့။ အသင်၏ မျက်မှောက်တွင် အမြဲထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ထားလော့။ အသင်၏ တူမတော်သည် အသင့်ထံမှ အကယ်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ ပါလျှင် ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးလည်း သူနှင့်အတူ တစ်ခါတည်း ပါသွားပြီဟု ၍သာ မှတ်ယူလေလော့”

အထက်ပါလေးနက်သော စကားများကိုကြားရသောအခါ ဘုရင် ကြီးသည် နှစ်သိမ့်အားရတော်မူလှ၍ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဤအတိုင်းပင် ယူဆပါကြောင်းနှင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလေသည်။

ထို့နောက်ဘုရင်ကြီးသည် မိမိ၏ လူယုံတော် ဝိုလ်မူးတစ်ဦးအား အမြန်လာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုသူကား စလေဒင်၏ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးသူလျှိုတစ်ဦးဖြစ်၍ အပြင်အပွ၌ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ဆင်ယင်ထားသော် လည်း အတွင်းစိတ်ဓာတ်၌မူ ‘ကိုရမ်’ ကျမ်းစာကို လျှိုဝှက်စွာ လက်ခံသူ ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ မိန်းမပျို၏ဖခင် ‘ဆာ-အင်ဒရီဒီအာစီ’ နေထိုင်ရာအရပ်မှ လာခဲ့သူဖြစ်ရကား သူထံမှပင် တူမတော်၏ အကြောင်းခြင်းရာများကို သိရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူနှင့်အတူ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကဲ့သို့ သွားလာလေ့ရှိသော အခြားသူလျှိုတစ်ဦးလည်း ရှိသေး၏။ ထို့နောက် စလေဒင်သည် သူ၏အမတ်ကြီးများအနက် အမြင့်မြတ် ဆုံးသောအနွယ်မှ ဆင်းသက်လာ၍ အထူးယုံကြည်အားထားရသော မင်းသား ကြီး ‘ဟောဆန်’ နှင့်တိုင်ပင်ပြီးသော် နှမတော်၏ ရင်သွေးမင်းသမီးကလေးအား ဆီးရီးယား ပြည်သို့ ဖမ်းဆီးဆောင်ကျဉ်းလာရန် အကောက်ဥာဏ် စည်းချဉ်း အစီအစဉ်များကို လျှိုဝှက်စွာ ရေးဆွဲကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းသမီးကလေးမှာ မိခင်ဘက်မှလည်း မိဟာမက်ဒင်မျိုးရိုး မဟာဆီမဟာသွေးဖြစ်သည့်ပြင် ဖခင်ဘက်၌လည်း ဘုရင့်အဆက်အနွယ် မှ ဆင်းသက်၍ သူကောင်းပြုခံရသည့် 'နိုက်'ခေါ် စစ်ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား အမျိုးအနွယ်အားဖြင့်လည်း ပြောစရာမရှိ၊ ရုပ်အဆင်းအားဖြင့် လည်း ပြောစရာမရှိ ကျက်သရေရှိလှပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရင်ကြီး သည် သူတစ်ပါးမှ မမြင်ဘူးသော တူမတော်ကို ဘိုးတော်နှင့် သူ၏ ခမည်းတော်များ ပိုင်စိုးခဲ့ဖူးသည့် 'ဘော(လ်)ဘက်' မြို့ကိုအပိုင်စားပေးပြီး လျှင် 'ဘော(လ်)ဘက် မင်းသမီးကလေး' ဟူသောဘွဲ့ထူးဖြင့် ယခုကပင် ကြိုတင် ချီးမြှောက်လိုက်၏။

မင်းသမီးကလေးအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် မရအရခိုးယူရန် အစီအစဉ်များပြုလုပ်ပြီးသော် ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းသော တိုက်ရွက်သင်္ဘော တစ်စင်း၌ လက်နက်ကိုင်စစ်သားလက်ရွေးစဉ် သူရဲကောင်းများကို မင်းသားကြီး 'ပေဆန်' ကိုယ် တိုင် အုပ်ချုပ်စေလျက် အင်္ဂလိပ်မြို့စားကြီး 'ဆာ-အင်ဒရူး ဒီအာစီ'နှင့် သူ၏ သမီးတော်ထံ ဆက်သရန် သဝဏ်လွှာ တစ်စောင်ကိုလည်း ရေးသားပြီးလျှင် ထီးသုံးနန်းသုံး ကျောက်သံပတ္တမြား၊ လက်ဝတ်ရတနာ လက်ဆောင်ပတ္တမြားနှင့်တကွ ခေးလံလှသော အင်္ဂလန် နိုင်ငံသို့ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

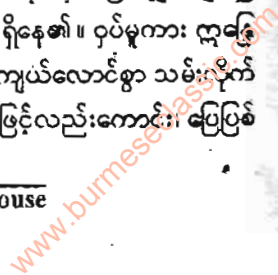
အင်္ဂလိပ်မြို့စားကြီး ဆာ-အင်ဒရူးဒီအာစီနှင့် သူ၏သမီး နေထိုင် ရာအရပ်ကို နှစ်ပတ်အောင်သိသော မျက်နှာဖြူသူလျှို ၂ ဦးကိုလည်း ထိုသင်္ဘောတွင် လိုက်ပါစေ၏။ ကိုရမ်းကျမ်းကို တိတိတဆိတ် ကိုးကွယ် သည့်ဆိုသော ကိုယ်ရဲတော် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှာ ရေကြောင်းခရီးတွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သင်္ဘော၌ ကပ္ပတိန်အဖြစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်စေ၏။

ဤသို့အားလုံးကိစ္စများ ချောမောစွာ စီစဉ်ပြီးနောက် 'ယူစွပ်-စလေဒင်'သည် သူစက်တော်ခေါ်ခိုက် သူ၏ဝိညာဉ်အား အရိပ်အယောင် ဖြင့် လမ်းပြတော်မူသော ဘုရားသခင်အား အလွန်ကျေးဇူးတင်ကာ ဘုရား သခင်၏ အလိုတော်ပြည့်စုံမည့်အချိန်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် စိတ်ရှည် စွာစောင့်ဆိုင်းနေလေတော့သတည်း။

သေမင်းရေပြင်၌ ဖြစ်ပျက်ပုံ

ရွှေရောင်တောက်သည့်တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ အင်္ဂလန် နိုင်ငံ အက်ဆက်နယ်၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ကမ်းပါးယံဘက်မှ 'ရီစမန်' သည် ညိုမှိုင်းပြာလဲ့သော သမုဒ္ဒရာရေပြင်ကြီးကိုဖြတ်၍ အရှေ့စူးစူးသို့ ဖျော်မှန်းကြည့်ရှုကာ တွေဝေလျက်ရှိလေသည်။ သူ၏ လက်ယာဘက်နှင့် လက်ဝဲဘက်၌ကား သခင်အပါးတွင် ခပ်ယိုယို ခစားလျက်ရှိသော သက်တော်စောင့်များအလား အရပ်အမောင်းမြင့်မား၍ ကိုယ်နေဟန်ထား အချိုးအစား ကျနသည့် ယောက်ျား ၂ ယောက်ရှိလေသည်။ ထိုသူ ၂ ယောက်ကား 'ရီစမန်'၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲ အမြာညီအစ်ကိုများဖြစ်သော 'ဂေါ်ဒွင်' နှင့် 'ဝပ်' တို့ဖြစ်လေသည်။

ဂေါ်ဒွင်သည် သူ့ရှေ့မြေပြင်ပေါ်တွင် ဦးဘက်မှ ဓားအိမ်ဖြင့် ခိုက်ထားသော ဓားရှည်ရိုးပေါ်၌ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ပြီးလျှင် အုပ်၍ တင်ထားရင်း၊ မလှုပ်မယှက် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ဝပ်မူကား ဣန္ဒြေ မရနိုင်အောင် တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ရှိနေပြီးနောက် ကျယ်လောင်စွာ သမီးလိုက် လေ၏။ သုံးဦးစလုံးပင် ကိုယ်နေဟန်ထားအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြေပြစ်

သော ရုပ်ရည်ရှိခြင်းဖြင့် ဝတ်စားတန်ဆာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ နုနယ်ပျို
မုန်သောအသွင်ဖြင့်လည်းကောင်း လွန်စွာမှပင် ကြည့်ရှု၍ ကျက်သရေရှိလှ
ပေ၏။ အလှဘုရင်မကဲ့သို့ရှိနေသော ရီစမန်ကား ပိတုန်းတောင်ကဲ့သို့
တောက်ပြောင်သောမျက်လုံး၊ နက်မှောင်သောမျက်လုံး၊ ဆင်စွယ်ရောင်
ကဲ့သို့သော အသားအရည်နှင့် နွဲ့နောင်းသေးသွယ်သော ခါးရို၍ လက်ထဲ
တွင်လည်း တောပန်းတစ်စည်းကို ကိုင်ထား၏။ အတွေးရေလျှင်ကြောဝယ်
အစဉ်မျော၍နေတတ်သော မျက်နှာနှင့် 'ဂေါ်ဒွင်' မှာ ခဲညားသော အသရေ
ကိုဆောင်လျက်ရှိလေရာ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သော ဟန်အမူအရာ၊ ပြာလှသော
မျက်လုံးကြီးများရှိသော စစ်သူရဲကောင်း 'ဝပ်' မှာ ဖခင်မှာ နော်မန်သွေးပင်
ဖြစ်သော်ငြားလည်း ဆက္ကန့်နှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူလှပေ၏။

မချုပ်တည်းနိုင်သကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာသမ်းလိုက်သော ဝပ်၏
အသံကြောင့် ရီစမန်သည် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းတင့်တယ်စွာ သမင်
လည်ပြန်လှည့်ပြီးနောက် -

“နေမဝင်သေးဘဲနဲ့များ ... အိပ်တော့မလိုလား ဝပ်ရယ်” ဟု
မေးလိုက်လေ၏။

ရီစမန်၏ အသံမှာ ဖြည်းညင်းသာယာလှသော်လည်း လေးနက်
သော သံနေသံထားကြောင့်လည်းကောင်း၊ ခပ်ဝဲဝဲရှိနေသော လေပေးလေ
ယုကြောင့်လည်းကောင်း အခြားမိန်းမအသံနှင့် လုံးဝမတူဘဲ ကွဲပြားခြားနား
ရုံမျှမက တစ်မျိုးတစ်ဖုံအားဖြင့်လည်း နှစ်သိမ့်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပေ
၏။

“ဒီလိုပဲ ထင်မိတာပဲ ရီစမန်၊ ဒီလိုမှ အချိန်ကကုန်လွယ်တော့
မပေါ့။ ညီမလေးလည်း ညီမလေးလိုချင်တဲ့ပန်းအဝါပွင့်တွေ ခူးလို့၊ တစ်
စည်းကြီးရပြီ မဟုတ်လား။ ဒီပန်းတွေရှာဖို့ အဝေးကြီးက မြင်းစီးပြီးလာခဲ့ကြ
ရတာ အချိန်တောင် အတော်နောင်းသွားပြီ”

ပြုံးလျက် -

“ရှက်စရာကောင်းသေးတော့ ဝပ်ရယ်။ ရှေ့က ပင်လယ်ပြင်နဲ့
မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ပွင့်ချုပ်ကြီးထဲမှာ အားလုံးရွှေရောင်တွေ
ဝင်းပြီး မရမ်းစေ့ရောင်ကလေးက ...”

စကားမဆုံးမီ - “ကျုပ်ကြီးစားပမ်းစား၊ နာရီဝက်လောက်တောင်
ကြည့်ပြီးပြီ ရီစမန်။ မင်းရဲ့နောက်ကျောဘက်ကိုရော၊ ဂေါ်ဒွင်ရဲ့ဘယ်ဘက်
လက်ကိုရော၊ သူ့ဘေးတိုက်မျက်နှာကိုရောပဲ။ တွေ့ပြီး မလှုပ်မယှက်နဲ့
ဓားပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပြီးတင်ထားတာရယ်။ အေးစက်စက်မျက်နှာ
ကြီးနဲ့ ကောင်းကင်ကို စိုက်ကြည့်နေတာရယ် ပကတိကျောက်ရုပ်နဲ့ တစ်ချိုး
တစ်စားတည်းပါပဲ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဘုရားသခင်က အခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဂေါ်ဒွင်ဟာ
တစ်နေ့ကျတော့ သူ မျှော်လင့်တဲ့ ဂေါ်ဒွင် ဖြစ်လာမှာပေါ့။”

ဂေါ်ဒွင်က ဖြတ်၍ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဝပ်မှာ သူ၏
မျက်လုံးပြာကြီးများထဲသို့၊ ရောင်ခြည်တစ်ခုဝင်းလက်၍ သွားသကဲ့သို့
မှတ်ထင်မိ၏။

“ဟင့်အင်း ... ငါတော့ ဒီလိုမထင်မိဘူး။ မင်း လုပ်ရမယ့်အလုပ်
တွေက ပိုပြီး ကြီးကျယ်မယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့ကို ပြောကြစမ်းပါဦး။ မင်းတို့
နှစ်ယောက်သား ဘာတွေများ တွေးနေသလဲလို့။ ငါတော့ ထုံးစံအတိုင်း
တွေးချင်ရာတွေး ငေးချင်ရာငေးပြီး အတွေးချာလပတ်လည်နေလိုက်တာ၊
မှန်းတာနဲ့ ငါ့အတွေးနဲ့ ဘယ်လောက်များ ခရီးဝေးနေပြီလဲ မပြောတတ်ပါ
ဘူး။ ငါ ထူးထူးဆန်းဆန်း သိချင်နေလို့။ ကိုင်း ... ရီစမန်၊ မင်းက
အရင်ပြောစမ်းပါကွယ်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့အတွေးဟာ သူ့ကိုယ်ပိုင်
ပစ္စည်းဖြစ်လေတော့ မမေးကောင်းပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ အပေါယ် ဝေတက်လာ
တဲ့ အဆီအနှစ်လောက်သာ ပြောပြစမ်းပါ”

ရီစမန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ညီမလေးတော့ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် အရှေ့အကြောင်း
စဉ်းစားနေမိတယ် ကိုကြီးရဲ့။ အဲဒါမှာဆိုရင် နေရောင်ခြည်တွေက အမြဲ
လင်းပြီး သာနေတယ်။ ပင်လယ်တွေကလည်း ညီမလေးခါးမှာ စည်းထား
တဲ့ ခါးစည်းကြီးက ကျောက်တွေလို ပြာလှလို့။ ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေက
လည်း ထူးဆန်းတဲ့ အတတ်ပညာတွေနဲ့ ပြည့်စုံလို့။”

ဝပ်က စကားမဆုံးမီ ကြားဝင်၍ -

“ပြီးတော့ မိန်းမတွေကလည်း ယောက်ျားတွေရဲ့ ကျွန်ဖြစ်လို့ မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတာ မှန်ခဲ့လို့ရှိရင် မင်းကိုယ် ထဲမှာ ဟိုက မဟာဆီမဟာသွေးပါနေလေတော့၊ အခုထိ မင်းဟာအရှေ့ နိုင်ငံအကြောင်း စဉ်းစားသင့်တယ်ဆိုတာတော့၊ လူတို့ရဲ့ သဘာဝတရား ပေါ့ကွယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ထိပ်ထားသခင်မလေးရယ်”

ဝှပ်ကတစ်ဖန် ပြောင်လှောင်လိုသည့်သဘောဖြင့် ရိုစမန်အား အနူးအညွတ်အရိုအသေပြုဟန် ပြုလုပ်လိုက်သော်လည်း အကယ်ပင် သူ၏ ချစ်ကြောက်ရိုသေသော စိတ်ထားကိုကား မဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ နှစ်မတော်ဝမ်းကွဲ၊ အေရွတ်ဘုရင်ရဲ့ မြေးတော်၊ ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ယုစွပ်စလေဒင်ရဲ့ တူမတော်၊ ထိပ်ထားသခင်မကလေးရယ်၊ သခင်မကလေးဟာ အရောင် အဆင်းကင်းမဲ့တဲ့ ဒီတိုင်းပြည်ကထွက်ခွာပြီး အိဂျစ်ပြည်နဲ့ ဆီးရီးယားပြည် မှာရှိတဲ့ သခင်မကလေးရဲ့ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကို သွားရောက်လည်ပတ် တော်မူချင်ပါသလားလို့”

ရိုစမန်သည် ဝှပ်၏စကားများကို နားထောင်နေပြီးနောက် လှပဝင်းလက်သော မျက်လုံးများမှ မီးများထွက်လာသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ခန့်ညားတင့်တယ်သောခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ၎င်းဘာသာ ဆောက်တည် နေသကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိနေ၏။ ရင်အုံကလေးမှာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ရှိနေ ၍ သေးငယ်သောနှာခေါင်း ပေါက်ကလေးများသည်လည်း သင်းပျံ့ကြိုင် လှိုင်သောပန်းရနံ့တို့ကို ရှူရှိုက်မိသကဲ့သို့ ကျယ်ပြန့်ပွင့်ကားလာသလို မှတ်ထင်ရ၏။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ပင်လယ်ပြင်အထက် ကြက်လျှာစွန်း ကလေးတွင် ခန့်ညားစွာရပ်၍နေသော ရိုစမန်မှာ တကယ့်ဘုရင်မကလေး နှင့် မခြားပေ။ ထို့နောက် ရိုစမန်က -

“ပြီးတော့ နော်မန်-ဒီအာစီအမျိုးနဲ့ ခရစ်ယာန်မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ် လို့ ညီမလေးများ သွားရင် သူတို့က ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့ ကြိုဆိုကြမယ် မသိဘူးနော်”

ဝှပ်။ “ဘယ်သွေးကမျှ ညံ့တာ မဟုတ်တော့၊ ပထမ သူတို့ ခင်းကို ခွင့်လွှတ်မယ်။ ဒုတိယကတော့ ယုံကြည်မှုဘာသာတရား ပြောင်းလဲ ကောင်း ပြောင်းလဲပေလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ဂေါ်ဒွင်က ကြားဖြတ်၍ -

“ဝှပ် ... ဝှပ် ... လျှာကို စည်းမဲကမ်းမဲ အသုံးမပြုပါနဲ့ကွယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ရယ်စရာအဖြစ်နဲ့တောင် မပြောသင့်တဲ့စကားတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ မင်း ကြည့်လေ၊ ငါဟာ ငါ့နမလေးကို ကမ္ဘာမြေပြင် ပေါ်မှာ တခြား ချစ်ခွင့်ရှိတဲ့လူတွေထက် ပိုပြီးချစ်တယ်ကွယ်”

ဝှပ်။ “ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူပါတယ်”

ဒွပ်။ “ကမ္ဘာပေါ်က တခြားလူတွေထက် ချစ်တယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ စိန့်ပီတာ သိပါစေကွယ်။ ငါတိုင်တည်ပါတယ်။ ငါဟာ စာမန် တော်အတုအယောင်ရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို မနမ်းနိုင်ခင် ညီမလေးကို ငါ့လက်နဲ့ သတ်ပစ်လိုက်မယ် နားလည်လား”

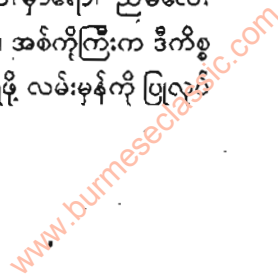
ဝှပ်က ရိုစမန်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“မင်း နားလည်ပြီ မဟုတ်လား ရိုစမန်။ ဂေါ်ဒွင်ဟာ သူ့ပြောမိတဲ့ စကားကို အမြဲတည်တဲ့လူ ဖြစ်လေတော့၊ မင်း သတိထားရပေလိမ့်မယ်။ ဒီလောက် မြင့်မြတ်တဲ့ဇာတိ၊ ဒီလောက်ချောမောတဲ့ ရုပ်ရည်၊ ဒီလောက်ကြီး မြင့်တဲ့ပညာနဲ့ပြည့်စုံလာခဲ့ပြီးမှ ဒီအတွက်နဲ့ အင်မတန် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတဲ့လမ်းဆုံးကို ရောက်နေဦးမယ်”

ရိုစမန်သည် ဝှပ်၏သံကိုယ်ကျပ်ကို ဖုံးကွယ်ထားသော သူ၏ ညိုယံရဲ့ပေါ်သို့ လက်ကလေးကိုတင်ရင်း -

“အို ... ပြောင်တဲ့လှောင်တဲ့ဟာတွေ ရပ်လိုက်ပါတော့ ဝှပ်ရယ်၊

ဘုရားသခင်ဆီမှာသာ ဆုတောင်းပါတော့။ ဒီလို စိတ်နှလုံးမချမ်းသာစရာ ဆွေ အစ်ကိုလေးအပေါ်မှာရော၊ အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာရော၊ ညီမလေး အပေါ်မှာရော၊ ဘယ်အခါမျှ မကျရောက်ပါစေနဲ့လို့။ အစ်ကိုကြီးက ဒီကိစ္စ နဲ့ တကယ်တမ်းကြုံလာရင် ညီမလေးကို သတ်ရဖို့ လမ်းမှန်ကို ပြုလုပ် လေလိမ့်မယ်”

ဝပ်က မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လျှမ်းလျက် -

“ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ကျုပ်တို့အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သိထားဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ကျုပ်တော့ ယုံကြည်တာပဲ။ ဒါတွေကို နောက် တော့ အသက်နဲ့ တာဝန်ကို ရွေးချယ်ဖို့ ခဲယဉ်းနေသေးသလား”

“ညီမလေးလည်း မသိဘူးလေ။ နို့ပေမဲ့ အဝေးကနေကြည့်ရင် လွယ်ကူတယ်လို့ ထင်မိတာပဲ။ ဒါလည်း အသက်ထက် အဖိုးတန်တဲ့အရာ တွေ ဆုံးရှုံးကြရမယ့်အခါမျိုးမှာ ပြောတာပါ”

“ဘယ်အရာတွေလည်း ညီမလေးရဲ့။ အစ်ကိုလေး သိချင်တာက နေရပ်ဇာတိလား၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် အချစ်ကိုပဲလား”

လေသံကို ရုတ်တရက် ပြောင်းလိုက်ပြီးနောက် -

“အစ်ကိုလေး ကြည့်စမ်း။ ဟို ... မြစ်ဝနားမှာ လှည့်ပြီး လှော်နေတဲ့ လှေကြီးဟာ ဘာလှေလဲ အစ်ကိုလေးရဲ့ ပြောစမ်းပါ။ လှေပေါ်က လူတွေက အခုဘင်တုန်းက ညီမလေးတို့ လူစုကို စောင့်ကြည့်နေသလို တက်တွေကို ရပ်ပြီး နေတာ တွေ ရတယ်”

“တံငါသည်တွေပါ ညီမလေးရယ်။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး ... သူတို့ ပိုက်တွေလည်း မြင်လိုက်မိသလားလို့”

ဂေါ်ဒွင်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ကိုကြီး စဉ်းစားနေတာကကော ဘာတွေများပါလိမ့်”

“အရှေ့ဘက်အကြောင်းတွေပေါ့ကွယ် ... အရှေ့က စစ်ပွဲ အကြောင်းတွေပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ စစ်ပွဲတွေ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဘာဟာ အဲဟိုမှာ အသတ်ခံရပြီး သူ့အလောင်းကို ဟိုရှေ့နားက စတင်းဂိတ်ကျောင်းထဲ မြှုပ်ထားတာ၊ အခုတော့ သူ့အသည်းနည်းကို သူပြန်လာပြီး မကယ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား ကိုကြီးရဲ့”

“ဒါကတော့ ညီလေးရယ်၊ သခင်ယေရှုရဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင်တော် အတွက် တိုက်ခိုက်ရကာထက် ပိုပြီးကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေနိုင်ဦးမှာလဲကွယ်။ ဟေရန်စစ်ပွဲမှာ သူကျဆုံးတဲ့အကြောင်း အခုထက် ထိ လူတွေ ပြောနေကြတုန်း မဟုတ်လား ညီလေးရဲ့။ ကိုင်း ... ဒီတော့

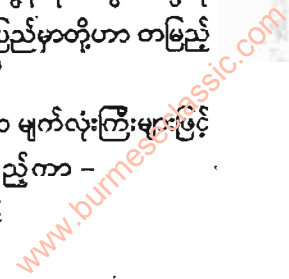
ဇာဒီက တို့ချစ်တဲ့ နမကလေးကို တိုင်တည်ပြီး ဒီစစ်ပွဲတစ်ဝက်လောက်ပဲ၊ လက်ရမယ့်စစ်ပွဲ တစ်ပွဲလောက်တော့ တို့တစ်တွေ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းခွင့်ရ ဝါစေဆိုတာ ကိုကြီးတော့ ဆုတောင်းတာပဲ”

ဤသို့ ဂေါ်ဒွင်က ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ဝပ်၏မျက်လုံးပြာ ငြီးများသည့် အရောင်တလက်လက် တောက်လာပြီးလျှင် သူ၏လက်များ သည်လည်း ဓားလွယ်ရိုးကို တရွရွ ဆုပ်ကိုင်မိတော့၏။ ထို့နောက် -

“ဒါပေမဲ့ ဂျေရူးဆလန်မြို့ဟာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အက်ဆက် နယ်လို့ပဲ အေးချမ်းသာယာနေတာ ကိုကြီးရဲ့”

“ဘယ်နှယ် အေးချမ်းသာယာတယ် ဟုတ်စ။ နို့ပေမဲ့ မကြာခင် နေ့တစ်ခါ ထပ်ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်ကွယ် နားလည်လား။ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ စတင်းဂိတ်မှာ တို့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဘုန်းကြီးပီတာလေ မသိဘူးလား။ ဇွန်ခဲတဲ့ ၆ လလောက်က ဆီးရီးယားက ထွက်လာတဲ့ ဘုန်းကြီးပေါ့။ သူက ငါ့ကိုပြောတယ်။ ဒီစစ်ပွဲဟာ မကြာတော့ဘူးတဲ့။ အခု ဒက်မတ်စကပ်မှာ နန်းဆိုင်နေတဲ့ စူလတန်စလေဒင်ဟာ အရပ်ဝေးမှာ ပျံ့နှံ့နေတဲ့ သူ့စစ်တပ် တွေကို အခုပြန်ပြီး ဆင့်ခေါ်နေသတဲ့။ သူ့တရားဟောဆရာ ဘုန်းကြီးတွေ ဝယ်လည်း အရှေ့တိုင်းက ဆင်းရဲသားတွေနဲ့ မှူးမတ်အဆက်အနွယ်တွေ ကြားထဲမှာ စစ်ပွဲအကြောင်းတွေကို တရားလိုက်ဟော ဝါဒဖြန့်နေကြသတဲ့။ ဒီစစ်ပွဲဖြစ်လာရင်တော့ ငါတို့ဘိုးဘွားတွေရဲ့ သွေးချင်း သားချင်းတွေလို၊ နီးကပ်သွားပြီး ငါတို့ရဲ့ တာဝန်တွေကို မယူကြတော့ဘူးလား။ စကော့စစ်ပွဲ ပြီးလို့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ကတည်းက တို့ဦးကြီးရဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီး အချိန်ကုန်နေရတာပဲ ညီလေးရယ်။ ပြီးတော့ ပလက်စတိုင်က သာသနာ့ ခြုံငုံမှုမှာ သွေးရောင်တွေ လွှမ်းပြီး ရဲမောင်းသံ တည်ညံ့ အောင်လံကြီးတွေ ထုလှူလှူနဲ့ တို့နဲ့တန်းတူလူတွေက သာသနာ့ ပြင်ပကလူတွေကို တိုက်နေ တဲ့အခါမှာ တို့က ဆင်းရဲသားတွေလို လယ် တွေကိုထွန်လိုက်၊ နွားတွေကို နှင်းလိုက်နဲ့၊ ပျင်းရိပြီး ငွေ စရာကောင်းတဲ့ ဒီတိုင်းပြည်မှာတို့ဟာ တဖြည်း ညည်းနဲ့ ဆွေးပြီး သေကြရတော့မှာလား ညီလေးရဲ့”

ထိုအခါ ဝပ်သည် မျှော်ခေါ်တွေးတောသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဆောင်းကင်သို့ ကြည့်နေသော ရိုစမန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ဒါကတော့ ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်ရယ်၊ ဟောဒီက ညီမလေးရယ် တိုင်တည်ပြီး ကျွန်တော် ပြောပုံပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ကိုင်း ကိုကြီး သွားလိုတဲ့အခါသာ သွားပေတော့၊ ကျွန်တော်တော့ ကိုကြီးနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အချင်းတစ်ခုတည်းက မွေးလာ တဲ့ ညီအစ်ကို ဖြစ်လေတော့ သေရင်လည်း တစ်ချိန်တည်း တစ်ခါတည်း သေကြရုံပေါ့ ကိုကြီးရယ်”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဝှပ်သည် ပွတ်သပ်ကစားနေသော သူ၏ ဓားရိုးကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ရှည်လျားထက်မြက်သော ဓားသွားကို မြှောက်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပြန်၍ကျလာသော ဓားသွားကို ကျင်လည်စွာ ဖမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် စစ်မြေပြင်များတွင် ယခင် အကြိမ်ကြိမ် ကြွေးကြော်ခဲ့ဖူးသောအသံဖြင့် “အေ-ဒီအာစီကို ရင်ဆိုင်ကြ လော့” ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေရာ၊ အနီးရှိချုံပုတ်များထဲမှ ငှက်ကလေးများ သည် လန့်ဖျပ်၍ ပြန်သွားကြလေ၏။

ထို့နောက် ဝှပ်သည် သတိရဟန်ဖြင့် ဓားကို အိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်း ရင်း “ဟာ ... ကိုကြီး၊ ရန်သူမရှိတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ တိုက်လား ခိုက်လား လုပ်နေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကလေးတွေ ဖြစ်မနေ ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးရေ၊ ရန်သူကို ကျွန်တော်တော့ မကြာခင် တွေ့ကောင်းတွေ့ရဦးမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ဂေါ်ဒွင်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံး လိုက်၏။ နှုတ်အားဖြင့်ကား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောချေ။ ရိုစမန်ကသာ ပြောဖော်ရလေသည်။ သို့သော် ရိုစမန်၏ အသံမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းကာ အသံတိမ်လှပေ၏။

“ဒီလိုဖြင့် အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့ ရပ်ဝေးသွားကြတော့မယ် ပေါ့လေ။ မတော်လိုများ လုံးလုံးပြန်မလာဘူးဆိုရင် ညီမလေးတို့နဲ့တော့ အကွဲ ကြီး ကွဲရတော့မှာပေါ့နော်။ အစ်ကိုလေး ဓားကြီး ဓားအိမ်ထဲ မြန်မြန် ပြန်သွင်းထားလိုက်စမ်းပါ။ ကြည့်ရတာ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“ဘာများ ကြောက်နေရတာလဲ ညီမလေးရဲ့”

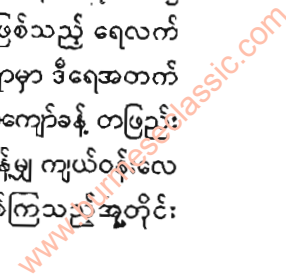
“ဓားသွားကို နေရောင်ဟပ်တော့ သွေးရောင်လို နီရဲနေလို့ပေါ့။ ဒါနဲ့ ပြောရင်းဆိုရင်း နေလည်းဝင်တော့မယ်။ မြင်းစီးပြီး သွားရမယ် ပေမဲ့ ၉ မိုင်တောင်ရှိတယ်။ ကိုင်း ... သွားကြစို့လား”

၎င်းနောက် ၃ ဦးသားတို့သည် မြင်းများကို လှည့်၍ ရိုစမန်၏ အကြံ ပေးချက်အရ လမ်းခရီးတွင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေခြင်းအတွက် သူ့နှစ် တောင်းရန် ရှေးရောမကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောက်ရိုး ကျောင်းကြီးရှိရာသို့ မောင်းသွားကြလေ၏။ ဂူပေါက်မှဝင်၍ မြင်းရှေ့၌ ဒူးထောက်ကာ သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

‘စတီပယ်’ ရဲတိုက်သို့ ပြန်ရန် လမ်း ၂ လမ်းရှိသည့်အနက် တစ်လမ်းမှာ ကမ်းခြေအတွင်းသို့ တစ်မိုင်ခန့်ဝင်၍ ‘ဘရက်ပဲ’ရွာကို ဖြတ်၍ သွားရ၏။ အခြားတစ်လမ်းမှာ ပထမလမ်းထက် ခရီးတိုသော်လည်း အခြေတစ်လျှောက် မှ ကျဉ်းမြောင်းသော ရေလက်ကြားတစ်ခုကို ဖြတ်၍ သွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလမ်းမှာ လမ်းတိုဖြစ်သည်ပြင် ဒီရေကျချိန်၌ အလွန်သွား၍ မြောင်းသော လမ်းဖြစ်သည်အတိုင်း၊ ထိုဒုတိယလမ်းမှ သွားရန် ခြောက်ကြ၏။ အိမ်က စိတ်မချမည် စိုးသဖြင့်လည်း ညစာအမိ အိမ်သို့ ထုတ်ခရန် ထိုလမ်းကို ရွေး ချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နာရီဝက် သို့မဟုတ် နာရီဝက်သာသာခန့် မြင်းစီးသွားကြရာ၊ ကလေးကပ်ငှက်ကလေးများအော်သံနှင့် လှိုင်းပုတ်သံတို့မှတစ်ပါး တစ် နည်းလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာမှာ တံငါသည်များမှတစ်ပါး သူများအလာမလုပ်ကြသဖြင့် လွန်စွာပင် ခြောက်သွေ့လျက် လူတစ် ယောက်တလေ၏ အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲရှိ၏။ နေဝင်လှဆဲဆဲ၌ သူတို့သည် အထက်အဆိုပါ ဒုတိယလမ်းထိပ်ဖြစ်သည့် ရေလက် ကမ်းခြေအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိလေ၏။ ထိုနေရာမှာ ဒီရေအတက် ရေပြင်ကြီးဖြစ်၍ အတွင်းသို့ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် တဖြည်း နည်းတည်းဝင်သွားပြီးလျှင် အနံအားဖြင့် ကိုက် ၃၀၀ ခန့်မျှ ကျယ်ဝန်းလေ သည်။ သုံးယောက်စလုံးပင် မြင်းစီးကောင်းများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း

၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရိုစမန်၏ မြင်းညိုကြီးမှာ သူ့ဖခင် လက်ဆောင်ပေးသော မြင်းကြီး ဖြစ်၍ လျင်မြန်ခြင်းအရာ၌ ပြိုင်ဘက်ကင်း၏။ လိမ္မာယဉ်ကျေးရာ၌ ကလေးတစ်ယောက်ပင်တက်၍ စီးနိုင်၏။ အမြွှာညီနောင်တို့၏ မြင်းများမှာလည်း ကိုယ်လက်ခိုင်ဖြီးစေကာမူ စစ်ရေးစစ်ရာအတွက် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပြီး ဖြစ်ရကား လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ ထားခဲ့သည့်နေရာတွင် ရပ်နေခြင်း၊ သခင်စကားကို နားလည်ခြင်း၊ သခင်က အလိုရှိ၍ အမိန့်ဆေးလိုက်သည့် အခါ အော်ဟစ်၍နေသောလူများ၊ ပြောင်လက်သော လက်နက်များကို မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ တိုးဝင်တိုက်ခိုက်တတ်ခြင်းအစရှိသော စွမ်းရည်သတ္တိများနှင့် ပြည့်စုံပြီးဖြစ်လေသည်။

ထိုရေလက်ကြားကို Death Creek (ဒက်-ကရီ) သေမင်းရေပြင်ဟု ခေါ်တွင်၍ ကမ်းခြေမှ ကိုက် ၇၀ ခန့်အကွာတွင် ၎င်းနှင့် မျဉ်းပြိုင်တန်းလျက် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုရှိရာ ထိုတောင်ကုန်းကလေးမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းလာပြီးလျှင် သူတို့သွားမည့်လမ်းကလေးတွင် အဆုံးသတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုရှေ့တွင် ရွံ့နွံများနှင့် ကျယ်ပြန့်သောရေပြင်ကြီး ရှိလေသည်။ တောင်တန်း ကလေးနှင့် ထိုရေလက်ကြား၏ စပ်ကြားတွင် တောလမ်းသည် အပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားရာ ထိုလမ်းမှာ ရှေးကမ္ဘာက လမ်းဟောင်း ဖြစ်လေသည်။

ကမ်းခြေမှ 'ဒက်-ကရီ' ရေလက်ကြားအလယ်လောက်သို့ ၈၀-၅၀ ခန့် ကျဉ်းမြောင်း၍ ရှည်လျားသောရေကတုတ်၊ သို့မဟုတ် ရေဆိပ်တစ်ခုလည်းရှိသေးရာ၊ ဤသို့တည်နေပုံကို အလုံးစုံခြုံကြည့်လိုက်သော် မူလဘူတ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ခန့်မှန်းမှတ်သားရပေမည်။

ရှေးအခါက ရောမလူမျိုးများသော်လည်းကောင်း၊ ထိုထက်ရှေးကျသော အခြားလက်မနေနိုင်သော လူမျိုးတစ်မျိုးသော်လည်းကောင်း တံငါလှေများ ဆိုက်ကပ်ရာ၌ သက်သာချောင်ချိစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိုရေကတုတ်ကို ကျောက်ကြမ်းများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားဟန်ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကျောက်ကြမ်းဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရေကတုတ်ရှိသည့်အတွက် ဒီရေအကျဉ်းပင် တံငါလှေများသည် ထိုနေရာ

တစ်လျှောက်၌ လွယ်လင့်တံ့ကူ ဆိုက်ကပ်နိုင်သည် ဖြစ်ရကား၊ တံငါလှေများ၏ သက်သာချောင်ချိရေးအတွက် ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။ ထိုကျဉ်းမြောင်းသော ရေကတုတ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေစားထားခြင်းခံခဲ့ရသဖြင့် ကုန်းဘက်ကျသော အထက်ပိုင်း၌သာ မာချောခိုင်ခံ့လျက် ကျန်အပိုင်းများ၌မူ ရေအောက်သို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကျရောက် နစ်မြုပ်ကာ ခိုင်ခံ့ညီညာခြင်း မရှိလှတော့ပေ။

တောတန်းနှင့် ရွံ့နွံများအကြားရှိ တောလမ်းကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းသည့်ဖြစ်၍ မြင်းတစ်စီးသာ သွားနိုင်ရကား၊ သူတို့သည် တစ်စီးချင်း ရှေ့နောက်စီးကာ ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းများကိုလျက် ခြံကြကုန်၏။

တောတန်းကလေးထိပ် အတန်းငယ်မြင့်သောနေရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသော 'ဝပ်'၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လှသော မျက်လုံးများသည် ရေကတုတ် နံရံရှိသံကွင်းတကွင်းတွင် ချည်နှောင် ဆိုက်ဆပ်ထားသော လှေအလွတ် တစ်စင်းကို မြင်မိလေသည်။ ထိုအခါ ဝပ်သည် နောက်သို့လှည့်၍ -

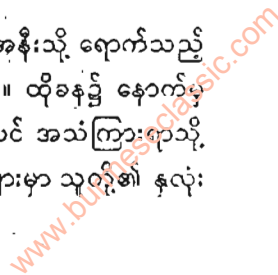
“ညီမလေးပြောတဲ့ တံငါသည်တွေ ထင်ပါရဲ့။ လူတွေတော့ မရှိဘူး။ လှေချည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“နို့ပေမဲ့ ဒီဟာ ထူးဆန်းတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ဒီနေရာမှာ တံငါတွေ လာလေ့မရှိကြဘူး”

ရိုစမန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြန်၍ လှည့်တော့မည်ဟန်ဖြင့် မြင်းစက်ကို သတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင် ဂေါ်ဒွင်က ဝင်၍ -

“နို့ပေမဲ့ ဘယ်သူတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူတွေကတော့ မရှိဘူးကွယ်။ သူ့ခွက်ချည်းရှိတဲ့ဟာကို ကြောက်နေစရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ ရှေ့ဆက်သွားကြပါနို့”

သူတို့သည် ကျောက်ရေကတုတ်ခြေရင်း အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ အောင် မြင်းများကို ဆက်လက်နှင်ကြလေ၏။ ထိုခန့်၌ နောက်မှ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သုံးဦးစလုံးပင် အသံကြားရာသို့ ပြန်၍ကြည့်မိကြရာ မြင်လိုက်ရသော အခြင်းအရာများမှာ သူတို့၏ နှလုံး

သွေးများကို တန့်၍သွားစေတိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့နောက်ရှိ လမ်းကျဉ်းကလေးပေါ်သို့ ဓားလွတ်များ ကိုင်၍ထားသော လူတစ်စုသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလျက် ရှိသောကြောင့် ပေတည်း။ ထိုသူများမှာ စုစုပေါင်း ၇ ယောက်ခန့်ရှိ၍ မျက်နှာ၌လည်း မျက်နှာဖုံးများ စွပ်၍ထားကြလေသည်။

ထိုခဏ၌ ဝှပ်သည် ဓားအိမ်မှ ဓားကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်လိုက် ပြီးနောက် -

“ကျောကွင်းဟေ့ ... ကျောကွင်း၊ ကိုင်း ... ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေးတို့ ကျွန်တော့်နောက်က ကပ်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြပေရော၊ ဘရက်ဝဲ လမ်းကိုနော်”

ဝှပ်သည် သူ၏ မြင်းကြီးကို ဖိနပ်၏ နောက်မှ သံရွန်ဖြင့် တို့လေ .ာ၊ မြင်းကြီးသည် အားယူလျက် ရှေ့သို့ လွှားခနဲ ခုန်လိုက်ရာမှ တစ်စက္ကန့် မှု မကြာသေးမီ သန်စွမ်းလှသော သူ၏လက်ဖြင့် ဇက်ကြီးများကို နောက် သို့ တအားကုန်ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသောကြောင့် မြင်းကြီးမှာ ပတတ်ရပ်လျက် သား ဖြစ်သွားလေသည်။

“အလို ... ဘုရားရေ ... ဟိုဘက်လမ်းက လူတွေက သာများနေ ပါသေးကလား။”

ဝှပ်ပြောသည့်အတိုင်း ဘရက်ဝဲလမ်းဘက်၌လည်း ပထမ လူစု ထက်များသော လက်နက်ကိုင် လူတစ်စုသည် မျက်နှာဖုံးများကို အလားတူ တပ်ဆင်ပြီးလျှင် လမ်းပေါ်သို့ ခုန်ချလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုသူများအနက် အရပ်မြင့်၍ သန်မာတောင့်တင်းဟန်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် သူ၏ခါးပန်းကြိုးတွင် ချိတ်၍ထားသော ဓားကောက်ကြီးမှတစ်ပါး တစ်စုံ တစ်ရာ လက်နက်စွဲကိုင်ခြင်း မပြုသော်လည်း ချောင်၍ကျနေသော သူ၏ အပေါ်အကျိုအတွင်း၌ကား သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ဝတ်ထားသည် ကို အတိုင်းသာ မြင်ရလေသည်။

“လှေဆီကို ဟေ့ ... လှေဆီကို” ဟု ဂေါ်ဒွင်က အော်လိုက်ရာ ဓားဂောက်ကြီးနှင့် လူကြီးကမူ မထိမဲ့မြင် အသံဖြင့် ပြင်းစွာ ရယ်မောလိုက် သေး၏။

လမ်းနှစ်ဖက်စလုံးကား ပိတ်၍ နေချေပြီ။ ကျန် နှစ်ဖက်မှာလည်း တစ်ဖက်၌ ရွံ့နွံနှင့် ရေပြင်ကြီး ရှိပြီးလျှင် အခြားတစ်ဖက်၌ မတ်စောက် သော ကမ်းပါးယံသာရှိသဖြင့် ၃ ဦးသားတို့သည် ရေကတုတ်တစ်လျှောက် သို့ စီးသွားကြလေ၏။ လှေဆီသို့ ရောက်သောအခါမှ လူကြီး ရယ်မော လိုက်သည်အဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိကြလေသည်။ လှေမှာ ခိုင်မာလှသော ကြိုး တစ်ချောင်းနှင့် သံကွင်းတွင် မပြတ်နိုင်အောင် မြဲမြံစွာ ချည်နှောင်ထားလေ ရာ၊ ရွက်များနှင့် တက်များလည်း မရှိချေ။

ထိုခဏ၌ မျက်နှာဖုံးနှင့် လူစုများထဲမှ ပြောင်လှောင်ရယ်မောသံကို ကြားရပြီးလျှင် အသံတစ်သံက -

“အဲဒီလှေထဲ ဆင်းကြလေ ... ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း၊ သခင်မ ကလေးတစ်ယောက်တည်း ဆင်းပါစေလား။ ဒီတော့မှ သူ့ကို ယူသွားရ မယ့်တာဝန် ကျုပ်တို့မှာ သက်သာမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုခဏ၌ ရိုစမန်၏ မျက်နှာသည် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖတ် ဖြူရော်ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဝှပ်၏ မျက်နှာမှာမူ နီရဲသွားရာမှ ပြန်၍ ဖြူလာပြီး နောက် ဓားရိုးကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ထားလေ၏။ ဂေါ်ဒွင်တစ်ယောက်သာ မျက်နှာမပျက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး အမူအရာ ရှိလေသည်။

ဂေါ်ဒွင်သည် မြင်းကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တိုးသွားပြီးနောက် ပကတိ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် -

“ဒီမှာ ခင်ဗျာ ... ခင်ဗျာတို့ ဘာအလိုရှိတယ်ဆိုတာ တစ်ဆိတ် ဆကျးဇူးပြုပြီး ပြောစေချင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ဓားနဲ့ မြင်းကလွဲပြီး ဘာပစ္စည်းမျှ မရှိပါဘူး။”

ထိုအခါ ဓားကောက်ကြီးနှင့် လူသည် အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လက် ဆျော့ပျောင်းဟန်တူသော လူဆိုးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တိုးလာပြီးလျှင် တီးတိုးတိုင်ပင်လျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် အရပ်ရှည်ရှည် နှင့် လူက -

“ပြောပါမယ်ဗျာ ... စိတ်ချပါ ... ဒီလိုဗျာ ခင်ဗျာတို့ လက်ထဲမှာ ဘုရင့်ဘလ္လာတော် အားလုံးထက် အဖိုးထိုက်တန်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က အလျင်အမြန်အလိုရှိနေတဲ့ သခင်မလေး တစ်ယောက်ရှိတယ် ... သိပြီ

မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတွေပဲ။ ဒီလို ခွန်အားဗလကောင်းပြီး သူရသတ္တိရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေပျိုတွေကိုလည်း ကျုပ်တို့ အကြောင်းမဲ့ ရန်မရှာလိုပါဘူး။ သခင်မလေးကိုသာ ကျုပ်တို့ လက်အပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ မြင်းတွေရော၊ လက်နက်တွေကိုရော ယူ၊ ခင်ဗျားတို့လမ်း ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြပေတော့”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်က -

“ဪ ... ကျုပ်တို့ ညီမလေးကို ခင်ဗျားတို့လက် အပ်လိုက်ရမယ် ဟုတ်စ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဂုဏ်ကို အပျက်ခံပြီး၊ ကျုပ်တို့လမ်း ကျုပ်တို့ ပြန်ရမယ် ... ဟုတ်လား။ နေပါဦး ... ရီစမန်ကို အရေးတကြီး လိုအပ်နေတဲ့ လူဆိုတာက ဘယ်သူတုံး”

ထိုသူ နှစ်ယောက်သည် တီးတိုးတိုင်ပင်ကြလေသည်။ ထို့နောက် အရပ်ရှည်သော သူက -

“ကျုပ်တို့ သခင်က ပြောတယ်ဗျ။ နာမည်ကို သိချင်တယ်ဆိုရင် ဖြင့် သူရဲကောင်းလို့ဖယ်ပါပဲတဲ့”

ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရီစမန်၏ မျက်နှာမှာ ယခင်ကထက်ပင် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ လို့ဖယ်ဆိုသူမှာ ဩဇာတိက္ကမနှင့် ပြည့်စုံသော အက်ဆက်နယ်သား တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရွက်သင်္ဘောများကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးလျှင် အရှေ့ဘက်နိုင်ငံများနှင့် မတရား ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေသူ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါက ရီစမန်အား ထိမ်မြားလက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ရာ၌ ငြင်းပယ်ခြင်းခံရသဖြင့် ပြန်၍ ကြိမ်းဝါးမိသည်တွင် အမြှာညီနောင်တို့အနက် အကြီးဖြစ်သူ ဂေါ်ဒွင်က သူ့အား တိုက်ခိုက်၍ အနာတရဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုအခါမှစ၍ သူသည် အက်ဆက်နယ်မှ ပျောက်ကွယ်၍သွားပြီးလျှင် မည်သူမျှ သူ၏ နေရပ်ကို မသိရတော့ချေ။

ဂေါ်ဒွင်သည် ယခင်ကထက်ပင် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် -

“ဪ ... လက်စသတ်တော့ သူရဲဘောနည်းတဲ့ ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေထဲမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး လို့ဖယ်လည်းရောက်နေမှကို။ ဒီလိုဆိုရင်

လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ လလောက်တုန်းက ခရစ်စမတ်အချိန် နှင်းခဲတွေထဲမှာ ကျုပ် က စခဲ့ဖူးတဲ့ အလုပ်ကလေး ဒီနေရာမှာ လက်စသတ်ချင်လို့ သူနဲ့တော့ အတွေ့ချင်သား”

အရပ်ရှည်ရှည်လူက -

“ဒါကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ တတ်နိုင်ရင် ရှာကြည့်ပေါ့”

၎င်းသည် အံကြိတ်လျက်ရှိသော သွားများကြားထဲမှ အသံကို နှိမ့် လျက် -

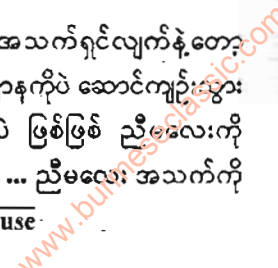
“ကိုကြီး ... မျှော်လင့်စရာ တစ်ချက်တော့ ရှိတယ်။ ညီမလေးကို အလယ်ကထားပြီး ကျွန်တော်တို့က ဟိုဘက်ဒီဘက် တစ်ဖက်စီ တိုက်ကြရလိမ့်မယ်”

လူဆိုးဂိုဏ်းမှ ဗိုလ်လုပ်သူသည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အကြံကို ရိပ်မိဟန်လက္ခဏာဖြင့် သူ၏ အဖော်လုပ်သူအား တီးတိုးပြောလေရာ ထိုသူက -

“ကျုပ်တို့သခင်က ပြောနေတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ခိုက်ဖို့ အားထုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့သာ အရူးတွေ ဖြစ်မှာပဲတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှမြောစရာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ခင်ဗျားတို့မြင်းကြီးတွေကို တံကောက် ကွေးကနေပြီး ခုတ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ လိမ့်ကျအလာမှာ အလွယ် တကူနဲ့ ဖမ်းရုံပဲ။ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေးသာ လက်နက်ချကြပါလေ။ ဘယ်နေရာမျှ လွတ်ပေါက်မရှိတူး။ ပြီးတော့ ဘာမျှရှက်စရာ၊ ကြောက်စရာ၊ ဂုဏ်ငယ်စရာမရှိဘဲနဲ့ ကိစ္စပြီးနိုင်ပါတယ်။ လူနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ် လောက်ပဲ သတ္တိကောင်းကောင်း၊ လူတစ်အုပ်ကြီးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ခုခံနိုင်ပါဘူး။ ကိုင်း ... ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ လက်နက်ချဖို့ သူက တစ်မိနစ်လောက်တော့ အခွင့်အရေးပေးပါလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ရီစမန်က -

“ကိုင်း ... အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေး အသက်ရှင်လျက်နဲ့တော့ လို့ဖယ်လက်ထဲကဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနကဲ့ပဲ ဆောင်ကျဉ်းသွား နယ်ဆိုတာ မသိရတဲ့ လူဆိုးတွေလက်ထဲကဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးကို ရောက်ပါစေနဲ့။ ညီမလေး တောင်းပန်ပါတယ် ... ညီမလေး အသက်ကို

ကယ်ဆယ်မယ်လို့ ပြောတဲ့အတိုင်း၊ အစ်ကိုကြီးလက်နဲ့ ညီမလေးကို သတ်ပြီး ညီမလေးရဲ့ ဂုဏ်သရေကို ဆယ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့မှ သူတို့နဲ့ တိုက်ခိုက်ထွင်းဖောက်ပြီး အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့ သွားလိုရာလမ်း သွားကြပေါ့။ ညီမလေးအတွက် လက်စားချေဖို့ အသက်ရှင်ပြီး နေရစ်ခဲ့ကြ ပါ။”

ညီအစ်ကို - နစ်ယောက်စလုံးပင် အဖြေမပေးချေ။ ရေပြင်ကို တစ်လှည့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းများကို သာ ညီတံလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုအချိန်ကား မိမိအသက်နှင့်တကွ ချစ်လှစွာသော ညီမလေး၏ အရှက်ကိုပါ ကာကွယ်ရန် တိုက်ခိုက်ရမည့် အချိန်ဖြစ်၏။ မည်သည့်အခါမဆို သွက်သွက်လက်လက်ရှိလှသော ဝှပ်ပင် လျှင် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဂေါ်ဒွင်က ရိုစမန်အား -

“နားထောင်စမ်းပါဦး ... ရိုစမန်ရယ်၊ မျက်နှာလွှဲမသွားစမ်းပါနဲ့ ဦး။ သိပ်ပြီး မကောင်းလှပေမဲ့ ညီမလေး လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းတစ်လမ်း ရှိပါသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ ညီမလေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မသတ်ရက်ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ အဖမ်းခံရမှာနဲ့ ဒီနှစ်လမ်းအနက် တစ်လမ်းလမ်းကို ရွေးချယ်ရပေ လိမ့်မယ်။ ညီမလေး စီးနေတဲ့မြင်းဟာ သန်လည်း သန်စွမ်းတယ် .... လိမ်လည်း လိမ်မာတယ်။ သစ္စာလည်း ရှိတယ်။ သူ့ကို ပြန်လှည့် ‘ဒက်ကရီ’ (ရေလက်ကြား) ထဲ မောင်းချပြီး ကူးသာ ပြေးပေတော့။ ရေလက်ကြားက ကျယ်တော့ ကျယ်တယ်။ နို့ပေမဲ့ တက်လာမယ့် ဒီရေက ညီမလေးကို ကူညီပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ရေလဲ မနစ်တန် ကောင်းပါဘူး။”

ရိုစမန်သည် ဂေါ်ဒွင်ပြောသော စကားကို နားထောင်နေပြီးနောက် လှေရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သေး၏။ ခန့်ညားတင့်တယ်သော ဦးခေါင်းသည် မြင်းဇက်ပေါ်သို့ တစ်ခဏမျှ ညွတ်ကျသွားပြီးလျှင် လှပ သော မျက်လုံးကြီးများလည်း မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလျက် ရှိလေ သည်။

“ကိုင်း ... သွားပေတော့ ညီမလေး၊ တို့က လှေကို စောင့်မယ် ပေါ့။”

“ကိုကြီးနဲ့ ကိုလေးက ညီမလေးရဲ့ သူရဲကောင်းတွေပဲ။ ညီမလေး အတွက် အသက်ကို စွန့်ကြဲတော့မယ်။ အဲလေ ... ဘုရား ... က ဒီလိုပဲ အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး တစ်ခု သစ္စာဆိုခဲ့ပါမယ်။ ကိုကြီးနဲ့ ကိုလေးတို့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရင် ညီမလေးဟာ ဘယ်ယောက်ျား အတွက်မျှ မဖြစ်စေရပါဘူး။ တကယ်လို့ အသက်ရှင်ပြီး နေရစ်ကြရင်တော့ ...”

ဤနေရာမှာ ရိုစမန်က မဝေခွဲနိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ညီအစ်ကို နစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်တလှည့်စီ ကြည့်ပြီး နောက် စကားရပ်၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဂေါ်ဒွင်က “ကိုင်း ... တို့အတွက်သာ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပြီး သွားပေရော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရိုစမန်သည် အသက် နှိမ့်၍ ဘီးတိုးဆုတောင်းပြီးနောက် မြင်းညိုကြီးကို ချက်ချင်းလှည့်ကာ သံဖန်တိုင်ဖြင့် မြင်းကို တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရေပြင်ဘက်သို့ ခြေတင်မတ်စွာ ဆိုင်းသွားပြီးလျှင် မြင်းကြီးသည် တစ်ခဏမျှ ကိုယ်ကို ညွတ်ပြီးနောက် ရေကတုတ် အနိမ့်ပိုင်းအဆုံးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေနက်ထဲသို့ လွှားခနဲချလိုက်လေသည်။

ပထမ၌ ရေထဲတွင် တစ်ခဏမျှ နစ်မြုပ်သွားသော်လည်း မကြာမီ ပြန်၍ ပေါ်လာလေသည်။ မြင်းစီးသမား၏ ဦးခေါင်းသည် ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ပေါ်လာပြီးနောက် မြင်းကုန်းနီးပေါ်တွင် ပြန်၍ နေသားတကျ ရှိသောအခါ ရေပေါ်၌ ပေါလောမျောရင်း ရိုစမန်သည် မြဲမြံစွာ ထိုင်လျက် မြင်းကို ‘သေမင်းရေပြင်’ အလယ်လောက်မှ ဖြတ်၍ အခြားကမ်းဘက်သို့ ဦးတည့်၍ ပေးလေ၏။

ထိုခဏ၌ လူဆိုးများ၏ အံ့ဩစွာ ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကို ကြားရလေ၏။ ၎င်းတို့ကား မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ... နည်းနှင့်မျှ ဤကဲ့သို့ စွန့်စားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပုံ မရချေ ... နစ်ယောက်တို့မှာ ကောင်းမွန်စွာ ဖြတ်ကူးနေသော မြင်းညိုကြီးကို မြင်ရသောအခါမှ ရယ်နိုင်ပြုံးနိုင်ရှိကြလေသည်။ ထို့နောက် ညီမလေးတို့ လည်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချပြီးလျှင် ရေကတုတ်၌ အကျဉ်းမြောင်းဆုံးသော

နေရာသို့ ရောက်သည်အထိ ရှေ့သို့ ၄-၅-၁၀ လှမ်းမျှ ပြေး၍သွားကြလေသည်။ သူတို့တွင် အခြားမည်သည့်အရာမျှ မရှိသည်နှင့် သူတို့၏ ပန်းပေါ်မှ ဝတ်လုံကြီးများကို ဖြုတ်ယူပြီးလျှင် တိုက် ခိုက်ရာ၌ 'ဒိုင်း' များသဖွယ် အသုံးပြုရန် လက်ဝဲဘက် လက်မောင်းများပေါ်သို့ လွှားကာ တင်ထားလိုက်ကြလေ၏။

လူဆိုးများဘက်၌ကား ဗိုလ်လုပ်သူသည် သူ၏ စကားပြန်အား ဟစ်အော်အမိန့်ပေးလိုက်လျက် ရှိလေသည်။

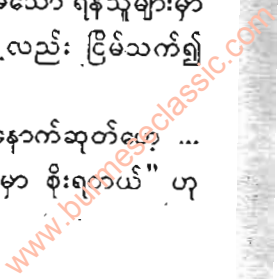
“ဒီအကောင် ၂ ကောင်ကို ခုတ်ချပြီး လှေဆီကို အရောက်သွားကြဟော။ မိန်းကလေး ကမ်းကို မရောက်ခင်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေမနစ်ခင်ဘဲဖြစ်ဖြစ် တို့လက်ရ ဖမ်းယူရမယ်”

လူဆိုးများကား စစ်သူရဲကောင်းအမြှာညီနောင်နှစ်ဦး၏ အသေအကြေတိုက်ခိုက်လိုက်မည်ဟု နှုတ်ဖြင့် မပြောသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်လျက်ရှိ သော မျက်နှာထားများကို မြင်ရသောအခါ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေကြလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ကြမ်းတမ်းသော ကျောက်တုံးကြီးများပေါ်သို့ ခုန်ပေါက်ကျော်လွှားကာ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလာကြလေသည်။ သို့သော် ထိုနေရာ၌ ကျောက်တုံးတံတားကလေးမှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှသည်ဖြစ်ရကား လူနှစ်ယောက်၏ အင်အားသည် သူတို့ခုခံနိုင်သမျှကာလပတ်လုံး လူ ၂၀ ၏ အင်အားနှင့် ညီမျှလျက်ရှိ၏။ နံဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှာလည်း ရွံ့နွံနှင့် ရေများ ရှိနေသောကြောင့် ရန်သူတို့အတွက် ခဲယဉ်းလျက် ရှိလေသည်။ ညီနောင် ၂ ယောက်တို့သည် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလာသူများအား သူတို့၏ ရှည်လျားသော ဓားကြီးများဖြင့် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်လေရာ ဓားသွားများ၏ အရောင်မှာ ဝင်လှဆဲဆဲ နေရောင်တွင် ပြိုးခဲနဲ ပြက်ခဲနဲ အရောင်လက်၍ သွားလေ၏။ တစ်ကြိမ်၌ ပုပ်သည် ဓားကို ပြောက်လိုက်ရာ နေရောင်တွင် ရဲခဲနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် သူ့ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်သည်လည်း တံတားနံဘေးရှိ နွဲ့အိုင်ထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျသွားပြီးလျှင် သေသည်တိုင်အောင် လူးလှိမ့်လျက် ရှိလေသည်။ ဂေါ်ဒွင်၏ ရန်သူမှာလည်း ထိုနည်းတူ လိမ့်ကျသွားပြီးလျှင် သေလောက်မည့် ဒဏ်ရာရသွားသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေသည်။

ညီနောင် ၂ ယောက်တို့သည် တစ်ချက်မျှ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သံ မေးလိုက်ပြီးနောက် ရန်သူများ တိုက်ခိုက်သည်ကို စောင့်၍ မနေတော့ဘဲ၊ ရှေ့သို့ ခုန်လွှားပြီးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်ရာ၊ ဗရန်းဗရင်း ဖုရုံးနေသော ဣဗား ရှေ့မှလူစုသည် နောက်သို့ အတော်အတန် တွန့်ဆုတ်၍ သွားကြလေသည်။ သို့သော် ဤသို့ ဆုတ်သွားကြ၍ တစ်လံလောက်မျှ မရောက်မီ နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ဓားများကား အငြိမ်မနေဘဲ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိလေ၏။ သူတို့သည် ထူးဆန်းသော ကြိမ်းဝါးသံများကို ရေရွတ်ကျိန်ဆိုရင်း ကျောက်တုံးများ ခြေကုပ်ရရန် ကြိုးစားသော်လည်း နွဲ့ထဲသို့သာ ဝင်လိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျလျက် ရှိကြကုန်၏။ ဤသို့ ရုန်းပင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေစဉ် ၃ ယောက်မျှ ရေထဲသို့ တိုက်ခိုက်ချခြင်း ခံရသည့်အနက် ၂ ယောက်မှာ နွဲ့ထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားပြီးနောက် ကျန်တစ်ယောက်သာလျှင် ခြေကို မနိုင်တန်နှင့် တရွတ်ဆွဲကာ ကမ်းဘက်သို့ ကူးသွားသည်ကို မြင်ရ၏။ ကျန်လူများမှာ တံတားတစ်လျှောက်မှ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားကြသော်လည်း ၂ ယောက်မှာ ခုတ်ချခြင်း ခံလိုက်ရသေး၍ ၃ ယောက်မှာ တိကျသွားသေး၏။

ထိုသူတို့အတွက်ကား လွတ်မြောက်ရန် လမ်းမရှိချေ။ သူတို့သည် ရွံ့နွဲ့ထဲမှထ၍ ကမူးရှူးထိုး တိုက်ခိုက်ကြပြန်ရာ၊ သူတို့၏ မျက်နှာပုံးများမှာ မျက်လုံးများပေါ်တွင် တိုးလိုးတွဲလောင်း ဖုံးအုပ်ကာ ရှိနေသဖြင့် သူတို့၏ ဓားချက်များမှာ မုန်းခြေမပေါက်ဘဲ အလွဲလွဲအချော်ချော် ရှိနေကြကုန်၏။ ထိုအချက်ကို အခွင့်အရေးယူ၍ ညီနောင် ၂ ယောက်သည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြရာ သူတို့၏ ဓားချက်များသာလျှင် ရန်သူတို့၏ မောက်တို့များနှင့် ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများပေါ်သို့ ပေထက်၌ ကျရောက်သော ပန်းဘဲသမား၏ တူချက်များကဲ့သို့ ဖုန်းခဲနဲ ဖိုင်းခဲနဲ ဆိုင်ဆိုင်ကဲ ကျရောက်ကာ ရှိလေ၏။ ဓားချက်မိသော ရန်သူများမှာ သေသည်ပြန်သကဲ့သို့ လူးလှိမ့်လျက် ရှိရာမှ အချို့လည်း ငြိမ်သက်၍ သွားကြ၏။

ထိုခဏ၌ ဂေါ်ဒွင်က “ညီလေးရေ ... နောက်ဆုတ်ဟော ... နောက်ဘက်ကြာရင် တို့နောက် သူတို့ ရောက်လာမှာ စိုးရတယ်” ဟု

ပြောလိုက်သဖြင့် ညီအစ်ကို ၂ ယောက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ဆုတ်ခွဲကြရာ လဲ၍နေသော လူတစ်ယောက်ရှေ့၌ ရပ်ကြလေ၏။

၎င်း ။ ။ “ခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော်တို့က အတော်ဟန်ကျနေ တာပဲနော် ... ကိုကြီး။ ကိုကြီးမှာများ ခိုက်မိသေးလား။”

ဒွင် ။ ။ “မခိုက်မိပါဘူးကွယ် ... နို့ပဲမဲ့ တိုက်ပွဲဆိုတာ မပြီးသေးခင် ကြားမနေရဘူးကွယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူတို့မှာ လူ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနည်းမျိုးနဲ့ မတိုက်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြင်တိုက်မှာ စိုးရတယ်။ ငါတော့ ဘုရားသိကြားမလို့ သူတို့မှာ လှံနဲ့ လေးမြားတွေ မပါပါစေနဲ့လို့ ဆူကောင်းတာပဲ။”

ထို့နောက် သူသည်နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိရာ ကမ်းနှင့် အတန်ဝေးသောနေရာတွင် မှန်မှန်ကူးခတ်လျက်ရှိသော မြင်းညိုကြီးကို မြင်ရ၏။ ရိစမန်ကလည်း သူတို့အား ပြန်၍မြင်ရဟန်ဖြင့် လည်ပင်းမှ ပဝါဖြူကို ဖြုတ်ကာ ဝေ့ယမ်းပြုလေသည်။

အဲဒီဒွင်ကလေးထင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်ပေ၏။ ခေါင်းဆောင် ဆူပီသည်သူသည် တပည့်များအား ခက်ထန်သောအသံဖြင့် ဟစ်အော် အမိန့်ပေးလျက် ညီနောင်တို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြင်းထန်လှသော ဓားချက်များမှ လက်တစ်ကမ်းခန့် ရှောင်တိမ်းကာ ရှိနေကြပြီးလျှင် ယခင် ကကဲ့သို့ မတိုက်တော့ဘဲ လှမ်း၍ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ကျောက်တုံးများကို ရှာဖွေ လျက်ရှိကြကုန်၏။ သို့ရာတွင် ဤနေရာ၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများထက် ရွံနံ့များက ပို၍များနေသည့်ပြင် ကျောက်တုံးတားပေါ်မှ ကျောက်တုံးများကို လည်း လေးလံလှန်းလှသည်ဖြစ်၍ ပစ်ခတ်ရန်ဝေးစွ ချီမ၍ပင် မရနိုင် တော့ပေ။ သို့သော် ရန်သူတို့သည် ရတတ်သမျှသော ကျောက်တုံး တွေများဖြင့်ပစ်ခတ်ကြရာ အနည်းအကျဉ်းထိ မှန်သော်လည်း မပြောပ ခလောက်ချေ။ ထိုခဏ၌ ဆရာလုပ်သူသည် တပည့်တစ်ယောက်အား တစ်ဖုံ တစ်ရာပြောလိုက်ရာ လူအချို့သည် တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားပြီးနောက် နေရာလှည့်သည့် တက်အရှည်ကြီးများကို ကိုင်ကာ ထွက်လာကြလေ၏။

ဒွင် ။ ။ “ဟေ့ ... ညီလေး ကြည့်လိုက်စမ်း။ တို့ကို တက်တွေနဲ့ ခုတ်ခတ်မလို့ ယင်ပါကွယ်။”

ကျွန်တော်တို့ကလည်း တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ချတာ ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ သေပြီးမှ လှေကိုယူပြီး လူကိုထည့်ရမှာ တော့ အခုအခြေအနေမှာ ညီမလေးကို ဖမ်းမိဖို့ ခဲယဉ်းနေပြီ ကိုကြီးရဲ့။

ဒွင် ရှိစမန်သာ ရေးဘေးက လွတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ သူတို့မှာ အနည်းနဲ့အများတော့ အရာရောက်သေးတာပေါ့ ကိုကြီး

ထိုသို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ၎င်းသည် သူ့နောက်မှ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ထိုအသံကြားသည့်ခဏ၌ပင် ဂေါ်ဒွင်သည် သူ၏ နောက်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ခူးထောက် ကျသွားလေ၏။ ယခင်က သူတို့ သေပြီဟု မှတ်ထင်ရသော လူသည် သူ့နား စွန်းပေလျက်ရှိသော ဓားကြီးကို ကိုင်ကာ ဂေါ်ဒွင်နောက်၌ တတ်ရပ်နေသည်ကိုမြင်ရ၏။ ၎င်းသည် အချိန် မဆိုင်းဘဲ ထိုလူအပေါ် သူ့ဘေးကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ခုန်အုပ်ကာ တိုက်ခိုက်လေ၏။ ၎င်း၏ ကျောက်မှာ ပြင်းထန် မြန်ဆန်လွန်းသည်ဖြစ်ရကား၊ ပထမ ဝတ်ချိ၌ နှစ်ထပ်ထားသော ထိုသူ၏လက်ကို အပြင်းအထန် ထိခိုက်သွား၏။ ထိုသူ တစ်ချိ၌မှ ဓားဦးသည် ဝတ်လုံနှင့် သံကိုယ်ကျပ်အကြားမှ ထိုး နှစ်ပြီးလျှင် ထိုသူ၏ နံကြားထဲသို့ ဝင်သွားရာ၊ ထိုသူမှာနေရာ၌ပင် နေလျက် လဲကျသွားပြီးနောက် ထပ်မံလှုပ်ရှားခြင်း မပြုတော့ချေ။

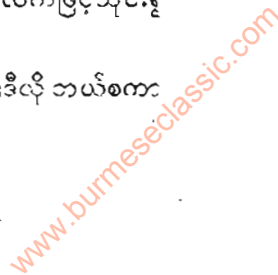
ထို့နောက် ၎င်းသည် သူ့အစ်ကိုအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဂေါ်ဒွင် ၎င်း၏ နားပေါ်တွင် တသွင်သွင်စီးဆင်းကာ မျက်လုံးများကို ဖုံးအုပ်လျက် သွေးများကို မြင်ရလေ၏။

ဂေါ်ဒွင်က ညည်းတွားရင်း -

“ကိုင်း ... ညီလေးရေ ကိုယ်လွတ်သာ ရုန်းပေတော့။ ကိုကြီး ကဲ့သို့ သိသွားပြီ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး။”

၎င်းသည် အစ်ကိုဖြစ်သူအား နောက်ကျောမှလက်ဖြင့်သိုင်းစွာ ထိလိုက်ပြီးနောက် -

“မဟုတ်တာဘဲ ကိုကြီးရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကိုကြီးဒီလို ဘယ်စကား နဲ့ နိုင်ပါ့မလဲ။”

“ညီလေးသာ လွတ်အောင်ပြေးပါတော့ ညီလေးရယ်။ ကိုကြီးကို ထား ခဲ့ပါ”

ဝပ်သည် ဂေါ်ဒွင်အား ယခင်ကထက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက် ပြီးလျှင် နဖူးကို တစ်ချက် နမ်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အကြံတစ်ခုခု သည်နှင့် ဂေါ်ဒွင်အား ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီဘိသကဲ့သို့ ပွေ့ချီ ကာ သူတို့၏ မြင်းများရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ကုန်းနှီးပေါ်သို့ ဖေးမတင် ပေးလေသည်။

“မြင်းလည်ဆံမွေးနဲ့ ဓားရိုးကို မြဲမြဲကိုင်ထားနော် ကိုကြီး။ စိတ်ကို ထိန်းပြီး မြဲမြဲသာ ကိုင်ထားပါကိုကြီးရဲ့။ ကျွန်တော် လွတ်အောင်ကြပါမယ်”

ထို့နောက် ဝပ်သည် သူ့ဘယ်လက်ဖြင့် ပြောင်းလွှဲယူလိုက်ပြီး နောက် သူ့ကိုယ်တိုင် သူ၏ မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ မြင်းကိုပြန်၍ လှည့်လိုက်လေ၏။

၁၀ စက္ကန့်မျှရှိသောအခါ လမ်းနှစ်လမ်းဆုံသည် ကျောက်တံတား ထိပ်တွင်စုရုံးကာ လှော်တက်များကို ကိုင်လျက်ရှိကြသော လူဆိုးများသည် သူတို့ ရှိရာသို့ မိုးခြိမ်းဘိသကဲ့သို့သော အသံကြီးဖြင့် ကဆုန်ချ၍လာသော မြင်းကြီးများကို တွေ့မြင်ရတော့၏။ မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်တွင် တောက် မြှောင်သော ဆံပင်၌ သွေးတို့ဖြင့် ခြင်းခြင်းနီလျက် မြင်းဇက်နှင့် ကုန်းနှီးကို လက်များနှင့် အုပ်ကိုင်ထားသော ဒဏ်ရာနှင့်လူတစ်ယောက်ပါရှိ၍၊ အခြား မြင်းတစ်ကောင် ပေါ်၌မူ စူးရှသော မျက်လုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်မတတ် မျက်နှာသွေးဖြာဖြာကျ၍နေသော ဓားကြီးကို ဝှေ့ယမ်းရင်း “အေ-ဒီအာစီကို ရင်ဆိုင်ကြလော့၊ သေမင်း” ဟု ရင်ဆိုင်ကြလော့” ဟု မိုးကြိုးသံတမျှ ပြင်းထန် လှသော အသံကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လာသော သူရဲကောင်း ဝပ် လိုက်ပါလာလေသည်။

ရန်သူများသည် အော်ရင်းဟစ်ရင်းစုရုံးရင်း တက်ကြီးများကို ကိုင် မြှောက်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် မြင်းများမှာ အလွန်လေးသော ဝန်များဖြင့် လူအုပ်များကြားထဲသို့ ဖောက်ထွင်း၍ ဝင်ရန် လေ့ကျင့်ထားပြီးလည်းဖြစ်ပြန်၊ အစီးအနင်းကလည်း ကောင်းပြန်ဖြစ်ရ

ထား ဒုန်းခိုင်းလာသော မြင်း ၂ ကောင်၏ အရှိန်မှာ မုန်တိုင်း၏ လျင်မြန် ခြင်းဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုးလွင့်၍ လာဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။ လက် လှမ်းမီသလောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယဉ်သွားများကို ခတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ လှော်တက်များကို ပြင်းထန်စွာ ခတ်လိုက်ကြလေ ၏။ သူတို့၏ ဘေးပတ်လည်၌လည်း ဓားများမှာ ဝင်းလက်၍ သွားလေ သည်။

ဝပ်မှာ သူ့ကိုယ်ကို ထိခိုက်သွားကြောင်း သိရသော်လည်း နည်းသည်နေရာ၌ဟူ၍ အသေအချာ မသိလိုက်ချေ။ သို့သော် သူ့ဓားကို တစ်ချက်မျှ ဝှေ့လိုက်နိုင်သေး၏။ ထိုထက်ပို၍ ဓားကို ဝင့်ရန် အချိန်မပြု သော်လည်း ထိုဓားအောက်သို့ ရောက်သွားသောလူမှာ ဂုန်းနီအိမ်လွတ် တစ်လုံးကို ဖြုတ်ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ဘုရားမသဖြင့် ရန်သူများ လက်မှကား လွတ်မြောက်၍လာချေပြီ။ ဂေါ်ဒွင်မှာ ကုန်းနှီးပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးလျက်ပင် ရှိသေး၏။ ထိုအချိန်၌ ဘမ်းသို့ ရောက်လုဆဲဆဲ မြင်းညှိကြီးသည် သူ၏ဝန်ကို သစ္စာရှိစွာနှင့် ဘမ်းဆောင်ကာ ဒီရေများနှင့် တိုက်ပွဲဆင်လျက်ပင်ရှိလေရာ ထိုခဏ၌ ဝပ်၏ မျက်လုံးများတွင် မိမိ၏ ရှေ့တူရူမှ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ဆူထဲ၌အနီရောင်များ ယက်သန်းလာလျက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြင်မြင်သမျှ အရာဝတ္ထုတို့သည် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်၍ နေဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ ၏။

သို့သော် ဟစ်အော်သံများသည် သူတို့နောက်ဘက်တွင် တဖြည်း ဖြည်းပျောက်ကွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးသော် သူတို့၏ မြင်းခွာသံများသာ ဆီထွက်လျက် ရှိပေတော့၏။ ထို့နောက် ဝပ်၏စိတ်သည် လေးလံ ခိုင်းမိုင်း၍လာပြီးလျှင် အမှောင်ထုကြီးသည် သူ့အား တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းသွားလေတော့သတည်း။

* * *

ဆာ-အင်ဒရူးဒီအာစီ

ဂေါ်ဒွင်သည် သူ့သေဆုံးပြီးသည့်နောက် ညောင်စောင်းတစ်ခုတွင်လဲလျောင်းကာ အမှောင်ထုထဲတွင် လူးလာတုံ့ပြန် ယူဆောင်သွားရာကို ခံရလေရာ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးသည် သူ့အောက်၌ တောက်ပြေနေသော မီးလုံးကြီးသဖွယ် မြင်ရသဖြင့် အိပ်မက်မက်၍ နေဘိသကဲ့ရီလေ၏။ ညောင်စောင်းနံဘေးတွင် အရောင်ထွက်နေသော လှုပ်ရှားမှုသို့ ထူးဆန်းသောသဏ္ဍာန်များကိုလည်း မြင်ရ၏။ ထိုသဏ္ဍာန်အချင်းချင်း ပြောဆိုနေသော အသံများကိုလည်း ဂေါ်ဒွင်သည် နားထဲမှ ကြားရသည်။

ထိုအသံများမှာ သူတို့အချင်းချင်း အမေးအဖြေပြုလုပ်နေသော အသံများဖြစ်၍ “ဒီဝိညာဉ်ဟာ သေခါနီးအပြစ်တွေကို ဝန်ချခဲ့သေးသလားဟု အသံတစ်သံက မေးသောအခါ အခြားအသံတစ်သံက “ဝန်ချအချိန်မရခဲ့ပါ။ စစ်ပွဲတွင်ကျဆုံးပါသည်” ဟုဖြေဆို၏။ ထို့နောက်ပထမအသံက “စစ်ပွဲဆိုသည်မှာ ယေရှု၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်စေအတွက် တိုက်တဲ့စစ်ပွဲလား” ဟု မေးပြန်ရာ၊ ဖြေသူက “မဟုတ်

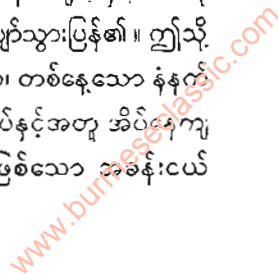
မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် တိုက်သော တိုက်ပွဲသာ ဖြစ်ပါသည်” ဟုဖြေဆိုပြန်၏။ ထိုအခါ ပထမအသံက “ဒီလိုဆိုရင် တယ်သနားစရာကောင်းတဲ့ဝိညာဉ်ပါလား၊ သနားကရုဏာတော်ကိုရမယ် မဟုတ်ဘူး” ဟုပြောကာ အသံတိတ်၍ သွားလေ၏။

ထို့နောက် စစ်ဗိုလ်နှင့်တူသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုရောက်လာရာ သို့သူမှာ ဆီးရီးယားပြည်စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ဖူးသော စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ စတင်းဂိတ်ကျောင်းဝင်းအတွင်း သူ၏ဖခင်သင်းချိုင်းလုပ်ရာ၌ ဆုလုပ်ထားသော ကျောက်ရုပ်၏မျက်နှာနှင့် တထေရာတည်းတူလှသဖြင့် မိမိဖခင်ဖြစ်ကြောင်း ဂေါ်ဒွင်သိရှိရလေသည်။

ထိုလူကြီးသည် အစောင့်များအား မေးခွန်းထုတ်ရာ၌ ထိုဝိညာဉ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် တိုက်သောတိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသည့် ဝိညာဉ်ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ “အို ... ဒီလိုဖြင့် ကျုပ်သားနဲ့ တစ်သက်လုံး ကျွဲရချေဦးမယ်” ဟု ပြောဆိုသည်။ ညူကာ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်လေ၏။

ထို့နောက် အသံအချင်းချင်း ဂေါ်ဒွင်အား ကောင်းကင်ဘုံ၌ သားထိုက် မထားထိုက် အပြန်အလှန်ပြောဆိုလျက် ရှိကြရာ နောက်ဆုံး အစောင့်တစ်ယောက်က “သူဟာ ငယ်လည်း ငယ်သေးတယ်၊ ဘာမျှမသိတတ်သေးတာမို့ ချမ်းသာပေးလိုက်စေလိုပါတယ်” ဟု တောင်းပန်ရာ၊ ဝိညာဉ်သောအသံတစ်သံက သဘောတူညီသဖြင့် နောက်ဆုံးချမ်းသာပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် “သင် သရဲကောင်း ... လူ့ပြည်တွင် အသက်ရှင်ပြီးလာ” ဟု အမိန့်ပေးသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် သူ့မျက်လုံးများထဲ၌ အလင်းရောင်တစ်ခု ဝင်လာလေ၏။

ဂေါ်ဒွင်သည် သတိမေ့လျော့သွားပြီးနောက် နီးလာသောအခါ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယခင်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများကို တွေ့မြင်ရ၏။ သူတို့အထဲတွင် မိမိအမြတ်နိုးဆုံးသော ရိုစမန်၏ မျက်နှာလေးကို တွေ့ရသည်။ ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီးလျှင် ပြန်၍အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။ ဤသို့ သတိရချည်တစ်ခါ သတိမေ့ချည်တစ်လှည့်နှင့်ရှိခဲ့ရာ၊ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ကောင်းစွာသတိရလာပြီးနောက် မိမိမှာ ဝပ်နှင့်အတူ အိပ်နေကျဖြစ်သော စတီပယ်ခန်းမဆောင်ကြီး၏ အဆွယ်ဖြစ်သော အခန်းငယ်

ကလေးတစ်ခုအတွင်းတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရ၏။ သူ၏ အိပ်ရာ
ဆား၌ကား ခြေထောက်နှင့်လက်ကို ပတ်တီးများစည်းကာ နံဘေးတွင်
ချိုင်းထောက်တစ်ခုနှင့် ထိုင်နေသော ဝပ်ကို မြင်ရ၏။ ဝပ်မှာ ဖြူဖတ်
ဖြူရော်နှင့် မျက်နှာအနည်းငယ် ချောင်ကျသွားသော်လည်း နဂိုရှိရင်းစွဲ
ပြစ်သော ပြောင်ချော်ချော်နှင့် မထီမဲ့မြင် အမူအရာများကား မပျောက်ချေ။

“ကိုယ် ခုထက်ထိ အိပ်မက်မက်နေတုန်းပဲလား ဝပ်။ ညီလေး
ညီလေး အမှန်ပဲနော်”

“ကိုကြီး ... အို ... ကိုကြီး သတိရလာပြီ။ အိပ်မက် မဟုတ်ပါဘူး
ကိုကြီးရဲ့။ ညီလေးမှ ညီလေးအစစ်ပါ။ အိပ်မက်ထဲက လူမှာ ဘယ်ပတ်တီး
တွေ ချိုင်းထောက်တွေ ရှိနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဪ ... ဒါထက် ညီမလေးကော။ သူ့အသက်ရှင်ရဲ့
မဟုတ်လား။ သူ ဘာမျှမဖြစ်ဘူးနော်။ ပြောစမ်းပါ ညီလေးရယ် မြန်မြန်”

“ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကြီးရဲ့။ ကိုကြီး မယုံရင် သူ့ကိုယ်တိုင်
ပြောပါစေ မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီလေးရယ်”

ဝပ်သည် ခန်းဆီးချထားသော တံခါးဝဆီသို့ ချိုင်းထောက်နှင့်
သွားပြီးလျှင် -

“ကျုပ်ရဲ့ ... အဲလေ ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ညီမလေး
ရိုစမန်ရေ။ ဟောဒီမှာ ... အစ်ကိုကြီး သတိရလာပြီကွယ် ... လာပါဦး”

ထိုခဏ၌ အဝတ်များရှုပ်တိုက်သံနှင့် လျှင်မြန်သော ခြေသံများကို
ကြား လိုက်ရပြီးလျှင် တိမ်တိုက်ကြားမှ ပေါ်ထွက်လာသောလမ်းကဲ့သို့
ရိုစမန်သည် အခန်းတံခါးဝမှ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဂေါ်ဒွင်အား ခုတင်
ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်တွေ့ရသောအခါ အားပါးတရ လက်ဖြင့်လှမ်း၍
ဖက်လိုက်ပြီး နဖူးပေါ်တွင် နှမ်းရှုပ်လိုက်လေ၏။

ဝပ် ။ ။ “သတိထားနော် ရိုစမန်၊ ပတ်တီးတွေပြေ ကုန်ပါဦးမယ်
မန် ။ ။ “ဒါဖြင့် လက်ပေါ်မှာ နမ်းမယ်။ ကျွန်မတို့ကို ကလဲ
ဆယ်စုံတဲ့ လက်ပေါ့”

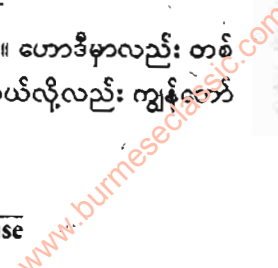
ရိုစမန်သည် ဂေါ်ဒွင်၏လက်ကို နမ်းရှုပ်ပြီးလျှင် မိမိရင်နှင့်
အပ်ထား လိုက်လေ၏။ ထိုအခါဝပ်က “တို့လက်လည်း ဒီလို အလုပ်မျိုး
တွေ လုပ်ဖို့ ရှိပါသေးတယ် ရိုစမန်ရယ်။ ဪ ... ဒါထက် ကျုပ်လည်း
ကိုကြီးကို နမ်းရဦးမယ်” ဟု ပြောဆိုကာ သန်မာသော လက်မောင်းကြီးများ
ဖြင့် ဂေါ်ဒွင်အား ထပ်တလဲလဲ ပွေ့ဖက်လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ
ရိုစမန်က ဝပ်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ “သံတိထားနော်၊ ပတ်တီးတွေ
ပြည်ကုန်ဦးမယ်” ဟု ပြောင်ချော်ချော် ပြောလိုက်၏။

ဤသို့ရှိစဉ် အရပ်အမောင်းမြင့်မား၍ ခန့်ညားတည်ကြည်သော
သူရဲကောင်းကြီးတစ်ဦးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ နင်းပွင့်ကဲ့သို့
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဆံပင်တို့သည် သူ၏လည်ကုပ်ပေါ်၌ပင် ကျန်နေ
ပေါ်တွင် အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းထက် အဆွေးဒဏ်က ပို၍ထင်ရှားသော
အသွင်ကိုဆောင်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ခန့်ညား တင့်
တယ်ခြင်းသည်ကား ဖုံးကွယ်၍မရချေ။ ရိုစမန်နှင့် အသွင်အပြင် လည်း
တူလှပေ၏။ ဤလူကြီးကား ရိုစမန်၏ဖခင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော
မြို့စားကြီး ‘ဆာအင်ဒရူး ဒီအာစီ’ ဖြစ်လေသည်။

ရိုစမန်သည် လူကြီးရှိရာသို့လှည့်၍ အရှေ့နိုင်ငံ အရိအသေပြု
နည်းဖြင့် ဒူးညှုတ်ကာ အရိအသေပြုလေ၏။ ဝပ်က ဦးခေါင်းကို ညှုတ်လေ
သည်။ ဂေါ်ဒွင်မှာ လည်ပင်းကို ကောင်းစွာ မလှည့်နိုင်သေးသဖြင့် လက်ကို
သာ မြှောက်လိုက်၏။ လူကြီး၏မျက်နှာ၌ကား ဂေါ်ဒွင်ကိုကြည့်ကာ
ဝုဏ်ယုလိုသည့် အရိပ်အယောင်များပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

စိ ။ ။ “အင်း ... ငါ့တူကြီးတော့ မသေနိုင်တော့ဘူးဟေ့။
တို့သွေးသားထဲမှာတော့ ဝုဏ်ယုထိုက်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပေပေါ့
ကွယ်”

ဂေါ်ဒွင်က ဝပ်၏ပခုံးကို ဖက်လျက် -
“ကျွန်တော့်ချည်း မပြောပါနဲ့ဦး ဦးကြီး။ ဟောဒီမှာလည်း တစ်
သောက် ရှိပါသေးတယ်။ အဆုံးတော့ ညီလေးကယ်လိုလည်း ကျွန်တော်
အသက်ရှင်တာပေါ့ ဦးကြီးရယ်”

စိ ။ ။ “ဒီတိုက်ပွဲမှာ ဦးကြီးရှိဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်နဲ့ ပေမဲ့ရောဂါကထာ၊ လူကအိုဆိုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါထားဘူးဟေ့။ ဆွေးမြည့်နေတဲ့ သစ်တုံးကြီးပဲ ဆိုကြပါစို့လေ”

ရိုမေန်က အဘိုးကြီး၏ ပခုံးကိုဖက်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ဖေဖေကြီးရယ်၊ ဖေဖေကြီးတို့တာဝန်ထဲ ဖေဖေကြီး ရွက်ဆောင်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။”

စိ ။ ။ “နဲ့ပေမဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ရွက်ဆောင်ခဲ့ချင်သေးတယ်။ သမီးရဲ့။ သူတို့ ၂ ယောက် တစ်ယောက်လက်မောင်းတစ်ယောက်ဖက်ပြီး ကမ်းစပ်မှာ လဲနေတာသွားတွေ့ရတော့၊ ဖေဖေ ပိုင်ထိုက်ထဲမှာ တိုက်ဖြစ်လျက်နဲ့ ဖေဖေမပါ လိုက်ရဘူးဆိုတာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသေးတယ်။”

ဒွင် ။ ။ “ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီဇာတ်ကြောင်းတောင် ကျွန်တော် မသိရသေးပါလား ဦးကြီး။”

စိ ။ ။ “မင်းက သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြစ်နေတာကို ကွယ်။ ဘာသိဦးမလဲ။ ကိုင်း ... ရိုမေန် နှင့်အစ်ကိုကြီး ပြန်ပြောပြလိုက်စေပါ သမီးရယ်”

ထိုအခါ ရိုမေန်သည် မြင်းညိုကြီးဖြင့် ဒီလှိုင်းများအကြား ခဲယဉ်းစွာ မိမိမည်သို့ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပုံ၊ ရေကတုတ်ပေါ်တွင် ဂေါ်ဒွင်နှင့် တို့သည် ရန်သူတို့အား စွန့်စွန့်စားစား တိုက်ခိုက်နေသည်ကိုမြင်ရုံနောက်ဆုံး ဝပ်သည် ဒဏ်ရာနှင့် လဲသွားသော ဂေါ်ဒွင်အား မြင်းပေါ်တင်၍ ရန်သူများအကြားမှ အတင်းစိုင်းသွားပြီးလျှင် တောတန်းပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မြင်ရပုံများကို ပြောလေ၏။

မန် ။ ။ “ကိုင်း ... ဖေဖေကြီးက ဆက်ပြောလေ”

ထိုအခါ ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီက ထိုနေ့တွင် ရိုမေန်ရောက်ထဲ ပြီးနောက် တတ်နိုင်သမျှ လူများကို စုရုံးကာ မီးတုတ်များဖြင့် လိုက်ရှာဖွေရာ လမ်းနှစ်ခွဆုံသည့်နေရာတွင် ဒဏ်ရာနှင့်မြင်းများကို ပထမပေးပြီးနောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဖက်ကာ ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာများဖြင့် သတိမမလဲနေသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား တွေ့ရပုံများကို ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

စိ ။ ။ “ဒါပါပဲကွယ် ... ဖေဖေကြီးက များများပြောစရာ ခရိုပါဘူး။ သမီး ပန်းရှာသွားတယ်ဆိုတာ စိတ်မချလို့ သူတို့ ၂ယောက် ထည့်လိုက်တာ ဘာသားချောတွေက သံကိုယ်ကျပ်တောင် ဝတ်မသွားချင်ကြဘူး။ ဖေဖေကြီးက ပြန်ခေါ်ပြီး အတင်းဝတ်ခိုင်းလို့ ဝတ်ကြတာ”

မန် ။ ။ “ဪ ... ဟုတ်လား။”

စိ ။ ။ “ဖေဖေကြီး ပြောတဲ့စကားသာ နားမထောင်ရင် အခုလောက် ရှိ အလောင်းတွေတောင် ဖြစ်နေကြပြီ။ ဪ ... ဒါထက် ‘လိုဇယ်’ အကြောင်းကို ဒီကနေ့ မနက် ဦးကြီး စဉ်းစားနေမိတယ် ဂေါ်ဒွင်ရဲ့။ မင်း သူ့ကို ဒဏ်ရာပေးလိုက် တုန်းက သူ ကြိမ်းသွားတာလေ၊ ဗုတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား။”

ဒွင် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ် ဦးကြီး။”

စိ ။ ။ “တို့လည်း သူ့အတွက် အကာအကွယ်တွေ လုပ်ထားတာပဲကွယ်။ ဒီအထဲက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး မင်းတို့ညီမလေးကို သူလာခိုးနိုင်မှာလဲ။ ဒီအကောင်အရှေ့ကိုထွက်သွားတာ အမှန်ပဲကွယ်။ စလေဒင်ကို တိုက်ဖို့ပဲလား၊ စလေဒင်နဲ့ ပေါင်းဖို့ပဲလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီအကောင်က သစ္စာဖောက်နေကျ အကောင်ကိုးကွယ်။ အခုဒီအထိ ဖြစ်လာတော့ ဒီလူတွေဟာ အရှေ့က ပြန်လာတဲ့ လူတွေဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် လက်နက်ကို အမြဲကိုင်ထားဖို့ ငါ့တူတွေကို ဦးကြီးက သတိပေးတာပေါ့။ ဦးကြီးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒီအကြံ အစည်ဟာ သူ့ညီထင်တာပဲ”

ဝပ် ။ ။ “ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုထင်တယ် ဦးကြီး။ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ သူ့သခင်လို့ခေါ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားအတွက် စကားပြန်လုပ်တဲ့ အရပ်ရှည်ရှည်လူဆိုးက ရိုမေန်ကို ဆောင်ကြဉ်းသွားဖို့ ကြံစည်တဲ့လူဟာ သူရဲကောင်းလိုဇယ်လို့ ပြောသားပဲ”

စိ ။ ။ “သူ့သခင်က ဆရာဆင်တစ်ယောက်လားဟေ့”

ဝပ် ။ ။ “မဟုတ်ဘူး ဦးကြီးရဲ့။ သူ့မျက်နှာမှာ တခြားလူတွေလို မျက်နှာဖုံးတပ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ စကားပြောတဲ့အခါ စကားပြန်နဲ့လည်း ပြောတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

စိ ။ ။ “ဪ... ပြီးတော့ တစ်ခုထူးဆန်းတာ ရှိသေးတယ်ဟေ့ ဂေါ်ဒွင်။ မင်းဓားရိုးကို ကျောက်တုံး ၂ ခုကြားမှာ ညှပ်ပြီး ဓားဦးပေါ်မှာ စာဆွဲထားခဲ့တာ ငါ တွေ့ရတယ်ကွယ်”

ဒွင် ။ ။ “ဘာရေးထားသလဲ ဦးကြီး”

စိ ။ ။ “ဝတ်လုံထဲမှ သားရေချပ်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး နောက် “ဒီဟာပေါ့ကွယ်၊ ငါက မျက်စိမို့ပါတယ်။ ကိုင်း... ရိုစမန် ဖတ်လိုက်စမ်းဟေ့”

ရိုစမန်သည် သားရေချပ်ကလေးပေါ်၌ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသောစာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလေသည်။

“ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော သူတစ်ယောက်၏ ဓားဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူသေဆုံးခဲ့လျှင် ဤဓားကို သူနှင့်အတူမြှုပ်၍ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အသက်ရှင်နေခဲ့ပါမူ သူ့အား ပေးအပ်ပါလေ။ ထိုကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်၏ သခင်သည် ရှေ့သို့တွေ့ဆုံရဦးမည်ဖြစ်သော ရဲရင့်သည့် ရန်သူတစ်ယောက်အား၊ ဤနည်းဖြင့် ချီးကျူးစေရန် ကျွန်ုပ်အား ပြုလုပ်စေလို၏။”

(ပုံ)ဆား-ဟု-လိုဇယ်။
(သို့မဟုတ်)
အခြားသူတစ်ယောက်။

စာဖတ်ပြီးအဆုံး၌ ဂေါ်ဒွင်က-

“အခြားသူတစ်ယောက်ဆိုပါလား။ ဒါဖြင့် လိုဇယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

စိ ။ ။ “သူက စာမှ မရေးတတ်ပဲဟာ။ တကယ်လို့ ရေးနိုင်တယ် ထားဦး။ ဒီလိုသူရဲကောင်းပီသတဲ့ စကားလုံးမျိုးတွေ သုံးတတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒွင် ။ ။ “စကားလုံးတွေက သူရဲကောင်းပီသတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ခမပဲ သူတို့ရဲ့အပြုအမူတွေက ဆိုးရွားလှချည့်ကလား”

ဝပ်က ကြားဖြတ်၍ -
“ဘာသာပြန်တဲ့သူကတော့ လူပုပုကို သူ့သခင်လို့ ပြောတာပဲ”

စိ ။ ။ “အင်းလေ ... စာသဘောကတော့ ဂေါ်ဒွင် တွေ့ရမယ့် သခင်က ဂေါ်ဒွင်ကိုစာရေးတဲ့လူက ချီးကျူးစေချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ် ထွက်နေတာပေါ့”

ဒွင် ။ ။ “ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို တမင်သူတို့က ခြေရာပျောက်အောင် လုပ်တာလားမှ မသိတာ”

စိက ဦးခေါင်းကို ကုတ်လျက် -

“အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်ကွယ်။ ဒီအတွက် ငါတော့ ခေါင်းရွပ်လှပြီ။ ဘယ်သူတွေ့လဲဆိုတာ စုံစမ်းလို့တော့ မရသေးဘူး။ ဘရက်ဝဲရွာဆီကို လှေတစ်စီးဖြတ်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီညက လှေစင်းဟာ စိန်ပီတာ သံပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ‘မောင်းနက်’ အငူမှာ ကျောက်ချရပ်ထားတဲ့ ရွက်သင်္ဘော တစ်စင်းရှိရာကို ရွက်တိုက်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဘယ်ကလေးလို့ ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲကွယ်”

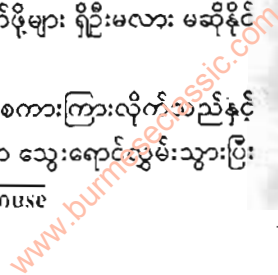
ဒွင် ။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ ဦးကြီးရယ်”

စိ ။ ။ “ပြီးတော့ ဦးကြီးအထင်က မင်းတို့ရိုစမန်နဲ့ စိန်ပီတာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီကို မြင်းစီးသွားတာ သူတို့တင်ကြိုပြီးသိတာရယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရန်မရှာဘဲ ရိုစမန်ကိုပဲ ဆောင်ကြဦးသွားချင်တာရယ်။ လိုဇယ်နာမည်ကို ပြောတာရယ်ထောက်တော့ ဒီအကောင်တွေဟာ သာမန် ဓားပြတွေ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ပြီးတော့လည်း မင်းဒဏ်ရာရလို့ လက်ထဲက လွတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဓားကို ပြန်ပေးတဲ့ အပြုအမူဟာတော့ သူးဆန်းတယ်ကွယ်။ အရှေ့ဘက် တိုင်းပြည်မှာ ရန်ကြွေးဆပ်စရာရှိတဲ့ လူက သူရဲကောင်းတို့ အပြုအမူမျိုးနဲ့ ဒီလို လုပ်လေ့ရှိကြတာ ဦးကြီးတွေဖူးကြားဖူးတယ်”

ဝပ်က ကြားဖြတ်၍ -

“အင်း... ရိုစမန်ကလည်း အရှေ့နိုင်ငံသူတစ်ဝက် ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့ဆက်ဖို့များ ရှိဦးမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

အဘိုးကြီးမှာ အရှေ့နိုင်ငံသူဆိုသော စကားကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ရှိသော မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ဆွမ်းသွားပြီး

နောက် - "ကိုင်းကွယ် ... ဒီကိစ္စတော်လောက်ပါပြီ။ ဪ ... ဒါထက် သတင်း ကောင်းတစ်ခု ပြောရဦးမယ်ဟေ့။ မင်းတို့ရဲ့ ရဲရင့်မြင့်မြတ်တဲ့ အပြုအမူအတွက် သာမန်လူတစ်ယောက်ဘဝက 'တကယ့်သူရဲကောင်း' တွေဖြစ်ကြရမယ်ကွယ်။ ရှေးထုံး ရှေးနည်းအတိုင်း ဒီလက်ဆောင်ကို ပေးအပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အာဏာ ဦးကြီး လက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ဂေါ်ဒွင် သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက် ဖြစ်နေတုန်း ဦးကြီးကိုယ်တိုင် လန်ဒန်သွား ပြီး အဖြစ်အပျက်အကျိုးအကြောင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ လျှောက်ထားပြီး ပြီ။ ဟောဒီမှာ ဘုရင့်တံဆိပ်တော်အပြည့်အစုံနဲ့ စာချွန်တော်ပေါ့။ သင့်လျော်တဲ့အခါ 'စတင်းဂိတ်' ကျောင်းဝင်းအတွင်းစုံလင်တဲ့ ဗိုလ်ထု အလယ်မှာ ငါ့တူများကို ဘွဲ့နှင်းသဘင်နဲ့ ဆင်ယင်ကျင်းပပြီး ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ ပေးအပ်ရမှာပေါ့။ ဒီတော့မှ 'ကိုယ်ရန်တော် ဂေါ်ဒွင်' က 'သူရဲကောင်းဂေါ်ဒွင်' ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွယ်။ ကိုင်း ... ဒီတော့ ငါ့တူကြီးသာ မြန်မြန်မာအောင် ကြီးစားပေတော့။ ဟေ့ ... ဝပ်၊ ဦးကြီးပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ မင်းကတော့ ခြေထောက်ဒဏ်ရာကလွဲရင် လူကောင်းပါပဲ ကွယ်"

ဂေါ်ဒွင်၏ မျက်နှာမှာ ဂုဏ်တက်ခြင်းဖြင့် နီမြန်းလျက်ရှိရာ ဝပ်မှာ မှ ရဲရင့်တည်ကြည်သော မျက်လုံးပြာကြီးများကို အောက်သို့ချထားပြီး နောက် လေသံဖြင့် -

"ကိုကြီးက ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်ပြောလိုက်ပါဦးလေ။ ကျွန်တော့်လျှောက် တုံးတိတိခွတတ နိုင်လွန်းလို့။"

ဒွင် ။ ။ "ဦးကြီး ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဘယ်အခါမျှ မမျှော်လင့်တဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ချီးကျူးမြှောက်စား ခြင်းအတွက် ဦးကြီးကို ဘယ်လောက်ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တို့ ကိုယ်တိုင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နာမည်နှင့်တကွ ဦးကြီးရဲ့နာမည် ဂုဏ်ဒြပ်တို့နှင့်ပါ ထိုက်တန်အောင် ကျွန်တော်တို့ ကြီးစား ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ စကားကလွဲပြီး ကျွန်တော် ပိုမပြောတတ်တော့ပါ ဘူး ဦးကြီး။"

စီက တစ်ယောက်တည်း ပြောဘိသကဲ့သို့

"အင်း ... အပြောအဆို ကောင်းပါပေကွယ်။ ဒီသူငယ်က ရဲရင့် သလောက် ထီးနန်းဆန်ပါပေတယ်"

ဝပ်က ကြားဝင်၍ -

"ကျွန်တော်ပြောမှာက ထီးနန်းတော့မဆန်ဘူး ဦးကြီး။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ။ နုနုနယ်နယ်မိန်းကလေးတန်မဲ့နဲ့ သေမင်း မြင့်ကို ဖြတ်ကူးလာတဲ့ သူကိုလဲ သူရဲကောင်းဘွဲ့ချီးကျူးဖို့ ကောင်းပါ သေး"

စီက ပြုံးလျက် -

"ရိုစမန်လား၊ သူကတော့ သူ့ဂုဏ်နဲ့သူ မြင့်မြတ်ပြီးပါကွယ်။ သတိလပ် ချီးမြှင့်ဖို့ မလိုပါဘူး။"

ထို့နောက် အဘိုးကြီးသည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ဝပ်က အဘိုးကြီးထွက်သွားပြီးနောက် -

"ဘယ်နှယ်လဲ ညီမလေး။ ညီမလေးဟာ သူရဲကောင်းတစ် ယောက် မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ဇနီးဖြစ်ပြီး။ ဒီလောက် ညီမလေးများလှတဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေကို ဖိနှိပ်နိုင်ပါတယ်"

ရိုစမန်၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးကြီးများတွင် ပြုံးယောင်သန်း သွန်း၍ ခုံညားတည်ကြည်လှသော အမူအရာဖြင့် "ကိုင်း ... ညီမလေး ဘွဲ့ဦးမယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ ယာဂုပြင်စရာရှိသေးတယ်" ဟု ပြောဆိုကာ နားအတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

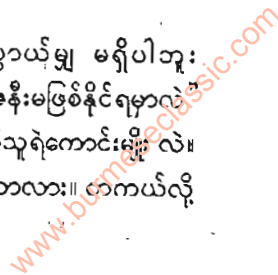
ဝပ်က ရိုစမန်ထွက်သွားပြီးနောက် -

"ကျွန်တော်တို့ ဘွဲ့ထူးရမယ့် ကိစ္စတွေမှာ ညီမလေးက ပြောတာတဲ့အကြောင်းတောင် ပြောမသွားဘူးနော် ကိုကြီး။"

ဒွင် ။ ။ "မင်းစကားက မကြမ်းဘူး၊ အပြောင်အလှောင်မပါဘူး ဟေ့နော် ပြောကောင်းပြောမလား မဆိုနိုင်ဘူး။"

ဝပ် ။ ။ "ကျွန်တော်ပြောတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ မရှိပါဘူး။ ခြေရဲ့ ဘာကြောင့် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးမဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ"

ဒွင် ။ ။ "ဟုတ်တယ်လေ။ နို့ပေမဲ့ ဘယ်လိုသူရဲကောင်းမျိုးလဲ။ သောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆိုလိုတာလား။ တကယ်လို့

အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်လာလိုရှိရင်လည်း သူနဲ့လက်ထပ် မယ့်လူဟာ တစ်စိမ်းတစ်ရံ ဖြစ်သင့်တယ်ကွယ်”

ဝပ်သည် ကျိန်စာတစ်ခုကို တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆိတ်ငြိမ်၍ သွားလေ၏။

ဒွင် ။ ။ “ဟာ ... မင်းစကားမပြောခင် ပြေပြေပြစ်ပြစ်ဖြစ်အောင် မစဉ်းစားဘူး ထင်တယ်”

ဝပ် ။ ။ “ကျောက်တံတားထိပ်တုန်းက သူ့သစ္စာပြုသွားတယ် မဟုတ်လား ကိုကြီးရဲ့”

ဒွင် ။ ။ “ဒီဟာတော့ အဟုတ်သားပေါ့ကွယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒီလို အချိန်အခါမျိုးမှာ ထွက်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို မှတ်မထားသင့်ဘူး”

ဝပ် ။ ။ “ဪ ... ဒီဟာထက် ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ့ စန်းပွင့်နေတယ်နော် ကိုကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဂျော့ကလုံး အသက်လည်းရှင်နေသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း နိုင်လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီနေ့က မြင်းစံထွက်မိသွားတာ ကံကောင်းတာပါပဲ ကိုကြီးရယ်”

ဒွင် ။ ။ “နို့ပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဝပ်။ စန်းပွင့်တယ်ဆိုမယ့် လမ်းမှာ အကွေ့အကောက်တွေ၊ ဓလုတ်ကံသင်းတွေ ရှိတယ်ကွယ်။ မိန်းမဆိုတာ အလှည့်အပတ်တွေက လမ်းပြပြီး လှည့်ခေါ်သွားတတ်တယ်”

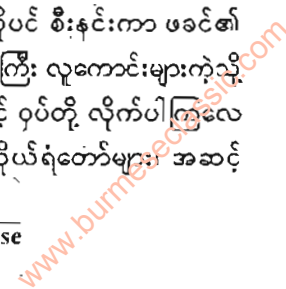
ဝပ် ။ ။ “အင်း ... အစ်ကိုကြီး ပြောလိုက်မှဖြင့် ဘုန်းကြီးကျနေတာပဲ။ နဖူးပေါ်က အနာရွတ်ကြောင့် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ ရမယ်ကိုယ်တော်နဲ့လည်း မတူဘူး။ ကျွန်တော်က စန်းပွင့်တုန်း ကုန်းနမ်းလိုက်မှ ကျေနပ်တာ။ ပြီးတော့”

ထိုခဏ၌ ခန်းဆီးကို မဖယ်ဘဲ ရိုစမန်၏ ကြည်လင်အေးမြသော အသံဖြင့် “ဝပ် ... အနမ်းတရားကို အသံကုန်ဟစ်ပြီး ဟောနေတာမှန်ရပ်ပါဦး။ အစ်ကိုကြီး အိပ်ဖို့လိုပါသေးတယ်” ဟု ပြောသံကြားရသဖြင့် ဝပ်က မိမိတို့ ဂျော့ကလုံးပြောဆိုနေသည့် စကားများကို မိန်းကလေးများနားထောင်မနေသင့်ကြောင်း ဓရရွတ်ပြောဆိုပြီးလျှင် ချိုင်းထောက်ကြီးထောက်ကာ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးနှင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

သူ့ရဲကောင်းချီးကျူးပွဲ

တစ်လခန့်မျှ ကြာရှိသောအခါ ဂေါ်ဒွင်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ အင်အားညည်းပါး၍ ခေါင်းကိုက်သည်မှတစ်ပါး ညီနောင် ၂ ဦးစလုံးပင် ဒဏ်ရာများ ဖျောက်ကင်းချမ်းသာလာကြပြီဖြစ်၏။

နိုဝင်ဘာလ နောက်ဆုံးရက် နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်အချိန်တွင် ခေတ်ပယ် ခန်းမကြီးမှ ခမ်းနားစွာ ထွက်ခွာသွားကြသော လူတန်းရှည်ကြီးကို မြင်ရ၏။ သူ့ရဲကောင်းတို့သည် မြင်းများကိုစီးကာ သံချပ်အင်္ကျီများကို ဆတ်ကုန်လျက် ရှေ့ဆုံးမှသွား၏။ ‘ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီ’ သည် လက်နက်အပြည့်အစုံခွဲကိုင်ကာ ကိုယ်ရံတော်များနှင့် နောက်ပါလက်ပါးစေသူငယ်များ ခြံရံကာလိုက်၏။ သူနှင့်အတူ သားမွေးခြံထည်အောက်တွင် သာသနာအဝတ်တန်ဆာကိုဝတ်လျက် ရိုစမန်သည် သေမင်းရေပြင်၌ အသက်ကို ကယ်ခဲ့ပေးသော မြင်းညိုကြီးကိုပင် စီးနင်းကာ ဖခင်၏ နား၌ ကပ်၍လိုက်၏။ ထို့နောက်မှ သာမန်လူကြီး လူကောင်းများကဲ့သို့ သူ့အဖေကဲ့သို့ အဝတ်များကိုဝတ်ကာ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့ လိုက်ပါကြလေ၏။ ငင်းတို့နောက်မှ လူရည်တတ်သားများ၊ ကိုယ်ရံတော်များ အဆင့်

အတန်းအမျိုးမျိုးသော အရာရှိအရာခံများ၊ ကျေးကျွန်များသည် မိမိတို့ အစီးအနင်း အဆောင်အယောင်တို့ဖြင့် လိုက်ပါကုန်၏။ ဤပရိသတ် လူထုကြီးကို ဆင်းရဲသားများသည် သားမယားနှင့်အတူ လိုက်ပါကြည့်ရှု ကြလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်စုသည် လက်ကျယ်သော ဝတ်လုံနက်ကြီးများ ကိုဝတ်ကာ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ခေါင်းဆောင်လျက် လိုက်ပါ ရာ တစ်ပါးက ငွေသား လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ကိုင်၍ လိုက်၏။

ရွာရိုးတစ်လျှောက်မှ ပေါင်းကူးမခံဝသို့ ရောက်သောအခါ လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ကြပြီးလျှင် ၂ မိုင်ခန့်ဝေးသေးသော စတင်းဂိတ် ကျောင်းသို့ ရှေ့ရွသွားကြ၏။

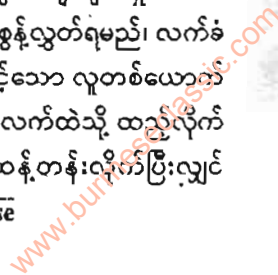
ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ရွေးချယ်ထားသော သူရဲကောင်း အဘိုးကြီး ၂ ယောက်က စောင့်ရှောက်ရေးချိုးစေပြီးနောက် မင်္ဂလာရေးများ ပက်ဖျန်း ပေးခြင်း၊ ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်တံဆိပ်များ ခပ်နီတ်ပေးခြင်း၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတို့၏ ကြီးမားသော ဝတ္တရားများကို ဟောပြောခြင်းများ ပြု၏။ ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ခေါ်သွား ပြီးလျှင် ကျောင်းဆောင်၏ရှေ့၌ သူတို့နှင့် ကိုယ်ရံတော်များကိုပါ ဝိုင်အရက်များပေးလေ၏။

ထို့နောက် ပရိသတ်များရှေ့တွင် သူရဲကောင်း ၂ ယောက်အား သူတို့၏ စိတ်နှလုံးဖြူစင်ခြင်းကို ပြရန် ပထမအဝတ်ဖြူကိုလည်းကောင်း၊ ယေရှုအတွက် ကျဆင်းရမည့်သွေးရောင်ဖြစ်သော ဒုတိယအနီအဝတ်ကို လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး လူအပေါင်းတို့ သေကျေပျက်စီးရမည့် မမြဲသော အနိစ္စသဘော လက္ခဏာကိုပြသော ဝတ်လုံနက်ကြီးများကိုလည်းကောင်း ဆင်မြန်းရလေသည်။ သူတို့ဝတ်ဆင်ရမည့် ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကိုကား ပလ္လင်တော်ရှေ့ လှေကားထစ်များ၌တင်၍ ထား၏။ ထို့နောက် သူရဲ ကောင်း ၂ ယောက်အား ဘုန်းတော်ကြီး များနှင့်အတူ ဘုရားရှိခိုးခြင်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်းများကို ပြုလုပ်ရန် ကိုယ်ရံတော် နောက်လိုက်အနည်းငယ်နှင့် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ပရိသတ်များသည် အသီးသီး မိမိတို့နေအိမ်သို့ ပြန်ကြလေ၏။

ညဉ့်မှာ အလွန်အေးချမ်းရှည်လျားသော နိုဝင်ဘာညဉ့်ဖြစ်လေရာ သူရဲကောင်း ၂ ဦးတို့သည် ပလ္လင်တော်ရှေ့တွင် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းကာ ရွဲကြကုန်၏။ သူတို့၏စိတ်များကား ထွေရာလေးပါး စိတ်ကူးလျက် ရွဲကြလေသည်။ ၎င်းသည် ဤနေရာမျိုး၌ မေ့လျော့ထားသင့်သော နိမိတ်မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်ကူးနှင့် ရူးလျက်ရှိရာ ဂေါ်ဒွင်သည် ထည်း ရဟန်းအစရှိသော သူတော်သူမြတ်တို့၏ ကျင့်စဉ်များကို စဉ်းစားရာ မှ မိမိစူးစိုက်သော အာရုံများသည် မတည်ငြိမ်ဘဲ ရှိစမန်ဘက်သို့ လှည့်၍ ထာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူသည် ရှိစမန်အတွက် မည်မျှလောက် နုပျိုစင် ကြယ်သောနှလုံးသွေးဖြင့် ချစ်ခဲသနည်းဆိုမူ ရှိစမန်အတွက် သာဆိုက သွေးပူပူတွင် အသေခံပုံရုံမျှမက သွေးအေး၌ သေရစေကာမူ အသေခံ နိုင်၏။ ဘုရားသခင်ပြီးသည့်နောက် သူ၏ ဝိညာဉ်ကို ရှိစမန်အား အပ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့စဉ်းစားရင်း ပလ္လင်တော်လက်တန်းများပေါ်၌ တံတောင် ဆစ်ကိုထောက်ကာ စစ်ပွဲတွင် ဝတ်ဆင်ရအံ့သော အရောင်ပြောင်လက် သည် ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ၎င်းမှာ သူ၏ နိဗ္ဗာန်တွင် ဒူးထောက်ကာ ဆုတောင်းလျက်ရှိ၏။ ၎င်းကား အကြောက် အခွံမရှိ။ မြင့်မြတ်တည်ကြည်၍ ပွင့်လင်းသော စိတ်နှလုံးရှိ၏။ သူရဲ ကောင်းတကာတို့ထက် မြင့်မြတ်သော သူရဲကောင်းဖြစ်၏။ မည်သည့် နိမိတ်မမဆို ကောင်းစွာ ချစ်သင့်ချစ်ထိုက်သူဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း နိမိတ်ကို ချစ်၍နေ၏။ ဂေါ်ဒွင်သည် ဤအကြောင်းများကို ကောင်းစွာသိ ၏။ ရှိစမန်ကကော ၎င်းကို မချစ်ပေဘူးလား။ ဆိုးဝါးလှသော ဝန်တို နိဗ္ဗာန်ကောင်းသည် ဂေါ်ဒွင်၏ စိတ်နှလုံးသားထဲသို့ ဝင်လာ၏။ မစ္ဆရိယ နတ်ဆိုးသည် ဂေါ်ဒွင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ကာရှိနေရကား။ အလွန် အေးမြလှသော ထိုနေရာ၌ပင် နဖူးမှချွေးများ ကျလျက်ရှိလေ၏။

ဂေါ်ဒွင်သည် မိမိ၏မျှော်လင့်ချက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရမည်။ လက်ခံ နေသည်ကို အမျိုးမျိုး စဉ်းစားပြီးနောက် စိတ်ထားရင့်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်းနောက်ဆုံး၌ ထိုကိစ္စကို ကံတရားလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက် သော်လည်း သို့ဖြစ်၍ သူသည်လက်မောင်းများကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီးလျှင်

သူ၏ နံဘေးတွင် ခူးထောက်နေသော ညီ၏ လည်ပင်းကို အသာအယာ ဖက်ထားလိုက်မိရာ မိခင်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ရောက်သော ကလေးငယ်မဟ ညောင်းညာလျက်ရှိသော ဝပ်၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း သူ့ပခုံးပေါ်တွင် အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် မီကျလာသည့်တိုင်အောင် လက်ကို ထိုအတိုင်းပင် ထားလိုက်လေသည်။

ရှည်လျားသောညှို့ ကုန်လွန်သွားပြီးနောက် အရင်တက်လတ်၍ နေမင်းသည် အရှေ့ပြတင်းကိုဖြတ်ကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှည်ကြီး၏ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ထွင်းဖောက်ဝင်လာ၏။ ထိုအခါ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးသည် ဂေါ်ခွင်အား ဘုန်းကြီးများနှင့် အဆိုတော်များ ခြံရံနေပြီးလျှင် သူ၏ ယခင်ကပြစ်မှု၊ ဒုစရိုက်မှုများကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံစေရန် အခြားခန်းဆောင်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဂေါ်ခွင် ဝန်ခံပြောဆိုသော အပြစ်များမှာ အနည်းငယ်မျှသာရှိ၍ ၎င်းတို့အနက် သူ့ဒဏ်ရာရစဉ်က နစ်မြောသွားစဉ် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အရိပ်အယောင်များနှင့် သူ့ကြားခဲ့ရပုံများပါရှိ၏။ ထို့ပြင် လူပျိုပေါက်အရွယ်က ဘုန်းကြီးဖြစ်လိုသော ဆန္ဒရှိကြောင်း၊ စစ်သားဖြစ်လိုသောဆန္ဒရှိကြောင်း၊ ခရစ်တော်၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်အတွက် အရှေ့တိုင်းသား မိုဟာမက်ကို တိုက်ခိုက်လိုသော ဆန္ဒရှိကြောင်းများလည်းပါ၏။ အားလုံးအပြစ်များကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံပြီးနောက် သူ့အား ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးက တရားဓမ္မများဖြင့် ဆုံးမသွန်သင်ပြီးလျှင် ပြန်၍လွှတ်လိုက်လေ၏။

ဝပ်၏ အလှည့်သို့ရောက်သောအခါ ဝပ်မှာ လိုက်ပါသွားရလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝပ်၏အပြစ်များကို ထုတ်ဖော်ရေးသားရန် မလိုတော့ပေ။ အပြစ်များမှာ လူငယ်များ၏ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာတရားများသာ ဖြစ်လေသည်။ ဝပ်က မိမိတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းကို ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့ညီအစ်ကို သွားရာလမ်းကြောင်းမှာ တညီမတ်စွာ မသွားဘဲ၊ ကန့်လန့်ဖြတ်၍ သွားဖို့ရှိကြောင်းဖြင့် ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးလျှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဆုံးမဩဝါဒကိုတောင်းရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက-

“ချစ်သား ... အသင်တို့၏ ဒုက္ခကို ကျွန်ုပ်သိ၏။ မြင့်မြတ်သော စိတ်နှလုံးချွတ်ယွင်းသည့် ယောက်ျားပင်ဖြစ်စေကာမူ သတိသမ္ပဇင်တရားရှိ

ထိုက်၏။ သို့သော် ဤအခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သော် မိန်းကလေး၏ စိတ်သဘော၊ မိန်းကလေး၏ လွတ်လပ်စွာ ဝေဖန်မှုအတိုင်းဖြစ်စေလော့။ ထိုအခါ မိန်းကလေးအား ဆုံးရှုံးသောသူသည် ဝမ်းနည်းလျက်နှင့်ပင် ခမ်းမြောက်ဘိသကဲ့သို့ သစ္စာစောင့်သိခြင်း ရှိရပေလိမ့်မည်” အစရှိသည်ဖြင့် ဩဝါဒများပေးပြီးလျှင် လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဝပ်သည် ပလ္လင်လက်တန်းများ ရှိရာသို့ပြန်သွားပြီးလျှင် သစ္စာပြုရ သောဓမ္မမင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ခံယူခြင်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ရ၏။ ထို့နောက် အစားအစာ အနည်းငယ် စားသောက်စေရန် ကျောင်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြန်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ကျောင်းခန်းထဲတွင် ညီနောင်နှစ်ဦးသည်၊ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိကြလေသည်။ ဝပ်သည် သူ၏ အစကို ခုံးပေါ်တွင်လက်တင်ရင်း တာရှည်စွာ ဆိတ်ငြိမ်နေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ-

“ကိုကြီး ... ကျွန်တော်ဟာလေ စိတ်ထဲမှာရှိတာတွေ အပြင် ထုတ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တယ် ကိုကြီးရဲ့။ ကိုကြီးကို ပြောစရာတွေ အများကြီး နှိမ့်တယ်”

“ဆက်ပြောစမ်းပါဦး ဝပ်ရယ်။ အကြောင်းကတော့ တို့ညီမလေး နဲ့ မေန်အကြောင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်းလေ ... တခြားဘယ်သူများရှိသေးလို့လဲ”

“ညီလေး သူ့ကို ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အခုညီလေးဟာ သူ့ရဲ့ ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ။ အသက်လဲ ၂၅ နှစ်ပြည့်ပြီ၊ ဒီတော့ ညီမလေးကို တရားဝင် ဇနီး ဖြစ်ဖို့ ပြောမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးရဲ့။ မြင်းညိုကြီးစီးပြီး သေမင်းရေပြင် ဖြတ်ပြေးကတည်းက ဒီအကြံဟာ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ဒီအခါတုန်းကများ ညီမလေးကို နောက်ထပ် မမြင်ရတော့ဘူး ထင်လိုက်မိ တယ်။ ဒီလိုများသာဆိုရင် သူမရှိဘဲ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲ မှအပိုပဲ ကိုကြီးရဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ဝှပ်ရယ်။ ဘာများ ထပ်ပြောနေစရာလိုသေးသလဲ။ သူ့ကို မေးမြန်းပြီး အကြံအထမြောက်အောင် ကြိုးစားပေါ့။ ညီလေးဟာ အသင့်လျော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့အပြည့်စုံဆုံး လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီဟာတွေ ရိုစမန်အသိဖြစ်လေတော့ သူသာ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ဦးကြီးကလည်း ညီလေးကို ကန့်ကွက်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။”

“အဲဒီအရည်အချင်းတွေ အားလုံးလည်းရှိတယ်။ စိတ်သဘော လည်း ကောင်းတယ်။ ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်လည်းရှိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မရှိတဲ့ ဝဟု သူတနဲ့လဲ ပြည့်စုံတဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဂေါ်ဒွင်က လွဲရင်တော့ အဟုတ်သားပေါ့။”

“အို ... ညီလေးကလဲကွယ်၊ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော်တို့ကိုက ကံဆိုးပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ကိုကြီးလည်း သူ့ကို ချစ်နေတာပဲ ကိုကြီးရဲ့။ ဟိုကမ်းနားမှာ တွေးတုန်းက တွေးတဲ့ အတွေးမျိုး ကိုကြီးလည်း တွေးတယ် မဟုတ်လား။”

ဂေါ်ဒွင်၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်မျှ သွေးရောင်လျှမ်းသွားပြီး နောက် ရှည်လျားသော သူ့လက်ချောင်းများကို ဒူးခေါင်းပေါ်သို့တင်ကာ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း “အင်း ... ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရိုစမန်ဟာ ဒါတွေသိတာမှ မဟုတ်ပဲ ဝှပ်ရယ်။ မင်းသာ နှုတ်ကို စောင့်စည်းထားမယ် ဆိုရင် ဘယ်တော့မျှလည်း မသိထိုက်ပါဘူး။” ဟု ငြိမ်သက်စွာ ပြန်ပြောလေ သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ရိုစမန်သဘောကို စုံစမ်းစေချင်တယ်လို့ ကိုကြီး ဆိုလိုတာပေါ့။”

သက်ပြင်းချပြီးနောက်

“ဒါဟာ သူ့ကိုလည်း တချို့တစ်ဝက် စိတ်သက်သာစေမယ်။ ညီလေး စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်နေတာလည်း သက်သာရာရမယ်။ အစ်ကို ကြီးရဲ့လမ်းခရီးကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားစေမယ်။ လက်ထပ် တယ်ဆိုတာ မိမိရဲ့ဓားဟာ မိမိရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်သင့်တယ်။ ပြီးတော့

တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်သာ မိမိတာဝန်လို တစ်ခါတစ်ခါ ချသနဲတဲ့ ကိုကြီးထက် ညီလေးအဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်ကွယ်။”

“သူ့ရဲ့ကောင်းတကာတို့ထက် မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ထားရှိပေမဲ့ ညီလေးနဲ့အတူတူ အစ်ကိုကြီးချစ်တဲ့ ညီလေးရဲ့လမ်းခရီးကို ဝင်ပြီး နောင် ဆက်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ဘယ်သူထင်မှာလဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုကြီး ချစ်။ ညီလေးဟာ အပြစ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့လူပါ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထုတွေအပေါ်မှာ ရိုစမန်ကို ရှိနေစေချင်ပြန်တယ်ဆိုတော့ ဒီလိုသူရဲ ဘာကြောင့်တဲ့အပြုအမူမျိုး ကျွန်တော် မပြုလုပ်လိုပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်ကို ထိမှာစိုးတာနဲ့ သူ့ဓားကို သူ မမြှောက်လိုတဲ့ လူကိုလည်း ကျွန်တော် မနိုင်လိုပါဘူး။ မကြာခင် ကိုကြီးနဲ့ ညီလေးတို့ကို စစ်ပွဲမှာ ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ အသေခံဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်သွားတော့မယ်။”

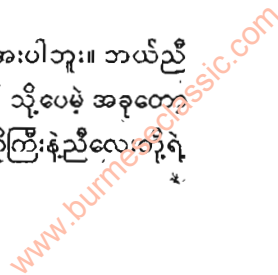
“ရိုစမန်ကို စိတ်မချမ်းသာအောင် မလုပ်ပါနဲ့ဦးကွယ်၊ ပြီးတော့ ညီလေးနဲ့အတူတူ ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာ သေချာပါမလား။ ငါတော့ မသေချာဘူး ထင်တယ်။ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ရိုစမန်ဟာ ညီလေးကို မေတ္တာရှိနေတယ်လို့ ငါထင်တာပဲ။”

“အစ်ကိုကြီးက မေးဆိုလို့ သူ့နှုတ်ဖျားက ထွက်တဲ့စကားလေး ခြားချင်လို့သာ မေးရမှာ ကျွန်တော်ကတော့ ညီမလေးဟာ ကိုကြီးကို စိတ်ညွတ်နေတာ သေချာတယ်လို့ ထင်တယ်။”

“ဒါဖြင့်လည်း မင်းအကြံပြောစမ်းပါဦး ဝှပ်ရယ်။”

“ကျွန်တော့် အကြံကတော့ ဦးကြီးကသာ အခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြသင့်တာပဲ။ အစ်ကိုကြီးက အကြံဖြစ်လေတော့ အရင်မေးပေါ့။ ၂၄ နာရီအတွင်း စကားပြန်ပေစေ၊ အတူတူပင် ကျွန်တော်လည်း ပြောပြမယ်။ အဲဒါမှ သူ့ဇာတ်ရေလည်မှာ ပြီး။”

“နို့ပေမဲ့ ဝှပ်ရယ် ကိုကြီး စိတ်ဒုက္ခတော့ မအေးပါဘူး။ ဘယ်ညီ မိမိတို့များ ကိုကြီးနဲ့ညီလေးလောက် ချစ်တာရှိသလဲ။ သို့ပေမဲ့ အခုတော့ ညီလေးတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ်ဟာ အစွန်းအကွက်မရှိတဲ့ ကိုကြီးနဲ့ညီလေးတို့ရဲ့ အချစ်ပေါ်မှာ ကျရောက်တော့မယ် မဟုတ်လား။”

“ဘာပြုလို့ ဒီလိုဖြစ်ရမှာလဲ ကိုကြီးရယ်။ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့ ပဋိညာဉ်တစ်ခု လုပ်တာပေါ့။ ယောက်ျား ၂ ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်တည်းကို ချစ်နိုင်တယ်။ တကယ်လို့ မိန်းကလေးက သူ့သဘောကျတဲ့လူကို ရွေးတဲ့ အခါမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်မြဲချစ်ကြသေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကမ္ဘာကို ကျွန်တော်တို့ ပြကြရအောင် သဘောတူရဲ့လား။”

ဂေါ်ဒွင်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေး၏။

“ကိုကြီး သဘောတူပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ တစ်ခုရှိတယ်ညီလေး။ ဒီပဋိညာဉ်ဟာ အင်မတန် ခိုင်မြဲတဲ့ဟာတစ်ခု ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ သူ့အတွက် ရော၊ တို့ ၂ ယောက်အတွက်ရော၊ ဒါကိုတို့ ၂ ယောက်က မချိုးဖျက်ဘဲ ဂုဏ်ယူသွားနိုင်အောင်လေ။”

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့။ ဒီဟာ ယောက်ျားအလုပ် ကလေးတွေရဲ့ ယုံတမ်းစကားမှ မဟုတ်ပဲ။”

ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်သည် တံခါးပေါက်သို့သွားပြီးလျှင် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝျန်ကိုယ်တိုင်ကြွလာရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးရောက်လာသောအခါ ဂေါ်ဒွင်သည် မျက်လွှာကိုအောက်ချကာ တစ်စုံတစ်ရာကွယ်ဝှက်ထိန်ချန်ခြင်းမရှိဘဲ အကြောင်းစုံ လျှောက်ထားလေ သည်။

ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ တရားဥပဒေနှင့် ညီမညီမေးမြန်းရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးက တရားဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ရုံမျှမက များစွာလျော်ကန် သင့်မြတ်ကြောင်းနှင့် ဖြေဆို၏။ ထို့နောက် ညီနောင် ၂ ဦးတို့သည် ပြိုင်တူ ရေရွတ်ကာ ကျမ်းကျိန်ဆိုခြင်းကိုပြုလုပ်ကြရာ သူတို့၏ သစ္စာစကားများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင် ဂေါ်ဒွင်နှင့်ဝပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နှစ် ဝမ်းကွဲ ‘ရိုစမန်ဒီအာစီ’ အား နှစ်ဦးစလုံး ချစ်ခင်စုံမက်လှသည်ဖြစ်၍ သူ့အား ဇနီးပြုရန် အခြားနည်းဖြင့် မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး သဘောတူ ထားသည်နည်းဖြင့်မေး၍ သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုပါမည်။”

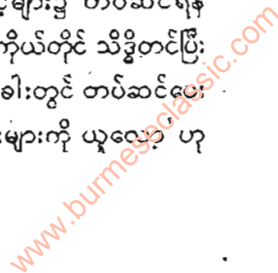
ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုယူရာ၌ ပြားယောင်းခြင်း၊ ဝါဒပြောင်းလဲရန် အားထုတ်ခြင်း ထို့ မပြုလုပ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အနက် ငြင်းပယ်ခံရသူမှာ ရိုစမန် စီအစ်ကိုသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤမိန်းမအတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးမျိုး မည်သည့်မလိုမှန်းတီးခြင်း၊ ဝန်တို ဖစ္စရိယာရှိခြင်းကိုမျှ လက်မခံပါ။ စစ်အတွင်း၌ဖြစ်စေ၊ ငြိမ်းချမ်းသည်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ သစ္စာ ချီသော သူရဲကောင်းညီနောင်များပီပီ တည်မြဲပါမည်။ သစ္စာဖောက်ဖျက် သူသည် ဂုဏ်သရေကင်းမဲ့၍ ဘုရားသခင်၏ ဒေါသသင့်ပါစေသား။ ခရစ်တော်၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့် အရှင်စိန့်ပီတာနှင့်စိန့်ချက်တို့ကို ထိုင်တည်၍ ဤလေးနက်သောသစ္စာကိုမူပါ၏။”

ထို့နောက် အချင်းချင်း သိရှိနားလည်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နမ်းရှုပ်ကြလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကောင်းချီးပေးသည်ကို ခံယူပြီးနောက် သူရဲကောင်း ဘွဲ့နှင့်သဘင် အပ်နှင်းရမည့် စတီပယ်ခန်းမဆောင်ကြီးသို့ ကိုယ်ရံတော်များ၊ နောက်ပါအခြေအရံများနှင့်အတူ မြင်းများကို စီးနင်းကာ အိဆောင်သွားလေ၏။

စတီပယ်ခန်းမဆောင်ကြီး၌ကား ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားရှိ၍ အားခွဲများနှင့် ဝင်မြင့်ကြားရှိကွက်လပ်၌ သူရဲကောင်း ၂ ဦးအတွက် သီးသန့်ထားရှိသော နေရာတွင်နေရ၏။

ဓားအပ်သည့် အခမ်းအနား၌ ‘ဆာအံထော်နီဒီမန်ဒီဗီ’ နှင့် ‘ဆာရော်ဂါဒီစီ’ သူရဲကောင်းအိုကြီး ၂ ဦးတို့သည် ချုပ်ဝတ်တန်ဆာအပြည့် အစုံဝတ်လျက် ခုံအစွန်း၌ ချုပ်ဝတ်တန်ဆာ အဆောင်အယောင်အပြည့်အစုံ ဝတ် ရုပ်နေသော ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီလက်သို့ သူရဲကောင်း ၂ ဦးအတွက် အားနှင့် သံဖနောင့်များကို ပေးအပ်ရ၏။ ထိုအခါ သံဖနောင့်များကို ဘွဲ့ခံ ချုပ် သူရဲကောင်း ၂ ဦးတို့၏ ညာဘက် ဖနောင့်များ၌ တပ်ဆင်ရန် ပြုစုပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဓားများကိုမူ ဘုန်းတော်ကြီးဝျန်ကိုယ်တိုင် သိဒ္ဓိတင်ပြီး ဆက် ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီကိုယ်တိုင် သူ တူများ၏ ဓါးတွင် တပ်ဆင်ပေး ခဲ့၏။ ‘အသင်တို့ ကောင်းစွာအသုံး ပြုခဲ့ပြီးသော ဓားများကို ယူလျော့ ဟု ဆို၏။’

ထို့နောက် ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီသည် သူ၏အဘိုးလက်တွင်းမှ သူ့ လက်ထက်အထိအသုံးပြုခဲ့သော လှပသော ပိုးပန်းဖွားကြီးနှင့် ငွေရိုးကွပ်စားကြီးကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ရှေ့၌ ဆာဘွဲ့့ကို ခံယူရန် ခူးထောက်၍နေကြသော ဂေါ်ဒွင်နှင့်ဝပ်တို့အား သူတို့၏လက်ယာဘက် ပန်းစွန်းပေါ်တွင် ချက်စီထိရင်း “ဘုရားသခင် ... အရှင်မိုက်ကယ်နှင့် အရှင်ဂျော့တို့အလိုဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အသင်တို့အား သူရဲကောင်းဘွဲ့့ကို အပ်နှင်းပါသည်။ အသင်တို့သည် မြင့်မြတ်သော သူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြပါစေ” ဟု ကျယ်လောင်စွာ ရေရွတ်လေသည်။

ဤသို့နှင့် ရှည်လျားသောအခမ်းအနားကြီးမှာ ပြီးစီးလေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲ၊ သောက်ပွဲ၊ ပျော်ရွှင်ပွဲများကို စတော့၏။ မြင့်မားသော စားပွဲများ၌ သူရဲကောင်းများနှင့် အမျိုးသမီးများသည်လည်းကောင်း၊ အနိမ့်ခန်းမဆောင်၌ သူရဲကောင်းကိုယ်ရံတော်များနှင့် လူကြီးလူကောင်းများသည်လည်းကောင်း ရှိကြရာ အပြင်ဘက်၌မူ မြေပိုင်ရှင်များနှင့် ရပ်သူရွာသားများရှိကြ၏။ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ အလုံးစုံသော သူတို့သည် ပြင်းထန်သော ဂျုံအရက်များကို သောက်စားကာ ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။ ဤသို့ ပြောဆိုရာမှ ‘ဆာဂေါ်ဒွင်’ နှင့် ‘ဆာဝပ်’ ညီနောင်တို့အနက် မည်သူက ပို၍ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသည်၊ မည်သူက စာပေဗဟုသုတအရာတွင် ကျွမ်းကျင်သည်၊ မည်သူက ပို၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်စသည်ဖြင့် ပရိသတ်များမှာ အချင်းချင်း နီးစပ်ရာ ငြင်းခုံပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

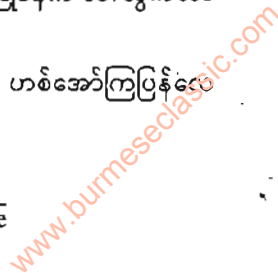
ထိုအချိန်၌ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ‘ဆာဒူရင်ဒီဆီကုတ်’ သည် ပရိသတ်များအား ပါးစပ်နှင့် ငြင်းခုံရာမှ ထိုးလား ကြိတ်လားဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ဤကိစ္စကို ‘အလှယမင်း’ ကလေးတစ်ဦးသာ ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း၊ မကြာမီက သေမင်းရေပြင်တွင် ဓားပြများ လက်တွင်းမှ သူတို့ ညီနောင်ကယ်ဆယ်ခဲ့သော မိန်းမလှလေးမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း ကြေညာရာ ပရိသတ်များက “ဒါဖြင့် သဘောတူပါတယ်။ သူပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေ” ဟု ဆူညံစွာ ဩဘာပေးကြလေ၏။ ဆုံးဖြတ်

မည်နည်းမှာ ရဲစွမ်းသတ္တိအရှိဆုံးလူကို ရိုစမန်လည်ပင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါ၊ အချော်အလှဆုံးသူကို ဝိုင်တစ်ခွက်၊ စာပေဗဟုသုတနှင့်အပြည့်စုံဆုံးသူကို သမ္မာကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ပေး၍ ဆုံးဖြတ်ရန် အများသဘောတူကြလေသည်။

ရိုစမန်မှာ မည်သူ့အားမျှတိုင်ပင်ရန် အခါမရတော့ဘဲ၊ မိမိလည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားသော ပိုးပဝါကလေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် သူရဲကောင်း ၂ ဦးရှိရာ စင်မြင့်အစွန်းသို့ လာရောက်ပြီးလျှင် ညီသူအားပေးရန် ဝေခွဲ၍မရသကဲ့သို့ တွေဝေလျက်ရပ်နေစဉ် ဂေါ်ဒွင်သည် ဝပ်၏နားနားသို့ ကပ်၍ စကားတစ်ခွန်း တီးတိုးပြောလိုက်ပြီးသော် သူတို့၏ညာဘက်လက်များကို တစ်ပြိုင်နက် ဆန့်တန်းလိုက်ပြီးလျှင် အဝါထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲယူလိုက်ရာ ပဝါသည် အလယ်မှဖြတ်၍ တစ်ဝက်စီပါသွားလေ၏။ ညီနောင် ၂ ဦးတို့သည် မိမိတို့ရသော အဝါစများကို သူတို့၏ ဓားရိုးတွင် အသီးသီး လိမ်ရစ်ချည်နှောင်၍ ဆားလိုက်ကြလေသည်။ ပရိသတ်များကား ညီနောင် ၂ ယောက်၏ ဉာဏ်စွမ်းကို ချီးမွမ်းကာ ဩဘာပေးကြ၏။ ထို့နောက် ပရိသတ်များထဲမှ ဦးချောမောတဲ့သူအတွက် ဝိုင်အရက်။ ဒါကိုတော့ သူတို့ ဒီနည်းလုပ်ငိုဇရဝါဘူး” ဟု ဟစ်အော်ကြပြန်လေသည်။

ရိုစမန်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ အကြီးဆုံးသော ငွေအရက်ခွက်ကြီးကိုယူ၍ ဝိုင်အပြည့်လောင်းထည့်ပြီး ဆက် သူရဲကောင်းနှစ်ဦးရှေ့သို့ လာရောက်ကာတွေဝေစဉ်းစားရင်း အရက်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ထားပြန်၏။ ထိုအခါ၌ ညီနောင် ၂ ယောက်တို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း လှုပ်ရှားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ အတန်ငယ် ညှစ်လိုက်ကြပြီးလျှင် အရက်ခွက်ကို ပြိုင်တူနှုတ်ခမ်းနှင့်ထိ၍ ထားကြလေသည်။ ပရိသတ်များ၏ ရယ်မောသံကြီးသည် တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်ထွက်လာရာ ရိုစမန်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ပြုံးမိတော့၏။

“စာအုပ် ... စာအုပ်” ဟု ပရိသတ်များက ဟစ်အော်ကြပြန်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရိုစမန်သည် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကိုကိုင်ကာ တတိယ အကြိမ် ရှေ့သို့တိုးလာပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဝှပ်က “အဲဒါကိုတော့ ကိုကြီးကိုပဲ ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က ဓားသမားတစ်ယောက်ပဲ။ စာသမားမှ မဟုတ်တာ။ ကျုပ်က တော့ ဓားပဲဗျို့။ ကလောင် မဟုတ်ဘူး။”

“အသားပါပါပေဗျာ ... အသားပါပါပေ” ဟု ပရိသတ်များက ဆူညံစွာ ဩဘာပေးကြပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ရိုစမန်သည် ပရိသတ်များဘက်သို့လှည့်၍ “ဓားကို စွဲကိုင်နိုင်တဲ့လူဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး ကလောင်ကိုင်တဲ့လူကတော့ ဉာဏ် ပညာနဲ့ ပြည့်စုံပါပေတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မတို့အစ်ကိုကြီးလို ဓားရော ကလောင်ရော နှစ်ခုစလုံးကိုင်နိုင်တဲ့လူကတော့ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့လဲ ပြည့်စုံ၊ ဝညာဗဟုသုတလဲ ရှိပြန်ဆိုတော့ ပိုပြီးထူးချွန်ပေတာပေါ့။”

ထို့နောက် ပရိသတ်များဘက်မှ “ဟီးယား-ဟီးယား” ဟု ဩဘာပေးသံကြားရပြီးလျှင် အရက်သောက်ခြင်းကို စကြပြန်ရာ ရိုစမန်နှင့် အခြွေအရံ အမျိုးသမီးကလေးများသည်လည်း ခန်းမကြီးမှ ထွက်သွားကြ လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ရိုစမန်သည် အစေအပါး အခြွေအရံများနှင့် အတူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့သွားနေ၍ အိမ်၌မရှိခိုက် သူရဲကောင်းညီနောင် တို့သည် ခန်းမဆောင်ကြီး၏ အထက်ထပ်အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက် တည်းထိုင်နေသော သူတို့ဦးကြီး ဆာအင်ဒရူးဒီအာစိထံ သွားကြလေ သည်။ မီးလင်းဖိုအနီးရှိ ဝက်သစ်ချသားနှင့် လုပ်ထားသည့် ကုလားထိုင် အနီးတွင်ထိုင်မိကြသောအခါ ဆာအင်ဒရူးဒီအာစိက ပြုံးလျက် -

“ဒါဘာလုပ်ကြပြန်သလဲကွယ်။ သူရဲကောင်းဘွဲ့ ထပ်ပေးရဦးမှာ လား။”

ဒွင် ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး ဦးကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဆုလာဘ်သာ တောင်းဖို့လာတာပါ။”

ဝီ ။ ။ “ပေးစရာဆုလာဘ်မှ မရှိပဲ။ မင်းတို့တောင်းပေမဲ့ အလ ကားပေါ့။”

ဝှပ်က ကြားဝင်၍ -

“အခြားဆုလာဘ်တစ်မျိုးပါ ဦးကြီးရဲ့။”

ဆာအင်ဒရူးသည် သူ၏ ဗုတ်ဆိတ်ကြီးကို ဆွဲကိုင်ရင်း ညီနောင် ဦးအား ကြည့်ရှုနေ၏။ ဘုန်းကြီးဂျွန်က သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းတလေ နားသွင်းပြီး ဟန်ရှိသကဲ့သို့ မည်သည့်ခရီးရောက်တော့မည်ကို စဉ်းစား နေဟန်ရှိ၏။

ဒွင် ။ ။ “ကျွန်တော်ဟဲ့ ရှိသေ့စွာ အစီရင်ခံပါတယ် ဦးကြီး။ ဦးကြီးရဲ့ ရင်နှစ်ဖြစ်တဲ့ သမီး ရိုမန်ကို ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ဖို့အတွက် ဦးကြီးရဲ့အခွင့်ကို တောင်းယူခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

ဝီ ။ ။ “ဘာရယ်ကွယ် ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဟုတ်လား။”

ဒွင် ။ ။ “မှန်ပါတယ် ဦးကြီး။”

ထိုစကားကိုကြာရသောအခါ အလွန်ရယ်မောခဲ့လှသော ဆာအင် ဒရူးဒီအာစိသည် ရုတ်ခြည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် -

“တကယ်ကိုပါပဲကွယ်။ ငါ မြင်တွေ့ဖူးတဲ့ အထူးအဆန်းတွေထဲ မှာ ဒီတစ်ခုဟာ အထူးဆန်းဆုံးပါပဲ။ သူရဲကောင်း ၂ ယောက်က မိန်းမတစ် ယောက်တည်းကို တောင်းရတယ်လို့။”

ဒွင် ။ ။ “ထူးဆန်းတယ်ဆိုရင်လည်း ဆိုစရာပါပဲ ဦးကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ပြောမယ့်စကားတွေကြားရရင် ဦးကြီး နားလည်ပါလိမ့် မယ်။”

သူတို့လည်း ဇာတ်ကြောင်းကို အလုံးစုံဖွင့်ဟပြောဆိုရာ ဆာအင် ဒရူးဒီအာစိသည် သူတို့စကားများကို နားစိုက်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် သူရဲကောင်းအဘိုးကြီးက -

“ဒီပြင်နေရာတွေမှာလိုပဲ စိတ်သဘောမြင့်မြတ်ကြပါပေတယ်။

နို့ပေမဲ့ ဒီသမ္မာကျမ်းကို စောင့်ထိန်းဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းကြောင်း မင်းတို့ သစ်ယောက်ယောက် တွေ ရလိမ့်မယ်လို့ ငါစိုးရိမ်မိတယ်။ ရိုစမန်ကို အနီး အညွတ်လာပြီး စေ့စပ်တာ ၂ ယောက်ရှိပြီ မဟုတ်လား။ ဟိုခွေးကောင် ထိုနယ်ကို ဖယ်ထားဦး။ သူ့အမေစိတ်က သူ့အသည်းနှလုံးထံ ကိန်း ဆောင်းနေလေတော့၊ သူ့ကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေမယ်လို့ ဦးကြီးက

၅၄ ၎် ဒုဂ်နံရွှေမျှား

ကျမ်းကျိန်ထားခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အချစ်မရှိဘဲ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပြုရတာထက်တော့ သီလရင်ဝတ်တာက ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်ကွယ်”

အဘိုးကြီးသည် သူ့ဇနီးအကြောင်း၊ စကော့စစ်ပွဲအကြောင်း၊ နိုင်ငံ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော ဟင်နရီဘုရင်အကြောင်းများကို စာမြဲပြန်ပြီး နောက် -

“ဒီလိုရှိတယ်ကွယ်။ မင်းတို့မှာ ကျောက်တံတားပေါ်တုန်းက မလွဲသာလွဲသာ ဓားပြတွေနဲ့ တိုက်ခဲ့ရလို့ သူရဲကောင်းမြောက်ခြင်း ခံရတာ ကလွဲလို့ ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်သေးဘူး။ စကော့စစ်ပွဲမှာ တိုက်ခဲ့တာကလေးရှိရဲ့။ နို့ပေမဲ့ ဒါလည်း မပြောပလောက်ပါဘူးကွယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုက ပစ္စည်းပစ္စယ၊ လယ်ယာကိုင်ကျွန်း၊ ရွှေငွေဘဏ္ဍာက လည်း လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးလုပ်ဖို့ လိုသေးတယ်ကွယ်။ မင်းတို့မှာဘာမျှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမျှပေးစရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

၎င်း ၎် ၎် “ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တွေ ရှိတာပဲ ဦးကြီးရဲ့”

စိ ၎် ၎် “အင်း ... မင်းတို့လူပုံတွေ ကြည့်ရအောင် ထပြီး ရပ်လိုက်ကြစမ်းဟေ့”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် အစွမ်းကုန် ထွန်းလင်းလျက်ရှိ သော မီးရောင်အောက်တွင် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။ အဘိုး ကြီးသည် ရိုးကျူးလိုသည်လက္ခဏာဖြင့် -

“အင်း ... လူတော်တွေတော့ လူတော်တွေပဲဟေ့။ ပြီးတော့လည်း နမူနာတစ်ခုထဲက ဂျုံစေ့နှစ်စေ့လိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တူညီပါ ပေကွယ်။ အရပ်အမောင်းကလည်း အမြင့် ၆ ပေစီ ရင်အုပ်ကြီးတွေက လည်း ကျယ်ပါပေကွယ်။ ဂေါ်ဒွင် မျက်လုံးကတော့ အိပ်မက်မက်နေတဲ့ မျက်လုံး၊ ၎င်းကတော့ ဓားရောင်လို လက်ပြီး ပြာနေတဲ့ မျက်လုံးကြီးမျိုးနဲ့ မင်းတို့အဘိုး မျက်လုံးမျိုးကြီးပါပဲ။ ရုပ်ရော၊ အမူအရာရော ထူးချွန်တဲ့ လူတွေပေါ့ကွယ်။ နို့ပေမဲ့ ၎င်းက ပိုပြီး စစ်သားနဲ့တူတယ်။ ဂေါ်ဒွင်ကတော့ တစ်မျိုးယဉ်ပြီး ထီးနန်းဆန်တယ်။ ကိုင်း ... ဒီတော့ ဒီနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ဟာကပိုပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်စေလိမ့်မယ် ထင်သလဲ”

ဒွင် ၎် ၎် “ဒီဟာကတော့ ဦးကြီး မိန်းကလေးသဘော အတိုင်းပါ ဝဲ ခင်ဗျာ”

၎င်း ၎် ၎် “ဟုတ်ပါတယ် ဦးကြီးရဲ့။ ဒါကြောင့် နေ့ကူးမသွားခင် ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုစေလိုပါတယ်”

စိ ၎် ၎် “ကိုင်း ... ဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးပဲ သူရဲ ကောင်းများဖြစ်တဲ့အပြင် မင်းတို့ဟာ ဦးကြီးရဲ့ ညီအရင်းက မွေးတဲ့သားများ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဦးကြီးကလည်းမင်းတို့ကို အညီအမျှချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ အသိပဲ။ ဒီတော့ မင်းတို့ ညီမလေးဆီက ဆန္ဒကို အနူးအညွတ်ယူရ အောင် သွားကြပေတော့။ ဂေါ်ဒွင်က အကြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း အရင်သွားရ လိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... ကိုင်း သွားမယ်ဆို မြန်မြန်သာ သွားကြပေရော”

* * *

စလေဒင်ထံမှသဝဏ်လွှာ

ညနေစောင်း ၃ နာရီရှိပြီဖြစ်၍ ဆီးနင်းထုသည် ဒီဇင်ဘာလ၏ ညနေခင်းနေရောင်ခြည်များကို လျင်မြန်စွာ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိနေ၏။ ဂေါ်ဒွင်သည် စတီယယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ မြက်ခင်းများပေါ်မှ လျှောက်သွားလေသည်။ လမ်းတွင် အစေခံမတစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ ရိုစမန်က သူ့အား လာ၍ခေါ်ရန် မှာလိုက်သေးကြောင်းဖြင့် ပြောသွား၏။

ကျောင်းသို့ရောက်၍ ကျောင်းဆောင်ရှိရာ အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ရာ ထိုနေရာ၌ အမြဲထွန်းထားသော မီးအိမ်ကလေး၏ မီးရောင်ဖြင့် ရုပ်ပွားတစ်ဆူ၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ ဆုတောင်းနေသော ရိုစမန်ကို မြင်ရ၏။ ရိုစမန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ခြေသံကြားရာနောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိရာ၊ သူ၏မျက်လုံးပေါ်တွင် မျက်ရည်စများကို မထင်မရှား တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ရိုစမန်ကား ဘုန်းကြီးထွန်ထံမှ စကားအစအနများကို ကြားပြီးကောင်း ပြီးပေလိမ့်မည်။

“ဒီလို ဒုက္ခပေး အစေခံမ ပြောပြောချင်း လိုက်လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“အင်း ... လမ်းမှာ တွေ့လိုက်ပါရဲ့”

“သေမင်းရေပြင်မှာ ဒုက္ခရောက်ကတည်းက ညီမလေးတော့ မြားတစ်ပစ်လောက်တောင်မျှ လမ်းမထွက်ခဲ့တော့ဘူး။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ဆိုရင် ဆာဘု ဘေးရန်ကင်းမှာပါပဲ”

“ဝှပ်နဲ့ကော”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝှပ်နဲ့ဆိုရင်လည်းပဲပေါ့”

ထိုအချိန်၌ သူတို့ ၂ ဦးသည် စကားပြောရင်း ကျောင်းမုခ်ဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ အပြင်၌ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျဆင်းနေသော ဆီးနင်းများကို တွေ့ရလေ၏။

“ညီမလေး ... ဒီနေရာမှာ တစ်မိနစ်လောက်တော့နေကြဦးမှပဲ”

မှောင်ထဲတွင် ၂ယောက်သားဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိနေကြစဉ် ဆိုနောက် ဂေါ်ဒွင်က စ၍-

“ညီမလေး ရိုစမန်၊ ညီမလေးကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးရအောင် အစ်ကိုကြီးလာခဲ့တာကွယ်။ နို့ပေမဲ့ အဖြေကိုတော့ တစ်ရက်မပြည့်မချင်း နေပါနဲ့ဦးဆိုတာ အစ်ကိုကြီးဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ရှေးဦးစွာတောင်းဆိုရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ နောက်သိပါလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါအစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီကတိပေးဖို့တော့ လွယ်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ မဖြေရလောက်အောင် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မေးခွန်းက ဘာများပါလိမ့်”

“တိုတိုနဲ့ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။ ညီမလေး အစ်ကိုကြီးကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးမယ် မဟုတ်လား”

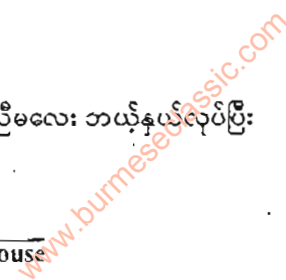
ရိုစမန်သည် နံရံကို ရုတ်တရက် မှီလိုက်လေသည်။

“ဖခင်ကြီးက ...”

စကားမဆုံးမီ -

“သူ့အခွင့်ကိုရခဲ့ပါပြီ ညီမလေးရဲ့”

“အစ်ကိုကြီးက တားမြစ်ထားတော့ ညီမလေး ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး နေပေးမလဲ”

“နက်ဖြန် ဒီအချိန်ထိတင်ပါပဲ။ ဒီအချိန်အတောအတွင်း အစ်ကိုကြီး ပြောတဲ့စကားတွေ ကြားနေပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ရိုစမန်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးဟာ ရိုစမန်ရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲလည်း ဖြစ်တယ်။ အစ်ကိုကြီး စကော့စစ်ပွဲမှာ ရောက်နေတဲ့အခါကလွဲရင် ညီမလေးကိုဘယ်အခါကမျှ မခွဲခဲ့ဖူးဘူး။ အတူတကွ ကြီးပြင်းလာကြတာလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဟာ လက်ထပ်ရသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကောင်းကောင်းသိကြတယ်။ နို့ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးဟာ ညီမလေးကို အစဉ်မပြတ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတာလည်း သိမှာပဲ။ ပထမကတော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ဟာ သူ့နှမငယ် တစ်ယောက်ကို ချစ်သလို။ နောက်ပြီး အခုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ချစ်သလိုပေါ့။”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒီဟာတွေလည်း ကျွန်မနားမလည်သေးပါဘူး။ အမှန်ကတော့ အစ်ကိုကြီးစိတ်ဟာ တခြားတစ်နေရာ ရောက်နေတယ်ထင်လို့။”

“တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ မှန်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစ်ကိုကြီး ချစ်တာက မိန်းကလေးတွင် မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဝိညာဉ်ကိုပါ ချစ်တာ။ ပြီးတော့ ဂုဏ်သရေရှိခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းခြင်းအားလုံးပါတာပေါ့။ ညီမလေးနဲ့အတူ ပေါင်းသင်းဖို့ ကိုကြီး မျှော်လင့်တယ်ဆိုတာ ကောင်းကင်ဘုံက သက်သေပြပါတယ်။”

“ဒီအတွေးတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သဏ္ဍာန်ဘေးမှာ တွယ်နေတဲ့ ပြောင်ပြောင်လက်လက် အဆင်တန်ဆာတွေပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံး အကြောင်းမှန် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါကျတော့ မိန်းမဆိုတာလည်း အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာ မျက်နှာဖုံးအတွင်းက အရိုးစုတစ်ခုပဲဆိုတာ ကိုကြီး သိပြီးသားပဲ။”

“ဝိညာဉ်အကြောင်းပြောလို့ ပြောရဦးမယ်။ ညီမလေးရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ကိုကြီးရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်နေလေတော့၊ ညီမလေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ခွဲခွာလို့ မရတော့ဘူး။”

“အဲဒီစကားလုံးကို အရင်ကပြောခဲ့တဲ့တာတွေ အားလုံးထက် နှစ်သက်မိတယ်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီး ဒီလောက်စွဲစွဲမြဲမြဲ မေတ္တာရှိ ဆိုတာ ညီမလေး သိပ်ပြီးဂုဏ်ယူမိတယ်။”

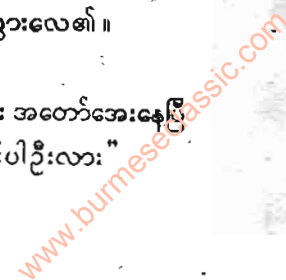
“သေရေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်ရေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုအရေးအကြောင်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ဒီစကားတွေဟာ ကိုကြီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်လုပ်မှာပဲ။”

ရိုစမန်သည် ဂေါ်ဒွင်၏လက်မောင်းကို ရုတ်တရက် ဖမ်းကိုင်ပြီးနောက် -

“ဘယ်လို အခွင့်အရေးမျိုးတွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်လား ... ဟင် ကိုကြီး။ ဘာလဲ အစ်ကိုကြီးဥစ္စာက ညီမလေးကို လက်ထပ်မယ်လို့လည်း ပြောလို့မရဘူး။ အဖြေပေးဖို့တော့ တားမြစ်ထားတယ်။ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးက ရှားပါးတာပဲ။ ဆာဂေါ်ဒွင်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့ မိန်းမဟာဖြင့် ကုသိုလ်ကံကောင်းတာပဲ။ ညီမလေး ယုံကြည်တယ်။ ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ ... ပြောတဲ့အတိုင်း နောက်တော့ ဖြေတာပေါ့။ ကိုင်း ... နင်းတွေတော့ ရုပ်သွားပြီ။ ညီမလေးတို့ သွားကြပါစို့လား။”

ထို့နောက် သူတို့သည် အေးမြ၍ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက် ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ကာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ကျယ်ပြန့်သော မြေကင်းကြီးသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေ၏။ အဆောင်ကြီး၏ အလယ်တွင် ကြီးမားစွာဆောက်လုပ်ထားသော မီးဖိုကြီးသည် ကောင်းကင်သို့ ရောက်သလို အရောင်ဟပ်သည့်တိုင်အောင် မီးများလင်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုမီးဖိုကြီးရှေ့၌ ခုံညားစွာရပ်နေသူမှာ ဝှပ် ဖြစ်လေသည်။ ဂေါ်ဒွင်သည် ဝှပ်ကို မြင်လိုက်သောအခါ တံခါးမကြီးရှိရာဘက်သို့ ဝှပ်သွက်သွားပြီးလျှင် အလင်းရောင်တွင် တစ်ခဏမျှ ရုပ်နေပြီးနောက် ဝှပ်ထိတ်ခွဲပြီးလျှင် မှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။

ဝှပ်က အက်ခတ်ဟန်ဖြင့် -
“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ပြန်လာတာ ညီမလေး အတော်အေးနေပြီလား။ ကိုယ်ကိုနွေးသွားအောင် ဒီခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပါဦးလား။”

ရိုစမန်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး နောက် သုံးမွှေးအင်္ကျီရှည်ကြီးအတွင်းမှ လှပသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်က ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးဖိုရုံရာသို့ ဆန့်တန်းလျက်ရှိ၏။ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် လှုပ်ရှားကျရောက်လျက်ရှိသည့် နီရဲသောမီးရောင်များသည် မိန်းမပျိုဖြူဖြူဖွေးဖွေးသောအသားကို ပို၍ညက်ညောလှပစေ၏။ ထိုအချိန်၌ ခန်းမဆောက်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် မည်သူမျှမရှိဘဲ ရှင်းလျက်ရှိလေသည်။

ဝှပ်က -

“ညီမလေးကို စကားတစ်ခွန်းမေးဖို့ ရှိနေတာ အခုလို နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးရတာ အစ်ကိုလေးတော့ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီစကားရဲ့အဖြေကိုတော့ ၂၄ နာရီမပြည့်မချင်း မပေးတောင်းပန်ရလိမ့်မယ်”

“သဘောတူပါတယ်။ ဒီလိုကတိမျိုး ညီမလေးတစ်ခု ပေးခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟာ ... ဂေါ်ဒွင်က ဦးသွားတာ ကိုလေး ဝမ်းသာလိုက်တာကိုလေး စကားအပြောရ သက်သာသွားတာပေါ့။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကိုကြီးက ကိုလေးထက်သာတဲ့လူ”

ပြုံးလျက် -

“ဒါတွေ မသိပါဘူး ကိုလေးရယ်။ အမှန်တော့ ဒါမျိုးတွေကိုလေးမှာ ပိုတောင်ရှိနေသေးတယ်”

“ပိုချင်ပိုမယ်လေ ... နို့ပေမဲ့ အမျိုးကတော့ ကွဲမယ်။ သူပြောတာတွေထက်ပိုပြီး ကိုလေးဘာသာ ကိုလေးပြောချင်တဲ့စကားတွေ အမှန်ကြီးရှိပါတယ် ညီမလေးရယ်”

ထိုနောက် ဝှပ်သည် စိတ်အားထက်သန်လွန်းမက ထက်သန်လှသည်ဖြစ်၍ စကားပြောဆိုရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း ပြော၍မထွက်နိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးသာ တုန်လှုပ်လျက်ရှိနေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အငြိမ်းပြင်းစွာ ထက်သန်နေကြသော စကားလုံးများသည် သူ၏နှုတ်ဖျားမှ အေးသောပါး ထွက်လာကြလေသည်။

“ကိုလေးတော့ ... ညီမလေးကို ချစ်နေပြီကွယ်။ နို့ပေမဲ့ အဲဒီလို ချစ်တာ၊ ဟို ... တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့နေ့အထိ ကိုလေး မသိခဲ့ဘူး”

ညီမလေးကို တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုလေး နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် အခုလို ခွင့်တောင်းတာပဲ။ ကိုကြီးလို ဉာဏ်ပညာပြည့်ဝပြီး လောကုတ္တရာဆန်ဘဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာလဲ ကိုလေးကိုယ်ကိုယ်သိတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ကိုလေး တစ်သက်မှာတော့ ညီမလေးအဖို့ သစ္စာရှိတဲ့သူရဲကောင်းဖြစ်ပါစေမယ် ဆိုတာတော့ ရဲရဲကြီးသစ္စာဆိုပါ တယ် ညီမလေးရယ်။ ညီမလေးက ဘာများ ပြောစရာ ကျန်သေးလို့လဲ”

မန်က မျက်လွှာချထားလျက် -

“ဘာမျှ မကျန်တော့ဘူး ကိုလေး။ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့၊ အရင်ကလို အင်အားအဖြစ်မျိုး ရှေ့ဆက်ပြီး မဖြစ်နိုင်ကြဘူးဆိုတာတော့ မမ်းနည်း ဒီဘယ်။ ကဲ ညီမလေး သွားတော့မယ်”

ဝှပ် ။ ။ “နေပါဦးလေ ရိပ်မန်၊ မသွားပါနဲ့ဦး။ နှုတ်က ဖွင့်မပြောမမဲ့ နောက်တစ်နေ့ ဒီအချိန်အထိ ဒုက္ခခံရမယ့်လူကို အရိပ်အမြှောက်ကလေး ဖြစ်ဖြစ် ပြခဲ့ဖို့ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ညီမလေးလက်ကို ကိုလေး နမ်းရှုပ်ဖို့ အခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်။ ပဋိညာဉ်တွေထဲမှာ နမ်းရှုပ်တဲ့အကြောင်းတော့ မပါဘူး”

“ပဋိညာဉ်အကြောင်း ညီမလေး ဘာမျှမသိရပါဘူး”

ရိုစမန်မှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် ပြုံးယောင်ယောင်ရှိနေသော်လည်း ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ညီမလေးရဲ့ ဝတ်လုံအင်္ကျီကြီးကိုပဲ နမ်းတော့မယ်”

ဝှပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝတ်လုံစကို ဆွဲယူပြီးလျှင် သူ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားသို့ တော့လိုက်လေ၏။

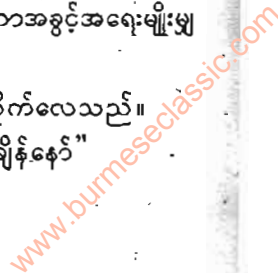
“ကိုလေးက ခွန်အားပလကြီးတယ်၊ ကျွန်မက အားနည်းတယ်။

ဝတ်လုံစကို အတင်းဆွဲပြီးတော့ မယူနိုင်ပေဘူး။ နို့ပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပေရဲ့နော် ကိုလေး။ ဒီနည်းမျိုးက ကိုလေးကို ဘာအခွင့်အရေးမျိုးမျှ မပေးမယ် မဟုတ်ဘူး”

ဝှပ်သည် ရိုစမန်၏ဝတ်လုံစကို လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါနော် ရိုစမန်။ နက်ဖြန် ဒီအချိန်နော်”

လေးလံသောအသွင်ဖြင့် -

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအခါကျတော့ ညီမလေးကပြော ကိုလေးက မထောင်ရလိမ့်မယ်”

*

နေမင်းကြီးသည် ဟစ်နေမျှသော သူ၏ တာဝန်ကို ကုန်ဆုံးပေးပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့ ၄ နာရီအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ရာ ဂေါ်ဒွင်နှင့် တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သင်္ကာမကင်းသော မျက်နှာများဖြင့် မီးဖိုကြီးအနီးတွင် ရပ်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ၎င်းက -

“အချိန်တော့ ကျပြီကိုကြီးရေ။”

ဂေါ်ဒွင်သည် စကားပြန်၍မပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို ညင်သာညင်သာ လိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ အပေါ်ထပ်မှ အစေခံမကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီးလျှင် ညီနောင်နှစ်ယောက်အား လာရောက်ရန်၊ ဆာအင်ဒရူးက အလိုရှိပါကြောင်းနှင့် ရိုသေစွာပြောကြားလေရာ ညီနောင် ၂ ဦးလည်း လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ လှေကားအတက်၌ပင် ၎င်းက “ကိုကြီးက ကျွန်တော်တော့ တစ်ယောက်မျှ ဟန်မကျဘူး ထင်တာပဲ”ဟု ညည်းတွေးလိုက်သေး၏။

စကြိုကလေးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် တံခါးကိုပိတ်လိုက်ကြ၏။ သူ တို့၏ ရှေ့၌ကား ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီသည် မီးဖိုဘေးရှိ ဝက်သစ်ချသားကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ရိုစမန်ကမူ ဖခင်ကြီးပခုံးပေါ်တွင် လက်တင်ကာ ရိုနေလေသည်။ ညီနောင် ၂ ယောက်တို့သည် မိန်းကလေးအား ရှေးဦးစွာ အရိုအသေပေးပြီးနောက် သူတို့ဦးကြီးအား ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုကြလေသည်။ ရိုစမန်သည် မျက်လွှာကိုပင်၍ သူတို့အား ပြောလည်နှုတ်ဆက်ဟန်ဖြင့် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်၏။ ဆာအင်ဒရူးက -

“ကိုင်း ... သမီး၊ ဒီသူရဲကောင်းကြီး ၂ ယောက်ကို ပြောလိုက်ပါတော့ကွယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ တောင်တောင်အိအိ တွေးနေပါပြီ”

ထိုအခါရိုစမန်သည် ကလေးအား သင်ခန်းစာတစ်စောင် သင်ပေးဘိသကဲ့သို့ တစ်လုံးချင်း ပြောလေသည်။

“မနေ့က ကိုကြီးနဲ့ကိုလေး ၂ ယောက်လုံးပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မဖေဖေကြီးရော ကျွန်မရဲ့အသည်းနှလုံးနဲ့ရော ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ။ ငယ်ငယ်

ကတည်းက နှမငယ်ကလေးဟာ သူ့အစ်ကိုတွေကို အစ်ကိုစိတ်နဲ့ပဲချစ်ခင်ပြီး ကျွန်မနဲ့အတူတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာ။ အခုတော့ သူတို့ရဲ့ဇနီးနေရာအတွက် ကျွန်မကို တောင်းဆိုကြတော့ ၂ ယောက်လုံးပဲ ရိုစမန်ကို ဂုဏ်ပြုရာရောက်ပါတယ်။ ရိုစမန် တတ်နိုင်သလောက် အကျဉ်းချုပ်ပြောပြရရင် ကိုကြီးနဲ့ကိုလေး အလိုရှိတဲ့ အဖြေကို နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ခပေးနိုင်ပေဘူး”

၎င်းက ။ “အောင်မယ်လေးဗျာ၊ ပြောလိုက်တဲ့စကားကဖြင့် သံကိုယ်ကျပ် အကျီရော၊ သားမွေးအကျီ၊ ရုပ်အကျီရော ဖောက်ပြီး အသည်းနှလုံးထဲအထိ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားတာတောင် ညာတာတဲ့သဘောပါပဲ”

သို့သော် ဂေါ်ဒွင်မှာမူ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်အနည်းငယ် ဆုတ်သွားသည်မှတစ်ပါး စကားတုံ့ပြန်ခြင်း မရှိချေ။ သူရဲကောင်းအိုကြီး ဆာအင်ဒရူးသည် မျက်စိမွှေးကြီးများအောက်မှ လူငယ် ၃ ဦးတို့၏မျက်နှာကို တစ်ဦးစီအကဲခတ်လျက် ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်က -

“ကျုပ်တို့ ညီမလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လာလေ ၎င်းတို့လိုချင်တဲ့အဖြေရကြပြီပဲ ... သွားကြပါစို့လား”

မန်က ကြားဖြတ်၍ -

“ဒါအကုန် မဟုတ်သေးပါဘူး”

ထိုအခါမှ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်တို့မှာ အသက်ကိုရှုမိကြဟန် တူလေသည်။

“၂ နှစ်မြောက်တဲ့ဒီအချိန်မျိုးမယ် အားလုံး ၃ ယောက်စလုံး အသက် ရှင်နေကြဦးမယ်ဆိုရင်၊ ပြီးတော့လည်း ၂ ယောက်စလုံးက ကျွန်မတို့ အခုလိုအတိုင်း မေတ္တာရှိနေကြဦးမယ်ဆိုရင် ညီမလေးဆီကို လာခဲ့ကြပါ။ အဲဒီအခါမှာ ရှေ့ကိုဆက်ပြီး ဒုက္ခခံနေစရာ စောင့်ဆိုင်းနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ရွေးချယ်တဲ့ လူနာမည်ကို ထုတ်ပြောပြီး ချက်ချင်းပဲ ဆက်ထပ်ပါ့မယ်”

၎င်းက ။ “အကယ်၍ ကိုကြီးတို့၂ယောက်အနက် တယောက် ဆောက် သေရင်ကောကွယ်”

မန် ။ ။ “ဒီနောက်တော့ လွယ်ပါတယ်။ သူ့နာမည်ဟာ အစွန်းအကွက် မထင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ကောင်း မပီသတဲ့အပြုအမူကို မလုပ်ဘူးဆိုရင် ကျန်တဲ့ လူနဲ့ညီမလေးနဲ့ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်လိုက်မှာပဲ”

ဝှပ် ။ ။ “ဒါဖြင့် ပြန်ဖို့ အခွင့်ပြုတော့နော် ညီမလေး”

မန်က လက်ကိုမြှောက်၍တားပြီးနောက် -

“ဒီလိုပြောတာဟာ ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်ကြမလား မဆိုနိုင်ဘူး။

နို့ပေမဲ့ ကိစ္စကလည်း ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေတော့ ညီမလေးမှာ ခက်နေတယ်။ ညီမလေးရဲ့ဘဝဟာ လှံဖျားမှာ ပုစဉ်းနားသလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဆုံးဖြတ်မယ့် အချိန်ကို ပိုပြီးတောင်းရတာပေါ့။ ပြီးတော့မှ ၂ နှစ်အတွင်းမှာ ဘယ်သူဟာ တကယ်အဖိုးတန်တဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းရမှာပေါ့။ ယနေ့အဖို့မှာတော့ ၂ ဦးစလုံး ဂုဏ်ကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံကြပါပေတယ်။”

“ဒါဖြင့် ဒီ ၂ ယောက်အနက် ညီမလေးအဖို့ တစ်ယောက်ဟာ ကျန်တစ်ယောက်ထက် ပိုပြီးမသာလွန်ဘူးလား” ဟု ဝှပ်က တဲ့တိုးမေးလိုက်ရာ ရိုစမန်၏ မျက်နှာမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီးလျှင် နူးညံ့မို့မောက်သော ရင်အုံသည်လည်း နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြစ်၍နေလေသည်။

မန် ။ ။ “ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ညီမလေး မဖြေနိုင်ဘူး”

ဝှပ် ။ ။ “ဝှပ်ကလဲကွယ်၊ ဒီမေးခွန်းကိုတော့ မေးဖို့ မသင့်ပါဘူး။

ကိုကြီးအတွက်တော့ ဒီအဆုံးအဖြတ်ဟာ အင်မတန် အမြော်အမြင်ရှိပြီး တရားတာ တွေ့ရတာပဲ။ ဒီဟာတွင် မကသေးဘူး။ ဒီညီမချစ်ကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေကိုပြသဖို့ ညီမလေးနဲ့ ကိုကြီးပရုံးချင်းယှဉ်ပြီး နှိရမယ့် ပွဲတွေကို အောင်မြင်ဖို့အရေးမှာ တစ်ယောက်ထက် တစ်ယောက် အရောင်တင်နိုင်ကြဖို့ အချိန်လည်းရ အခွင့်အရေးလည်း ရပေတာပဲကွယ်။”

ရွေး ။ ။ “မှန်လိုက်လေဗျာ ... ဝှပ်ကကောဟေ့”

ဝှပ် ။ ။ “ကျွန်တော်လည်း ကျေနပ်ပါတယ် ဦးကြီး”

ရွေး ။ ။ “အင်း ... ဒီအလုပ်က ရိုစမန်ရဲ့ အလုပ်ပေးကိုးကွယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားထဲက အချစ်ဆိုတာ သူပိုင်ပစ္စည်းလည်း ဖြစ်တယ်။ သူ့အနာဂတ်ရေးဟာလည်း ဘုရားသခင် လက်ထဲမှာ

ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ၂ နှစ် အတွင်း သူ့ဆီက အဖြေကို ရမယ့်အချိန်အထိ ခင်းတို့ ၃ ယောက်ဟာလည်း အရင်ကအတိုင်း ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမအဖြစ် ထပ်ပြီးနေကြပေဦးတော့။ ကိုင်း ... ဒီကိစ္စ သည်တွင်ရပ်ကြပါစို့။”

*

ညီနောင် ၂ ဦးတို့သည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြလေရာ သူတို့၏အတွေးစများမှာလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မပစ်ဝယ်ဘဲ အသီးသီး မျှော်လင့်ချက် ရှိကြသည့်အတိုင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ်ကထက် စိတ်လက်ပေါ့ပါးလျက် ရှိကြကုန်၏။

သူတို့သည် လှေကားကို ဆင်းသက်လျက်ရှိကြစဉ် ဘုရားဖူးအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ်မြင့်သောသူတစ်ယောက်ကို မြင်မိကြ၏။ ထိုသူသည် ဇာတိုးထားသော ခေါင်းအုပ်တန်ဆာပေါ်၌ ဦးထုပ်ပြားတစ်လုံးကို ခပ်ညွတ်ညွတ်ဆောင်း၍ထားလေရာ သူ၏လက်ထဲ၌ ဘုန်းကြီးတောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်လျက် သူ၏ခါးတွင်မူ စာခွေတစ်ခုနှင့် ရေပုလင်းတစ်လုံး ပါရှိလေသည်။

ထိုအခါ ဂေါ်ဒွင်ကစ၍ -

“အရှင်ဥပသကာကြီး၊ ဘာကို အလိုရှိပါသလဲ”

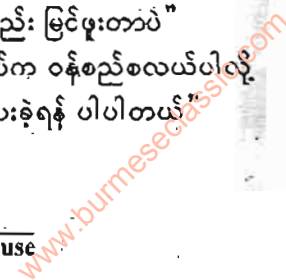
နိမ့်ချသောအသံနှင့် -

“အသင့်ဦးကြီးအိမ်၌ တစ်ညခန့် တည်းခိုလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏လားကိုအပြင်၌ ချည်နှောင်ထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ လူနှင့်တိရစ္ဆာန်အတွက်ပါ တည်းခိုနေထိုင်ရန် နေရာပေးစေလိုပါသည်။ ထို့ပြင် မြို့စားကြီး ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီနှင့်လည်း အရေးကြီးသော စကားတစ်ခွန်းပြောရန် ရှိသည့်အပြင် သူ့အတွက် သဝဏ်လွှာတစ်စောင်လည်း ပါရှိပါသည်။”

ဝှပ် ။ ။ “လားတစ်ကောင် ဟုတ်စ။ ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့လို ဥပသကာများဟာ ခြေကျင်ခရီးသွားကြတာချည်း မြင်ဖူးတာပဲ”

ကာ။ ။ “မှန်ပါတယ် အရှင်။ ကျွန်ုပ်က ဝန်စည်စလယ်ပါလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ လားပေါ်မှာ သေတ္တာတစ်လုံးပေးခဲ့ရန် ပါပါတယ်။”

“ဘယ်သူဖို့လဲ”

“ဒီခန်းမဆောင်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင် မြို့စားကြီးဆာအင်ဒရူးဒီအာစီ သို့မဟုတ် သူမရှိခဲ့သော် သူ့သမီး လေဒီရီစမန်လက်ထဲကို ပေးအပ်ဖို့ ကျွန်ုပ်ကို ခိုင်းစေလိုက်ပါတယ်”

“ခိုင်းစေလိုက်တယ်။ ဘယ်သူကလဲ ဥပသကာကြီးရဲ့”

ဦးညွတ်ပြီးနောက် -

“ဒါကတော့ ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါ။ မြို့စားကြီး ယခုထက်ထိ အသက်ရှင်နေတာတွေ့ရတဲ့အတွက် သူ့ကိုသာ ပြောရပါလိမ့်မယ်။ သေတ္တာကြီးကိုအထဲသို့ ယူခွင့်ပြုပါသလား အရှင်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အသင် တို့၏ လက်ပါးစေတစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်ကို ကူညီခွင့်ပြုပါစေ”

ဒွင် ။ “ဥပသကာကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ကူညီပါမည်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုသူနှင့်အတူ အောက်သို့ ဆင်း လိုက်သွားကြရာ ဝန်တင်လားတစ်ကောင်၏ ကျောကုန်းထက်တွင် အိတ် ဖြင့်ချုပ်ထားသော ခပ်မျောမျောအရာတစ်ခုကို ကြယ်ကလေးများ၏ မှန်ဖွား သော အရောင်အောက်၌ မြင်ရလေ၏။ ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်နှင့်ဝပ်တို့သည် ထိုပစ္စည်းကို ခန်းမဆောင်ထဲသို့ သွင်းခဲ့ကြပြီးလျှင် ဂေါ်ဒွင်သည် သူရဲ ကောင်းကြီးထံသွား၍ အကြောင်းကြားလေသည်။

ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီသည် အခန်းထဲမှထွက်လာရာ ခရီးသည် ဥပသကာသည် သူရဲကောင်းကြီးအား အရိုအသေပြုလေသည်။

ထိုအခါဆာအင်ဒရူးသည် ခရီးသည်၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီးနောက် -

“အသင် ဥပသကာကြီး၏ အမည်ကို အသို့ခေါ်ပါသနည်း။

ဤပစ္စည်းများသည် မည်သည့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါသနည်း”

“ကျွန်ုပ်အမည် နီကိုးလပ်ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဆာအင်ဒရူး။ ကျွန်ုပ် ကို စေလွှတ်လိုက်တဲ့လူကတော့ အရှင်အမိန့်ရရင် နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုး လေးပြောပါရစေ” ဟု ပြောဆိုကာ ခရီးသည်ကြီးသည် ရှေ့သို့အတန်ငယ် ကုန်းလိုက်ပြီးလျှင် သူပြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

ခရီးသည်၏ တီးတိုးစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီသည် သူ့ကိုယ်ထဲသို့ မြားတစ်စင်းစိုက်ဝင်သွားဘိသကဲ့ သို့ နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်သွားလေ၏။

“ဘာရယ် ... သင့်လို ဥပသကာတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့သံတမန်

“ကျွန်ုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့ သူဟာ စကားကိုအမြဲတည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဒီသေတ္တာကို အရှင်ထံယူခဲ့ရတဲ့ အဖိုးအခအဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာ ချမှတ် ပြီးဖြစ်တဲ့သေမိန့်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီဟာတွင် မကသေးဘူး။ အရှင်ထံမှဖြစ်စေ၊ သမီး သခင်မကလေးထံမှဖြစ်စေ ပြန်တဲ့စကားကိုလည်း သူ့ဆီကို ပြန်ပို့ဖို့ သစ္စာဆိုခဲ့ရပါတယ် အရှင်”

“ဘယ်လို စကားပြန်တာကိုလဲ”

“မသိပါ အရှင်၊ ကျွန်ုပ်မှာ သာမန်သံတမန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည် အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောလိုက်ပါ။ သေတ္တာအတွင်း၌ စာလွှာတစ်ခုပါ ကြောင်းသာ သိပါသည်။ သေတ္တာကိုဖွင့်၍ ကြည့်ပါအရှင်”

ထို့နောက် ဆာအင်ဒရူးသည် လက်ပါးစေတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဥပသကာခရီးသည်အား အစားအသောက်များပေးရန် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့အား သေတ္တာကို အခန်းတွင်းသို့ ယူခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက် လေသည်။

သူရဲကောင်းကြီးအမိန့်အတိုင်း သေတ္တာကိုဖွင့်ရန် ဆာဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့သည် အစေခံတစ်ယောက်အား တူနှင့်ဆောက်များကိုယူခဲ့စေပြီးလျှင် သေတ္တာကို ဖွင့်ကြလေ၏။ အပေါ်ယံ၌ နှစ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားသော ရွက် ထည်များကို ခွာလိုက်သောအခါ မမြင်ဖူးသော သစ်နက်သားဖြင့် ပြုလုပ် ထားသော သေတ္တာကလေးကို သံခွေများပတ်လျက် တွေ့ရ၏။ ထိုသေတ္တာ ထို ချိုးဖဲ့ဖွင့်သောအခါမှ အတွင်း၌ တည်သားအနှစ်ကို လှပစွာပြုလုပ်၍ အရောင်တင်ထားသော သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရပြန်၏။ ၎င်း၌ ရှေ့နှင့်နောက်များတွင် ထူးဆန်းသော တံဆိပ်များ ခတ်ထားသည့်ဖြင့် ခွေသော့တစ်ချောင်း ရည်နှောင်ထားသော ငွေသော့အိမ်တစ်ခုလည်း ဝါရှိလေသည်။

၆၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“မြန်မြန် ဖွင့်ကြစမ်းပါကွယ်။ တို့ ဦးကြီး လက်တွေက အေးနေလို့။ ဟောဒီမှာ သော့ - ဂေါ်ဒွင်”

ဂေါ်ဒွင်က သော့နှင့် ဖွင့်လေရာ ချိပ်တံဆိပ်များပျက်သွား၍ သော့အိမ်လည်း အလွယ်တကူ ပွင့်သွားပြီးနောက် အဖုံးသည် ပတ္တာများပေါ်တွင် ထောင်လျက် ရှိလေ၏။ အလွန်မွှေးကြိုင်စူးရှသော ရေမွှေးနံ့များသည် သေတ္တာတွင်းမှ ထောင်းခနဲ ထွက်လာလေ၏။ အောက်ခံပစ္စည်းများကို ဖုံးအုပ်၍ထားသော ပိုးစတစ်ခုပေါ်၌ကား သားရေချပ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ဆာအင်ဒရူးသည် အပ်ချည်ကြိုးများနှင့် ချိပ်တံဆိပ်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီးလျှင် သားရေချပ်ကိုဖွင့်ရာ အတွင်း၌ ထူးဆန်းသော ဘာသာဖြင့် ရေးထားသောစာကို တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် ချိပ်တံဆိပ် မနိပ်ဘဲထားသော အခြားစာလွှာတစ်ခုလည်းရှိသေးရာ ၎င်း၌မူ နော်မန် ပြင်သစ်စာဖြင့် လှပသေသပ်စွာ ရေးထားပြီးလျှင် ဤသို့ ခေါင်းစဉ် တပ်ထား၏။

“သူရဲကောင်းကြီး ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီ အာရေဗျ ဘာသာ စကားကို မေ့နေမည်စိုးသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် သမီးရီစမန်မှာ ထိုဘာသာကို မသင်ရသေးမည်စိုးသဖြင့် တစ်ကြောင်း ဤစာကို ဘာသာပြန်ဆိုထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်”

ဆာအင်ဒရူးသည် ခေါင်းစဉ် ၂ ခုကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဦးကြီး အာရေဗျ စကားကို မမေ့လှသေးပါဘူးကွယ်။ ရှိစမန်အမေ ရှိတုန်းကတောင် တစ်ခါတစ်ခါ ဒီဘာသာနဲ့ ပြောနေကြသေးတာပဲ။ သူ့သမီးကိုလည်း မသေခင် သင် သွားရှာသေးတယ်ကွယ်။ ကိုင်း ... ဂေါ်ဒွင်၊ မင်းက ကျောင်းသားနဲ့လည်း တူပါတယ်။ ပြင်သစ်လို ရေးထားတာကို ဖတ်ပြစမ်းပါကွယ်”

ထိုအချိန်၌ ရှိစမန်မှာ တူဝရီးသုံးယောက် စုဆေးနေသော နေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ အဘိုးကြီးက -

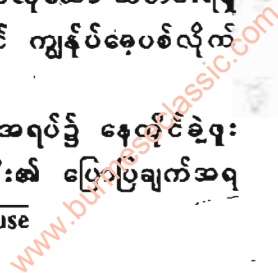
“အခန့်သင့်ပဲဟေ့ ... သမီးရောက်လာတာ၊ ဒီဟာ သမီးနဲ့လည်း သက်ဆိုင်တယ်ကွယ်”

ဂေါ်ဒွင်က စာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်လေသည်။

“မဟာ ကရုဏာတော်နှင့် ပြည်စုံတော်မူသော ဆရာအခင်အလိုတော်အတိုင်း ဘာသာအစစ်အမှန်ယုံကြည်သူတို့၏ အရှင်၊ ကျွန်ုပ် လူစွပ်စလေဒင်သည် ရုပ်ရည်ချောမွေ့သလောက် သစ္စာပျက်သော ကျွန်ုပ်၏မအေကွဲနမဖြစ်သူ ခိုဘီဒီ၏ ယောက်ျား ချက်နာဖြူမြို့စားကြီး ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီထံသို့ ဤစာကို ရေးသားစေ၍ ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့် ချိပ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်တော်မူလိုက်သည်။ (အကယ်၍ မြို့စားကြီး သေဆုံးခဲ့သော်) သူနှင့် ခိုဘီဒီတို့က မွေးဖွားသော ဇာတိသွေးအားဖြင့် ဆီးရီးယားပြည်နှင့် အီဂျစ်ပြည်တို့၏ မင်းသမီးတစ်ပါးဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများထဲတွင် ‘ကမ္ဘာ့နှင်းဆီမယ်’ (Lady Rose of the World) ဟူ၍ ထင်ရှားသော ကျွန်ုပ်၏ တူမတော်ထံသို့ ဖြစ်သည်။

“အသင် ဆာအင်ဒရူးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်အိမ်ဝယ် သုံးပန်းတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ဖျားနာနေခိုက် ယုတ်မာဆိုးညစ်သော အခွင့်အရေးကိုယူ၍ အသင်သည် ကျွန်ုပ်၏ နှမတော် ခိုဘီဒီနှင့် ချစ်ကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် အင်္ဂလန်သို့ အသင်နှင့်အတူ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးသည်ကို အသင်မှတ်မိပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်က ခိုဘီဒီကို အသင့်လက်တွင်းမှ ပြန်မယူနိုင်ခဲ့သော်လည်း အနှေးနှင့်အမြန် အသင့်ထံမှ လူယူပြီးနောက် သစ္စာပျက်သော မိန်းမများကို ကျွန်ုပ်တို့ ထုံးစံအရ စီရင်သောနည်းအတိုင်း စီရင်မည်အကြောင်း သင့်ထံသို့ တမန်တော်တစ်ယောက် စေလွှတ်ပြောကြားသည်ကိုလည်း သင်မှတ်မိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ၆ နှစ်အတွင်းတွင် အလာအရှင်မြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ နှမတော်အား ခေါ်ဆောင်သွားလေပြီဟု ခိုင်လုံသော သတင်းရရှိပြီးနောက် သင်တို့ ၂ ယောက်စလုံးကိုဝင် ကျွန်ုပ်မေ့ပစ်လိုက်လေပြီ။

“သို့သော် သင်တို့ ရဲတိုက်ရုံရာအရပ်၌ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ‘လိုဇယ်’ ဆိုသူ သူရဲကောင်းတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်အရ

နိဘိဒိ၌ အလွန်ယဉ်ကျေးလှပသည့် သမီးကလေးတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်းသိရရာ နမကို ချစ်ခင်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးသည် ကျွန်ုပ်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော တူမ တော်ထံသို့ ရောက်ရှိနေပေမည်။ သင့်မှာ နိဘိဒိကို ခိုးယူသော အပြစ်မှတစ်ပါး ရဲရင့်တည်ကြည်၍ ဇာတိသွေးအားဖြင့် မြင့်မြတ် သော သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ဟေရင်စစ်ပွဲ၌ ကျဆုံးခဲ့ သော သင့်ညီတော်သည်လည်း ထိုအတူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိရမိ၏။

“ဘုရားသခင် အလိုတော်ဖြင့် အရှေ့တိုင်းနှင့်တကွ ဒေဝတီစကပ် မြို့တွင် အထွတ်အထိပ်သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသည့် အတိုင်း တူမတော် ရီစမန်အား ကျွန်ုပ်၏ ဆွေတော်မျိုးတော် စင်းသမီးတစ်ပါးအဖြစ်ဖြင့် ချီးမြှောက်လိုသဖြင့် သင်နှင့်အတူ ရှိခဲ့ပါမူ ခရီးထွက်၍ အလည်လာကြရန် ကျွန်ုပ်ဖိတ်ခေါ်ပါ၏။ ဤသို့ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို ထောင်ချောက်တစ်ခုအနေဖြင့် အသင် ခိုးရိမ်ခဲ့သော် ဘုရားသခင်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းဖြင့် လည်း ထောင်း၊ မည်သည့်အခါမျှ မဖျက်ခဲ့သော စလေဒင်၏စကားဖြင့် လည်းကောင်း ကတိဝန်ခံချက်ပေးပါ၏။ သူ အလိုမရှိသော လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဖြင့် ရီစမန်အား ချည်နှောင်ရန်သော် လည်းကောင်း၊ ဘာသာတရားကို လက်ခံရန် အမေ့တိုက်တွန်းမှု များကို မပြုရန်သော်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် သစ္စာပြုပါ၏။ လခင်က အသင်ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော အမှုအတွက်လည်း သင့်အပေါ် တွင် လက်စားချေခြင်း ပြုမည်မဟုတ်။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုစေမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ထိုအစား သင့်အား အဆောင် အယောင်ဖြင့် ချီးမြှင့်မည်ပြင် ရှေးကကဲ့သို့ မိတ်ဆွေအဖြစ် နေထိုင်သွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“သို့သော် ကျွန်ုပ် သံတမန်ပြန်လာ၍ တူမတော်က ကျွန်ုပ်၏ကြင်နာသော စကားကမ်းလှမ်းချက်များကို ငြင်းပယ်

သည်ဟု ပြောကြားခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်၏ လက်တံသည် ရှည်လျား၍ ကျွန်ုပ်အလိုရှိသလို သူ့အား မုချဆောင်ယူလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း တင်ကြံ၍ သတိပေးအပ်ပါ၏။

“တူမတော်ထံမှ အဖြေကို ရရှိသည်နေ့မှ တစ်နှစ်အတွင်း တူမတော်သည် မည်သည့်နေရာသို့ပင် ရောက်ရှိနေစေကာမူ လက်ထပ်ပြီးသည် ဖြစ်စေ၊ တစ်ကိုယ်တည်း နေသည်ဖြစ်စေ၊ တူမတော်အလိုတူလျှင် တူသည်အလျောက် မတူလျှင်လည်း မတူ သည်အလျောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ခေါ်ဆောင်လာရန် ကျွန်ုပ်ထံမှ အထောက်တော်များ ပေါ်ပေါက်၍ လာပေလိမ့်မည်။ ယခုတွင်မူ အဖိုးထိုက်တန်သော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာအချို့ကို မေတ္တာလက်ဆောင် အဖြစ်ပေးပို့လိုက်ရာ၊ ၎င်းနှင့်အတူ ကျွန်ုပ် အသိအမှတ်ပြုပြီး ဖြစ်သော ‘ဘောလဘတ်’မြို့စား စင်းသမီးကလေးကဲ့ ကိုလည်း အပ်နှင်းလိုက်ပါသည်။ ၎င်းကဲ့တဆိပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏နိုင်ငံတော် အမှုထမ်းများစာရင်းတွင် သူနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာတော်များ နှင့် သီးခြား အခွင့်အရေးများကိုရမည့် အခွင့်အဖြစ် မှတ်ပုံတင် ပြီး ဖြစ်သည်။

“ဤသဝဏ်လွှာနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာ များကိုယူဆောင်လာသူသည် နိကိုးလပ်အမည်ရှိ လက်ဝါးကပ် တိုင်ကိုးကွယ်သူဖြစ်၍ အသင်တို့၏အဖြေကို ကျွန်ုပ်ထံပြန်ပို့ရန် သစ္စာဆိုပြီးဖြစ်သည်အတိုင်း သူ့ကိုပင် လွှဲအပ်လိုက်စေလို ကြောင်း၊ အကယ်၍ သူပျက်ကွက်ခဲ့လျှင်လည်း သူ သေရမည်ကို သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။

‘ဒေဝတီစကပ်’ မြို့တော်ရှိ စလေဒင်ကိုယ်တိုင် ထက်မှတ်ရေးထိုး၍ သူ၏ တံဆိပ်တော်ကို ခတ်နှိပ်တော်မူသည်။

ဟိဂီရာခရစ်နှစ် ၅၁၁ ခုနှစ်၊ နွေရာသီအချိန်

၇၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ညွှန်ကြားချက်။ ။ “ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး ညွှန်ကြားလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်ုပ် မည်မျှလောက် တန်ဖိုးထားသည်၊ မည်မျှလောက် စိတ်သောကရောက်ရ သည်ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ကို ကျွန်ုပ်တင်ကြို သိမြင်ပြီး ဖြစ်သည်။ လေဒီရီစမန် အသက်ရှင်နေကြောင်း ကြားသိရပြီး နောက် သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဘုရားသခင်က ပို့လွှတ်လိုက်တော်မူသော အိပ်မက်ကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အောက်ပါအတိုင်း မြင်မက်မိ၏။

[ဤနေရာ၌ ယခင်ရေးသားခဲ့ပြီးသော အိပ်မက်အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြထားသည် ... စာရေးသူ]

အသင် ရီစမန်၊ သင့်မိခင်အတွက် ကျွန်ုပ်ကျိန်ဆိုခဲ့ပြီးသော သစ္စာ သည် သင့်အပေါ်၌လည်း ရစ်ပတ်လျက် ရှိနေချေပြီ။ မည်သည့်နည်းဟု ကောင်းစွာ မထင်ရှားသော်လည်း အသင်လာရောက်ရှိနေခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် အား သွေးချောင်းစီးစေမည့် ဘေးမှတားမြစ်၍ တစ်ကမ္ဘာလုံးအား ဘေး ဒုက္ခအသွယ်သွယ်မှ ကယ်တင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ အသင်လာရောက်၍ ကျွန်ုပ် နန်းတော်၌ နေထိုင်ရမည်ဟူသောအချက်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လေး နှက်စွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း အလှအရှင်မြတ်နှင့်တကွ သူ၏ တမန် ကော်သည် သက်သေအဖြစ်၌ တည်ပါစေသော်။

* * *

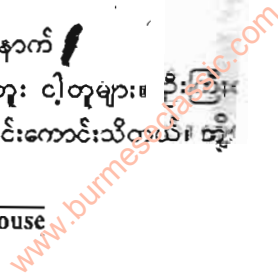
အရက်ကုန်သည် ရှော်ဂျီ

ဂေါ်ဒွင်သည် စာရွက်ကို ချထားလိုက်ရာ ဝပ်သည် အပေါ်ဖုံးပိုးကို ဖယ်လိုက်ပြီးလျှင်အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီ ဆွဲထုတ်လျက် ရှိလေသည်။ အင်္ဂလန်တွင် မြင်ရခဲလှသော အနီ၊ အစိမ်း၊ အပြာ၊ အဝါ ရောင်ရှိသော ကျောက်မျက်ရွှေများ၊ ဝင်းအိသော ရွှေရောင်နှင့် ဖြူဖွေးသော ပုလဲရောင်များသည် မီးရောင်တွင် ပိုးစုန်းကြူးတောက်သကဲ့သို့ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ရှိနေကုန်၏။

ထိုပစ္စည်းများမှာ ကျောက်စီခေါင်းစီးတစ်ခု၊ ပတ္တမြား ရင်လွှဲစိ တန်ဆာများ၊ နီလာခေါင်းစည်းကြိုး၊ ရတနာအတိပြီးသည့် ခြေချင်းများ၊ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ခေါင်းခြုံပဝါများ၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်များ၊ ဝတ်လုံနှင့် ရွှေချွဲ ထိုးအဝတ်တန်ဆာများမှစ၍ အလွန်နူးညံ့တောက်ပသော ပိုးထည် ဖြစ်လေသည်။

ဆာအင်ဒရူးသည် သက်ပြင်းချပြီးနောက်

“ဒီကိစ္စဟာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မဟုတ်ဘူး ငါ့တူများ။ ဦးကြီး သူငယ်ချင်း ဖြစ်လေတော့ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်။ တို့

အချစ်က တိုက်တွန်းလေတော့ သူ့နှမက သူ့ကို ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ခဲ့ သလို ငါကလည်း လုပ်ခဲ့ပေတာကိုး။ အကြောင်းရင်းကတော့ ဘုရားသခင် ရဲ့ အသံတော်လို သူယုံကြည်တဲ့ အိပ်မက်ကြောင့်ပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း တချို့ မှော်ဆရာကြီးများရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ သူ့ဝိညာဉ်ကို နှိုးဆွပြီး ဒီလို အကြံ အစည်ထူးမျိုးကို ပြုလုပ်စေတာဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ်”

ခေတ္တရပ်နားပြီးနောက် ရိုစမန်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ ဘယ့်နှယ်လဲ မိန်းကလေး ... စလေဒင်က မင်းအတွက် ဘယ်လို စီမံလိုက်တယ်ဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား။ ဥရောပတိုက်က ဘုရင်မ တွေတောင် သည်လောက်ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူးကို မလိုချင်သူ ရှိမယ်မဟုတ်ဘူး။ သမီးခံစားရမယ့် နေရာတွေ၊ ရဲတိုက်ကြီးတွေကို ဖေဖေကြီး အားလုံးသိတယ်။ အဲဒီသွားပြီး ဘုရင်မ လုပ်မလားကွယ် သမီး ... ပြောစမ်းပါဦး”

“မလုပ်ဘူး”

“ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ မလုပ်ဘူးအစား လုပ်မယ်များ ပြောလိုက်မှ ဖြင့် သမီး တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာပဲ။ ကိုင်း ... ဂေါ်ဒွင် ... ငါ့ကို မင်အိုးနဲ့ သားရေချုပ် ပေးစမ်း”

ထို့နောက် ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီသည် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား လေသည်။

“စူလတန်စလေဒင်” သို့ -

.... ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီနှင့် သမီးရိုစမန်ထံမှ

သင်၏ သဝဏ်လွှာကို ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိပါသဖြင့် ဘုရား သခင်က ပေးထားသော အရပ်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ကြမည် အကြောင်း ပြန်ကြားပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ အသင်၏ ဖြောင့်မတ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်သည့်အားလျော်စွာ သင့် အား ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ လက်ဝါးကပ်တိုင်တော်ကို တိုက်ခိုက် သော သင်၏ စစ်ပွဲများတွင်မှတစ်ပါး သင့်အား ကျန်းမာချမ်းသာ စေရန် ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတောင်းပါသည်။ သင်၏ ကြိုးစားချက်များ ကိုမူ အချည်းနှီးဖြစ်စေရန်၊ ကျွန်ုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်

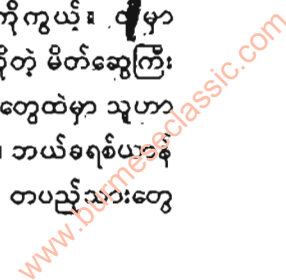
ညီမည် ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့တိုင်းထုံးစံကို နားလည်ပြီး ဖြစ် ညီအတိုင်း အသင်၏ လက်ဆောင်ပစ္စာများကို ပြန်လည် သေချာခြင်း မပြုတော့ပါ။ သို့သော် သင်အလိုရှိလျှင် သင်၏ နည်းများသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ပိုင် မဟုတ်ပါ။ သင်၏ အိပ် မော်မှာမူကား ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မေ့လျော့ပစ်ထိုက် တော။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည် အရိပ်အယောင်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါ သည်။

“အသင့် ကျေးကျွန်နှင့် အသင့် တူမတော်”

ထို့နောက် သူရဲကောင်းကြီးသည် ရှေးဦးစွာ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး နှိုစမန်လည်း နောက်မှ လက်မှတ်ရေးထိုးပြန်၏။ စာကို ပိုးစတစ်ခုနှင့် ပြီးလျှင် ချိတ်ဆိပ်များ ခတ်နှိပ်လေ၏။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းသေတ္တာ သို့မဟုတ်ကား ဂေါ်ဒွင်အိပ်သော အခန်းတွင်းရှိ သံသေတ္တာကြီးထဲတွင် ခြေထောက်ထားလိုက် ကြလေ၏။

အားလုံး ကိစ္စများပြီးစီးသောအခါ ဆာအင်ဒရူးက အရွတ်ဘုရင် နှိုစမီးတော် စလေဒင်၏ နှမ ဇိဘီဒီအား မိမိမည်ကဲ့သို့ ခိုးယူလာပုံကို ပြောပြခဲ့ပြီး ပြန်ပြောလျက် ရှိလေသည်။ လွန်ခဲ့သော ၂၃ နှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့ သော အရာရပ်စစ်ပွဲ၌ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့၏ ဖခင် (မိမိ၏ညီ) ကျဆုံး သောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာရရှိပြီးလျှင် သုံးပန်းစစ်သားအဖြစ်ဖြင့် ချီးမြှင့်ခံရပုံ၊ စလေဒင်၊ ဇိဘီဒီတို့နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ပုံ၊ ဇိဘီဒီနှင့် မေတ္တာသက် ရောက်မှု၊ ဇိဘီဒီမှာ သူ ကိုးကွယ်သော ဘာသာကို စွန့်ပစ်ပြီးနောက် သူ့လိုက်ရန် သဘောတူပုံများကို ပြောပြပြီးနောက် -

“ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ အခွင့်သာလာတာကို ကွယ်။ နေရာ မှာ တစ်နက်နဲ့ အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့ ‘ဂျေဘယ်’ ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူမျိုးတွေထဲမှာ သူဟာ အဆိုးဆုံးပဲ။ သူတို့ရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံတွေ၊ ဘယ်ခရစ်ယာန် တို့ထံမှ မသိကြဘူး။ သူတို့ဟာ မိဟာမက်ရဲ့ တပည့်သားတွေ

၇၆ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဖြစ်ပြီး ပါးရှားပြည် 'လစ်ဘန့်' တောင်တန်းဒေသ က 'မက်စယုတ်' မြို့ရဲ့တိုက်တွေနဲ့ နေကြတယ်။ ဒီလူက မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်ဖို့ တစ်ခါက စစ်ပွဲတစ်ခုမှာ 'ဆာရာဆင်' တွေလက်ထဲက ငါက အသက်ရှင် ကယ်လိုက်ဖူးတာကိုး။ ဒါနဲ့ သူက ငါ့မှာ အကူအညီလိုလို သူ့ကို လိုက်ရင် တကယ်လို့ ကမ္ဘာတစ်ဖက်စွန်းကပဲဖြစ်ပါစေ၊ သူရောက် အလားနဲ့ပါမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျမ်းကျိန်သွားတယ်။ ဒီပြင် သူ့ရဲ့နန်းကျောက်လက်စွပ်ကိုလည်း ပေးသွားတယ်။ သူတို့ ဆီကိုမရောက်ဖူးပေ သူပြောသွားတာက ဒီလက်စွပ်ဟာသူ့ရဲ့နယ်ပယ်မှာ သူ့တန်ခိုးအာဏာ အတူတူပါပဲတဲ့။ ဟောဒီလက်စွပ်ကြီးပေါ့ကွယ်"

ဆာအင်ဒရူးသည် လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ကျောက်တစ်လုံးဖြင့် သွင်းထားသည့် ရွှေလက်စွပ်ကြီးတစ်ကွင်းကို ထုတ်ပြသသည်။ ဓားမြှောင်သဏ္ဍာန်ရှိသော အပေါ်လွှာတစ်ခုသည် ကျောက်ကန်လှန့်ဖြတ်ကာရှိနေပြီးလျှင် ဓားမြှောင်အောက်၌မူ ထူးဆန်းသော အကွရာများပါရှိ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

"ဒါနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ကိစ္စမှာ ဦးကြီးလည်း ဂျေဘယ်ကို အမှတ်စာတစ်စောင် သူ့လက်စွပ်နဲ့ တံဆိပ်နှိပ်ပို့လိုက်ပါရော။ သူလည်း တည်ရာပါတယ်ကွယ်။ ၁၂ ရက်အတွင်းမှာ ငါရယ်၊ ဇိုဘီဒီရယ် မြင်း၊ 'ဆောရပ်' မြို့ကို ထွက်ပြေးခဲ့ကြတာကိုကွယ်။ မြင်းတွေက မြန်လွန်းအရွတ်ရဲ့စစ်သည်တွေဟာ မမိနိုင်ဘဲ ချောချောမောမော လွတ်မြောက်တယ်။ ဒီရောက်လို့ တို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် ဇိုဘီဒီဟာ ခရစ်ဘာသာဝင်အဖြစ်ပြောင်းပြီး သူ့နာမည်ကို မေရီလို့ ခေါ်တွင်ခဲ့တဲ့ ဒီနောက် သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ အင်္ဂလန် ပြန်လာခဲ့ကြတာကိုး။ 'ဂျေဘယ်' လက်စွပ်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း ယူခဲ့ကြတယ်။ ခြေပြောရဦးမယ်။ သင်္ဘောထွက်ခင်ကလေးမှာပဲ တံငါသည်ယောင် ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာပြီး သူတို့ဟာ ဇိုဘီဒီကို ပြန်ပြီး ကျမ်းကျိန်ထားတဲ့အကြောင်း စာတစ်စောင်လာပေးလာတယ်"

"တယ်လည်း ဇွဲနပဲကြီးတဲ့ လူစုပဲ"

"ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒါပါပဲကွယ်။ မင်းတို့ကြည့်ကြစမ်း၊ မိန်းကလေးဆုံးပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာတောင်မှ သူတို့ ကျိန်ဆိုတာတဲ့သစ္စာကို မမေ့ကြသေးဘူး။ ပြီးတော့ ရီစမန်၊ မင်းအကြောင်းကိုလည်း ဟိုသစ္စာဖောက် လိုဇယ်ကြောင့် သိသွားပြီး မင်းအမေအစား မင်းကို နှိပ်ယူဖို့ သူတို့ စီစဉ်ကြတာပဲ သမီး။ ပြီးတော့ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် မေမေကြီးလည်း သူတို့ကိုတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲကွယ်"

မန် ။ ။ "ကျွန်မတို့ကို အနည်းဆုံးတစ်နှစ်လောက်တော့ ပြင်ဆင်ပုန်းအောင်းဖို့ အချိန်အပေးသားပဲ"

ရူး ။ ။ "အေး ... တစ်နှစ်လောက်တော့ အချိန်ရကောင်းပါရဲ့။ ခြောက် ဒါထက် ဥပသကာကြီး ခေါ်လိုက်ကြစမ်းကွယ်။ သူ့ကို ငါမေးခွန်းတစ်ခုရ ရှိသေးတယ်" ဝှပ်သည် အတွင်းဆောင်သို့သွား၍ ဥပသကာကြီးကိုခေါ်ခဲ့လေ

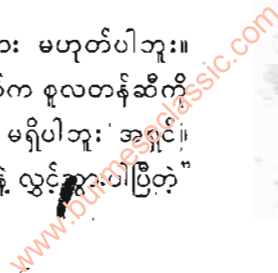
ရူး ။ ။ "အင်း ... ခရစ်ယာန်လူမျိုးတွေနဲ့ အလုပ်နည်းနည်း ကျည်းလုပ်စရာရှိနေတဲ့ စလေဒင်က၊ သူ့တမန်တော်အဖြစ်နဲ့ အသင်လို သဘောအရေခြုံထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်တာဟာ သဘာဝတော့ ထူးဆန်းတာပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ဥပသကာကြီး"

လပ် ။ ။ "မှန်ပါတယ် အရှင်ဆာအင်ဒရူး။ စလေဒင်မှာ ခရစ်ယာန်တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်စရာ အများကြီးရှိပါတယ်"

"လိုဇယ်ကိုကော သင့်လိုပဲ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ထားသလား"

"လိုဇယ်ဆိုတာ မျက်နှာနီနီ၊ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ သူ့နဖူးပေါ်မှာ အမွတ်ကြီးနဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့သံကျပ်အင်္ကျီပေါ်မှာလည်း ဝတ်လုံနက်ကြီး အမြဲဝတ်တဲ့လူ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ သူက အကျဉ်းသမား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ် ဟိုမှာ နေရတုန်းက ဒမတ်စကတ်က စူလတန်ဆီကို ပြန်ရောက်လာတဲ့လူပါ။ သူလည်း အခုဟိုမှာ မရှိပါဘူး အရှင်။ သူ့အဖေက သူ့လလောက်ကပဲ ဥရောပတိုက်ကို သင်္ဘောနဲ့ လွှင့်လာပါပြီတဲ့"

ဤနေ့ရာ၌ ဂေါ်ဒွင်နှင့်ဝပ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်မိကြလေသည်။

“သင့်ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောစမ်းပါဦး ... မှန်တာကို ပြောဖို့လည်း ဂရုစိုက်နော်”

“မှန်တာကို ပြောပါမယ် အရှင် ... ကျွန်ုပ် ‘ဂျော်ဒင်’ကို ဘုရား ဖူးသွားတဲ့ အခါမှာ အာရပ်တွေရဲ့ မမ်းဆီးထားခြင်းကို ခံရပါတယ်။ ဒီအခါ ကျွန်ုပ်မှာ တိုက်ခိုက်ယူစရာ ပစ္စည်းအဖိုးတန်မပါလေတော့ ကျွန်ုပ်ကို သတ်မယ်လုပ်တုန်း ပြုန်းဆို စလေဒင်စစ်သားတွေရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အာရပ်တွေ လက်ထဲကယူပြီး ဒမတ်စကတ်ကို ခေါ်သွားတာ ပါပဲ။ ဟိုရောက်တော့ အကျယ်ချုပ်နဲ့ထားပါတယ်။ ဒီအခါမှာ အဲဒီလိုဇယ် ဆိုလား။ ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူကလည်း ‘ဆာရာဆင်’ တွေနဲ့ အတော်အကြာ ပေါင်းသင်းပုံရလေတော့ ကျွန်ုပ်အတွက် စေစပ်ရေး လုပ်ပေးဖို့ သူ့ကိုပဲ အားကိုးပြီး တောင်းပန်ရပါတယ်။ မကြာခဏ ကျွန်ုပ်ကို စလေဒင်ရဲ့ ရှေ့တော်ခေါ်သွားပြီး ယခု အရှင်ကို အစီရင်ခံခဲ့တဲ့အတိုင်း သူက အရှင်ထံ ပေးအပ်ရန်ပစ္စည်းနှင့်တကွ စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဖြေကို သူ့ဆီ ပြန်ပေးဖို့ အကြောင်းကိုလည်း ကျမ်းကျိန်ဆိုခဲ့ရ တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါတယ်”

“ယခု အင်္ဂလန်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ရောက်နေပြီဟာပဲ။ ပြန်သွား ဖို့ လိုသေးလား။”

“မပြန်မနေနိုင်တဲ့ အချက်နှစ်ချက် ကျွန်ုပ်မှာ ရှိပါတယ်။ ပထမ အချက်က ကျမ်းကျိန်စာကို မဖျက်လိုဘူး။ ဒုတိယအချက်က ကျွန်ုပ် ဘယ်အရပ်မှာ ပုန်းနေနေ၊ အသက်ဆုံးရှုံးစေရမယ်လို့ သူ့နှုတ်တ ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်တယ်။ ပြီးတော့ မှော်အတက်နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တခြားနည်းလမ်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ တန်ခိုးအာဏာရှိတယ်ဆိုတာ လည်း ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းကြီး ယုံကြည်တယ်”

“အပြန် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်မလဲ။”

“အကောင်းဆုံး အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြန်ရပါမည် အရှင် ... အရှင် တို့မှာ အပြန်ပေးဖို့ အဖြေအသင့် ရှိနေပါပြီလား။”

“ဟော ... ဒါပဲ”

ဆာအင်ဒရူးသည် စာကိုပေးလိုက်ရာ နီကိုးလပ်သည် သူ၏ တော်လုံကြီး အခေါက်ကြားထဲတွင် စာကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။ ညို့နောက် နီကိုးလပ်က -

“ကျွန်ုပ်မှာ အရှင်က ကျွေးမွေးလို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လည်း အား သောက်ပြီးပေပြီ။ ခရီးလည်း အင်မတန် ပန်းလာတဲ့အပြင် မနက်ဖြန် ထိုင်လည်း စောစောထပြီး ခရီးထွက်ဖို့ ရှိလေတော့ အိပ်ဖို့ရန် နေရာကလေး သာ ပေးပါအရှင်”

“ဝပ် ... ဥပသကာကြီးအတွက် အိပ်ဖို့နေရာ ကြည့်စိမ့်ပေးလိုက် ခါကွယ်။ နက်ဖြန်မှ သူမသွားခင် စကားထပ်ပြီး ပြောကြသေးတာပေါ့။ ညို့နောင် ... ဥပသကာကြီး သွားပေတော့”

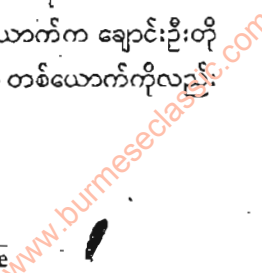
ဝပ်နှင့် နီကိုးလပ်တို့ ထွက်သွား၍ တံခါးပိတ်သောအခါ ဆာအင် ဒရူးသည် ဂေါ်ဒွင်အနီးသို့ ကပ်၍ နောက်တစ်နေ့ နီကိုးလပ် ထွက်သွား သောအခါ ၎င်းနောက်မှ သူ၏ အခြေအနေ အသွားအလာကို လိုက်ပါ ကြည့်ရှုရန် လူအချို့ကို စီစဉ်ထားစေလိုကြောင်းဖြင့် မှာကြားရန် ရှိသမျှ မှာကြားပြီးလျှင် သူရဲကောင်းကြီးလည်း အိပ်ခန်းသို့ ဝင်လေ၏။

*

နောက်တစ်နေ့ အရက်မတက်မီ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့သည် မိမိတို့ ဘယ်များနှင့် အသင့်စီစဉ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ဝပ်သည် မီးအိမ်တစ်ခုကို ကိုင်ပြီးလျှင် ခန်းမဆောင်တွင်းရှိ မီးဖိုခန်းတွင် ရပ်နေသော ဂေါ်ဒွင်ရှိရာသို့ သာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ဂေါ်ဒွင်က -

“ဘယ်ရောက်ခဲ့သလဲ ... ဥပသကာကြီးကို နှိုးခဲ့ပြီလား။”

“မနှိုးရသေးပါဘူး ကိုကြီးရဲ့။ လူတစ်ယောက်ကို စတီပယ်တောင် ကျန်းသွားတဲ့လမ်းက စောင့်ကြည့်ဖို့၊ နောက်တစ်ယောက်က ချောင်းဦးတို့ ခန်းကို စောင့်ကြည့်ဖို့ လွှတ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုလည်း ပြောခဲ့ရသေးတယ်”

ရာသီဥတုမှာ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လွန်စွာ ဆိုးဝါးလှသဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် မီးဖိုခန်းသားရှိ ခုံရည်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မီးထွေ လျက် ရှိကြလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ဝပ်သည် ဥပသကာကြီး အိပ်သော အခန်းသို့ သွားရောက်နှိုးရာ အခန်းတွင်းမှ အသံမကြားသည်နှင့် မီးအိမ်ကို ပြန်၍ယူရင်း -

“ဒီဥပသကာကလည်း အိပ်လိုက်တာ၊ စလေဒင်က သူ့လည်ပင်း ဖြတ်ထားတာ ကျနေတာပဲ” ဟု ရေရွတ်ကာ မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိပြီးလျှင် ဧည့်သည် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်သွားလေ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်လာ ပြီးနောက် -

“ကိုကြီး ... လာစမ်းပါဦး ... ကိုယ်တို့ လူတော့ ပြေးပြီကော အခန်းဆီသို့ ပြေးရင်း -

“ပြေးပြီ ... ဟုတ်လား ... ဘယ်ကိုလဲ”

“သူ့အဖေ စလေဒင်ဆီကို ဖြစ်မှာပေါ့”

ဝပ်သည် ဟ၍နေသော တံခါးရွက်အောက်ရှိ ခွေးခြေတစ်လုံးထိ မီးရောင်ဖြင့် ထိုးပြရာ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျဉ်းမြောင်းသော ပြတင်းပေါက် တစ်ခုကိုကျော်တက်ပြီးလျှင် ထွက်ပြေးသွားဟန် တူလေသည်။ သဲလွန်စေ မည်အထင်နှင့် ခြေရာများကို လိုက်လံကြည့်ရှုကြသော်လည်း မြေပြင်နှင့် နင်းခဲများကျထားသဖြင့် အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ -လားကြီးမှာမူ သော့ခတ် ထားသော ဇောင်းထဲ၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ဂေါ်ဒွင်က -

“အင်း ... လားကိုတောင် ယူမသွားနိုင်ရှာဘူး”

“လာပါ ကိုကြီးရယ် အချိန်ကုန်ပါတယ်။ တွေ့လိုတွေ့မြင် လိုက်ကြသေးတာပေါ့”

ထို့နောက် ညီနောင် ၂ ဦးသား ကျေးကျွန်များအား မြင်းများကို အမြန်ဆုံး ပြင်ဆိုင်စေပြီးသော် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လိုက်လံရှာဖွေကြလေ ၏။ သို့သော် ၃ နာရီမျှ ကြာသည်တိုင်အောင် ရှာဖွေသော်လည်း နိကိုလေး ၏ အရိပ်အရောင် ကိုမျှ မတွေ့ မမြင်ရသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့၍ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ပြန်၍ ရောက်လာကြသော စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်း ထွက်ရှိသော သူတို့၏ ဦးကြီးအား ဝပ်က -

“စားတုန်းကလည်း ခွေးလိုစား။ အိပ်တော့လည်း အသေအမော ခွေးလိုအိပ်။ မနက်ကျတော့လည်း ခွေးလို ထွက်ပြေးသွားတာပဲ ဦးကြီး။ အဲဒါ ဘယ်သဘောလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူး ငါတူရယ်၊ ဦးကြီး မကြိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲ ကိုတစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကပြတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီတိရစ္ဆာန်ရဲ့ တန်ဖိုးကတော့ အရေး မကြီးပါဘူး။ သို့သော် သူ့လုပ်ပုံကတော့ သူ့ရဲ့အသွားအလာကို ထိခိုက်နိုင်အောင်လုပ်တဲ့ နည်းမျိုးပေါ့။ အင်း ... ပိုက်ကတော့ တို့အတွက် ချတာပဲ ငါတူတို့ရေ။ ကြိုးဆွဲတဲ့ လူကတော့ စလေဒင်ပေါ့ကွယ်။ ရှေ့ကို ဝယ်လိုများ တွေ့ကြရဦးမယ်ဆိုတာ ဦးကြီးတော့ဖြင့် တွေးမိတိုင်း ရင်လေး ဝယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ စတီပယ်အိမ်ကြီးတွင် တင်ကြိုမမြင်နိုင်သော ဘေး အန္တရာယ်ကြီး၏ အရိပ်အယောင်သည် တစ်အိမ်လုံးကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုး ထွက် ရှိလေ၏။ ဆာအင်ဒရူးကပင် ဘေးကင်းရာ လန်ဒန်မြို့သို့ ပြောင်း ကူးရန် စိတ်ကူး၏။ သို့သော် ရာသီဥတုမှာ ဆိုးဝါးလှသဖြင့် အဘိုးကြီး၏ ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်မည်စိုးသောကြောင့် နှစ်သစ်ကူးပြီးမှပင် ပြောင်းရွှေ့ ရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

ဤသို့နှင့် အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍လာခဲ့၍ ထိုအတွင်း အတွင်းအပြင် အစောင့်အကြပ်များကို ယခင်ကထက်ပို၍ ခြောက်စေပြီးလျှင် ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ လူ ၂၀ ကို အမြဲစောင့်၍ အိပ်စေ၏။ စတီပယ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မျှော်စင်၌လည်း ကင်းများ ချထား မြို့ရင်းမှ မီးအချက်ပေးလိုက်လျှင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများကလည်း အသံအရာက ကူညီနိုင်ရန် စီစဉ်ထား၏။ ဤသို့ဖြင့် ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ကြီးမှာ အစီအစဉ်ထက် တွန့်နေနိုးကပ်လာလေရာ၊ ရာသီဥတုသည်လည်း တဖြည်း ဖြည်း ပြောင်းလဲငြိမ်သက်၍ လာလေ၏။

တစ်နေ့သံ၌ ဘုန်းတော်ကြီး ဝှန်သည် မြင်းနှင့် ဆိုက်ရောက်လာ ၍ ဆောက်မင်းစတား မြို့တွင် နာမည်ကျော် 'ဆိုက်ပရတ်' အရက်မျိုး

ပါသော သင်္ဘောတစ်စင်းသည် တက်မကျိုး၍ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်နေရာ ဝိုင်အရက်များကို အဖိုးနှုန်း အထူးသက်သာစွာနှင့် ရောင်းချနေသောကြောင့် ခရစ်စမတ်အတွက် မိမိကိုယ်တိုင် သွားရောက်ဝယ်ယူမည်အကြောင်း ဆာအင်ဒရူးအား ပြောကြားလေသည်။ ဆာအင်ဒရူးမှာ ဤသို့ အခွင့်အရေးရခိုက်တွင် အရက်များကိုဝယ်ယူရန် ဝယ်ကို ဘုန်းတော်ကြီး ဝှန်နှင့် အတူ ထည့်လိုက်လေ၏။

ဝှန်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဝှန်တို့သည် 'ဆောက်မင်းစတာမြို့သို့ ရောက်လတ်သော် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ တည်းခိုရောင်းချလျက် ရှိသော အရက်ကုန်သည်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူမှာ အရပ်အမောင်း ပုပြတ်ပြတ်ရှိလျက် လာရောက်သော ကျေးတောသားများနှင့် လူကြီးလူကောင်းများအား ၎င်းတို့ အလိုရှိရာ ကုန်များကို အာဝဇွန်း ရွှင်ရွှင်နှင့် ပြောဆိုရောင်းချကာရှိလေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ ပိုးဖဲကတ္တီပါ စသော အထည်အလိပ်များကို ရောင်းချလျက်ရှိရာ သူ့နံနားမှ လူတစ်ယောက်မှာ မှု အရက်ဝယ်သူများအား အရက်အမျိုးမျိုးကို မြည်းစေကာ ဈေးမတည့် တည့်အောင် ဆွယ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုလူကြီးက -

“အရှင်ဘုရား၊ ဘယ်ဟာကို အရင်မြည်းမှာလဲ ဘုရား၊ အနီလား ... အဝါလား ... အနီက ပိုပြင်းတယ် ... အဝါကတော့ ဈေးများတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေနဲ့တော့ အဝါက ပိုပြီး တော်ပါတယ်”

ဝှန် ။ “ဒါဖြင့် အသင်က ခရစ်ယာန်လား ... ကျွန်ုပ်က အသင်ဟာ ရုပ်တုကိုးကွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လားလို့”

လူကြီးသည် ရှေ့က ရှောစောင်ကို ဖယ်ပြီးလျှင် ရင်ဘတ်မှ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ပြလျက် -

“ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်မဟုတ်ရင် နှင်းတွေ ဖုံးနေတဲ့ အသင်တို့ တိုင်းပြည်ကို လာပါဦးမလား ... မူစလင်တွေ အရက်ပိတ်ပင်ထားတာပဲ။ ကျုပ်က အရက်ထွက်တဲ့ ဆိုက်ပရတ်နယ် 'ဖားမားဂတ်စတာမြို့က 'ဂျော်ဂျီ' ပါတဲ့ ဘုရား။ ဒါနဲ့ အရက်ကို ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ ဘုရား”

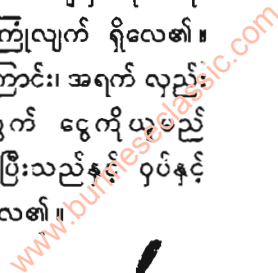
ဝှန်က နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် လိမ်းရင်း -

“အင်း ... အရက်ကဖြင့် ဘုန်းကြီးတွေအတွက် တကယ်ကောင်းတဲ့ အရက်ပါပဲ”

ကြီး ။ ။ “သူရဲကောင်းကြီးကကော ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ။ ကြီးဗျာ ... ဝယ်ကြစမ်းပါ။ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ဒီလိုအရက်ကောင်းတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလန်မှာ ရနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

၎င်းနောက် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဝှန်တို့လည်း အရောင်းအဝယ် ထားများကိုပြော၍ ဈေးဆစ်ကြရာ၊ အရက်ကုန်သည် 'ဂျော်ဂျီ'က အကယ်၍ အရက်များကို နောက်ထပ် အနည်းငယ် ပိုယူက သူတို့ ဆစ်သော ဈေးနှုန်းနှင့် ပေးမည့်ပြင် မြင်းလှည်းတစ်စီးစာလည်း ပြည့်မည်ဖြစ်၍ သူတို့ယ်တိုင် ခရစ်စမတ်ပွဲနေ့ မတိုင်မီလာရောက်ပေးအပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ဈေးတည့်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဂျော်ဂျီက ဘုန်းတော်ကြီး ဝှန်အား ပလ္လင်၊ သို့မဟုတ် အလံတော်အနားကွပ်အတွက် အသုံးပြုရန် ပိုးစလိပ် တစ်လိပ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူရဲကောင်းဝှန်အတွက် သံလွင်သားပေါ်တွင် မာန်ဖိနေသော ခြင်္သေ့ရုပ်ကို လှပစွာ ထုလုပ်ထားမည် ဓားမြှောင်ရိုးတစ်ချောင်းကိုလည်းကောင်း လက်ဆောင်အဖြစ် အလိုက်ရာ ၂ ဦးစလုံးပင် ဂျော်ဂျီအား ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ဂျော်ဂျီသည် လှပသော အထည်လိပ်များကို ပြသလေရာ ရှိစမန် အဖေ ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးရန် ရွှေချည်များ ထိုးထားသော အင်းမြီးခြုံ ထည်တစ်ထည်ကို ဝယ်ပြီးသောအခါ သူ့အစ်ကိုကို ကျော်ကြည့်၍ အခွင့်အရေးမယူရန် သတိရသဖြင့် ဂေါ်ဒွင်ပေးလိုကလည်း ပေးနိုင်ရန် ရွှေချည် ငွေချည်များ ထိုးထားသော အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝယ်ရပြန်၏။ ထိုအထည်များမှာ အဖိုးထိုက် တန်လှသဖြင့် မိမိတွင်ပါလာသော အထည် မလောက်သောကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဝှန်ထံ ဈေးငှားရလေရာ ဘုန်းတော်ကြီးမှာလည်း ငွေအပိုမပါသဖြင့် အခက်ကြုံလျက် ရှိလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး ဂျော်ဂျီက ဤကိစ္စအတွက် အရေးမကြီးကြောင်း၊ အရက် လှည်းကလေးသို့ သွားအခါ အထည်အလိပ်များအတွက် ငွေကို ယူမည် အကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေသည်။ နောက်ကိစ္စပြီးသည့်နင်း ဝှန်နှင့် ဝှန်တို့လည်း ဂျော်ဂျီအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်ကြသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးပျံန်မှာ ထိုညအစို စတီပယ်အိမ်ကြီး၌ပင် တည်းခိုနားနေရသဖြင့် ဝှပ်တို့နှင့် ညစာစားသောက် ရင်း မိမိတို့ဝယ်ချမ်းခဲ့သောပစ္စည်းများအကြောင်းနှင့် ဖော်ရွေလှသော အရက်ကုန်သည် ဂျော်ဂျီအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုကာ ရှိနေကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ ဆာအင်ဒရူးက ရယ်မော၍ သူတို့မှာ အရှေ့တိုင်းသား တစ်ယောက်၏ သွေးဆောင်မှုကြောင့် အရက်များကို လိုသည်ထက်ပို၍ ဝယ်ခဲ့ကြရပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် အလွန်ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ ကမ္ဘာကျော် 'ဆိုက်ပရတ်' အရက်များထွက်ရာ ဆိုက်ပရတ်ကျွန်းတွင် မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများအကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိကြောင်းပြောပြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ထိုကျွန်းသူကျွန်းသားများသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောက်ကျစ်အစဉ်းလဲဆုံးသော ကုန်သည်များ ဖြစ်ကြ သည်သာမက၊ ရဲရင့်သော စစ်သားများလည်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ လျက်ရှိလေ၏။

* * *

ခရစ်စမတ်ပွဲနေ့

ဆောင်မင်စတာသို့ ဝှပ် ရောက်ရှိပြီးနောက် ၄ ရက်မြောက်သော သည်ကား ခရစ်စမတ်ပွဲတော်နေ့ဖြစ်ရာ၊ ရာသီဥတုဆိုးဝါးလှသည်နှင့် ဆာအင်ဒရူးနှင့်အိမ်သားများသည် စတင်းဂိတ်သို့ သွားရောက်ခြင်းမပြုဘဲ စတီပယ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုသာ တက်ရောက်ကြ၏။

ဝှပ်မှာ ဂျော်ဂျီထံမှ ဝယ်ခဲ့သော အရက်များ မရောက်သေးသည်နှင့် ဆာအင်ဒရူးမျှော်လျက်ရှိသည်။ ထိုနောက် ဂေါ်ဒွင်နှင့်အတူ ခန်းမဆောင်ကြီးသို့ သွားရောက်ကာ ရှိစမန်အား နှစ်ဦးသဘောတူ ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်များ ထိုးပေးလေရာ ရှိစမန်ကလည်း သူတို့ပေးသော အကျီနှင့် ခေါင်းမြီးခြုံပဝါ တို့ကို ထိုညကျင်းပမည့် ညစာစားပွဲကြီး၌ ဝတ်ပါမည်ဟု ကတိထားပြီးလျှင် ဦးနောင် ၂ ဦးတို့အား နှစ်သိမ့်စေ၏။

နေ့လယ် ၂ နာရီလောက်တွင် လူ ၂ ယောက်သည် မြင်း ၃ကောင် ဝယ်သောရထားတစ်စီးနှင့် ဆိုက်ရောက်လာလေရာ အရက်စည် တစ်စည် ဝယ်ယူရန်အတွက် ခေါင်းဆောင်လိုက်ပါလာသူမှာ အရက်ကုန်သည် ဂျော်ဂျီ ဖြစ်လေသည်။ ဂျော်ဂျီမှာ ဆိုက်ပရတ်ကျွန်းသားများ ဆောင်းအခါ ဆင်ဆင်လေ့ရှိသော သိုးမွေးဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက် မြင်းရထား

ဆိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် ဆာအင်ဒရူးအား အရိုအသေပေးပြီးနောက် -

“အခွင့်လွတ်ကြပါခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်ကုန်တွေ စတင်းဂိတ်မှာ တစ်ဝက်လောက် ထားပစ်ခဲ့ရပါသေးတယ်။ ဆိုးလိုက်တဲ့လမ်းခင်ဗျာ တစ်လျှောက်လုံး ရွံ့တွင်းတွေ ပြည့်နေတာပါပဲ။ လမ်းကလည်းဆိုး၊ ရထားဘီးတွေကလည်း ခနော် ခန့်နဲ့ဆိုတော့ ဒီခရီးနဲ့ ဒီခရီးတောင် ၄ နာရီ မောင်းခဲ့ရတယ်ခင်ဗျာ။ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ သား ဝယ်သွားတဲ့အရက်တွေပါ ခင်ဗျာ”

“သား မဟုတ်ပါဘူး ... ကျုပ်ရဲ့တူတွေပါ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ အသွင်အပြင်က ဆင်လွန်းလို့ သားတွေ ထင်မိတာပါ။ ဟောဒီစည်တွေကတော့ ဘုန်းတော်ကြီးက ၆ လုံးယူမယ် မှတ်လို့ ယူခဲ့တာ။ သူလိုချင်တာကတော့ ၃ လုံး ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ဟောဒီစည်ကလေးကတော့ ‘တရူးအိုဒို’တောင်တန်းပေါ်က စပျစ်ရည်အချို ကလေးခင်ဗျာ။ ဒီဟာကလေးတော့ တစ်ဆိတ်လက်ခံပါ ခင်ဗျာ”

ပြုံးလျက် -

“ဟုတ်တယ်၊ တယ်ကောင်းတဲ့ အရက်မျိုးပဲ၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်”

အံ့ဩဟန်ဖြင့် -

“ကျွန်တော်တို့အရပ် ရောက်ဖူးမှတ်တယ်။ ဒီမဖြစ်စလောက် လက်ဆောင်ကလေးတော့ လက်ခံလိုက်ပါ ခင်ဗျာ”

“အင်း ... ခင်ဗျာသဘောပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ ထို့နောက် အစေခံများသည် အရက်စည်များကို ခန်းမကြီး အောက်ရှိ ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းကလေးအောက်သို့ သွင်းကြရာ စပျစ်ရည် အချိုပါသော စည်ကလေးကိုမူ ဂျော်ဂျီကိုယ်တိုင် လိုမိပြီးနောက် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့ ထမ်းယူလာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဂျော်ဂျီသည် မြင်းလှည်းရှိရာသို့ပြန်သွားပြီးလျှင် မျက်ဆန်နက်နက်နှင့် လူမိုက်ရုပ်ပေါက်နေသော သူ့တပည့် ‘ပက်ထရီ’ ဆိုသူအား လှည်းစောင့်ထားခဲ့ပြီးနောက်

ကော်ဇောနှင့် အထည်အလိပ်များကို အိမ်သားများအား ရောင်းချရန် ပြသလျက်ရှိလေသည်။

ဂျော်ဂျီပြသသော ကုန်များမှာ လှပသောပိုးထည်များနှင့် နူးညံ့သော ကော်ဇောများဖြစ်ရာ ကော်ဇောတစ်ချပ်ကိုမူ ဆာအင်ဒရူးက သူဒမတ်စကပ်မြို့တွင်နေစဉ်က သုံးခဲ့ဖူးသော ကော်ဇောနှင့်တူသဖြင့် သူ့ဇနီးမိဘီဒီအား အမှတ်ရစေသည်ဟုဆိုကာ ဝယ်ယူလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ဂျော်ဂျီနှင့် သူ့ရဲကောင်းကြီးတို့မှာ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းအကြောင်းများကို မှောင်စပျိုးလာသည့်တိုင်အောင် စကားပြောကာ၊ စကားလက်ဆုံကျ လျက် ရှိကြကုန်၏။

ငွေများပေးပြီးနောက် ဂျော်ဂျီသည် အရှေ့နိုင်ငံထုံးစံအတိုင်း ဆလံများပေး၍ အိမ်သားများအား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် မြင်းလှည်းပေါ်တက်လေရာ မြင်းလှည်းမောင်းသမားသည် မြင်းလှည်းကို တစ်ချက် ကွေ့ရုံမျှနှင့်ပင် ဘီးတစ်ခုမှာ ရုတ်တရက် ကျိုးကျသွားလေ၏။ အိမ်သားများလည်း အပေါက်ဝသို့ထွက်ကာ ဂျော်ဂျီ၏ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြလေသည်။

ဂျော်ဂျီက သူ၏ဘာသာဖြင့်ကျိန်ဆဲပြီးနောက် -

“ကိုင်း ... ကျွန်တော် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ခင်ဗျာ။ အချိန်ကလည်း နောင်လာပြီ။ ခရီးကလည်း ဝေး၊ လမ်းကလည်း ကြမ်းနဲ့ သွားမယ့်လမ်းကို ဆောင် ဘယ်လိုလုပ် ရှာရမလဲမသိဘူး။ ဘီးကို ပြင်ရမယ်ဆိုရင်လည်း နက်ဖြန်တောင်ပြီးပါမလား၊ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီအပေါ် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကလည်း ပါတော့၊ ဒီတစ်ည ဒီမှာပဲ တည်းရမလို့ ဖြစ်နေပြန်ပြီကော ခင်ဗျာ”

ဆာအင်ဒရူးက ကြင်နာဟန်ဖြင့် -

“တည်းခိုရတာပေါ့လေ၊ အဆင်မသင့်တဲ့အခါ ဒီလိုပေါ့။ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ခရစ်စမတ်ညစားပွဲ စားကြရုံရှိတာပေါ့။”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်လေခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကုန်သည် ချီးရာဆိုတော့ အခုလို မင်းစိုးရာဇာဏုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ ဝင်ဆုံနိုင်ပါ့မလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဆရာတပည့် အပြင်မှာပဲ နေပြီး

ဟောဟို ကျီထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ မြို့စားကြီးရဲ့ တပည့်တပန်းတွေနဲ့ပဲ အတူတူ စားပါရစေလား ခင်ဗျာ”

“မဟုတ်တာပဲ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားတပည့်သာ ဟိုလူတွေနဲ့အတူ စားစေပေါ့။ ခင်ဗျားတော့ အထဲကိုလိုက်ခဲ့ပါ။ ပြီးတော့လည်း စားပွဲအဆင် သင့် မဖြစ်ခင် ကျုပ်တို့ ညနေကပြောတဲ့ ဆိုက်ပရပ် အကြောင်းကလေး ဆက်ကြသေးတာပေါ့။”

ထိုအခါ ဂျော်ဂျီသည် သူ့တပည့် ‘ပက်ထရီ’ အား ကုန်ပစ္စည်း များနှင့်တကွ မြင်းများကိုပါ ကောင်းစွာကြည့်ရှုရန် အမိန့်ပေးလျက်ရှိရာ ပက်ထရီကမူ ဘာသာခြားစကားဖြင့် အတန်ကြာ ခုခံပြောဆိုလျက်ရှိလေ ၏။ ထိုအခါ ဂျော်ဂျီ သည် ဆာအင်ဒရူးနှင့် အိမ်သားများဘက်သို့လှည့် ကာ -

“ဟာ... တယ်မိုက်တဲ့ ကောင်ပဲ။ သူ့အတွက် ညစာနဲ့ တစ်ည တည်းခိုဖို့အတွက် ပိုက်ဆံပေးရမယ်လို့ တောင်းနေတယ်ခင်ဗျ။ သူ့အတွက် အခွင့်လွတ်ကြမ္မာပဲခင်ဗျာ။ သူ့က တောသားဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဖိုးအခမပေးရဘဲနဲ့ တည်းခိုဖို့လည်းရတယ်။ စားသောက်ဖို့လည်း ရတယ်ဆိုတာ သူ မယုံဘူးခင်ဗျ။ ဒီတော့ သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်ဦးမှပဲ။ တယ်မိုက်တဲ့ ဝက်ကောင်”

ထိုနောက် ၎င်းတို့ဘာသာစကားဖြင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုလျက် ရှိကြရာ မည်သူမျှ နားမလည်ချေ။ နောက်ဆုံး၌ ပက်ထရီသည် ဒေါမာန် ပါပါနှင့် အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။

“ကြည့်စမ်း... ဝက်ကောင်၊ စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်သွားပြီ။ နေပါစေခင်ဗျာ။ ညစာမိ ပြန်လာမှာပါပဲ။ ပြန်မလာလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆိုက်ပရပ်သားတစ်ယောက်ဟာ သူ့သိုးရေကြီးပါနေရင် အအေးကို ဂရု မစိုက်ပါဘူး။ နင်းခဲထဲတောင် အိပ်နိုင်တဲ့လူတွေပါ။”

ထိုနောက် အပြင်၌ဆီးနင်းများသည် ထူထပ်စွာကျလျက်ရှိလေရာ ဆာအင်ဒရူးသည် ဧည့်သည်အား အတွင်းခန်းသို့ သွင်းခဲ့လေ၏။

ညစာစားပွဲ၌ အထူးစားပွဲတစ်လုံးမှာ ဆာအင်ဒရူး၊ သူ၏တူများ၊ ရိုစမန်၊ သင်းအုပ်ဆရာ မက်သယူးနှင့် အရက်ကုန်သည်ဂျော်ဂျီ၊ လူပေါင်း

၆ ယောက်အတွက် ပြင်ထား၍ ခုံမြင့်နှင့် မီးဖိုအကြား အခြားစားပွဲကြီး၌မူ ဆာအင်ဒရူး၏ လယ်သမားကြီးများဖြစ်သော ဧည့်သည် ၁၂ ယောက် ဂျော်ဂျီပြီးဖြစ်ကြ၏။ တောလိုက်သမားများ၊ ဝက်ထိန်းသမားများ၊ အိမ်မှအစေခံများ၊ လက်ပါးစေများအတွက်မူ လွတ်လပ်စွာ စားသောက် ပျော်ရွှင်နိုင်ကြစေရန် ကျီထဲ၌ပင် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

အားလုံးထိုင်မိကြသောအခါ သင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဆုတောင်း ပတ္တနာပြု၍ ညစာစားပွဲကြီး စတင်တော်၏။ အစားအသောက်များမှာ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ငါးကြီးသား၊ အမဲသား၊ ကြက် ခါ ဝမ်းဘဲ ငန်းစသော အသားများ၊ အစာသွတ်မုန့်များ၊ သစ်စေ့များ၊ သစ်တော်သီး များစသည်ဖြင့် အတော်စုံလင်လေသည်။ သောက်ရန်အတွက် အောက်စား ပွဲ၌ ဗျစ်ရည်များကိုပေး၍ အထက်စားပွဲ၌မူ ဝှပ် ဝယ်ယူခဲ့သော ဝိုင်အရက် ကို သောက်ကြလေသည်။ ဆာအင်ဒရူးမှာ ရောဂါကြောင့် အရက် မသောက်ရဘဲ ရေကိုသာသောက်ရလေရာ ရိုစမန်မှာမူ အရှေ့သွေးပါသူပီပီ အရက်သေစာများကို လွန်စွာမုန်းတီးသူ ဖြစ်လေသည်။

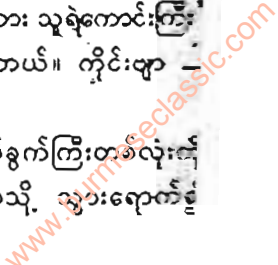
ဧည့်သည်များအနက် ဂျော်ဂျီမှာ စားရင်းသောက်ရင်း အချစ်ဝတ္ထု များအကြောင်း၊ စစ်ပွဲများအကြောင်းကို ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပျော်ရွှင်စွာ ပြောဆိုလျက် ရှိရကား။ ဆာအင်ဒရူးသည် သူ၏စိတ်ဒုက္ခကို ခေတ္တခဏမျှ မေ့လျော့လျက် ရှိလေ၏။ ရိုစမန်မှာ ညီနောင် ၂ ဦး လက်ဆောင်ပေးထား သော ရွှေချည်ပေါက် ခေါင်းခြုံထည်နှင့် ချည်ပန်းထိုး အကျီကို ဝတ်ဆင် လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ၏ အဆင်းစုံပကာမှာ နတ်သူဇာတမျှ ချောစော လှပလျက်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်ကြရ၏။

ညစာစားပွဲပြီးခါနီး၌ ဂျော်ဂျီက ဆာအင်ဒရူးအား -

“ဪ... ကျွန်တော်တို့ မေ့နေလိုက်ကြတာ ခင်ဗျာ။ ထရူးဒို ဒိုက ဝိုင်အရက်ကော ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ထုတ်ခဲ့ရမလား သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး”

“ဟုတ်ပဲ ... မိတ်ဆွေပြောမှ အမှတ်ရတယ်။ ကိုင်းဗျာ - ထုတ်ခဲ့ပါ”

ဂျော်ဂျီသည် ချိုင်ကြီးတစ်ခုနှင့် အရက်ခွက်ကြီးတစ်လုံးကို ဝန်းကန်စင်မှယူလျက် အရက်စည်ကလေးရှိရာသို့ သွားရောက်၍

အရက်များကို ထည့်ပြီးနောက် သားရေအိတ်နှင့် ချိုင့်ကြီးကို လယ်သူကြီး အား အပြင်ဘက်မှ ကျေးကျွန်များပါမကျန် ဝေငှရန်ပြောပြီးလျှင် ငွေခွက်ကြီးကိုမူ ထမင်းစားပွဲရှိရာသို့ ယူခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ဦးချိုခွက်အသီးသီး ထံသို့ သူကိုယ်တိုင် လောင်းထည့်ပေးလေရာ ဆာအင်ဒရူးမှာ အနည်းငယ် မှု့သောက်လိုက်ပြီးနောက် ကျောခိုင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခွက်ထဲသို့ ရေအပြည့်လောင်းထည့်လေ၏။ ဂျော်ဂျီကိုယ်တိုင် သူ၏ ခွက်ထဲသို့ ထည့်သည်ဟုလည်း ထင်ကြရလေသည်။

ထို့နောက် ဂျော်ဂျီသည် သူ၏ အရက်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ-
“ကိုင်း ... ဒီမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် သူရဲကောင်းကြီး ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီ အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းပြီး သောက်ကြရအောင်။ ဒီပိုင်မျိုးကိုတော့ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တွေ့ရခဲပါခင်ဗျာ။ ကိုင်း ... သောက်လိုက်ကြစို့။”

ထို့နောက် ဂျော်ဂျီသည် အရက်ကို မြှောက်၍ တစ်ကျိုက်ပြီးလျှင် တစ်ကျိုက်သောက်လေရာ အားလုံးသည်လည်း သူ့နည်းတူလိုက်၍ သောက်ကြလေ၏။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အသံများသည် နေရာတိုင်းမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပုပ် ။ ။ “နတ်ဩဇာကျနေတာပဲဗျာ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဝိုင်”
မက်သယူး ။ ။ “ဟုတ်ပါရဲ့ ... အာဒမ် ဥယျာဉ်ထဲမှာ သောက် တယ်ဆိုတဲ့အရက်ဟာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။”

စားပွဲအသီးသီးမှလည်း အရက်အကြောင်းကို ဆူညံစွာ ချီးကျူး ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။ ထရူးအိုဒိုဝိုင်အရက်ကား ချီးကျူးလောက် အောင်လည်းကောင်း၊ ပြင်းလည်း ပြင်းလှပေ၏။ ဆာအင်ဒရူးမှာ တစ်ကျိုက်သောက်မိရုံနှင့်ပင် လေးလံထိုင်းမိုင်း၍ ဦးနှောက်ထဲတွင် ရိတီတီ ဖြစ်လာပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာက သတိမေ့လျော့နေခဲ့သော အဖြစ် အပျက်များသည် စိတ်ထဲတွင် စုရုံးပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ ထို့နောက် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်၍လာမိ၏။ သို့ရာတွင် ကျူးကို ဖြတ်ကူး ထားသော တံခါးဝကြီးကို သော့ခတ်၍ စောင့်ကြပ်ထားရာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ကျေးကျွန်များလည်း ရှိသေး၏။ ထိုထက် အားအကိုးရ

ဆုံးမှာ ရဲရင့်သန်စွမ်းသော သူရဲကောင်း ညီနောင် ၂ ဦး လည်း သူ၏ ဝိသား၌ ရှိနေ၏။ သို့စင်လျက် မည်သည့်အရာကို ကြောက်သည် မသိ ကြောက်ရွံ့ နေမိ၏။ ထိုခဏ၌ ရိုစမန်၏ အသံကို ကြားရလေ၏။

“ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် ငါတို့ဆိတ်နေကြပါလိမ့် ဖေဖေကြီး၊ အခုတင်ကပဲ ဆူညံနေတဲ့ အစေခံတွေရဲ့အသံကို ကျီထဲက ကြားရသေးပါ တယ်။ အခုတော့ တိတ်လိုက်တာ ... ဖေဖေကြီး။ အလို ... ကြည့်စမ်းပါ ဦး။ ဒီလူတွေကလည်း မူးလဲနေကြပါပြီကော ... အို ... ဂေါ်ဒွင်”

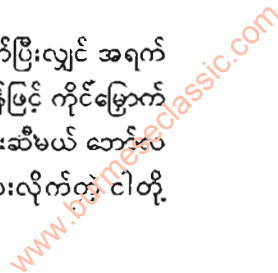
ထိုခဏ၌ ဂေါ်ဒွင်၏ ဦးခေါင်းသည် စားပွဲပေါ်သို့ ခေါင်းငိုက် ဆိုက်ကျသွားပြီးလျှင် ပုပ်မှာမူကား နေရာမှထ၍ ဓားကို တစ်ဝက်မျှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်ဘဲ အနီးရှိ ဘုန်းကြီး မက်သယူး ၏ လည်ပင်းကိုဖက်ကာ ပြန်၍ လဲသွားလေ၏။ ပေါင်မုန့်ကင်တစ်ခုကို ထပ်၍ယူခဲ့ရန် မှာသော ဂျော်ဂျီမှတစ်ပါး အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြဟန် တူလေသည်။

ဆာအင်ဒရူးသည် လေးလံသောအသံဖြင့် -
“ဘယ်နှယ့်လဲ ဧည့်သည်ကြီး၊ ခင်ဗျား ဝိုင်က တယ်ပြင်းပါ တလားဗျ”

ဂျီ ။ ။ “ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ... နို့ပေမဲ့ သူတို့ ကို နိုးလာအောင် ကျုပ် နှိုးလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုခဏ၌ ဂျော်ဂျီသည် ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုံမြင့်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီးလျှင် “လေမရှိလို့ပါ ... လေလိုနေလို့ပါ ... လေလိုနေလို့ ပါ” ဟု ပြောဆိုအော်ဟစ်ရင်း ခန်းမကြီးတစ်လျှောက် ပြေးသွားပြီးလျှင် တံခါးမကြီးကို ဟင်းလင်း ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ဝတ်လုံထဲ ခု ငွေခရာလေးတစ်ခုကို ဘုတ်ယူကာ ကျယ်လောင်ရှည်လျားစွာ မှုတ်လိုက် လေ၏။

ထို့နောက် ဂျော်ဂျီသည် ပြင်းစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် အရက် သောက်သော ဦးချိုခွက်တစ်ခုကို ပြောင်လှောင်သည့်ဟန်ဖြင့် ကိုင်မြှောက် လျက် “ဟေ့ အရက်မူးသမားတွေ...ထကြလေ၊ ကမ္ဘာနှင့်ဆီမယ် ဘောင်ပဲ ဘတ် မင်းသမီးလေးနဲ့ သူ့ကို ဆောင်ကြဉ်းဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့ ငါတို့

သခင် စလေဒင်အတွက် ဘေးရန်ကင်းပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းပြီး သောက်လိုက်ကြဟေ့” ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ရီစမန်သည် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လျက် -

“အို ... ဖေဖေကြီး ... ဝိုင်ကို အဆိပ်ခတ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို သစ္စာဖောက်ပါပေါ့လား ... ဖေဖေကြီး”

ထိုခဏ၌ ပြေးလွှားလာသော အသံများကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ပွင့်သွားသော ခန်းမဆောင်တံခါးဘက်မှ လက်နက်ကိုင်လူတစ်စုသည် ဝင်ရောက်လာကြလေ၏။ ဆာအင်ဒရူးသည် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒဏ်ရာရသော ခြင်္သေ့ကြီးကဲ့သို့ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်လိုက်ပြီးနောက် ရီစမန်အား မီးအသင့်ထွန်းညှိသော သူ့အခန်းကလေးထဲသို့ သူနှင့်အတူ ဆွဲသွင်းပြီးလျှင် အတွင်းမှ တံခါးမင်းတပ်ကို ချလိုက်လေသည်။

ဆာအင်ဒရူးသည် သူ့ကိုယ်မှ ဝတ်လုံကြီးကို ဆွဲဖယ်ရင်း -

“ခပ်မြန်မြန် လုပ်ဟေ့ ... လွတ်စရာ လမ်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင့်အတွက် ငါသေတဲ့အထိတော့ တိုက်သွားနိုင်ပါသေးရဲ့ ရီစမန်။ ငါ့သံချပ်အင်္ကျီပေးစမ်း”

ရန်သူများသည် တံခါးကို အပြင်မှ ဆောင့်တွန်းလျက် ရှိကြစဉ် ရီစမန်မှာ နံရံမှ သူ့ဖခင်၏ သံချပ်အင်္ကျီနှင့် ခမောက်ကို ယူ၍ ဝတ်ဆင်ပေးပြီးလျှင် သူ့ဓားရှည်ကြီးနှင့် ဒိုင်းကိုလည်း ယူပေးလေသည်။

ထို့နောက် သားအဖနှစ်ယောက်တို့ကို စားပွဲကြီးကို တံခါးရှေ့သို့ ရွှေ့ကြပြီးလျှင် လူများအလွယ်တကူလဲကျစေရန် ကုလားထိုင်နှင့် ခွေးခြေများကိုလည်း ကိုးရိုးကားရား တင်ထားလေ၏။

“ဟောဟိုမှာ လေးနဲ့မြား ရှိတယ် သမီး။ သူတို့ ဝင်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဓားလွတ်တဲ့ နေရာကနေပြီး ပစ်သာ ပစ်ပေတော့။ ဂေါ်ဒွင်နဲ့ ဝှပ်တို့လည်း ဒီမှာ ရှိကြသားပဲ။ ခွေးကောင်တွေကိုတော့ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း ပေးလိုက်ရဦးမှာပေါ့ကွယ်”

ရီစမန်သည် အဖြေမပေးသော်လည်း ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မတတ်နိုင်ကြောင်းသိသဖြင့် နံရံအနီးရှိ ဂေါ်ဒွင် စာရေးလေ

ရီသော စားပွဲ၌ အသင့်ရှိနေသည့် ကလောင်တံနှင့် စာရေးသော သားရေချုပ်ဆီ၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားလေသည်။

စလေဒင်ထံသို့ ရောက်အောင် ကျွန်မနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ဤမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျွန်မ အသင်ရှင်နေပါဦးမည်။

ရီစမန်

စာကို ရေးပြီး၍ နောက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ တံခါးကြီးမှာ အပြင်မှ တွန်းသောအားကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အိကျလာကာ နောက်ဆုံး ခွင့်ထွက်သွားလေရာ ရီစမန်သည် ဇော်ကို ကောက်ယူကာ မြားတံတစ်ချောင်းကို အသင့်ထားလိုက်လေသည်။ မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် သံကိုယ်ကျပ် အကျိုကိုဝတ်လျက် ဓားနှင့်ဒိုင်းကို တစ်ဖက်စီ ကိုင်ထားသော သူ့ရဲကောင်းအိုကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သူ့နံဆေးတွင် လေးနှင့်မြားကို ကိုင်၍ ရပ်နေသော အလှဘုရင်ရီစမန်ကိုလည်းကောင်း မြင်ကြရသောအခါ ရန်သူများသည် စားပွဲကြီးရှေ့တွင် ရုတ်တရက် တန့်၍ သွားလေသည်။

အသံတစ်သံ - “အသင်တို့ လက်နက်ချလိုက်”

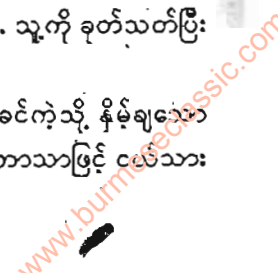
သို့သော် အဖြေပေးလိုက်စာမှာ မြားတစ်စင်းသည် စကားပြောသူ၏ လည်မျိုကို ဖောက်ထွင်းသွားလေရာ ထိုသူသည် နေရာ၌ပင် လဲကျသွားလေ၏။

ဆာအင်ဒရူးက ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့် -

“အယူမှားနေတဲ့ ခွေးကောင်တွေနဲ့ အဆိပ်ခတ်တဲ့ လူတွေကို တို့ဘယ်တော့မျှ လက်နက်မချဘူးဟေ့။ ကိုင်း ... သတ္တိရှိလာခဲ့ကြစမ်း။ အေဒီအာစီ ... အေဒီအာစီ ... ဒီအာစီကို ရင်ဆိုင်ကြလော့ ... သေမင်းကို ရင်ဆိုင်ကြလော့”

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ... သူ့ကို ခုတ်သတ်ပြီး မင်းသမီးလေး အရဖမ်းကြပါတော့လား”

ထိုအသံမှာ ဂျော်ဂျီ၏ အသံဖြစ်ရာ ယခင်ကဲ့သို့ နှိမ့်ချသော အရက်ကုန်သည်၏ အသံမဟုတ်တော့ဘဲ၊ အာရပ်ဘာသာဖြင့် ငွေသားများအား အမိန့်ပေးနေသော အသံဖြစ်လေသည်။

ဘောက်ပြောင်သော ဓားကြီးကို ရင်ဆိုင်ရမည့်အတွက် ရန်သူများသည် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်၌မူ “စလေဒင် - စလေဒင်” ဟု အော်ဟစ်ကာ ပြောင်လက်သော လှံများ၊ ဓားကောက်ကြီးများနှင့် ရှေ့သို့တိုး၍ လာကြလေ၏။ သူ့ရဲကောင်းအိုကြီးသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားခဲ့ရသော ခရာဂါဝေဒနာကိုလည်းကောင်း မေ့လျော့သွားဘိသကဲ့သို့ တစ်ချက်မျှ ခုန်လိုက်ပြီးလျှင် ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်လာသော ဆာရာဆင်တစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်တည်း ခုတ်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဓားရေးငင်ရန်အတွက် နေရာကျယ်ဝန်းစွာ ရရှိစေရန် ပြန်၍နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်စဉ် နံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာသော ရန်သူနှစ်ယောက်အနက် ရှိစမန်သည် တစ်ယောက်အား လေးနှင့်ပစ်လိုက်ရာ၊ ထိုသူမှာ ပေါင်ကို ထိမှန်၍ လဲကျသွားသော်လည်း ရှိစမန်၏ လေးကို ဓားကောက်ကြီးနှင့် လှမ်း၍ ခုတ်လိုက်နိုင်သေးသဖြင့် ဆက်လက်အသုံးမပြုနိုင်တော့ချေ။ ဒုတိယလူသည် အောက်မှ ခံထားသော ကုလားထိုင်ကြားထဲသို့ အမှတ်မဲ့ ခြေကျကျသွားရာ ဆာအင်ဒရူးသည် ထိုသူကို ဂရုမထားဘဲ၊ ထိုသူနောက်မှ လူအုပ်ဆီသို့ ပြေးဝင်ကာ သူတို့၏ ဓားချက်၊ လှံချက်များကို တစ်ဖက်သော လက်မှ ဒိုင်းဖြင့်ကာကွယ်ရင်း အခြားတစ်ကော်ကမူ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိရကား ရန်သူများသည် စကြိုကလေးတစ်လျှောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာသွားပြန်လေ၏။

“ဖေဖေကြီး ... ဖေဖေကြီး ... ညာဘက်ကို”

ထိုခဏ၌ လဲကျရာမှထ၍ ပြေးမည်ပြုသော ဆာရာဆင် တစ်ယောက်အား ဆာအင်ဒရူးသည် ပန်းနှင့် လည်ပင်းကြားကို ခုတ်ချလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

အသံတစ်သံ။ “ဒီခြင်္သေ့ကြီးနဲ့ တိုက်နေလို့ တို့လူတွေ ကုန်ရုံပဲ ရှိမယ်။ ဒီတော့ သူ့ဓားတစ်ကမ်းက လွတ်အောင်ရှောင်ပြီး လှံနဲ့သာ ပစ်ထိုးကြပေတော့ဟေ့”

ထိုအခါ၌ အာရပ်ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ နားလည်သော ရှိစမန်သည် သူ့ဖခင်ရှေ့သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီးလျှင် အာရပ်ဘာသာဖြင့်

“ဣန္ဒိမ ရင်ဘတ်ကို ဖောက်ပြီးတော့မှ ထိုးကြပါတော့ ... အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း စလေဒင်ကို ပြန်ပြီး သံတော်ဦးတင်လိုက်ကြပေတော့”

ကျော်ဂျီသည် ကြည်လင် ပြတ်သားသော အမိန့်ဖြင့် -

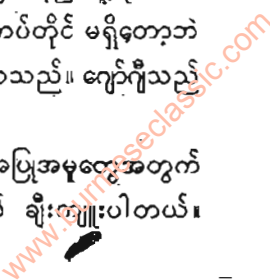
“ထိပ်ထားသခင်မလေးရဲ့ ဆံပင်တစ်ချောင်းကို ထိခိုက်တဲ့သူ သေရအောင်သာ ပြင်ပေတော့ဟေ့။ မင်းတို့ တတ်နိုင်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး အရှင် လှံခဲကြပါလား။ ဒါပေမဲ့ သခင်မကလေးကိုတော့ မထိခိုက်ကြစေနဲ့ နော်။ နေဦး၊ တို့ စကားပြောကြဦးစို့”

ကျော်ဂျီ အမျိုးရှိသော ရန်သူများသည် အတိုက်အခိုက်ကို ခေတ္တစုတ်၍ ဆွေးနွေးကြမည်ပြုစဉ် ရှိစမန်သည် ဖခင်ကြီးအား သူ့လက်ချက်ဖြင့် ဆိုင်တွင် မြားဒဏ်ရာရခဲ့သော သူ့ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလေသည်။ ထိုသူသည် လဲနေရာမှ ကုန်း၍ ထပြီးလျှင် ဓားကို မြှောက်ကိုင်လျက် မြီသဖြင့် ဆာအင်ဒရူးသည် ကြွက်တစ်ကောင်ကို တုတ်နှင့် ရိုက်သတ်သကဲ့သို့သတ်ရန် သူ့ဓားကြီးကို မြှောက်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည်နှင့် -

“ဟေ့ ... ငါက ဒဏ်ရာရပြီးတဲ့ လူနဲ့ မတိုက်တတ်ဘူး။ ဓားကို ချပြီး မင်လူတွေဆီ ပြန်သွား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောနည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်ကြံသော သူတစ်ယောက်ကိုပင် အသက်ကို ချမ်းသာ ပေးလိုက်ကြောင်းသိသည်နှင့် ဆာအင်ဒရူးအား နဖူးနှင့် ကြမ်းကိုထိ၍ အရိုအသေပေးပြီးလျှင် သူ့အဖော်များဘက်သို့ ထွက်ပြေးလေ၏။

ကျော်ဂျီကား အရှေ့တိုင်းဖြစ်ပိုးများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျော်ဂျီဗျာတ်တော့ဘဲ သူ့ဝတ်လုံအောက်၌ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ခုံညားသော ဆာရာဆင်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ သူ့ရင်ဘတ် ဆီတွင်လည်း ယခင်က မြင်ရသော ငွေလက်ဝါးကပ်တိုင် မရှိတော့ဘဲ ကြွယ်ပွင့်သဏ္ဍာန် ပတ္တမြားကြီးကို တပ်ဆင်ထားလေသည်။ ကျော်ဂျီသည် ရှေ့သို့ အတန်ငယ် တိုးလာပြီးနောက် -

“ဆာအင်ဒရူး ... ခင်ဗျားရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ အပြုအမူတွေ့အတွက် သူ့ရဲ ကောင်းပီပီ တိုက်ခိုက်တာကိုလည်း ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ်။

ကျုပ်သခင် စလေဒင်ဟာ ဒီလိုမြင်မြတ်တဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေကို နှစ်သက်တာ ပါပဲ။ ဆာခေါ်ဒွင်နဲ့ ဆာဂုပ်တို့ စွမ်းအားသတ္တိကိုတော့ ဓားရေးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဝိုင်ထဲမှာ ဆေးခတ်ပြီး အနိုင်ယူလိုက်ပြီကော။ ခင်ဗျာ တပည့်တပန်းတွေနဲ့ အစေခံတွေကတော့ မိုးမလင်းမချင်း နိုးမယ် မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကတော့ လူဆိုးလူညစ်ရဲ့ အလုပ်ပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုသွေးကြောင်တဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်ရတာ ကျုပ်လိပ်ပြာ ကျုပ်လည်း ရှက်ပါတယ်။ သို့သော် ကျုပ်တို့ ဘယ်အခြေ အနေရောက်နေပြီဆိုတာ ကြည့်ပြီး ခင်ဗျား ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ကို မြင်ရင် အစိမ်းဝါးစားချင်တဲ့ ခြင်္သေ့တွင်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းပြီးနေရတဲ့ လူတွေလိုပဲ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်ကို လက်တစ်ဆုပ်ကလေးနဲ့ လာစွန့်ရတာ ပါ။ ဒါတောင်မှ ခင်ဗျားရဲ့ ဓားချက်နဲ့ရော ရေဆိပ်မှာ တိုက်ခဲ့တဲ့ အမြွှာ ညီနောင်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ရော အတော်တောင် ပဲ့ထွက်သွားပြီ မဟုတ်လား။”

စက်ဆုပ်သော အမူအရာနှင့် -

“ကျုပ် ဒီဟာကို တွေးမိပါတယ်လေ”

“အမှန်မှာတော့ လူနှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်ကို နှစ်ယောက် တည်းက ခံတိုက်တယ်ဆိုတာဟာလည်း ခင်ဗျားတို့အဖို့ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ အရှင်ရဲ့ သဝဏ်လွှာကို ခင်ဗျားဖတ်ရပြီ မဟုတ်လား။ ကျုပ်အတွက် ပါလာတဲ့ အမိန့်ကတော့ နှင်းဆီမယ်သခင်မလေးကို ကျုပ် တတ်နိုင်သမျှ သွေးထွက်သယံ မဖြစ်စေဘဲ ဆောင်ယူခဲ့ရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့် ပဲ။ ဟိုတုန်းက ကျုပ် သူလျှိုတွေက သခင်မလေးဟာ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်နဲ့ မြင်းစီးပြီး ထွက်သွားတယ်ပြောတော့ ကျုပ်လက်ထဲကိုရောက် ဖို့ ကျိန်းသေတွက် ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူရဲကောင်းနှစ်ယောက်က ရွပ်ရွပ် ချွံ့ချွံ့တိုက်လိုက်တာဟာ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ နောက် ကျုပ်တို့ သံတမန် တစ်ယောက် သဝဏ်လွှာ လာပေးပြန်တယ် မဟုတ်လား။ စင်စစ်ကတော့ ဒီဟာက ပထမလုပ်ဖို့အလုပ်။ နောက် ခင်ဗျားတို့ဘက်ကလည်း လက်နက် ကိုင်အစောင့်အရှောက်တွေ အမြဲစောင့်ရှောက်နေတယ်။ သူရဲကောင်း ညီနောင် နှစ်ယောက်ကလည်း မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘူး။ ကျုပ် တို့ လိုက်ဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့ လန်ဒန်မြို့ကိုတောင် ပြောင်းကြည့်မလို ဖြစ်နေ တော့ ခင်ဗျား မှတ်မိမလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဟေရမ်စစ်ပွဲတုန်းက

ခင်ဗျားနဲ့ ဓားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျုပ်ဟာ မင်းသားကြီး ‘ဟေဆန်’ အမတ်ကြီး ‘ဟေဆန်’ အဖြစ်က ဝိုင်ထဲမှာ ဆေးခတ်တဲ့ အရက်သမား ခြစ်လာရတာပဲ။

“ဒါကြောင့် ဆာအင်ဒရူး ... ကျုပ် တစ်ခု ပြောမယ်။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်တိုင်အောင် ဂုဏ်ကျက်သရေကို ဆောင်မယ့် အလုပ်တွေကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် လုပ်ခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်း စကားတစ်လုံးကို ထွက်မိရင် ဘယ်တော့မျှ မဖျက်တဲ့ စလေဒင်ရဲ့ ဆတ္တာကိုခံယူပြီး သူအပ်နှင်းတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို အေးအေး ဆေးဆေးသာ ခံစားခံစားနေပါတော့ ခင်ဗျာ။ သခင်မလေး မပါဘဲ ကျုပ် တို့ ပြန်သွားလို့ရှိရင် တစ်ယောက်မကျန် ခန္ဓာကြွေကုန်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် အခု ကျုပ်တို့ လုပ်မယ့်အလုပ်ကို လုပ်ရပါတော့မယ်။ သခင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့ မဟာဆီ မဟာသွေး ဖြစ်ပေမဲ့လို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သူရင်ရင်မကြီး တစ်ယောက်လုံးက ခိုးငှက်ယူရတာ မကောင်းလှပါဘူး ခင်ဗျာ။ သို့သော် ခင်ဗျား သမီးတစ်ဦးတည်းသာ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ အသက်တွေနဲ့ သွေးချောင်းစီးတဲ့ ဘေးကြီးကို ကာကွယ်နိုင်မယ်လို့ ‘အလာ’ အိပ်မက်ပေးလေတော့၊ အခု ကျုပ်တို့ လူစုကို ခင်ဗျားက နိုင်နင်း သတ်ဖြတ်လိုက်ပေမဲ့ နောက်ထပ် ရောက်လာကြဦးမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ နောက်ထပ် သွေးမြေကျ ကိစ္စတွေမဖြစ်ရအောင် ဟောဒီက သခင်မလေး ဟာ သူ့ဇာတိဖြစ်တဲ့ အရှေ့တိုင်းကို ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်း ပြန်ရမှာပါပဲ ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ ရိုစမန်သည် ရင်ကို ကော့ခါ ခက်ထန်သော မျက်နှာ

“ဒီလိုဆိုရင် အမတ်ကြီး ဟေဆန် ... ကျွန်မ ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့သာ ပြန်ရပေမေ့”

ဦးညွတ်လျက် -

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပေမလဲ သခင်မလေးရယ်။ ‘အလာ’ သိတော်မြတ်သာ သခင်မလေးရဲ့ အသက်ကို စိုးပိုင်တဲ့ အာဏာရှိပါ သေး။ ကိုင်း ... ဆာအင်ဒရူး ... အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်လုပ်ငန်း ကျုပ်ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် စလေဒင်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်း

၉၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရေးကို ခင်ဗျား လက်ခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကို ခန္ဓာခြေရအောင် သူ့ကျွန်တွေကိုပဲ တိုက်တွန်းရမလား။”

သူ့ရဲကောင်းကြီးသည် သူ၏ နီရဲသော ဓားကို ထောက်ကာ အနားယူနေရာမှ ဦးခေါင်းကို မော်ပြီးနောက် -

“ကျုပ်လည်း အသက်အရွယ်ကြီးလို့ သေမယ့်ရက်လည်း နီးကပ်နေပြီ အရက်ကုန်သည်ကြီး ဂျော်ဂျီ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းသားကြီး ဟောဆန်။ ကျုပ် ငယ်စဉ်ကလေးကတည်းက အယူမှားတဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေနဲ့ ဘယ်တော့မျှ ပဋိညာဉ်ခံတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ဘူးလို့ သစ္စာဆိုထားတယ်။ ဒီသစ္စာကို ကျုပ်ကြီးခါမှ မဖောက်ဖျက်နိုင်ဘူး။ ကျုပ် ဒီဓားကို ကိုင်နိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ကျုပ်သမီးအတွက် ကာကွယ်ရမှာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ သူရဲဘော်ကြောင့်တဲ့ အလုပ်ကြီးကို ပြန်စစ်မိပါဦး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရား သခင်ရဲ့ အလိုတော် အတိုင်း ဖြစ်ပါစေတော့”

ထိုအခါ ဂျော်ဂျီခေါ် မင်းသားကြီး ဟောဆန်သည် ရီစမန် ဘက်သို့ ပြန်၍ လှည့်ကာ ဦးညွတ်လျက် -

“ကဲ ... သခင်မလေး ... အရှေ့တိုင်းကို ရောက်လို့ရှိရင် ကျုပ်ဟာ သခင်မလေးရဲ့ ဖခင်ကြီး သွေးမြေကျဖို့အတွက် လုံးဝအပြစ်ကင်းတယ်ဆိုတာ သက်သေခံပါနော်။ ဒီတာဝန်ဟာ သခင်မလေးနဲ့ သူ့တာဝန်သာ ဖြစ်ပါစေတော့” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် သူ၏ လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော ခံရာကို ဒုတိယအကြိမ် မှုတ်လိုက်ပြန်လေ၏။

* * *

စလေဒင်၏ အလံတော်

‘ဟောဆန်’၏ ခရာသံ စဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ နောက်ရှိ ဩထင်းပေါက် တံခါးရွက်ကြားမှ ပုဆိန်တစ်လက်ကိုင်ထားသည့် ရှည်လျားသော သွယ်သောသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် အခန်းတွင်းသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ဆာအင်ဒရူးမှာ အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်၍မကြည့်နိုင်မီ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပုဆိန်ချက်သည် သူ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်ထုလေရာ သံချပ်ပင် ပြတ်ထွက်၍ မသွားစေကာမူ ကျောရိုးကား ကျခဲ့သွားလေ၏။ ဆာအင်ဒရူးမှာလဲရာမှ လိမ့်၍ သွားရှာလေသည်။ သို့သော် ဥပသကာအဖြစ်ဖြင့် တည်းခိုခဲ့ဖူးသော နီကိုးလပ်ပင်တည်း။ ဆာအင်ဒရူးသည် မိမိအား ပုဆိန်နှင့် တိုက်ခိုက်သူ၏ မျက်နှာကို မြူးဝါးဝါးကြည့်ကာ လေးလံသော အသံဖြင့် -

“အင်း ... ဘုရား ... ဘုရား ... တကယ့်ကို သူရဲကောင်းသတဲ့ ပုဆိန်ချက်ပေပဲကွယ်။ အယူမှားတဲ့ လူရဲ့ အခကိုစားတဲ့ လူသတ်သားကုန်း။ ငါ့ပေါင်မုန့်ကိုစားပြီး ငါ့ကို ကျွဲလို နွားလို သတ်တဲ့အကောင်။ အမှုထမ်းတဲ့ လူတွေလက်ထဲမှာ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ အသေဆိုးနဲ့ မင်းသေရအောင် မုချပဲ”

ထိုခဏ၌ နီကိုလပ်မှာ သူရဲကောင်းကြီး၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ရိုစမန်သည် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးရင်း သူ့ဖခင်ကြီး၏ ဓားကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် ဓားရိုးကို ကြမ်းနှင့်ထောက်ကာ ကိုယ်ထံ ဓားဦးပေါ်သို့ ပစ်လှဲလိုက်ရာ မျက်စိရှင်လှသော အမတ်ကြီး ဟောဆန်က အတင်းဆွဲယူ ပွေ့ချိုလိုက်သဖြင့်သာ ဓားဦးခေါင်းမှာ ရင်ညွန့်မှ သိင်္ဃကလေး လွတ်ထွက်သွားလေသည်။

ဟောဆန်သည် ရိုစမန်အား ဖြည်းညှင်းရိုသေစွာ လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ထိပ်ထား သခင်မလေးကို အလှာက အလိုမရှိသေးပါဘူး သတိထားပါ။ ဒီအမှုမျိုး နောက်ထပ်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်က မပါပေမဲ့ သခင်မကလေးကို တုတ်နှောင်ခေါ်ရပါလိမ့်မယ်။ နောက် မလုပ်ဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါ။”

ဆာဒင်ဒရူးသည် ခြောက်သွေ့သော အသံဖြင့် -

“ကတိပေးလိုက်လေ ... ရိုစမန်၊ ဟိုလူပြောတာ မှန်တယ်ကွယ်။ ကတိသာ ပေးလိုက်ပါကွယ် သမီး။”

မန် ။ “ဖေဖေကြီး စကားနားထောင်လို့ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်”

ဟောဆန်သည် ကိုယ်ကို ညွတ်၍ အရိုအသေပြုပြီးနောက် -

“ကျုပ်တို့ ကျေနပ်ပါပြီ၊ ဒီကအရှေ့တော့ ကျုပ်တို့ သခင်မလေးရဲ့ ကျေးကျွန်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ဥတုက ဆိုးဝါးလွန်းလို့ အပြင်ကို ဒီအတိုင်း မသွားနိုင်ပါဘူး။ ထိပ်ထားရဲ့ အဝတ်အစားများကို ညွှန်ပြပါ။”

ထို့နောက် ဟောဆန်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် လူနှစ်ယောက်သည် ရိုစမန်၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကြရာ သမ္မာကျမ်းစာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် ငွေလက်ဝါးကပ်တိုင်၌ တင်ထားသော ခရစ်တော်အရုပ် ကလေးလည်း ပါလာလေသည်။

ဟောဆန်က ဦးညွတ်ရင်း -

“ထိပ်ထားကလေးရဲ့ ဦးရိုးတော်က ပဏ္ဍာတော်အဖြစ် ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို တစ်ခါ နည်း ယူခဲ့စေချင်ပါသလား။”

ရိုစမန်သည် ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှ မခွာဘဲ -

“နေပါစေ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ဒီလက်ဝတ်လက်စားတွေကို ကျွန်မ အလုပ်ရဦးမှာလဲ။”

ဟောဆန်သည် အရိုအသေပေးလျက် -

“သခင်မလေးရဲ့ အလိုဆန္ဒဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဥပဒေပါပဲ။ ပြီးတော့ သူရဲကောင်းကြီးဟာ ဒီတောင်က တက်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ထိပ်ထားကလေး သတိထားတော်မူပါ။”

ရူး ။ ။ “ဖေဖေကြီးကို ထားခဲ့ပြီး လိုက်သွားပါတော့ သမီးရယ်။ ငါ့ - ခဏလောက် ခွဲကြရမှာပဲ။ အရွတ်ရဲ့သမီးကို ဖေဖေကြီးက ခိုးမိလေတာ ဖေဖေကြီးရဲ့ သမီးကိုလည်း သူ့သားက ပြန်ခိုးတာပေါ့။ ကိုင်းကွယ်၊ ငါ့နေနဲ့တော့ သမီး။ ကံတရားသာ အောက်မေ့ပေတော့။”

ဟောဆန်သည် သူ့လူများအား ဒဏ်ရာရသူများနှင့် အလောင်းများကို အပြင်သို့ ထုတ်သွားရန် အမိန့်ပေးလျက်ရှိစဉ် ရိုစမန်သည် ဖခင်ကြီးအနီးတွင် ဒူးထောက်ကာ တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရိုစမန်သည် သူ့ ဖခင်ကြီး၏ နဖူးကို နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။

ရူး ။ ။ “ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ဒါဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သမီးကိုလည်း ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ဟာလည်း ပြီးမြောက်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်း - အဖတ်ကြီး ဟောဆန်လာနိုင်ပါပြီဗျာ။”

သားအဘ တီးတိုးပြောနေသည်ကို တမင်ကျောခိုင်း၍နေသော ဟောဆန်သည် ဆာဒင်ဒရူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျာ သခင် စလေဒင်ကိုလည်း ကျုပ်အပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ ကြွေးကျေအောင် ဆပ်သွားရပြီဆိုတာ ပြောလိုက်ပါတော့ အမတ်ကြီး။ ဘာတော့ ကျုပ်လည်း ကျုပ်သမီးနဲ့ ခွဲဖို့အချိန်က နီးလာပြီ။ အကြောင်းကတော့ ငါ့ခြင်ဖို့ ဖန်တီးလာကြမှကိုး။ ကဲ ... မိန်းကလေးကို ခေါ်ပြီး ခင်ဗျားလမ်း”

၁၀၂ ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ခင်ဗျား သွားပေတော့။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နောက်က ကျုပ်ဝိညာဉ်ဟာ ထက်ကြပ်လိုက်လာမယ်ဆိုတာ သတိပြုသွားနော်”

ဆန်။ ။ “ခင်ဗျားစကားတွေ ကြားရတဲ့အတိုင်း စလေဒင်ကို လျှောက်တင်လိုက်ပါမယ် ဆာအင်ဒရူး၊ စိတ်သာချပါ။ ကျုပ်တို့မှာ စလေဒင်ရဲ့ အစေအပါးမျှသာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ပြီးတော့ အေးချမ်းစွာ ခင်ဗျားဘဝ ကူးကောင်းပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းပါတယ်”

ထို့နောက် သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် သူ့သမီး မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေနေဟန်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် မှိတ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဟောဆန်က -

“အင်း ... ကွယ်လွန်ရှာပြီ ထင်ပါရဲ့။-ကိုင်း ... ထိပ်ထားကလေး ကြွတော်မူပါ” ဟု ပြောဆိုရင်း နံရံမှ အဝတ်ဖြူကြီးကို ယူပြီးနောက် ဆာအင်ဒရူး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်လိုက်လေ၏။

ရိုစမန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည်နှင့် ဖခင်၏ ဓားကြီးကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် စကြိုတစ်လျှောက်သို့ လျှောက်ခဲ့ရာ စောင့်ဆိုင်းလျက် စသော ဟောဆန်၏ လူစုက အရိုအသေပေးလေသည်။ ခန်းမကြီးထဲ၌ကား ဆေးမိ၍ လဲနေကြသော သူများမှာ အတုံးအရုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆာအင်ဒရူးကိုသတ်သည့် မျက်နှာပေါက်ဆိုးသော နီကိုးလပ်မှာ ဆာရာဆင်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင် မီးတုတ်ကြီးတစ်ခုကို ကိုင်ကာ ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ရိုစမန်က -

“ဟိုလူက မီးတုတ်ကြီးနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ပြောင်လှောင်သော အမူအရာနှင့် -

“သခင်မလေးက သိချင်လို့လား။ တခြားဟုတ်ပါရိုးလား။ သခင်မကလေးတို့ ဒီက ထွက်သွားရင် အခန်းကြီးကို မီးနဲ့ရှို့ရအောင်လို့ စောင့်နေတာပါ”

ရိုစမန်သည် မင်းသားကြီးဟောဆန်ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လင်သောအသံဖြင့် -

“ဆေးမိနေတဲ့ လူတစ်စုကို သူတို့ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ ဒီလို မီးရှို့ဖို့အလုပ်ဟာ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူတဲ့ စလေဒင်ရဲ့ အမိန့်ပဲ

... ကိုင်း ... ဘုရင်စလေဒင်အမည်နဲ့ သူ့အိမ်တော်က သမီးတော် တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးတယ်။ ဒီလူ့လက်ထဲက မီးတုတ်တို့ ချိတ်ချပြီးတော့ ဒီလို ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူမျိုးကို ဘယ်သူမျှ စိတ်ကူးတောင် မထည့်ရဘူးဆိုတာ ကျုပ် ကြားလောက်အောင် အမိန့်ပေး ခမ်း မင်းသားကြီး ဟောဆန်”

နီကိုးလပ်သည် ညီနောင် နှစ်ဦးလဲနေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် -

“ဒီသူရဲကောင်းတွေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရမှာ ကျုပ်တို့နောက်လိုက်ပြီး လက်စားချေရအောင်လို့လား၊ ရူးလဲ ရူးကြပါပေရဲ့ဗျာ”

ဟောဆန်သည် စက်ဆုပ်လှသော မျက်နှာဖြင့် -

“ဒီမှာ ခင်ဗျားက သခင်လား ... ကျုပ်က သခင်လား နီကိုးလပ်” ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဟောဆန်သည် သူ၏ တပည့်တစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် -

“ဟေ့ ... အလီ သူ့လက်ထဲက မီးတုတ်ကို ငြိမ်းပြီး ဒီမျက်နှာဖြူကောင်ကို လှေအရောက် ကောင်းကောင်းစောင့်ခေါ်ခဲ့ဟေ့။ ကိုင်း ... ထိပ်ထားကလေး ကျေနပ်ပြီလား”

“ကျေနပ်ပါပြီ ... ဒါထက် ခဏဆိုင်းပါဦး၊ ကျွန်ုပ်သူရဲကောင်းတွေအတွက် ပဲစွည်းတစ်ခု ထားခဲ့ချင်လို့”

ထို့နောက် ရိုစမန်သည် ရွှေကြိုးမှ လက်ဝါးကပ်တိုင်လေးကို ခြွတ်ယူပြီးလျှင် ထိုလက်ဝါးကပ်တိုင်လေးကို ဂေါ်ဒွင်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်ဖန် ရွှေကြိုးကလေးကိုမူ ဆာအင်ဒရူး၏ ငွေဓားရိုးတွင် ချည်ပြီးသော် ဓားကြီးကို ဝှပ်ရှေ့၌ ရှိသော ဝက်သစ်ချဆေးပွဲပြင်ပေါ်တွင် တအားစိုက်၍ ထားလိုက်လေသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ရိုစမန်သည် နောက်သို့ လှည့်၍ မကြည့်တော့ဘဲ ဟောဆန်၏ ထက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အားပြုကာ ခန်းမဆောင်ကြီးမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

* * *

ဝပ်သည်။ ကျွမ်းထိုးနေရာတွင် ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်မှ လိမ်ကျ သွားသည်ဟု အိပ်မက်မက်စဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဟစ်အော်လိုက်သံဖြင့် နိုးလာ၏။ ထိုအသံမှာ သင်းအုပ် ဆရာကြီးမက်သယူး၏ အသံဖြစ်လေ သည်။

“ထကြစမ်းဟေ့ ... ထကြစမ်း ဟေ့ ... ဝပ်”

အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ကြည့်ရင်း - “ဘာများလဲ ဘုရား”

“သေမင်းနဲ့ နတ်ဆိုးနဲ့တော့ ဒီနေရာ ရောက်သွားပြီ ထင်ရဲ့ကွယ့်”

“ဟုတ်တယ် ... သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အမြဲတွဲလာတတ်တာ ဘုရား။ ဒါနဲ့ တပည့်တော် သိပ်ရေငတ်တယ် ဘုရား ... ရေပေးစမ်းပါ”

ထိုအချိန်၌ အစေခံမတစ်ယောက် ငြိမ်း၍နေသော ဖယောင်း တိုင်များကို ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထွန်းညှိလျက်ရှိရာ အစေခံထံမှ တောင်း၍ ရေကို သောက်ရ၏။ ဝပ်သည် တစ်ချက် သမ်းလိုက်ပြီးနောက် -

“အင်း ... ခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်။ အလို ... ဒီမှာလဲ ဦးကြီး ဓားကြီးပါကလား၊ ဟင် ... သွေးတွေပေလို။ ပြီးတော့ ဓားရိုးမှာ ချည်တားတာက ရိုစမန်ရဲ့ ရွှေကြိုးလေးကလား၊ အရှင်ဘုရား ရိုစမန်ကော ဘုရား”

ညည်းတွားရင်း -

“ပါသွားပြီလေ ... မိန်းမတွေ နိုးလာတော့ ရိုစမန် မရှိတော့ဘူး တဲ့။ ဆာအင်ဒရူးလည်း အပေါ်ခန်းကလေးမှာ သေပဲနေသလား၊ မြောနေ သလား မပြောတတ်ဘူးတဲ့။ တို့အားလုံး ဆေးမိသွားပြီကိုကွယ့်”

ဝပ်သည် ကျိန်ဆဲရင်း ထ၍ ခုန်လိုက်လေ၏။ “နတ်ဆိုး ... ဟုတ်စ၊ အရှင်ဘုရားပြောတာ တပည့်တော် သိပြီ။ အရက်ကုန်သည် ဂျော်ဂျီ မဟုတ်လား”

“အေး ... သူပေါ့။ တို့ကို ဆေးခတ်ပြီး မိန်းကလေးကို ခိုးသွားပြီ”

“တပည့်တော်တို့ အိပ်ဆေးမိနေတုန်း ရိုစမန်ကို ခိုးသွားတာပေါ့ လေ။ သူ့ကို ကယ်ဖို့ တပည့်တော် မားတစ်ချက်မျှ မခုတ်လိုက်ရတာ အနာဆုံးပါပဲ ဘုရား။ အို သခင်ယေရှု ... တပည့်တော်ကို ကယ်ပါဦး”

ရဲရဲတောက် သူရဲကောင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဝပ်သည် လေးကဲ့သို့ ငိုကြွေးရှာလေ၏။ ထို့နောက် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သကဲ့သို့ သံကြီးဖြင့် ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

“ထကြစမ်း ... အရက်မူးသမားတွေ၊ ထပြီး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆို သာ ကြည့်ကြဦး။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရိုစမန်ကို ကျုပ်တို့ အသေတွေလို အိပ်ပျော်နေတုန်း ခိုးသွားပြီ”

ဂေါ်ဒွင်သည် ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဒယီး သိုင်ဖြင့် လျှောက်လာပြီးနောက် “ဘယ့်နှယ်စကားတွေလဲ ညီလေးရဲ့”ဟု ဆေးနေစဉ် သွေးခြင်းခြင်း နီလျက်ရှိသော သူ့ဦးကြီး ဓားကို လှမ်း၍ ဖြင့်မိရာ သူ့လက်ထဲမှ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း “တို့ ဦးကြီးဓားရယ်၊ ရိုစမန်ရဲ့ ရွှေကြိုး နဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင်ရယ် ... ဘယ့်နှယ် ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲ။ ရိုစမန်ကော”

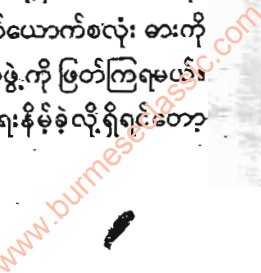
“ပါသွားပြီ ကိုကြီး ... ပါသွားပြီ”

သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ဂေါ်ဒွင်အား အကြောင်းစုံ ပြောပြလေ

“ကိုကြီးရေ ... ကျွန်တော်တို့တော့ ရှက်ရှက်နဲ့ သေလိုက်ဖို့ တောင်းတော့တယ်”

စဉ်းစားရင်း -

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ... ညီလေးရဲ့ ... ညီမလေးကို ကယ်ဖို့တို့ သက်ရှင်ကျန်ရစ်တာ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။ ကြည့်ပါလား၊ ညီမလေး ခုတဲအထိမ်းအမှတ်က ကိုကြီးအတွက် လက်ဝါးကပ်တိုင်ရယ်၊ ညီမလေးဖို့ကတော့ သွေးစွန်းတဲ့ ဓားကြီးရယ်၊ ဓားရိုးမှာ ရွှေကြိုးချည်ထား သ်။ ဒါက ကျွန်ဖြစ်ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်၊ အခု တို့နှစ်ယောက်စလုံး လက်ဝါးကပ်တိုင်အတွက် ဆောင်ရွက်ကြရမယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဓားကို ဖြင့်ဖြင့်ကြရမယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးအောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ကြရမယ်။ နေ့လို အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ တကယ်လို့ တို့ အရေးနိမ့်ခဲ့လို့ရှိရင်တော့ သေလိုက်ရုံပေါ့”

၎င်းနောက် ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့သည် အပေါ်ခန်းသို့ အမြောက်အမြား သွားရောက်ကြရာ၊ စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် သွေးကွက်များကို မြင်ရသည်နှင့် ဝှပ်က -

“အင်း ... ကျွန်တော်တို့တွေ ကသောကမျော အိပ်နေတုန်း အဘိုးကြီးကတော့ တစ်ယောက်တည်း ကောင်းကောင်းအစွမ်းပြသွားတာပဲ”

အဝတ်ဖြူကြီး လှန်လိုက်ရာ သံခမောက်ကို ဆောင်းမြဲဆောင်းထားသော ဆာအင်ဒရူးသည် မျက်လုံးများကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်နိုင်သေး၏။ သို့သော် မျက်နှာမူကား ဖုံး၍ထားသော အဝတ်ထက်ပင် ဖြူလျက်ရှိသေးသည်။

“အမယ်လေး မင်းတို့ကို စောင့်လိုက်ရတာကွယ် ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ။ နို့ပြီး ငါအင်အား ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမလဲ မသိဘူး။ ဒီတော့ စကားမပြောဘဲ ဒူးထောက်ပြီး နားထောင်ကြစမ်း”

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့သည် ဆာအင်ဒရူး၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ရေအနည်းငယ် လောင်းထည့်ပြီးနောက် သူ၏ နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ကာ နားထောင်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ဆာအင်ဒရူးသည် ဆေးမိခံကြပုံနှင့် တိုက်ခိုက်ပုံများ အကြောင်း နီကိုလပ်က မိမိအား အလစ်တွင် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ပုံ အကြောင်းများကို အကျဉ်းချုပ် ပြောပြီးနောက် -

“မြင်းတွေကို မြန်မြန်ပြန်ပြီး ရပ်ရွာကို နှိုးကြ ... နို့ပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်တော့ ရှိလှမယ် မထင်ပါဘူး။ အခုလောက်ဆို ပင်လယ်ရောက်ကုန်လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်း ... ပလတ်စတိုင်းကို သွားကြ။ ဦးကြီး သေတ္တာထဲမှာ မင်းတို့အတွက် စရိတ်အလုံအလောက်ရှိတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေမပါဘဲ မင်းတို့ချည်း သွားကြ။ ဂေါ်ဒွင် ... ဦးကြီးလက်က လက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်စမ်း။ ဒီလက်စွပ်ကို အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ယူပြီး ‘လစ်ဘနွန်’ တောင် တန်းက ‘မက်စယွတ်’ မြို့ပေါ်မှာနေတဲ့ တောင်ပေါ်သား လူမည်းမျိုးတွေရဲ့ ဘုရင် ‘ဂျေ ဘယ်’ တို့တွေ အောင်ရှာအင်္ဂလိပ် သူရဲကောင်းကြီး ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီအပေါ်မှာ ထားတဲ့ကတိကို မှတ်မိသေးရဲ့လားလို့မေး။ ဂျေဘယ်ဟာ နယူဒင်နဲ့

အရွတ်တို့ရဲ့ ဆွေမျိုးသား ချင်းတွေကို မုန်းတီးတဲ့အတွက် မင်းတို့ကို အကူအညီပေးလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ဧည့်အလုပ်တော့ မပျက်ကွက်ကြစေနဲ့”

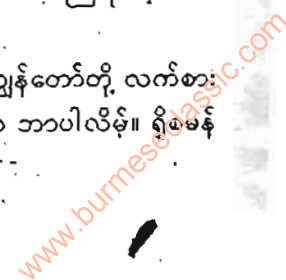
ဆာအင်ဒရူးလည်း တစ်ခဏမျှ ရပ်နားပြီးနောက် အားယူကာ ခတ်လက်ပြောပြန်၏။

“ရှေ့ကိုတော့ ... ဘုရားသခင် စီမံတဲ့အတိုင်းပေါ့ကွယ်။ သူတို့ အသက်ရှင်နေကြသေးလို့ ရှိရင်တော့ သစ္စာဖောက် နီကိုလပ်နဲ့ လိုဇယ် တို့တော့ သတ်ကြ ကြားလား။ နို့ပေမဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ မဟုတ်ရင် တော့ အရှေ့တိုင်းသားပီပီ သူ့တာဝန်ကို သူ ဆောင်ရွက်နေရတာ အမတ်ကြီး ဆာဆန်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်ကြပါကွယ်။ ခမျာက မင်းတို့ကို သတ်ရင်သတ် မီးရှို့ရင် ရှို့သွားနိုင်ပါလျက်နဲ့ မလုပ်တာ အကြင်နာ ကောင်းကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ မင်းတို့လည်း တစ်ယောက် တစ်ယောက် သည်းညည်းခံကြ ... သစ္စာရှိကြ။ မင်းတို့အတွက် ကောင်းကင်ဘုံ ကနေပြီး ဦးကြီး အရှက်မရပါစေနဲ့ကွယ်”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် ဆာအင်ဒရူးသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် “ဇိဘီဒီ ... ဇိဘီဒီ၊ မင်းကျုပ်ကို လာခေါ်နေတာ ကျုပ် ကြားပါတယ်။ ကျုပ် လာပါပြီ ... လာပါပြီ” ဟု ဟစ်အော်ပြောဆိုလေ၏။ မျက်လုံးများမှာ ဖွင့်မြဲဖွင့်လျက် မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်ရှိနေသော်လည်း အထင်နှင့် ပါးရိုးကြီးမှာ ရုတ်တရက် ကျဆင်းသွားပြီးနောက် ဝိညာဉ်ချုပ် မြဲ သွားလေ၏။ ညီနောင်နှစ် ဦးတို့ကား သူတို့၏ ဦးကြီး သူရဲကောင်းကြီး အလောင်းကို ဦးညွတ်ကာ အရိုအသေ ပြုကြလေ၏။

ဒွင် ။ ။ “ကောင်းမြတ်တဲ့ သေခြင်းကို ငါတို့ တွေ့လိုက်ရတာပဲ ညီလေး။ ဒါကို နမူနာယူပြီး ငါတို့လည်း သူ့လိုပဲ သေကြရလိမ့်မယ်” ဝှပ်က ခုန်၍ ထရင်း -

“စိန်လိုက်ပေါ့ ကိုကြီးရယ် ... နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်စား ချွတ်ကိစ္စက အရင်လုပ်ရဦးမယ်။ အလို ... ဒါက ဘာပါလိမ့်။ ရှိဖမန် ထင်ရေပါကလား။ ဖတ်ကြည့်စမ်း ကိုကြီး”

၏ခွင်သည် သားရေချပ်ပေး၍ ရေးထားခဲ့သော ရိစမန်၏ စာကို ဖတ်ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောဘိသကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် - "စိတ်ချ ... ညီမလေး ... ကျုပ်တို့ လိုက်ခဲ့မယ်။ သေသေ ရှင်ရှင် ရုံးရုံး နိုင်နိုင် လိုက်မှာတော့ မပုနဲ့ စိတ်ချ"

၎င်းနောက် သင်းအုပ်ဘုန်းကြီး မက်သယူးသည် အလောင်းကို ပိတ်ဖြူဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သလျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ဝပ်လည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မျှော်စင်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် အသင့်ရှိနေသော မီးတုတ်ကြီးကို ထွန်းညှိလေ၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် မြင်းများကို ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ထိုအချိန်မှာ လဝင်သွားသော အချိန်ဖြစ်သဖြင့် မှောင်းနှင့် မည်းမည်းရှိနေသောကြောင့် အားမလိုအားမရ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြကုန်၏။

ရောင်နီလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူများလည်း တဖြည်းဖြည်း စုရုံး ရောက်ရှိလာကြရာ၊ ၃၀ ခန့်မျှသော လူအုပ်ကြီးသည် လက်နက်ကိုယ်စီ စွဲကိုင်ကာ စတီပယ်ရဲတိုက်ကြီးမှ ထွက်ကြလေ၏။ ညီနောင် နှစ်ဦးတို့သည် လူအုပ်ကို ခေါင်းဆောင်လျက် စတီပယ်ချောင်းဦးတိုဘက်သို့ ရှေးဦးစွာ သွားရောက်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆီးနင်းများမှာ ထူထပ်စွာ ကျလျက် ရှိသဖြင့် ကောင်းစွာ မမြင်ရသော်လည်း ငါးဖမ်းရန် ချည်နှောင်ထားသော လှေကလေးမှာ မရှိတော့သည့်ပြင် ရွှံ့နွံများထဲတွင် လှေကြီးတစ်စင်းကို ဆွဲတင်ထားဘိသကဲ့သို့ စွတ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းနှင့် မနီးမဝေး ကမ်းခြေမြေမာပေါ်၌လည်း လှေကို ထိုးဝါးစိုက်သည့် အပေါက် ငယ်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ကြရ၏။ ထိုအနီးတွင် ကျူပင်ခြောက် တစ်ပင် အောက်မှ ပြောင်လက်သော အရာတစ်ခုကို မျက်စိရှင်သော ဝပ်သည် မြင်လိုက်သဖြင့် လူတစ်ယောက်အား လှံနှင့် ထိုး၍ ကောက်စေရာ ၎င်းမှာ ရိစမန်၏ ရွှေချည်ပေါက် ခေါင်းမြီးခြုံပါဝါ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ထိုအခါ ဝပ်လည်း -

"စိန်ပီတာကို လိုက်ကြဟေ့ ... စိန်ပီတာကို ... လှေဖြစ်ဖြစ် သင်္ဘော ဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်သွားလိမ့်မယ်။ နှင်းတွေကျပြီး ဒီလောက် မှောင်နေရင် ပင်လယ်ပြင်ကို ရုတ်တရက် သူတို့ ထွက်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး" ဟု

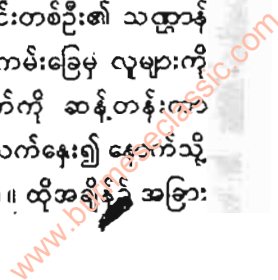
တစ်အော်လိုက်သဖြင့် မြင်းစီးသမားများသည် စိန်ပီတာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နီးရာသို့ 'ဘရက်ဝဲ' ရွာကို ဖြတ်သွားရသော အတွင်းလမ်းမှ မြင်းများကို ခြင်း၍သွားကြရာ ခြေကျင်သမားများမှာမူ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်တွင် ရှာဖွေ ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြကုန်၏။

စိန်ပီတာနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ကြ သောအခါ နှင်းများ အတော်အတန် အကျရပ်သွားပြီးလျှင် ပိတ်ဆိုင်းလျက် ခြိုသော မြူများသည်လည်း ပြင်းထန်သောလေအဟုန်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း သွင့်စဉ်သွားလေရာ ကြည်လင်ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်သည် နောက်မှ ဆါ၍ လာလေ၏။ နီရဲသော နေကြီးသည်လည်း အရှေ့ဘက်မှ ခေါင်းပြူး ၍ ထွက်လာလေရာ သူတို့နှင့် ကိုက် ၁၀၀ မျှပင် မဝေးသော ရေပြင်၌ တိုက်သင်္ဘောတစ်စင်းသည် အောက်မှ ခပ်လျက်ရှိသော တက်များအရှိန်ဖြင့် သင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လွင့်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ ၏။

ညီနောင် ၂ ဦး ခေါင်းဆောင်၍လာသော လူစုမှာ လက်မတင် ထလေးမျှ လွတ်သွားသော ရန်သူများအပေါ်တွင် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ ဓားများ ထို ဝှေ့ယမ်း၍ပြုကြ၏။

ထိုခဏ၌ စလေဒ်၏ အလံဝါကြီးသည် သင်္ဘောဦးရှိ တိုင်ထိပ် သို့ တက်လာပြီးလျှင် ဝါဝင်းသော နေရောင်ထဲတွင် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တောက်ပလျက် ရှိလေ၏။

သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းကုန်းပတ်ပေါ်၌ကား ရိစမန်၏ မြင့်မားသော သဏ္ဍာန်ပေါ်လာပြီးလျှင် ၎င်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချပ်၌ သံကိုယ်ကျပ် အကျီကိုဝတ်ကာ ခေါင်းပေါင်းကြီးကို ပေါင်းထားသည့် အရက်ကုန်သည် ကျက်ဂျီသဏ္ဍာန်သည် လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဖက်၌ သံကိုယ်ကျပ် အကျီနှင့် အဝေးမှကြည့်လျှင် ခရစ်ယာန်သူရဲကောင်းတစ်ဦး၏ သဏ္ဍာန် သည်လည်းကောင်း ပါလာသည်။ ရိစမန်သည် ကမ်းခြေမှ လူများကို မြင်သည်ဟန်ဖြင့် ကမ်းဘက်သို့ လက် ၂ ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ခုတ်တရက် ရှေ့သို့ ခုန်လိုက်ရာ ဟေဆန်ကသာ လက်နေ့၍ နောက်သို့ ဆွဲလိုက်ခဲ့ပါမူ ပင်လယ်ထဲသို့ ထိုးကျမည်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ အခြား

သူများလည်း ပေါ်လာပြီးလျှင် သဏ္ဍာန်များသည် မကြာမီ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

၎င်းသည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သူ၏ မြင်းကြီးကို ခါးလယ်လောက် ထိအောင် ရေထဲသို့ မောင်းချသွားပြီးနောက် ရှေ့သို့ ဆက်၍ မသွားနိုင်သော အခါမှ သူ့ဓားကြီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ “ဘာမျှမကြောက်နဲ့ဟေ့ ... တို့ လိုက်ခဲ့ မယ် ... စိတ်ချ” ဟု ဟစ်အော်လိုက်သေး၏။

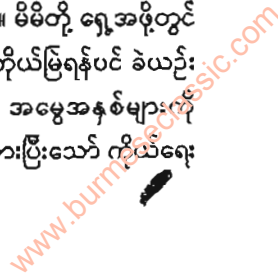
သင်္ဘောမှာကြည့်၍ နေရင်းပင် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားကာ တက်များ ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ရွက်ကုန်ဖွင့်လျက်ရှိလေရာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသော လှိုင်းလုံးများကို လျင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်းလျက် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်အဆုံး၌ တိုင်ထိပ်မှ တလူလူလွင့်လျက် ရှိသော စလေဒင်၏ ရွှေဝါရောင်အလံကြီးကိုသာ နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရလေတော့ သည်။

* * *

မှဆိုးမ မငွန်းဒါး

နှစ်ရက်မျှကြာသောအခါ ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီ၏ အလောင်းကို သူ၏ သချိုင်းဂူရှိရာ စတင်းဂိတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ပင် ခမ်းနား မြှုပ်နှံ၍ ပြီးစီးလေ၏။ သူ၏ သေတမ်းစာ၌ သူ့တူများအတွက် ဘာခဲ့သော ငွေများ၊ စတင်းဂိတ်ကျောင်းသို့ လှူဒါန်းခဲ့သော ပစ္စည်းများ၊ မိမိနှင့် ဆင်းရဲသားများအတွက်ထားခဲ့သော ပစ္စည်းများအပြင်၊ ကျန်ရှိ သက်ရှိ သက်မဲ့ပစ္စည်းအားလုံးကို ရိုမဗန်အားပေးခဲ့၍ အိမ်ထောင်ပြု သည့်တိုင်အောင် ညီနောင်နှစ်ဦးက လယ်မြေအားလုံးကို စီမံခန့်ခွဲပေးရမည် ဟု ခေါ်ရှိလေသည်။

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့သည် ပစ္စည်းများအားလုံးကို စာရင်းပြုလုပ်၍ စတင်းဂိတ်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ညွှန်အား အပ်နှင်းပြီးလျှင် မိတ္တူကို ဝန်ထမ်းများ အပ်နှံကြောင်း လက်မှတ်ထိုးစေ၏။ မိမိတို့ ရှေ့အဖို့တွင် ဝန်ထမ်းအောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်များမှာ အသက်နှင့် ကိုယ်မြဲရန်ပင် ခဲယဉ်း သဖြင့် တစ်ဦးသေဆုံးခဲ့သော် ကျန်တစ်ဦးက အမွေအနှစ်များကို အထိလက်ခံစားရန် သေတမ်းစာများ အသီးသီးရေးသားပြီးသော် ကိုယ်ရေး

ကိုယ်တာအတွက် အစီအစဉ်များပြုလုပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ ဆုံးမသြဝါးနှင့် ဆုတောင်းပတ္တနာများကို ခံယူကြ၏။ ထို့နောက် တစ်နေ့သော နံနက်ပေါ့ပေါ့လင်းလင်းတွင် မြင်းတစ်စီးစီနှင့် လန်ဒန်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့လေသည်။

စတီပယ် တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ဝန်စည်စလယ်များတင်ထားသည့် လားကို ဆွဲသောအစေခံအား ရှေ့သို့ ဆက်လက်သွားစေ၍ သူရဲကောင်းညီနောင်နှစ်ဦးသည် မြင်းများ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြုတ်လှည့်ကာ မိမိတို့ ငယ်ရွယ်စဉ်မှစ၍ လူလားမြောက်သည့်တိုင်အောင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သော စတီပယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် ရဲတိုက်ကြီးတို့ နှုတ်ဆက်သည့်ဟန်ဖြင့် တစ်ခဏမျှ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနေရာ၌ပင် မိမိတို့ချစ်သူ ရီစမန်ကို ဆုံးခဲ၏။ ယခုလည်း သူ့အား ရှာဖွေရန် သွားရမည်ဖြစ်၏။ အတိတ် ကာလက ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ရာ တွေးတောမှန်းဆခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော အနာဂတ်ကာလသည် သူတို့၏ရှေ့မှောင်ထဲတွင် တည်ရှိ၏။

ထိုအမှောင်ထုဖြင့် လွမ်းခြုံလျက်ရှိသော သူတို့၏ အနာဂတ်ခံစားမှုတွင် ချစ်မေတ္တာကြွယ်ဝစွာလုံးကား တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။ ထိုကြွယ်ဝကား မည်သူအတွက် ရည်စူး၍ တောက်ပနေပါသနည်း။ မည်သူအတွက် မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမည်လော။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆာအင်ဒရူး၏ နောက်ဆုံး မှာကြားသော စကားများကို သူတို့ သတိရမိကြ၏။ ကတိသစ္စာကို တည်ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုသစ္စာကို သူတို့ အသက်ဆုံးပေးသည့်တိုင်အောင် စောင့်ထိန်းကြ မည်ဟူသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် တစ်ဦး၏ လက်ကိုတစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိကြလေသည်။

ထိုနောက် သူရဲကောင်း ညီနောင်တို့သည် မြင်းများကို ပြန်လှည့်ကာ ရှေ့ဖြစ်မည့် ဘေးအန္တရာယ်ဟူသမျှကို စိုးစဉ်းမျှ မကြောက်ဘဲ တောင်စူးစူးသို့ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားကြလေ၏။

*

ပူပြင်းလှသော ဇူလိုင်လ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ဆီးရီးယားကမ်းခြေ 'ဘောရပ် မြို့ရှိရာ ပင်လယ်ကွေ့ထဲသို့ လေပြည်လေညှင်းကလေးဖြင့် ဝင်လာသော ကုန်သွယ်တစ်စင်းကို မြင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သင်္ဘောပျက်ခြင်း၊ လေမုန်တိုင်းတိုက်မိခြင်း အစရှိသော ဘေးဒုက္ခတို့ မတွေ့ကြုံဘဲ မိမိတို့ လိုအပ်ရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် ကံကောင်းလှစွာ အောက်မေ့ကြရသောအခါ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သင်္ဘောကပ္ပတိန်နှင့် ကပ္ပတိန် သင်္ဘောသားတို့သည် ဘုရားသခင်အား အသီးသီး ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုသင်္ဘောစီး ခရီးသည်များအနက် ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့သည် 'ပီတာ' နှင့် 'ဂျွန်' အမည်ကို ယူကာ သာမန်မြေပိုင်ရှင် ညီအစ်ကိုဖြစ်ဖြင့် ရုပ်ဖျက်ပါလာခဲ့လေသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ ညီနောင် ၂ယောက်တို့သည် သင်္ဘောဦးစီးနေရာတွင်ထိုင်လျက် ဂေါ်ဒွင်က အီဂျစ်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရေးထားသော ဘာသာပြန်စာအုပ်ကို ဖတ်၍လည်းကောင်း၊ ဝပ်ကမူ ထိုစာများကို ဖတ်မှ လက်တင်ဘာသာဖြင့် လိုက်ဆို၍လည်းကောင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့၏။ အခြားဘာသာစကားများကို လေ့လာခြင်းဖြင့်လည်း ဆီးရီးယားနယ်မှ နေထိုင်သူများ၊ ဘုရားဖူးများ၊ သင်္ဘောသားများနှင့် အတော်ပင် စကားပြောဆိုနိုင်ခဲ့၏။

ကမ်းခြေသို့ ကပ်ခါနီး၌ သင်္ဘောစီးများသည် မိမိတို့ ခြေချရမည့် နေရာ ရွေးချယ်ခင်းများကို ကြည့်ရန် သူ့ထက်ငါ အလှူအယက် နေရာ ပူးကို ချလျက်ရှိကြစဉ် ဝပ်သည် မြူတွေကြားမှ မှန်မှန်မွှားမွှားမြင်ရသော သင်္ဘောနှစ် တောင်တန်းကြီးများကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် ဂေါ်ဒွင်အား -

“ကိုကြီး ... ဒါတွေ တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကြီးရယ်”
“အင်း ... သစ္စာဆိုထားရဲတဲ့ တိုင်းပြည်ပေကိုးကွယ်”
“အလုပ်ကို ဘယ်လိုစ၊ ကြရမယ်ဆိုတာ မသိနဲ့ဦးတော့။ အလုပ်အကိုင် အချိန်ရောက်လာတာကိုပဲ ကျွန်တော်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်လှဘိ”
“ပူနေစရာ မလိုပါဘူး။ အချိန်ကပဲ လမ်းပြသွားလိမ့်မပေါ့။ တို့ဦးပြောတဲ့ ရှိတ်ဂျော့ဘယ်ကိုသာ ...”

www.burmeseclassic.com

“ဂျိုး ...”

ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောပေါ်တွင် သူတို့နှင့် အတော်အတန် အသံ အကျွမ်းဖြစ်ခဲ့သော ‘သောမတ်’ဆိုသူသည် မိမိတို့ အချင်းချင်းပြောသော စကားများကို မနီးမဝေးမှ နားထောင်နေဟန် ရှိသည်ကို မြင်သဖြင့် ဝပ်သည် ဂေါ်ဒွင်အား ဆက်မပြောရန် စကားပိတ်လိုက်လေသည်။ ထိုသူသည် အနီးရှိ ကုန်သည်နှင့် ဘုရားဖူးများအား ထင်ရှူးတောများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ သော တောင်တန်းများကိုညွှန်ပြကာ တိုင်ရာနယ် ဘုရင်ဟီရန်သည် ဆော်လမွန်းနတ်ကွန်းအတွက် သစ်သားများကို ထိုတောင်တန်းမှ ယူရ ကြောင်းနှင့် စကားကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဝပ်က သောမတ်အား -

“ဒီတောင်တန်းတွေပေါ် ခင်ဗျား ရောက်ဖူးသလား။”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟောဟိုအထိတော့ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဒီက ရှေ့ဆက်လိုတော့ လူတွေ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။”

“ဘာပြုလို့လဲဗျ။”

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီနေရာကစပြီး ‘ရိုက်ဂျော့ဘယ်’ ပိုင်တဲ့ နယ်ခြား မြေတွေ ဖြစ်လို့ပေါ့။ သူ့ဆီကို ခရစ်ယာန်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ဆာရာဆင်ပုံ ဖြစ်ဖြစ် မဖိတ်ကြားဘဲနဲ့ ဘယ်သူမျှ သွားလေ့ မရှိဘူး။ ဖိတ်လဲ ဖိတ်ခဲ့ပါတယ်။”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲ”

ညီနောင် နှစ်ဦးအား အကဲခတ်ရင်း -

“ဘာကြောင့်ရမလဲ မိတ်ဆွေ၊ သူက တောင်ပေါ်ဘုရင်ပေါ့။ ရက်စက်တဲ့ နေရာမှာရော၊ မှော်အတတ်မှာရော သရဖူဆောင်းတဲ့ ဘုရင် ပေါ့။ သူ့ရဲ့ တိုက်ကြီးမှာဆိုရင် အဆန်းအပြားတွေ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဥယျာဉ်တွေထဲမှာ ယောက်ျားများရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ အချောအလှကလေးတွေရှိတယ်။ ရက်စက်တဲ့ နေရာမှာ လည်း ‘ဖိဒေး’ ဆိုတဲ့ သူ့ကျွန်တွေကို မျက်စိတစ်ချက် မှိတ်ပြလိုက်ရင် သူမလိုတဲ့ သူဟာ သေရဖို့ ပြင်ပေတော့ပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ အရှေ့တိုင်းက မင်းသား မှန်သမျှ ‘ဂျော့ဘယ်’ ဆိုရင် အသံကြားရုံနဲ့ ကြောက်ကြရတယ်။”

အခြား ကြည့်စရာရှုစရာ အဆန်းအပြားတွေ ဆီးရီးယားပြည်မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီဆီကို မသွားကြပါနဲ့။ ကျုပ်က မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်လို့ ပြောတာပါ။”

ခရီးသည်များအား ကြိုရန် ဆိပ်ကမ်းမှ လှေကလေးများ သင်္ဘော နှစ်ရာသို့ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘေရပ်မြို့မှာ မျက်နှာ ကြူများလက်တွင်းသို့ ကျရောက်လျက် ရှိလေသည်။ မကြာမီ ဟစ်ကြ ဆော်ကြ ခေါ်ကြ နှုတ်ဆက်ကြသော အသံများဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိရာ၊ ညီနောင်နှစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသော ကုန်သည် ‘သောမတ်’ဆိုသူမှာ ထိုသံပိုင်လှေတစ်စင်းဖြင့် အလစ်တွင် ကမ်းခြေသို့ ကူးသွားခဲ့လေပြီ။

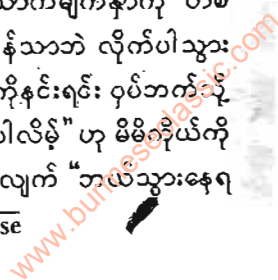
ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့သည် အရှေ့တိုင်းသား လူထုကြီး အလယ်တွင် ချင်ကာ မိမိတို့ကိုယ်ကို မထင်ပေါ်စေရန် ဈေးပေါ့၍ မထင်ရှားသော နေရာတစ်ခုခုတွင် တည်းခိုရန် တိုင်ပင်လျက် ရှိကြစဉ် သူတို့အား မသိမသာ ဆာင့်ကြည့်နေသော ခေါင်းမြီးခြံနှင့် မိန်းမတယောက်ကို သတိပြုမိကြလေ သည်။ ထိုမိန်းမသည် မြည်းတစ်ကောင်ကို ဆွဲ၍ လာသော ‘ပေါ်တာ’ တစ်ယောက်နှင့်အတူ သူတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် အခြားပေါ် တာများ၏ အကူအညီဖြင့် သူတို့၏ ဝန်စည်စလယ်များကို တင်လျက် ရှိသဖြင့် ဂေါ်ဒွင်က ထိုမိန်းမဘက်သို့ လှည့်၍ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် -

“တစ်ဆိတ်ခင်ဗျာ ... ဒီလူတင်နေတာက ...”

စကားမဆုံးမီ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် လည်ပတ်စွာ -

“ကျွန်မ ထမင်းဆိုင်ကို သယ်သွားဖို့ ရှင်တို့ ပစ္စည်းတွေ တင်တာ ဆိုတာ အဲဒီက ဈေးလည်းပေါတယ်၊ တိတ်လည်း တိတ်ဆိတ်တယ်၊ နေဖို့ ပြည့်အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ရှင်တို့ ဒီနေရာမျိုး လိုချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောနေတာ။ ခုပဲ ကျွန်မ ကြားလိုက်သားပဲ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားရှင်”

ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ် ယောက်ကြည့်ကာ ထိုမိန်းမနောက်သို့ မငြင်းဆန်သာဘဲ လိုက်ပါသွား ပြန်လေ၏။ ဂေါ်ဒွင်သည် ပူပြင်းသော သံများကိုနင်းရင်း ဝပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ “တို့တစ်တွေ ဘယ်များ သွားနေကြတာပါလိမ့်” ဟု မိမိတို့ကို ပြောသကဲ့သို့ ပြောလိုက်ရာ၊ ဝပ်မှာ ရယ်မောလျက် “ဘယ်သွားနေရ

မှာလဲ ကိုကြီးရဲ့ ... ထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ခေါ်ရာကို လိုက်နေကြ တာပေါ့။ ဘယ်ရောက်မယ်လို့တော့ ဘယ်သူပြောနိုင်ဦးမှာလဲ” ဟု ပြန်ပြော လေ၏။

လားပေါ့မှ မိန်းမသည် မဖုတ်ရသေးသော အုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား သည့် နံရံကြီးတစ်ခု၏ တံခါးပေါက်မှ ဖြတ်၍ ခေါ်သွားရာ နောက်ဆုံး၌ မြို့၏ အစွန်အဖျားတွင် တည်ရှိလျက် ပိုးစာပင်၊ လိမ္မော်ပင်နှင့် အခြား ထူးဆန်းသော သစ်သီးသစ်ပင်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုအလယ်ရှိ အိမ်ဖြူ တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထိုမိန်းမသည် လားပေါ့မှ ဆင်း၍ လားကို အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော အစေ့တစ်ယောက်လက်သို့ ပေးလိုက် လေ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိ၏ အလှကို ပြလိုဟန်ဖြင့် ညီနောင်နှစ်ဦးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။ ထိုမိန်းမကား အသက် ၂၅ နှစ်ထက် ကျော်လွန်သေးဟန် မတူ။ အရှေ့တိုင်းသူ ဖြစ်လင့် ကစား ပြေပြစ်သော ကိုယ့်အနေအထား၊ ထင်ရှားနက်မှောင်၍ အရည်လည် လျက်ရှိသော မျက်လုံး၊ နွဲ့နှောင်းသော ကိုယ်ဟန်အမူအရာဖြင့် တင့်တယ် လှပသူဖြစ်၏။ သို့သော် မျက်နှာက ခတ်ရန်ခက်သော မျက်နှာမျိုး ရှိလေ သည်။

သူမသည် မျက်လုံးထောင့်မှ စွေကြည့်လျက် -

“ကျွန်မအိမ်ကတော့ ဘုရားဖူးတွေနဲ့ ကုန်သည်တွေ အတွက်ဝါ ပဲ။ ထင်ရှားတဲ့ သူရဲကောင်းများ အတွက်တော့ မဟုတ်ပေဘူး။ သို့သော် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပါတယ် အရှင်”

ခွင့် ။ “ကျုပ်ခေါင်းက အနာရွတ်ကြည့်ပြောမှတ်တယ်၊ သူရဲ ကောင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ကျုပ်တို့က ကိုယ်ရဲ တော်တွေပါ။ ဒါထက် တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲဗျ”

မိန်းမသည် ပေါ်တာဘက်သို့ လှည့်၍ အာရေဗျ စကားဖြင့် -

“ဒီခန့်သည်တွေက မှန်တဲ့အတိုင်း မပြောဘူးဟဲ့”

ပေါ်တာသည် အာရေဗျဘာသာစကားဖြင့်ပင် ပြန်၍ -

“ခင်ဗျား သူတို့ကို စုံစမ်းနေပေမဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ... အစွဲ အမျိုးမျိုးဟာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဟုတ်ယောင်ဆောင်ပြီး ဒီတိုင်းပြည်ကို လာတတ် ကြတာပဲ”

မိန်းမသည် မိမိကိုယ်ကို ပြောဘိသကဲ့သို့ -

“ရူးရင်လည်း ရူးရမယ်။ ဒါမှ မဟုတ် အကြောင်းရင်လည်း နှိရမယ်။ သို့သော် လူတွေကတော့ လူကောင်းတွေပါပဲ”

ထို့နောက် လှပထူးဆန်းသော မိန်းမနှင့် ပေါ်တာသည် ကုလီခနှင့် ဖတ်သက်၍ အာရေဗျဘာသာစကားဖြင့် အတန်ကြာ အချီအချ ပြောဆို လျက်ရှိရာမှ နောက်ဆုံး၌ ပေါ်တာသည် မိန်းမအား ကြမ်းတမ်းစွာ ရှေ့ရွတ် ၍ တံတွေးထွေးလိုက်ပြီးလျှင် -

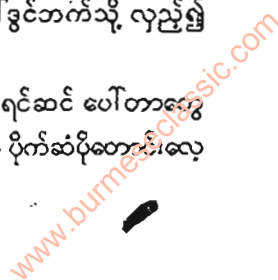
“မကောင်းတဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျုပ်ကို ငှားလာခဲ့ပြီး ဒီခရစ်ယာန် ကော်ကောင်တွေနဲ့ အသင်က ဆက်ဆံနေတော့ ‘မဇွန်ဒါး’ဟာ သူလျှိုမဆို တာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ... ဂျေဘယ် သမီးရယ်”

ထိုခဏ၌ လှပသော မိန်းမပျိုသည် ပေါက်တော့မည့်ဆဲဆဲ မြေ ညာကတစ်ကောင်အလား တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း၍ သွားသကဲ့သို့ ခုတ်ထင်ရလေသည်။ ထို့နောက် မိန်းမပျိုသည် ပေါ်တာအား ကြောက် ခက်ဖွယ်ကောင်းသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ထိုသူ၌ ဒေါသ တူသ၍ ပျောက်ကွယ်သွားဟန် လက္ခဏာရှိ၏။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မုဆိုးမ မဇွန်ဒါးရယ်၊ သင်ဟာ ခရစ်ယာန် ဘစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခရစ်ယာန်တွေဘက်က အမြဲလိုက်လေ့ရှိတယ်ဆိုတာ ခုသွားလို့ပါ။ ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံက ကျွန်ုပ် မြင်းသံခွာဖိုးတောင် မရှိပါဘူး။ မို့မို့ အဲဒါပဲ ပေးပါတော့လေ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားစရာ ရှိပါသေးတယ်”

မဇွန်ဒါးသည် ထိုသူအား ပိုက်ဆံအနည်းငယ် ပေးလိုက်ပြီး နောက် ထိုသူထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂေါ်ခွင့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် -

“ခွင့်လွတ်ကြပါနော် ... ‘ဘေရပ်’မှာ ဒီဆာရင်ဆင် ပေါ်တာတွေ က ဒီလိုပဲရှင်။ အထူးသဖြင့် ခရစ်ယာန်တွေအပေါ်မှာ ပိုက်ဆံပိုတောင်းလေ

ရှိကြတယ်။ ရှင်တို့ကိုတော့ အကောင်းဆုံး အခန်းကို ပေးရမှာပဲ။ ပိုက်ဆံ တော့ ကောင်းကောင်းပေးရလိမ့်မယ်နော်”

ထိုနောက် မဇ္ဇိမဒါးလည် ယခင်က လားကို ဆီးကြိုယူသည့် အစေခံကို ခေါ်၍ ညီနောင်နှစ်ဦးတို့၏ ဝန်စည်စလယ်များကို ယူစေပြီးလျှင် စင်္ကြံတစ်ခုကိုဖြတ်၍ ကျယ်ပြန့်သော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ညီနောင် နှစ်ဦးအား ခေါ်သွားလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား မြင့်မားသော ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိ၍ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အနည်းငယ်နှင့် အိပ်ရန်ခုတင် နှစ်လုံး ရှိသေးသည်။

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... သဘောရှိနေကြပါရှင် ... ကျွန်မ အိမ်မှာ ဘေးရန်ကင်းပြီး အစစအရာရာ စိတ်ချရပါတယ်။ ဪ ... ဒါထက် ဧည့်သည်ကြီးတွေ နာမည်တောင် မသိရသေးပါဘူး။”

“ပီတာနဲ့ ... ဂျွန်”

“ဘယ်သူက ပီတာ၊ ဘယ်သူက ဂျွန်လဲရှင်”

ဒွင် ။ ။ “မှတ်ထား ... ခေါင်းက အနာရွတ် ကလေးမှာ ဆံပင်အဖြူတန်းကလေး ပေါက်နေတာက ပီတာ ... ဟိုဒင်းက ဂျွန်”

“ရှင်တို့က အမြဲညီအစ်ကို မှတ်တယ်။ နေပါဦး ... သေသေ ချာချာ ခွဲခွဲခြားခြားသိရအောင် ကြည့်စမ်းပါစဦး။ ပီတာက ဆံပင်အဖြူ တန်းကလေးနဲ့ မျက်လုံးအညိုရောင်နော် ... ဂျွန်ကတော့ အပြာရောင်၊ ဘုရားဖူး ဥပသကာတစ်ယောက်ဟာ စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မယ်ဆို ရင်တော့ ဂျွန်က ပိုပြီးစစ်သားနဲ့တူတယ်။ ကြည့်စမ်းပါလား၊ သူလက်မောင်း ကြွက်သားကြီးတွေကို။ ဒါပေမဲ့ ပီတာက စဦးစားဉာဏ် ပိုရှိပုံရတယ်။ ဪ ... ဒါထက် ခရီးပန်းလာတာ ဆာလှကြရော့မယ်။ စားဖို့ သောက်ဖို့ ကျွန်မသွားပြီး စီမံလိုက်ပါဦးမယ်”

မဇ္ဇိမဒါး ထွက်သွားသောအခါ ဝပ်လည်း “တော်တော်ထူးဆန်း ပြီး သဘောကျစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ကိုကြီးရေ” ဟု ပြောဆိုရယ်မောရင်း ကျန်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် အခန်းထဲရှိ ရေချိုင့်များထဲ တွင် ရှိနေသောရေများဖြင့် ကိုယ်လက်ဆေးကြော သုတ်သင်ကြပြီးလျှင် သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများကို အောက်ခံ၍ အဝတ်အစားသစ်များကို လဲလှယ်

ကြလေသည်။ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ယခင်က အစေခံပင် ဘာရောက်ကာ စာထည်အမျိုးမျိုးများဖြင့် ပြင်ဆင်လျက် ခန်းလုံးပြည့် ဆော်ဇောကြီးများ ခင်းထားသော အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။

ထိုသူ ထွက်သွားပြီးနောက် မကြာမီ မဇ္ဇိမဒါးသည် ထိုသူနှင့်အတူ ကြေးဝါပန်းကန်များဖြင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်အမျိုးမျိုးကို ယူလာခဲ့လေ၏။ အပြင်နှင့် ဝပ်တို့လည်း ရက်ပေါင်းများစွာ ပိုးထိုးလောက်ကိုက် ဘီစကွတ် များနှင့် ဆားနိုင်းချင်းဝက်ပေါင်ခြောက်များကိုသာ စားခဲ့ရသဖြင့် လောကွတ် များနှင့် မဇ္ဇိမဒါးကျွေးသော ငါး၊ သား၊ ကြက်သားမုန့်၊ ချိုချဉ်သစ်သီး များစုံကိုတွေ့ရသောအခါ စားဖိုးနှင့်မတတ် စားသောက်ကြကုန်၏။ နောက်ဆုံး၌ မဇ္ဇိမဒါးကပင် တောင်ငံမြို့၌ ယူရလေသည်။

ဝိုင်အရက်ချိုများကို နောက်ဆုံးသောက်လျက် ရှိကြစဉ် မဇ္ဇိမဒါး ညီနောင်နှစ်ဦးအား ဘေရပ်မြို့တွင် မည်မျှကြာအောင် နေထိုင်မည့် အကြောင်း၊ ရှေ့အဖို့ မည်သို့စီစဉ်ထားကြောင်း မေးမြန်းလျက်ရှိရာ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ကမူ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အနားယူလိုသေး သဖြင့် ရှေ့အဖို့လည်း မည်သို့မျှ မစီစဉ်ရသေးကြောင်း၊ သို့သော် အပွင့်ပြေ နေရန် မြင်းများ ဝယ်ယူလိုကြောင်းဖြင့် ဖြေဆိုလေသည်။

ဝပ်က တောင်တန်းဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက်-

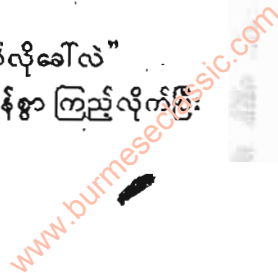
“ကျုပ်တို့ ဂျော့ဆလန်ကို မသွားခင် ဟိုတောင်တန်းက မြင်းဂျူးတောကြီးတွေဆီ သွားလည်စမ်းချင်လှတယ်ဗျာ”

ဒါး ။ ။ “မသွားလေနဲ့ရှင်၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေကလည်း ပေါ သယ်၊ ပြီးတော့ ဒီထက်ဆိုးတာက ဒီတောင်တန်းတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ သူရင်ကြီးက အခုတလော ခရစ်ယာန်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလေတော့ ခရစ် ဘာန်ဆိုရင် ဖမ်းပြီးသားပဲ”

ဒွင် ။ ။ “အဲဒီဘုရင်ကြီး နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

မဇ္ဇိမဒါးသည် ဘေးပတ်လည်သို့ လျင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး အဝတ် -

“စိန်နဲတဲ့”

ဒွင် ။ ။ “အို ... ကျုပ်တို့ထင်နေတာက သူ့နာမည် ဂျော့ဘယ်လား လို့”

မဇွန်ဒါးက အံ့ဩစွာကြည့်ရှုရင်း -

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုလဲ ခေါ်တယ်။ ဒီကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သခင်ကြီး ဂျော့ဘယ်အကြောင်း ရှင်တို့က ဘာများသိလို့လဲ”

ဒွင် ။ ။ “ကျုပ်တို့သွားလည်ချင်တဲ့ မတ်စွယ်မြို့မှာ သူနေတယ် ဆိုတာပဲ သိပါတယ်”

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အပြင်သို့ ထွက်၍ လမ်းလျှောက်လိုကြောင်း ပြောကြရာ မဇွန်ဒါးက -

“လမ်းလျှောက်တာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ... နို့ပေမဲ့ မျက်နှာဖြူ များအတွက် ဘေးရန်မကင်းဘူး မှတ်တယ်။ ဒါဖြင့် ရှင်တို့ ဘုရင်ခံနေတဲ့ ရဲတိုက်ကို သွားလည်ကြပါလား။ ဟိုမှာ အင်္ဂလိပ်သူရဲကောင်းတွေရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရား ဖူးတွေကို ဩဝါဒပေးနိုင်တဲ့ ဟုန်းကြီးတွေလည်းရှိတယ်”

“မသွားနိုင်ဘူး ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီလူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဖို့ ဂုဏ်ရည်တူတာမှ မဟုတ်ပဲ ... နေပါဦး။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် တအံ့တဩ ကြည့်နေရတာလဲ”

“သနားစရာ ကောင်းတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် မုသားတွေ ပြောနေရပါလိမ့်မလဲလို့ ကျွန်မ အံ့ဩနေတာပါ။ ဘယ်သူတဲ့ အဲ ... အဲ ... ပီတာနဲ့ ဂျွန်တို့ရယ်။ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး။ ရှင်တို့တိုင်းပြည်က သူရဲကောင်း အမြဲညီနောင်နှစ်ယောက်အကြောင်းများ ကြားဖူးသလားလို့။ သူ တို့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ။ အဲ ... အဲ ... ဒီအာစီရဲ့ အမျိုးအနွယ်၊ ဆာဂေါ်ဒွင်နဲ့ ဆာဂုပ်တဲ့။ ဒီမှာတော့ သူတို့ အကြောင်း သတင်းမွှေးနေလို့”

ဂေါ်ဒွင်သည် ပါးပပ်ကို ဟ၊ကာ ငေးမောလျက်ရှိလေရာ ဝပ်မှာမှ အခန်းထဲတွင် သူတို့ချည်းရှိနေသကဲ့သို့ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေ သည်။ ထို့နောက် ဝပ်က “ဘယ်လိုသတင်းမွှေးနေပုံလဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဆီရီးယား ထမင်းဆိုင်ရှင် မုဆိုးမကြီးရဲ့”

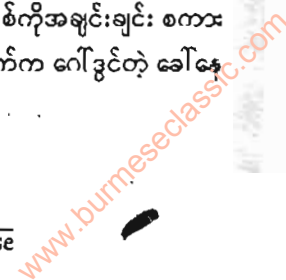
ထိုအခါ မဇွန်ဒါးက အင်္ဂလိပ်ပြည်တွင် စလေဒင်က မိန်းမမျိုး တလေးတစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးရန် စေလွှတ်လိုက်သော လူတစ်စုအား ခေါ်ခွင့်နှင့် ဝပ်အမည်ရှိ သူရဲကောင်းနှစ်ဦးက မည်ကဲ့သို့ ရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက် ခြင်း မိန်းမမျိုးကလေး လွတ်မြောက်သွားပုံ။ နောက်တစ်ကြိမ်၌ စူလတန် စလေဒင်၏ လူများကပင် ထောင်ချောက်ဆင်၍ ဖမ်းသဖြင့် မိန်းမမျိုး တလေး ရန်သူ့လက်သို့ ပါသွားပုံများကို သဘောပေါ်တွင်လိုက်ပါလာ သော လူတစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် မိမိသိရကြောင်းများကို ပြောပြလေ ခ်။

ဒွင် ။ ။ “ဒီစကားကတော့ဖြင့် အမှန်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီမိန်းကလေး ဘာ ပလက်စတိုင်ကို ရောက်လာတယ်လို့များ သူက မပြောဘူးလား”

မဇွန်ဒါးက ခေါင်းခါရင်း -

“ဟင်အင်း ... ဒီဟာတော့ မပြောပါဘူး။ ဒါနဲ့နားထောင်စမ်းပါ ဦး။ ရှင်တို့ကတော့ ကျွန်မ ဒီလောက်သိနေတာ အံ့ဩနေကြမှာပေါ့နော်။ အရှေ့တိုင်းပြည်ဘက်ကိုတောင် သတင်းလွင့်လာတဲ့ ရှင်တို့လိုသူရဲကောင်း တွေဟာ လူသူလေးပါးမသိဘဲနဲ့ ခရီးထွက်လာနိုင်မယ် ထင်သလား။ ရှင်တို့ကိုစောင့်ကြည့်ပြီး သတင်းပြန်ပေးဖို့ လူ ထားမပစ်ခဲ့ဘူးလို့များ ရှင်တို့ ထင်နေသလား။ အဲဒီလူသိ သမျှ ကျွန်မ သိတာပဲရှင်။ ပြီးတော့ ဒီလောက် အဆင်အရှောက်တွေများနေတဲ့ ‘ဒမတ်စကတ်’ မြို့တံခါးကို မူးမူးရူးရူးနဲ့ အသက်စွန့်ပြီးရှင်တို့ဝင်မသွားဖို့လည်း ကျွန်မ သတိပေးမလို့ပဲ။ ဘယ်နှယ် ရှင်တို့က ကျွန်မကို ယုံမှားသံသယများ ဖြစ်နေသေးသလား။ ရှင်တို့ညစာ ထေဖို့ သွားနေတုန်းက ရှင်တို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ပြီးပြီရှင်။ ပြီးတော့ ရှင်တို့ ဓားကြီးကို အိမ်ထဲက ဆွဲထုတ် ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဓားပေါ်မှာလဲ ဒီအာစီကို ရင်ဆိုင်ကြလော့၊ သေမင်းကို ရင်ဆိုင်ကြလော့ဆိုတဲ့စာကို တွေ့ရတဲ့အပြင် ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း စကား ပြောတဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်က ဝပ်တဲ့၊ တစ်ယောက်က ဂေါ်ဒွင်တဲ့ ခေါ်နေ တာ ကျွန်မ အကြားသားပဲ”

ဝပ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် -

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ မှဆိုးမ မဖွန်ဒါးဆိုတဲ့ ပင့်ကူမရဲ့ အိမ်ထဲမှာ မိနေကြပါပြီကော။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ပင့်ကူမနဲ့ပဲ မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြမလား။”

ဂေါ်ဒွင်သည် မိန်းမ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် -

“အင်း ... တော်ပေဗျာ။ ကျုပ်တို့အကြောင်း ခင်ဗျားက ကောင်းကောင်း သိနေမှကိုး။ ဒါထက် မြည်းမောင်းတဲ့ အကောင်းက ခင်ဗျားကို ဂျော့ဘယ်သမီးလို့ ဘာကြောင့် ခေါ်ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး။”

ဒါး ။ ။ “ရှင်တို့ ... အာရပ်စကားကို နားလည်တယ်ပေါ့လေ။ ကျွန်မလည်း ထင်မိသားပဲ။ အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ မေးရတာလဲ”

ဒွင် ။ ။ “သိပ်တော့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့က ဂျော့ဘယ်ဆီကို သွားလည်မယ့် လူတွေဆိုတော့ သူ့သမီးနဲ့ အခန့်သင့်လာတွေ့ရတာ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ဒါး ။ ။ “သင်္ဘောပေါ်မှာ အဲဒီကို အလည်သွားမယ့်အကြောင်း စကားအစွန်းအစ ပြောခဲ့ကြသေးတယ် ဟုတ်စ။ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ကို တွေ့ရအောင် ကျွန်မ လာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂျော့ဘယ်ရဲတိုက်မရောက်ခင် ရှင်တို့ လည်ပင်းတွေ ပြတ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ သတိသာထား။”

ဂေါ်ဒွင်က ရင်ဘတ်ကြားမှ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ယူကာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ အမူအရာဖြင့် ပွတ်သပ်ကစားရင်း -

“ကျုပ်တော့ ဒီလို မထင်ပါဘူး။”

မဖွန်ဒါးက လက်စွပ်ကို ကြည့်ကာ အံ့ဩကြောက်ရွံ့သော မျက်လုံးများဖြင့် -

“ဒီလက်စွပ်ကို ရှင်ဘယ်က ရသလဲ ... ဟင် ... ဒီဟာ”

ဒွင် ။ ။ “ဒီဟာကို ပေးထားတဲ့ လူဆီကပေါ့ ... ကျုပ်တို့ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့ လူဆီကပဲ ဆိုပါတော့။ ကိုင်းလေ ... ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘွင်းဘွင်းပဲပြောကြပါစို့။ အခု ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသွားပြီ။ ကျုပ်တို့ လျှို့ဝှက်ချက်လည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့

အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သွားပြီ။ ဒီတော့ ဒီအိမ်ကပြောင်းပြီး ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေ ချီတဲ့ ရဲတိုက်ကို သွားနေရတော့ မှာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုလည်း ဒီမှာ ချာဘယ် သမီးတစ်ယောက်ဟာ သူလျှိုမအဖြစ်နဲ့ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ရုံ ရှိတာပေါ့”

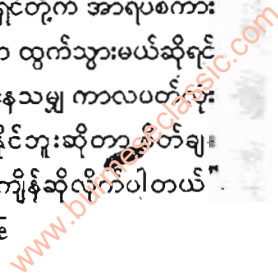
ဒါး ။ ။ “သိပ် မသိတတ်တဲ့ လူတွေပဲ။ နောက်ဒီစကားမျိုး ခထွက်ခင် ရှင်တို့ ခေါင်းတွေ ပြုတ်သွားအောင် ကျွန်မ တတ်နိုင်တယ်ရှင်”

ဒွင် ။ ။ “ခင်ဗျားကတော့ ဒီလို ထင်မှာပေါ့လေ။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်တို့က ဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးချင်ဘူးဆိုတာလည်း ကျုပ် သေသေချာချာသိတယ်။ ဒီတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့မှာ ဂျော့ဘယ်ဆီကို သွားဖို့ ကိစ္စ ချိနေတယ်။ ဒီဟာကို ခင်ဗျား ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျား တပဲ အကူအညီပေးမလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တခြားက အကူအညီကိုပဲ တျှပ်တို့ ရှာယူရမလား။”

ဒါး ။ ။ “ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ သို့သော် နောက် ၎င်းရက်ကြာရင် ကျွန်မ စကားပြန်မယ်။ အဲဒါကိုမှ ရှင်တို့ မယုံကြည်ရင် ဆော့ ရှင်တို့ဘာသာ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ လုပ်ချင်တာလုပ်ကြပေရော။ ကျွန်မ လည်း ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီလို လုပ်ရမှာလဲ ကျွန်မ စိတ် ကောင်းပါဘူးရှင်”

ဒွင် ။ ။ “နို့ပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာမျှ မလုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ အာမခံချက်က ဘယ်မှာလဲ။”

ဒါး ။ ။ “ဂျော့ဘယ်သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားဟာ အာမခံချက် ပဲ။ ကိုင်းပါရှင် ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားအချီအချ ပြောပြီး နေခြင်းနေစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဒီတော့ ကြိုက်တဲ့ လမ်းသာ ရွေးကြ ဆတာ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့။ ရှင်တို့က အာရပ်စကား နားလည်လို့ ကျွန်မရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေသိပြီး ဒီက ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ဆော့ သေဖို့သာ ပြင်ကြပေတော့။ အဲ ... ဒီအိမ်မှာ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဆော့ ရှင်တို့မှာ ဘယ်လိုဘေးအန္တရာယ်မျှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ စိတ်ချ။ ဆော့ဒီ ဂျော့ဘယ်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ်မှာ ကျွန်မ ကျိန်ဆိုလိုက်ပါတယ်။”

၁၂၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဟု ပြောဆိုကာ မဇ္ဇိမဒါးသည် ဂိုဏ်းကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ညွှတ်ကာ ဂေါ်ဒွင် လက်ထဲသို့ လက်စွပ်ကို လက်ဖြင့် တစ်ရံတသေ ထိလိုက်လေ၏။

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီးနောက် ဂေါ်ဒွင်က “ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို ယုံကြည်ပြီး ဒီမှာပဲ နေပါတော့မယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မဇ္ဇိမဒါးလည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

မဇ္ဇိမဒါးလည်း ပြုံးရာမှ -

“ကိုင်း ... ရှင်တို့ လည်ချင်တယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ကို လမ်းပြဖို့ ဟောဒီမှာ ကျွန်မ အစေခံကို ထည့်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒီလေးရက်အတောအတွင်းမှာ ဒီစကားကို ကျွန်မတို့ မပြောဘဲ မေ့ထားကြရင် အကောင်းဆုံးပဲ” ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့လည်း မြို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် လမ်းပြနေကပ်သို့ လိုက်ပါသွားကြလေသတည်း။

* * *

မီးလျှံနှင့် မီးခိုး

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့လည်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ရာ အခြားဧည့်သည်များကိုပါတွေ့ရ၏။ ထိုသူများအနက် ဒမတ်စကတ်မြို့မှ ကုန်သည်တစ်ယောက်၊ အိဂျစ်ပြည် အလက်ဇန်ဒရီးယားမြို့မှ အာရပ်လူမျိုး အကြီးအကဲဖြစ်ဟန်တူသူတစ်ယောက်နှင့် သင်္ဘောပေါ်၌ အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့သော မိတ်ဆွေဟောင်း အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်ကြီး သောမတ်တို့ပါဝင်၍ သောမတ်က ညီနောင်နှစ်ဦးအား ပျံ့နှံ့ငှာငှာ နှုတ်ဆက်ခေါ်ဝင်လေသည်။

မဇ္ဇိမဒါးသည် ထိုသူများအား လောကဝတ် ကျောပွန်စွာ ကျွေးမွေး ပြုစုလျက်ရှိရာမှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အလှည့်ကျ စိတ်အားထက် သန်စွာ စကားပြောဆိုနေသည်ကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သတင်းလဲလှယ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ မဇ္ဇိမဒါးအား သတင်းလေးရန်သော်လည်းကောင်း လာရောက်ကြသော သူလျှိုများဖြစ်ရမည်ဟု ဂေါ်ဒွင်၏ စိတ်တွင်မှတ်ယူမိ၏။ ဧည့်သည်များလည်း သူတို့ ရောင်းချေဝယ်တာအကြောင်းများနှင့် သူတို့ သွားရောက်မည့် မြို့ကြီးပြကြီးများ

၁၂၆ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အကြောင်းကို ပြောလျက်ရှိကြရာ ပြောဆိုသည့် ဘာသာမှာ အများနားလည်သော ပြင်အစ်ဘာသာ ဖြစ်လေသည်။

ကုန်သည်ကြီး သောမတ်သည် သူ့ကုန်စည်များနှင့်အတူ ထိုနေ့ နံနက်က ဒမတ်စကတ်သွားရန်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ငှားရမ်းထားသော ကုလားအုတ်များ ရောက်မလာသေးသဖြင့် ဤမြို့တွင် ရက်အနည်းငယ် ကြာမျှ စောင့်ဆိုင်းနေရဦးမည်အကြောင်း ညီနောင်တို့အား ပြောပြ၏။ ထို့ပြင် တိုင်းရေး ပြည်ရေးအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စလေဒင်သည် ခရစ်ယာန်များအား စစ်တိုက်ရန် ဒမတ်စကတ်မြို့တော်၌ စစ်မက်အင်္ဂါများကို မည်ကဲ့သို့ အင်အားဖြည့်တင်းနေကြောင်းများနှင့်တကွ သူ၏ နိုင်ငံရေးဗဟုသုတများကို ပြောပြလျက်ရှိလေသည်။ ဂေါ်ဒွင်တို့ကမူ သူတို့အကြောင်းကို မစွန့်ခါးအား လျှို့ဝှက်စွာ သတင်းပေးသူမှာ ထိုသူပင် ဖြစ်စာန်ရာ၏ဟု ယုံကြည်ကြသော်လည်း အလိမ္မာသဘောဖြင့် မသိဟန်ဆောင်ကာ သူ့အား ပြောဆိုလိုက်လျောလျက် ရှိကြ၏။

ဤသို့နှင့် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ မစွန့်ခါး၏ မှာကြားချက်အရ လူတစ်ယောက်သည် မြင်းများကိုပြသရန် လာရောက်လေရာ မစွန့်ခါးလည်း ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့အား မြင်းကုန်သည်ရှိရာ ဥယျာဉ်ထဲရှိ မြင်းစောင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အရှေ့နိုင်ငံရှိ ရာသီဥတုမှာ ပူပြင်းလှသောကြောင့် မြင်းစောင်း အသုံးပြုသောနေရာမှာ ဝှက်လေးတစ်ခုဖြစ်သည့်အတိုင်း ဝူပေါက်တံခါးဝတွင် လက်တစ်ဖက်၌ လှံတစ်ချောင်းကို စွဲကိုင်လျက် ကုလားအုတ်မွေးနှင့် ရက်လုပ်ထားသော အဝတ်များကို ဝတ်ထားသည့် အာရပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိကြရ၏။ မစွန့်ခါးသည် ညီနောင် ၂ ဦးဘက်သို့လှည့်၍ -

“မြင်းတွေကိုသာ ရှင်တို့ ကြိုက်မကြိုက် ကြည့်ကြ ... အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ကတော့ ကျွန်မ တာဝန်ထားလိုက် ... ဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ ပြောတာ ရှင်တို့ နားလည်မယ် မဟုတ်ဘူး။”

အာရပ်လူမျိုး မြင်းကုန်သည်သည် သူတို့အား အနည်းငယ်မျှ ဂရုမထားဘဲ မစွန့်ခါးအား အရိုအသေ ပြုပြီးနောက် အာရပ်ဘာသာဖြင့် -

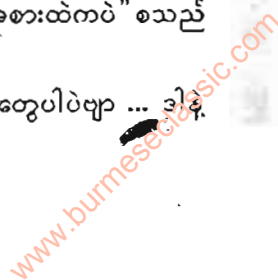
“ဒီအဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ မြင်းတွေကိုယူလာဖို့ ကျွန်ုပ်ကို အမိန့်ပေးတာ ဘာလက်စသတ်တော့ ဒီမျက်နှာဖြူတွေဖို့ပေါ့လေ”

“ဒါဟာ သင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ကျွန်မ ဦးလေးကြီးရဲ့ သဲကန္တာရသား ဆောင်ကြီးရဲ့။ ကျွန်ုပ်မှာလိုက်တဲ့ မြင်းတွေ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင်သာ သူတို့ရှေ့ ထုတ်ခဲ့စမ်းပါ။”

ထိုအခါ အာရပ်ကြီးသည် ဝူတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်၍ “ရှေ့ကို တာခဲစမ်းဟေ့ မီးလျှံ” ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ အတွင်းမှ မြင်းခွာသံများ ကြားရပြီးနောက် သူတို့ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသမျှထဲတွင် အလှဆုံးမြင်းကြီးတစ်ကောင်သည် ဝူပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာလေ၏။ အရောင်မှာ မြက်ခြောက်ဆောင်ဖြစ်၍ ထိပ်ပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန်အနက်ကွက် တစ်ကွက်ရှိ၏။ နှုတ်အားကြီးမားဟန်ရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ သေးငယ်သော ဦးခေါင်း၊ ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံး၊ ကျယ်ပြန့်သော နှာပေါက်၊ လှပသော ခြေတံများ၊ ဝိုင်းဝန်းသော ခြေဖျားများ စသည်ဖြင့် မြင်းကောင်းတို့ ကြံ့အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံပါသည်။ မြင်းကြီးသည် ဟီ၍ ခုန်ပေါက်လာပြီးနောက် သခင်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုနောက် အာရပ်ကြီးက “လာခဲစမ်းဟေ့ မီးခိုးရေ” ဟု ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် အခြားမြင်းကြီးတစ်ကောင်သည် ပထမမြင်းကဲ့သို့ပင် ခုန်ထွက်လာပြန်၏။ အားလုံး အရပ်ပုံစံမှာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တူညီလျက် သွေးကဲ့သို့ နက်မှောင်သောအရောင်နှင့် ထိပ်ပေါ်မှ ကြယ်အဖြူကွက်သာ ကွဲနားလေသည်။ အာရပ်ကြီးပြောသမျှကို မစွန့်ခါးက “ဒီမြင်းတွေက အခြားညီအစ်ကိုပဲ ... အသက် ၇ နှစ်စီ ရှိပြီ ... ၆ နှစ်အထိ တစ်ခါမျှ တွန်မတင်ခဲ့ဖူးသေးဘူး။ ဆီးရီးယားပြည်မှာ အလျင်မြန်ဆုံး မြင်းမတစ်ကောင်က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သိန္နဲဝမြင်းအမျိုးအစားထဲကပဲ” စသည်ဖြင့် ဘာသာပြန်လျက် ရှိလေသည်။

ဝပ် ။ ။ “မြင်းတွေကဖြင့် တက်ယ့်မြင်းတွေပါပဲဗျာ ... ဒါနဲ့ အဖို့ကို ဆိုစမ်းပါဦး။”

မစွန့်ဒါးသည် အာရပ်ဘာသာဖြင့် ထိုစကားကို အာရပ်မြင်းကုန် သည်အား ပြန်ပြောလေရာ မြင်းကုန်သည်က ပန်းနှစ်ဖက်ကို တွန့်လျက် -

“တယ်လဲ မိုက်ပါကလား ... တန်ဖိုးမေးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ဆိုတာ အသိသားနဲ့ ... သင်ကြိုက်သလောက်သာ ပြောလိုက်ပါ”

မစွန့်ဒါးက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် -

“ရွှေစတစ်ရာ ပေးရမယ်လို့ တောင်းနေတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ လေးနိုင်ကြပါမလား”

ညီနောင် ၂ ဦးတို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရှိကြလေသည်။

ဒါး ။ ။ “လူ့အသက်ကိုကယ်တဲ့ မြင်းမျိုးတွေပေါ့ရှင်။ အဖိုး တော့ ဒီထက်လျော့မယ် မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့သာ လိုချင်တယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်မကပဲ ငွေချေးပါမယ်။ သို့သော် အာမခံအဖြစ်နဲ့ပေးဖို့ ရှင်တို့မှာ ကျောက်သံ ပတ္တမြားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြား အဖိုးတန်ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဥပမာ ရှင်ရင်ဘတ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ လက်စွပ်ပဲဆိုပါတော့ ... ဘယ်နှယ်လဲ ပီတာ”

ဝပ် ။ ။ “ကျုပ်တို့မှာ ရွှေရှိပါတယ်”

ဈေးတည်ကြပြီးနောက် မြင်းများကို စမ်းသပ်စီးနင်းကြည့်ရန် ထမင်းဆိုင်မှ အစေခံနှစ်ယောက်အကူအညီဖြင့် သူတို့ မမြင်ဖူးသော ကုန်နီ များ၊ ဇက်ကြိုးများကို မြင်းနှစ်ကောင်အပေါ်တွင် တပ်ဆင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ၌ အာရပ်ကြီးသည် မြင်းများအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ရာ၊ ယခင်က ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော မြင်းများ သည် တိရစ္ဆာန် ရိုင်းများကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီးလျှင် ညီနောင် နှစ်ဦးအား သွားများဖြင့် လိုက်၍ကိုက်ခြင်း၊ ပတတ်ရပ်ကာ သံခွာတပ်ထားသော ရွှေ လက်များဖြင့် ပေါက်ခြင်း၊ နောက်ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်ခြင်းများကို ပြုလုပ် ကြ၏။ ဂေါ်ဒွင်မှာ အံ့သြခြင်းဖြင့် ရပ်တန့်လျက်ရှိရာ ပရိယာယ်ကို မကြိုက် သော ဝပ်မှာ ဒေါသထွက်လာသည်နှင့် မြင်းများ နောက်သို့ လှည့်သွားပြီး လျှင် အလစ်ကိုစောင့်၍ ‘မီးခိုး’ တင်ပါးစောင်းပေါ်တွင် လက်ဖြင့်ထောက် ကာ တစ်ခါတည်း လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်လေ၏။ မီးခိုးလည်း ကျောပေါ် တွင် ဇက်နိုင်သူ တစ်ယောက်ရောက်ကြောင်း သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ပြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ငြိမ်၍ သွားလေသည်။ ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်လည်း မီးနည်းအတူပင် မီးလျှံ၏ အပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြန်၏။

ညီနောင်နှစ်ဦးတို့သည် ကျင့်သား မရသေးသော မြင်းများကို နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်မျှ သုံးချောင်းထောက် စီးပြီးလျှင် ပထမနေရာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အာရပ်ကြီးက အကယ်၍ ဝယ်သူများ မကြောက်ရွံ့ခဲ့ ဖြင့် မြင်းများမှာ မည်မျှလောက် သန်စွမ်းလျင်မြန်သည်ကို ပြလိုကြောင်း ဖြင့်ပြောရာ ဝပ်က ဒေါသထွက်လျက် -

“သူတောင် စီးရဲသေးတာ ကျုပ်တို့က ဘာမစီးရဲစရာရှိလဲ”

ထိုအခါ အာရပ်ကြီးသည် မစွန့်ဒါးအား တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုး ပြောလိုက်ပြီးနောက် မီးခိုး၏ ကျောပေါ်သို့ ဝပ်နောက်မှ ခုန်တက်စီးလိုက် လေရာ မြင်းကြီးကမူ တစ်စုံတစ်ရာ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိချေ။ မစွန့်ဒါးသည် ညီနောင်များအား ထူးခြားစွာ ကြည့်လျက် -

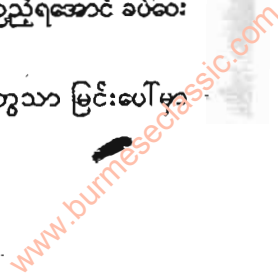
“အင်း ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ပီတာကော အဖော်ခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးသေး တာ”

“ကူးတာပေါ့ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ အဖော်မရှိတာက ခက်တယ်”

ထိုခဏ၌ မစွန့်ဒါးသည် အာရပ်ကြီး ပြုလုပ်သကဲ့သို့ပင် ဂေါ်ဒွင် မျက်မှ ခုန်တက်လိုက်ပြီးလျှင် ဂေါ်ဒွင် ခါးကို ဖက်ထားလေ၏။

“သဲကန္တာရထဲမှာ မွေးတဲ့ ကျွန်မဟာ ဒီထမင်းဆိုင်ထဲမှာချည်း ထာရှည်ကုပ်မနေနိုင်ဘူး ပီတာရဲ့။ အခုလို မြင်းကောင်းတစ်ကောင်စီးပြီး ချွတ်လည်း သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါတယ်ဆိုရင် ဟောဟို တောင်တန်း မြေမှာ တစ်ခေါက်လောက်တော့ ခုံးစိုင်းပြီး စီးလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ဪ ... ဒီထက် ရှင် မကြောက်ဘူးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဗြင်းတွေကို ဇက်ပုံပေး ထိုင်စမ်းပါ။ သွားချင်ရာ သွားပေစေ။ ကိုင်း ... ဦးလေးရေ ဒီလောက် အောင် ဦးလေးပြောလှတဲ့ မြင်းတွေကို ကျွန်မတို့ စမ်းကြည့်ရအောင် ခပ်ဆေး ဆေးနဲ့ ခပ်မြန်မြန်ကလေး သွားစမ်းပါစေ”

“စိတ်ချပါ သွားပါစေမယ်၊ ဒီမျက်နှာဖြူတွေသာ မြင်းပေါ်မှာ ထိုင်နိုင်အောင် ဆုတောင်းပါ”

ထို့နောက် အာရပ်ကြီးသည် အမိန့်ပေးသံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရှေ့တက်လိုက်ရာ မြင်းများသည် တစ်မိုင်ခန့်ဝေးကွာသော တောင်တန်းများ ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေ၏။ ရိုးပြတ်ကွင်းများကို ကျော်လွန်ပြီး လျှင် မိုင်ဝက်ခန့်ရှိ သဲမြေပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားပြီးနောက် ကျောက် တုံးများထူထပ်သော တောင်တန်းလမ်းများသို့ ရောက်သောအခါ ကြောင် များသဖွယ် ကုပ်ကတ်၍ တက်စပြုလေ၏။

မြင်းများသည် စမ်းချောင်းတစ်ခုကို ခုန်လွှား၍ ကူးခဲ့ပြီးလျှင် စမ်းချောင်းရှေ့ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ရှိသော မြေညီကို လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ချုံတော များကိုတိုးကာ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးယံကို တက်ကြွပြန်လေသည်။

၎င်း ။ ။ “မြင်းတွေကတော့ တကယ့်မြင်းတွေပဲ ကိုကြီးရေ၊ တောင်များ တက်သွားလိုက်တာ ဆိတ်တွေ ကျနေတာပဲ”

တောင်ထိပ်၌ ညီညာသော လွင်ပြင်တစ်ခုရှိရာ မြင်းများသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးသွားပြီးနောက် ကမ်းပါးအစွန်းတစ်ခုတွင် ပတတ်ရန် ကာ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ ကမ်းပါး၏အောက်အလွန် နက်ရှိုင်းသော နေရာ ၌ကား အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် စီးဆင်းနေသော မြစ်တစ်ခုကို မြင်ရလေသည်။ အာရပ်ကြီးက အချက်ပေးလိုက်သည်တွင် မီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့သည် လက်ခံ ဘက် ရုတ်ခြည်းကျေပြီးလျှင် လွင်ပြင်ကို ဖြတ်၍ပြေးသွားပြီးနောက် တောင် ပေါ်မှ ဆင်းစပြုလေရာ တဖြည်းဖြည်း မြန်သည်ထက် မြန်လာပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ လေ၏အဟုန်ကဲ့သို့ အပြင်းစိုင်းလျက် ရှိတော့၏။

ဤသို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြားတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ခြေချော်ခြင်း လိမ့်လဲခြင်းဟူ၍လည်း မရှိ၊ အလေးချိန် နှစ်ဆမျှတင်၍ ထင်သလို စိုင်းနေသော်လည်း မောပန်းသည်ဟူ၍ မရှိသည့်ပြင် တအာ ကုန် ပြေးလွှားပြီးမှ ချောက်အစွန်းတွင် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ခြင်း၊ လူနစ် ယောက်အလေးနှင့် မမျှော်လင့်သော နေရာများကို လွှားခနဲ ခုန်လိုက်ခြင်း တို့မှာ အံ့ဖွယ်သရဲထူးကပ်ပါပေ၏။

တစ်ခါ၌ ဤကဲ့သို့ ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းတစ်ခုမှ ၎င်းကလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လွှားခနဲ ခုန်လိုက်ရာ ဂေါ်ဒွင်ပင် အသည်းထဲ၌ အေးခဲ

သွားမိ၏။ ဤသို့ အသက်ဆံဖျား စွန့်စားရသည့်အခါမျိုး၌ သူ့ပါးပြင် သို့တွင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ နူးညံ့သော နှုတ်ခမ်းများလာ၍ ထိုသည်ကို အားလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်လိုက်ရ၏။ ၎င်းမှာ မသေချာသော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဆံယဉ်နုကလေးများမှာမူ သူ့နှာခေါင်းအနီး မှတ်သပ်သွားသည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

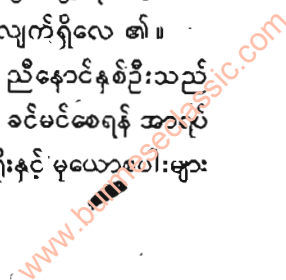
ဤကဲ့သို့ သာမန်မြင်းများ မစွမ်းဆောင်နိုင်သည့် သေတွင်းများမှ ချွတ်ခဲ့ကြပြီးနောက် တောင်စောင်းမှဆင်းလျက် မီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့သည် မြိုင်တူ ပြေးလျက်ရှိကြရာ တောင်စောင်းခရီးပြီးသောအခါ မြေပြန့်ကို ဆွတ်၍လည်းကောင်း၊ ၎င်းမှ လယ်ကွင်းထဲကို ဖြတ်၍လည်းကောင်း၊ မြေကြီးကို ခွာမကျဘဲ ပျံ၍နေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် စိုင်းလျက် ကြွကုန်၏။ လယ်ကွင်းများကိုကျော်၍ မြို့လမ်းမကြီးဆီသို့ ရောက်သော အခါ တွဲရရွံကျသော ဦးခေါင်းကြီးများဖြင့် မီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့သည် နံဘေး ချင်းယဉ်ကာ ခြေစုံရပ်လျက်ရှိကြရာ ရွေးများဖြင့် ရွံရွံစိုလျက်ရှိသော ငိုယံလုံးများမှာ ဝင်လုဆဲသော နေရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် တလက် ထက် ရှိနေကြလေသည်။

မစွန်ဒါးလည်း ဂေါ်ဒွင်အား ဖက်ထားသော လက်ကို ဖြေလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်ပြီးနောက် ပြုံး၍ရပ်နေလေ၏။

“တစ်ခါစီးလိုက်ရဲဘဲ၊ စီးရကျိုးနပ်တဲ့ မြင်းတွေပါဘဲ၊ ကျွန်မဖြင့် ဆင်းဆိုင်မှာ တကုပ်ကုပ်နဲ့ လုပ်နေခဲ့တာ အတော်အပြောင်းအလဲကလေး ကျွန်ုပ်တို့”

၎င်းသည် သူ့အစ်ကိုဘက်သို့ လှည့်၍ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် - “ကျွန်တော်ဖြင့် အရှေ့နိုင်ငံမှာ မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ အရူးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဆိုတုန်းက ကြားရုံသာကြားခဲ့ဖူးတာ၊ အခုမှ ကိုယ်တွေ့တွေ့ ရတော့တာပဲ ဆိုကြီးရေ” ဟုပြောကာ နဖူးမှ ရွေးများကို သုတ်လျက်ရှိလေ ၏။

ထမင်းဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ညီနောင်နှစ်ဦးသည် သူတို့ကောင်းသော တိရစ္ဆာန်များနှင့် အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်စေရန် အလုပ် ကြံရွယ်ကြားသည်အတိုင်း စဉ်းထားသောကောက်ရိုးနှင့် မုယောပေါးများ

၁၃၂ ။ ဒဂုန်ရွှေများ

ကိုမြင်းများ ကျွေးခြင်း၊ ရေတိုက်ခြင်း၊ ယုယုစွာပွတ်သပ်ပေးခြင်းများကို ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်လောက်တွင် ဂေါ်ဒွင်နှင့်ဝှပ် တို့သည်လည်း မြင်းများ၏အခြေအနေကို ကြည့်ရန် မြင်းစောင်းသို့ သွားရောက်ကြရာ မြင်းနှစ်ကောင်၏ လည်ပင်းများကို လက်တစ်ဖက်စီနှင့် ဖက်၍ငိုကြွေးနေသော အာရပ်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

“အဖေ ... မင်းတို့ကိုရောင်းခဲ့ရပေမဲ့ ဝမ်းထဲမှာ မချိပါဘူးကွယ် သားကြီးတို့ရယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်ပြီးကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ စကားကိုတော့ အဖေ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးကွယ်။ ကိုင်း - နေရစ်ကြပေတော့ မြားထက်မြန်တဲ့ ငါ့သားကြီးတွေကို နောက်ဘယ်စစ်ပွဲမျှ အဖေ စီးရတော့ မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ဂေါ်ဒွင်လည်း ဆက်လက်မနေလိုသဖြင့် ဝှပ်အား လက်တို့၍ ပြန်ခဲ့ကြရာ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဂေါ်ဒွင်က ဝှပ်အား -

“ဒါနဲ့ ဒီလူကြီးက သူ့မြင်းတွေကို ဘာကြောင့်ရောင်းရတာလဲ”

“ဘာကြောင့်ရမလဲ၊ သူတူမ မဇွန်ဒါးက အရောင်းခိုင်းလိုပေါ့။

လျှို့ဝှက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမလိုခေါ်တာ မကြားဘူးလား ကိုကြီးရဲ့။ သူတို့သွေးချင်းသားချင်းအကြောင်း ရှိလိုပေါ့။”

နေအတော်မြင့်သောအခါ ညီနောင်တို့လည်း အာရပ်ကြီးကိုဆွဲ ရန် ရွှေစများကို ထုတ်ယူပြီးနောက် အခန်းမှထွက်မည်ပြုရာ တံခါးခေါက် တော့မည် ဆဲဆဲ မဇွန်ဒါးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြလေသည်။

“စောစောစီးစီး ဘယ်များ သွားမလို့ပါလိမ့်”

“မြင်းတွေဆီကိုလည်း သွားရင်း ခင်ဗျားဦးလေးကြီးကိုလည်း

မြင်းဖိုးငွေ ဈေးရင်းသွားမလို့”

“ဦးလေးကြီး သွားပါပြီကော”

“သွားပြီဟုတ်စ ... မြင်းတွေနဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ထားပစ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက စိုက်ပြီး ငွေချေလိုက်ပြီလား ... လေဒီ”

လေဒီဟုခေါ်လိုက်သည့် ဂေါ်ဒွင်၏ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော စကားလုံးသည် မဇွန်ဒါးအား အတော်နှစ်သိမ့်၍ သွားပေးပြီးလျှင် တင်းစာ ခက်ထန်ဟန်ရှိသော မဇွန်ဒါး၏ လေသံကို ပျော့ပျောင်း၍သွားစေ၏။

“ထမင်းဆိုင်ရှင်မျှသာဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် လေဒီလို ခေါ်ရပါသလဲ ဆာဂေါ်ဒွင်ဒီအာစီရယ်။ နို့ပေမဲ့ ထမင်းဆိုင်ရှင် မဖြစ်ခင် ဘုန်းကတော့ ကျွန်မဟာ လေဒီတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ရှင်ဟာ ဘုရားဖူးဥပသကာပီတာ ဖြစ်နေသလိုပဲ။ ကျွန်မလည်း နုဆိုးမ မဇွန်ဒါးပါပဲ” ဟုပြောကာ နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်၍ ခွဲသားတင့်တယ်စွာ အရိုအသေပြုလေရာ၊ မဇွန်ဒါးမှာ ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာသည် မဟုတ်ဘဲ တင့်တယ်ခမ်းနားသော နေရာတစ်ခုတွင် နေခဲ့ဖူးကြောင်း ယုံမှားရန် မရှိပေ။ ၎င်းပြင် ထိုမိန်းမ၏ မျက်လုံးကိုကြည့် ခြင်းအားဖြင့် မိမိအားဘယ်သောအခါမျှ လှည့်စားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ခေါ်ဒွင်ယုံကြည်မိ၏။

“ကျွန်မ သူ့ကို ငွေမပေးလိုက်ပါဘူး။ ပေးလိုလည်း ယူမယ် မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ရှင်တို့ အလိုမရှိတဲ့ နေ့တစ်နေ့ တွရင် အနီးဆုံးမြို့တစ်မြို့က ဈေးထဲမှာ လူငှားပြီး ၆ ရက် အော်ခိုင်းရမယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့မှ သူလာပြီး မယူလိုရှိရင်တော့ မြင်းတွေကို ရောင်းစားနိုင်တယ်။ ဒီလိုကြွေးကြော်ခြင်း မလုပ်ဘဲနဲ့ ရောင်းလည်း မစားရဘူး။ ပေးလည်းမပစ်ရ ဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ သဘောတူကြရဲ့လား”

ပြိုင်တူ -

“တူပါတယ်ဗျာ”

ဝှပ် ။ “နို့ပေမဲ့ ကျုပ်သိချင်တာက ခင်ဗျားဆွေမျိုး ဒီကန္တာရ သားကြီးဟာ သူ့အဖိုးတန်မြင်းတွေကို ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ဒီနည်းမျိုးနဲ့ ဘာကြောင့် ယုံစားသွားတယ်ဆိုတာ သိချင်တာပါပဲ”

မဇွန်ဒါးသည် သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောသောအသံဖြင့် -

“နံနက်စာအသင့်ပြင် ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်၏ ဧည့်သည်များ”

သို့ဖြစ်၍ ဝှပ်လည်း ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ကျကာ ထမင်းစားခန်းသို့
ဂေါ်ဒွင်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

*

ထိုနေ့ကား ၄ ရက်မြောက်သော တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ညီနောင်တို့
သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ပြန်လာသောအခါ မဇ္ဇန်ဒါးအား မိမိတို့အခန်း
ထဲတွင် တွေ့ရလေသည်။

“ရှင်တို့ အခုထက်ထိ ရှိတ်-ဂျော့ဘယ်ဆီကို သွားချင်ကြတုန်းခဲ
လား။”

ပြိုင်တူ -
“သွားချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါရဲ့လေ၊ ရှင်တို့ သွားဖို့အခွင့်တော့ ကျွန်မ ရခဲ့ပါပြီ။
ဒါပေမဲ့ ဘေးအန္တရာယ်က ထူပြောလေတော့ ရှင်တို့ကို မသွားဖို့ ကျွန်မ
ထပ်ပြီး အကြံပေးချင်တယ်။ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ရှင်တို့လာတဲ့
ကိစ္စကို ရှင်တို့ ဒီကမ်းခြေမှာ ခြေမချခင် တစ်နာရီလောက်ကတည်းက
သိပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ရှင်တို့ကို ဒီအိမ်ခေါ်လာခဲ့တာပဲ။ စလေဒင်ရဲ့
သွေး၊ ရှင်တို့ရဲ့ ဆွေမျိုး၊ ရှင်တို့ လက်ထပ်လိုတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးကို
လွတ်မြောက်အောင် ကယ်ဆယ်ကြဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအကြောင်းတွေ
သူလျှိုတွေဆီက အားလုံးသိပြီးနေပြီ”

ဝှပ် ။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ ပေါ်တာခေါ်သလို သူလျှိုတစ်
ယောက်ပဲပေါ့။”

မဇ္ဇန်ဒါးသည် အေးစက်စက်နှင့် -

“ကျွန်မဟာ ကျွန်မပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မလည်း ရှင်တို့လို ကျမ်းသစ္စာ
ကျိန်ဆိုပြီးထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ အခု ဆောင်ရွက်နေတာလည်း
ရှင်တို့ကို ကြည်ညိုနှစ်သက်မိလို့ပါ။”

ဒွင် ။ ။ “စလေဒင်ဆီ မသွားဖို့လည်း ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ကို
သတိပေးတယ်။ ဘယ်ကိုမျှမသွားရရင် ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ဖို့ ကျန်သေး
သလဲ”

ဒါးသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကိုယ့်အရပ် ကိုယ်ပြန်ပြီး ရှင်တို့တွေ့နိုင်တဲ့ အသင့်လျော်ဆုံး
လောင်းကိုရှာ။ ပြီးတော့ မုဆိုးမ မဇ္ဇန်ဒါးတို့၊ ဂျော့ဘယ်တို့၊ စလေဒင်တို့၊
အိပ်မက်မက်တဲ့ မိန်းမပျိုတို့ မေ့ပစ်လိုက်တာပေါ့။”

ဂေါ်ဒွင်က ဒေါသဖြင့် -

“ကျုပ်တို့အကြောင်း ခင်ဗျားက သိပြီး ခင်ဗျား လက်အောက်က
ကျွန်တို့အမိန့်ပေးသလို ပေးနေပြန်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့အသက်ကို ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နဲ့ ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်။ အသက်စွန့်ရမယ့် အရေးကြုံလာ
တော့ ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပြီးမှ စွန့်ကြဲမှာပဲ”

ဒါး ။ ။ “အပြောကတော့ကောင်းပါပေ။ ဒါနဲ့ ဂျော့ဘယ်ဆီကို
ကြောင့်သွားကြမှာလဲ”

ဒွင် ။ ။ “ကျုပ်တို့ဦးလေးကြီးက သေခါနီးမှာ မပျက်မကွက်
ဖို့မှာခဲ့လို့ သွားရမှာပါ။ ဘာအကြံဉာဏ်မျှ မရဘူးဆိုရင်တော့
သူလုပ်ရမှာပဲ”

ဒါး ။ ။ “ဒါဖြင့်လဲ ဂျော့ဘယ်ဆီကို သွားရပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့
အသက်စလုံး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။”

ဝှပ် ။ ။ “ဘယ်နယ် ... သုံးယောက်စလုံး ဟုတ်စ။ နေပါဦး၊
ကျွန်မမှာ ခင်ဗျား ပါစရာလိုသလား။”

ဒါး ။ ။ “မသိဘူးလေ ... နို့ပေမဲ့ ရှင်တို့ထင်တာထက်တောင်
အား မပြောတတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး ကျွန်မဟာ ရှင်တို့လမ်းပြဖြစ်ရမှာ

ဒွင် ။ ။ “ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို သစ္စာဖောက်မလို့လား။”

မဇ္ဇန်ဒါးသည် ဝှပ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် -

“ကျွန်မ ရှင်တို့ကို သစ္စာဖောက်မယ်လို့များ ထင်နေသလားလို့
မသိရဘူးကို မေးကြည့်စမ်းပါ။ ရှင်တို့ကို တတ်နိုင်ရင် ကယ်မလို့ရှင်။
ကျွန်မအဖို့လူကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောတတ်တဲ့ ရှင်တို့လိုလူတွေ
အဖို့မပြီးခင်ဘဲ ကယ်ဆယ်ရဦးမလား မပြောတတ်ဘူး။ ကိုင်းလေ
ပြောမနေတော့ပါဘူး။ ဂျော့ဘယ်ဆီကို ကျွန်မတို့ သုံးယောက်

www.burmeseclassic.com

ဒီကနေ့ညဦးမှာ ခရီးထွက်ကြရလိမ့်မယ်။ စားရေရိက္ခာအတွက်တော့ ကျွန်မ စီစဉ်ထားပါမယ်။ သွား ရမှာက ကျွန်မတို့ လျှို့ဝှက်ပြီးသွားရမှာနော် ရှင်တို့လက်နက်တွေနဲ့ လိုတဲ့အဝတ်အစားတွေလောက်သာ ယူခဲ့ကြ။ ကိုယ် အစစ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကျွန်မ သွားပြီး စီမံလိုက်ဦးမယ်။ နေဝင်သော မီးလျှံနှင့် မီးခိုးကို ကုန်းတွေ အသင့်တင် ထားကြပါ။”

နေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် ဘုရားဖူး အဝတ်အစားများအောက်မှ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများခွဲ၍ ဝတ်ကြပြီးလျှင် မဇ္ဇိဒါးပေးထားသော မြင်းကုန်းနှီးဘေးချိတ်အိတ်များ၌လည်း သူတို့လိုအပ်သော ပစ္စည်းကလေးများကို ထည့်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ကျန်သောပစ္စည်းများကို မဇ္ဇိဒါးထံတွင် အပ်နှံ၍ ထားခဲ့ကြလေသည်။

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ကုလားအုတ်မွှေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဝတ်အစားများကိုဝတ်ထားသည့် သူငယ်တစ်ယောက်သည် အခန်းတွင် သို့ဝင်လာရာ၊ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်သောအခါမှ ထိုသူ့အခြားသူမဟုတ်၊ ရုပ်ဖျက်၍လာသော မဇ္ဇိဒါး ဖြစ်ကြောင်းသိကြရလေသည်။

“ကိုင်း ... ဒီအချိန်ကစပြီး မဇ္ဇိဒါးကိုမေ့ပြီး ဂျက်ဖါးမြို့ဒေဒေးပစ်လို့ အမှတ်ထားကြပေတော့။ ရှင်တို့ရဲ့အစေခံ လမ်းပြပါပဲ။”

ငါးမိနစ်မျှကြာသောအခါ သူတို့သည် မြို့နှင့်အတော်လှမ်းသော နေရာသို့ ရောက်ရှိ၍နေလေပြီ။ ညီနောင်တို့သည် မြင်းနှစ်ကောင်ကိုစီး၍ လျက်ရှိကြရာ မဇ္ဇိဒါးမှာမူ မြင်းတစ်ကောင်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က သို့ နိုင်နင်းစွာစီးနင်းလျက် ဝန်တင်လားနှစ်ကောင်ကို တစ်ကောင်နောက်တွင် တစ်ကောင်ရည်ကာ လမ်းပြရင်းလိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ လတ္တီဇချိန်၌ ‘ဒေါ်’ မြစ်သို့ရောက်မည့်အကြောင်း မဇ္ဇိဒါး၏ ပြောပြချက်အရင်း၏။ လမ်း၌ စကားများစွာမပြောကြဘဲ ခရီးတွင်နိုင်သမျှ နှင်ခဲ့ကြလေသည်။

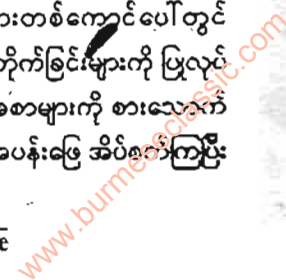
မှောင်နှင့် မည်းမည်းတွင် သူတို့သည် ရေများ ခန်းမြောက်နီးပါးရှိသောချောင်းငယ် ခုကို ဖြတ်သန်းပြီးနောက်၊ လက်ဝဲဘက်မှ

ကြားရသောနေရာတစ်ခုသို့ရောက်လျှင် မဇ္ဇိဒါးက ခေတ္တရပ်ရန်ပြောလိုက်၍ ရပ်လိုက်ကြရ၏။

မကြာမီကြည့်လင်သော ကောင်းကင်ပြင်မှ ထွက်လာသော မင်း၏ အရောင်တွင် သူတို့၏ လက်ဝဲဘက် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ဝေးသော အက်ကမ်းခြေတွင် ဖြူဖွေးသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ မြေတည့်တည့်တွင် ကျယ်ပြန့်သော မြစ်ပြင်ကြီးနှင့် လက်ယာဘက်၌မူ သွားရမည့်လမ်းကို ကန့်လန့်ကာရှိနေသည့် တောင်တန်းကြီးများကို မြင်ရလေ၏။ ကျောက်ဆောင်မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော ကျောက်များကို လရောင်၌မြင်ရသဖြင့် ဂေါ်ဒွင်က မဇ္ဇိဒါးအားမေးရာ မဇ္ဇိဒါးက ထိုကျောက်စာများမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းထောင် သောင်းမက မြန်က ဆီးရီးယားနှင့် အိဂျစ်ပြည်များကို အုပ်စိုးသွားသည့် ဘုရင်များ မှန်ခဲ့သော လက်ရာများဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။ ထို့နောက် မဇ္ဇိဒါးက -

“ကိုင်း ... မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မနောက်က မြစ်ခွဲကြ၊ အခုလိုရာသီမှာ ရေမနက်လှပါဘူး။ ပီတာက ကျွန်မအားက ပြီးခမ်းပါ။ ရေအရှိန်နဲ့ ကုန်းပေါ်က စဉ်ကျသွားမှာ စိုးလို့ပါ။ ဝှန်ကတော့ အကောင်အထည်ကိုလှိုက်ပြီး လားတွေ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်နေရင် ရှင်ဓားဦး နည်းနည်းထိုးပေးပါ။”

ဤသို့ အပြောကျယ်လှသော မြစ်ပြင်ကြီးကို ခဲယဉ်းစွာ ဖြတ်ကူးခဲ့ကြ၍ တမ်းတစ်ဖက်သို့ ချောမောစွာရောက်ကြသောအခါ ခေတ္တမျှနားထောင်ရာ တောင်များကြားတွင် ဖြတ်သွားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း မြောက်ကြရာ နံနက်မိုးသောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝက်သစ်ချ တစ်ကောင်ရသလို ရောက်လာကြလေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ မဇ္ဇိဒါး၏ မိန်းမများကိုဖြုတ်၍ မြင်းများကိုလည်း လားတစ်ကောင်ပေါ်တွင် ထည့်ခဲ့သည့် မုယောစပါးများကို ကျွေးခြင်း၊ ရေတိုက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် မဇ္ဇိဒါးချက်ပြုတ်ကျွေးသော အစားအစာများကို စားသောက်ကြ၏။ ထို့နောက် ၃ ဦးစလုံး တစ်ရေးတမောမျှ အပန်းဖြေ အိပ်စက်ကြပြီး

လျှင် ညနေစောင်းတွင် အိပ်ရာမှနိုး၍ မြင်းနှင့်လားများကို ထပ်မံ၍ အစားကျွေးပြီးသော် သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ညစာများ စားသောက်ပြီးနောက် ခရီးဆက်ကြပြန်လေသည်။

သွားရသောလမ်းများမှာ လမ်းဟူ၍ မခေါ်နိုင်လောက်အောင် ကြမ်းတမ်းသော တောလမ်းများဖြစ်လျက် လူသော်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်သော်လည်းကောင်း မတွေ့မမြင်ကြရချေ။ နေဝင်သောအခါ ခေတ္တနားနေကြပြီးနောက် လထွက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆက်လက်ခရီးထွက်ကြပြန်လေသည်။ ဤသို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ နေဝင်ချိန်တွင် သူတို့သည် ဝုတစ်ခု ရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ဝုသို့ မရောက်မီ ဆိတ်ငြိမ်သော တောတောင်များဆီမှ ဟိန်းသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မီးလျှံနှင့် မီးခိုးတို့လည်း နားရွက်များကိုထောင်ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိကြပြီလျှင် လားများမှာမူကား နောက်သို့ပြန်ပြေးရန် ကြိုးစားလျက်ရှိကုန်၏။ မဇ္ဇန်ဒါးအား ဝပ်ကမေးမြန်းကြည့်ရာ မဇ္ဇန်ဒါးက ဤအသံမှာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၏ အသံဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့သည် ယခု သားကောင်ပေါများသောနေရာသို့ရောက်လာပြီဖြစ်၍ နေ့အချိန်၌သာ ဆက်လက် သွားကြမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

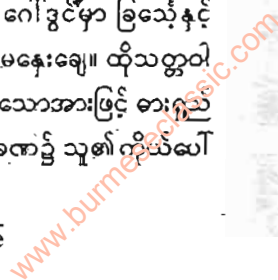
စခန်းချပြီးနောက် မြင်းများကို ဆားကင်းရာဝုတွင်းသို့ သွင်းမည် ပြုသောအခါ မီးလျှံနှင့် မီးခိုးတို့သည် အနံ့အသက်ဆိုးဝါးသော ဝုတွင်းသို့ ဝင်ရန် ငြင်းဆန်လျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မြင်းများကို အပြင်၌ပင်ထားပြီးလျှင် ညီနောင်တို့လည်း ထင်းရှူးသားခြောက်များကို မီးဖိုကာ အလှည့်နှင့်စောင့်၍ အိပ်ရန်စီစဉ်ကြလေသည်။ ထိုည၌မှာ အတော်အတန် ပူအိုက်သောည၌ဖြစ်၍ မဇ္ဇန်ဒါးမှာ မီးဖိုနှင့် ၁၅ လှမ်းခန့်ဝေးသော ဝုဝှံရှိ ထင်းရှူးတစ်ပင်အောက်တွင် သွား၍အိပ်၏။ ပထမည၌ဦးယံမှာ ဂေါ်ဒွင် အလှည့်ကျလေသည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်မျှ မြင်းများနံဆားတွင်ထိုင်ရင်း ဂေါ်ဒွင်သည် စောင့်လျက်ရှိရာ မီးခိုးနှင့်မီးလျှံတို့မှာ အစာလည်းကောင်းစွာ မစားသည့်ပြင် လဲလျောင်းခြင်းပင် မပြုသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ မိမိတို့

အိပ်ရာနှင့်တကွ ထူးဆန်းသော မဇ္ဇန်ဒါးအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် နောင်ထဲမှ မီးလုံးကြီးများကဲ့သို့ မျက်လုံးကြီးများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အရာမှ ခုန်ထလိုက်မိ၏။ သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင် အိပ်မက်များ မက်၍ အလေ့သလောဟုအောက်မေ့ကာ မီးပုံထဲသို့ ထင်းရှူးကိုင်းအခြောက်များ ထပ်မံထည့်ပြီးနောက် အိပ်မောကျနေသော ဝုပုံအနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

အတန်ကြာလတ်သော် ည၌၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် ပျင်းရိခြင်းအထိကို မခံနိုင်သဖြင့် ဓားလွတ်ကိုကိုင်စွဲကာ စန္ဒရီများ စောင့်သကဲ့သို့ မိမိအနီးမှ ဝုဝှံသို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်ရှိလေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ဂေါ်ဒွင်သည် ထင်းရှူးကိုင်းများကြားမှ ကျရောက်လျက်ရှိသော အရောင်အားဖြင့် မြင်ရသော မဇ္ဇန်ဒါး၏ လှပသောမျက်နှာကို ခေတ္တမျှ ကြည့်နေစဉ် မဇ္ဇန်ဒါးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ယောင်ယမ်းနေသဖြင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် မီးပုံဘက်သို့ လှည့်၍လာပြီးလျှင် မီးစတစ်စကို မီးပုံထဲသို့ ပစ်ထည့်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ငယ်သံပါသော အော်လိုက်သော မိန်းမသံတစ်သံကွဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မီးတောက်သောမီးစကို မချမိဘဲ အသံကြားရာသို့ ပြေးသွားမိလေ၏။ ခြင်္သေ့မကြီးတစ်ကောင်ဟု ထင်ရသော ဝါတာတာ အကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ အသံစောင့်မှ တွဲရလျှင်ကျနေသော မဇ္ဇန်ဒါး၏ သဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ ခုန်ထကာကြီးသည် ဝုဆီသို့ဦးတည်သွားနေရာမှ မီးပုံနှင့်တည့်တည့်အောင်ထိုင်၍ ဝင်ပြေးမည်ပြုလေ၏။

သို့သော် မဇ္ဇန်ဒါးကလည်း အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည့်ပြင် ဂေါ်ဒွင်ကလည်း လျင်မြန်စွာ ပြေး၍ရင်ဆိုင်လိုက်ပြီးနောက် မီးစနှင့် လှမ်း၍ ခြောက်လိုက်သဖြင့် ခြင်္သေ့မကြီးသည် မဇ္ဇန်ဒါးကို လွတ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ဂေါ်ဒွင်အား တစ်ခါတည်း ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။ ဂေါ်ဒွင်မှာ ခြင်္သေ့နှင့် ချိတ်ဖူးသော်လည်း မျက်စိရှင်လှ၍ သက်လည်း မနေးချေ။ ထိုသတ္တဝါကြီးကိုယ်လုံးထဲသို့ သူ၏ တောင့်တင်းသန်မာလှသောအားဖြင့် ဓားရှည်ကြီးကို အသွားဆုံးအောင် ထိုးနှစ်လိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်

၁၄၀ ဝ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သို့ ပျော့အိလေးလံသော အရာကြီးတစ်ခု ပိလာသည်ဟု ထင်လိုက်ရပြီး လျှင် သတိမေ့၍သွားလေ၏။

သတိရလာသောအခါ သူ၏နဖူးပေါ်သို့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လက်များဖြင့် ရေအဝတ်များ အုပ်ပေးနေသော မဇ္ဇန်ဒါနှင့် ဒေါသထွက်နေသော ဝှပ်ကို တွေ့ရသည့်ပြင် သူ့အနီး ထွက်ပြုစနေရောင်အောက်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသော ခြင်္သေ့မကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

အားနည်းသော အသံဖြင့် -

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ကြိမ်ကယ်လိုက်ရပြီနော်”

သူ၏ခြေအစုံကို နမ်းရွပ်ရင်း -

“မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ကယ်လိုက်ရပါပြီ”

ထို့နောက် မဇ္ဇန်ဒါသည် ဂေါ်ဒွင်လက်မောင်းရှိ ဒဏ်ရာမှသွေးများကို သူ၏ ရှည်လျားနူးညံ့သော ဆံပင်ဖြင့် သုတ်ပေးလျက်ရှိလေသည်။

* * *

တိုက်သင်္ဘောပေါ်၌

ညီနောင်နှစ်ဦးတို့အကြောင်းကို ပြီးခဲ့သော အခန်းတွင် ခေတ္တမျှ နှစ်ဆိုင်ထားပြီးနောက် စလေဒင်၏ အမိန့်ဖြင့် ခိုးယူခြင်းခံရသော ရိုစမန်၏ အကြောင်းကို ဆက်လက်ဖော်ပြပေအံ့။

မင်းသားကြီး ဟေဆန်အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော လက်နက်ကိုင် ဘုရားသည် ရိုစမန်အား လှေတစ်စင်းပေါ်သို့ တင်ကြပြီးလျှင် ပင်လယ်ဝ၌ ဆောက်ချထားသော တိုက်သင်္ဘောတစ်စင်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် ရိုစမန်အား သင်္ဘောပေါ်ရှိအခန်းတစ်ခုတွင် ထားလေ၏။ သင်္ဘောပေါ်၌ သင်္ဘောသားများအား ကျောက်ဆူးနတ်ရန် အမိန့်ပေးနေသော အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကို မှန်မှားမှားသာလျက်ရှိသော လရောင်အောက်၌ မြင်ရလေရာ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ် လိုဇယ်ဖြစ်ကြောင်း ဆက်မှ သိရှိရလေသည်။

နှင်းကွဲ၍ သင်္ဘောထွက်စပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အက်ဆက်အိမ်ခြေကို နောက်ဆုံးကြည့်လိုစေနှင့် သင်္ဘောဦးသို့ ထွက်ခွဲရာ၊ စိန်ပိလာဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့သို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရောက်နေကြသော ညီနောင်

www.burmeseclassic.com

နှစ်ဦးကို မိမိမျှော်လင့်သည့်အတိုင်း မြင်ရသဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ရေထဲသို့မရောက်ဘဲ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော ဟောဆန်လက်ထဲသို့ပင် ပြန်၍ရောက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ကား လေကောင်းစွာရစွဲပြီဖြစ်၍ သူ့ဘော်သည် ရွက်ကုန်ဖွင့်လျက်ရှိလေရာ ရီစမန်သည် ညီနောင်တို့နှင့်တကွ ၎င်းတို့လူကို မမြင်ရသည့်အဆုံး၌ လိုဇယ်ဘက်သို့လှည့်ကာ မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရင်း -

“တယ်တော်တဲ့လူ ... သူရဲဘောနည်းတဲ့ သစ္စာဖောက်။ ရှင်က ကျွန်မတို့အိမ်ကို အတွင်းအပြင် ရောက်ဖူးနေတော့ ဒီအကြံကိုရှင်က ကြံတာပေါ့လေ ဟုတ်လား။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေဆီက ငွေကိုစားပြီး ကျွန်မ ဖေကြီးကို သတ်ရက်တယ်။ သူ့စားရှေ့မှာတော့ ရှင် မျက်နှာမပြရဲဘူး။ ကျွန်မ အင်ကိုတွေ အော်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ကြားရဲ့ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုတာလေ ... သတိသာထားနေ၊ သူတို့ရော ရှင်မကြည့်ဝံ့တဲ့ သူတို့ရဲ့စားတွေရော၊ လိုက်လာပြီး ရှင် အသည်းနှလုံးကို ထိုးဖောက်လိုက် လိမ့်မယ်”

ဟောဆန်သည် ရီစမန်ဒေါသထွက်ပုံကို ကြည့်ရင်း -

“တကယ့် မဟာသွေးပီသပါပေရဲ့ဗျာ၊ စလေဒင် စိတ်ဆိုးပုံနဲ့ တထေရာတည်းပါပဲ။ မျက်လုံးတွေကလည်း သူ့မျက်လုံးတွေကို ချွတ်ခွံထားသလို ...”

ဇယ်။ ။ “ခင်ဗျား အစ်ကိုတွေ လိုက်လာကော ... ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ။ ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး။ ဟိုဆီမှာတော့ ကျုပ်ခြေတွေဟာ နှင်းခဲထဲမှာပဲ မချော်တန်ကောင်းပါဘူး”

မန် ။ ။ “သဲထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောက်ခဲပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် ရှင်ခြေဟာ ချော်ဦးမှာပဲ”

ဤသို့ အားရအောင် ပြောဆိုခဲ့ပြီးနောက် ရီစမန်သည် မိမိအခါ သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဖခင်ကြီး အသက်ဆုံးရှုံးရှုမျှမက မိမိကိုယ်တိုင် မလိုမုန်းတီးသူလက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တွေးတော

နှင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲကာ အသည်းကွဲလှမတတ် ငိုကြွေးလျက်ရှိရာ ...

ရက်ပေါင်းအနည်းငယ်မျှ သင်္ဘောလွင်မိသောအခါ ရီစမန်သည် အစားအစာများကိုပင် မစားသောက်ဘဲ ရှိနေခဲ့ရာ ဟောဆန်ကိုယ်တိုင် အရောက်၍ ချော့မော့ဖျောင်းဖျကာ ကျေးဇူးရှာ၏။ သို့နှင့် တစ်နေ့သ၌ ရီစမန်သည် အားပြတ်၍ သတိမေ့သွားလေသည်။ ဤသို့သတိမေ့သွားစဉ် ဖခင်ကြီးသေဆုံးခါနီး၌ ဘုရားသခင် မင်းကို စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်ဟု အားပြောသွားပုံများကိုလည်းကောင်း၊ ဂေါ်ဒွင်နှင့်ဝပ်တို့ မိမိနောက် ထိတ်ပါလာကြပြီဟူ၍လည်းကောင်း အိပ်မက်များ မြင်မက်လျက်ရှိ၏။

ရီစမန် သတိပြန်ရလာသောအခါ ပြတင်းပေါက်မှ ပုနွေးသော အပူရောင်များသည် မိမိကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိသဖြင့် နေရောင်ခြည် အရသာကို ခံစားလျက်ရှိကြောင်းသတိပြုမိ၏။ မိမိအနီး၌လည်း နေရောင်တင်းသန်မာ၍ သနားကရုဏာရှိတတ်သည့် မျက်နှာထားမျိုးရှိသော အိပ်ခွယ်ခွယ်တစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ထိုအခါ ရီစမန် အားအင်နည်းသော အသံဖြင့် -

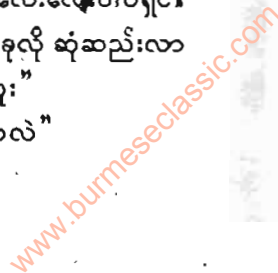
“ရှင်က ဘယ်ကလိုက်လာခဲ့တာလဲဟင်”

“ပြင်သစ်ကပါ သခင်မ ... မာဆေးမြို့မှာ ဒီသင်္ဘော ဆိုက်တုန်း လူမမာတစ်ယောက်ကို ပြုစုဖို့ဆိုပြီး ကျွန်မကို ငှားခဲ့ပါတယ်”

“ဪ ... အခပေးပြီး ...”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မ ... ကျွန်မအတွက်ကတော့ ငွေကြေး အသည်း ကောင်းကောင်းရ၊ ကျွန်မယောက်ျားကိုရှာဖို့ ဂျေရှူးဆလန် နေတာနဲ့လည်း အတော်ကျသွားတာပါပဲ။ နို့ပေမဲ သင်္ဘောပေါ်မှာ အထိန် လိုဇယ်နဲ့ ဥပသကာ နီကိုလပ်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူတွေက အရာဆင်တွေချည်းဖြစ်နေလေတော့ စိတ်က ခပ်လေးလေးပါပဲရှင်။ သူတို့တစ်တွေနဲ့ သခင်မကလေးနဲ့လည်း အခုလို ဆုံဆည်းလာ တာ ကျွန်မဖြင့် အခုထက် ထိတွေ့လို့ မရသေးဘူး”

“ဒါထက် ... ရှင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မေရီဘောဂျက်ပါကဲ့ရဲ့။ ကျွန်မယောက်ျားကတော့ ငါးကုသည့် တစ်ယောက်ပါ။ ဘာသာရေးစစ်ပွဲတွေ တိုက်ခိုက်ဖို့ ထွက်သွားလို့ တာ ယခုထက်ထိ ပြန်မလာလေတော့ ၅ နှစ်စေ့လို့မှ ပြန်မလာရ သူ့နောက်ကို ကျွန်မ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိအတိုင်း ကျွန်မ လိုက်ခဲ့တာပဲ သူတော့ ဘယ်ဆီရောက် နေတယ်ဆိုတာမသိဘူး။”

“ရှင် တော်တော်သတ္တိကောင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ မာဆေးက ထွက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ငါးပတ် မြောက်ပတ်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့။ သခင်မကလေး ကတော့ သတိကောင်းကောင်းမရတဲ့ အချိန်တွေမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတွေကိုချည်းပြောပြီး ယောင်ယမ်းနေတာပါပဲ။ သဘောဟာမြို့ မြို့ဆိုက်ခဲ့ပြီ။ နာမည်တွေတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး ရောက်ခဲ့တာက အတော်လှတဲ့ သဘောဆီပဲရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပဲ။ အခု သာ ရာသီဥတုသာယာရင်တော့ ရက် ၂၀ အတွင်းမှာ ‘ဆိုက်ပရက်ကျွန်း’ ခေါ် ရောက်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ သခင်မကလေး စကားတွေ သိပ်ပြီးပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အိပ်ရလိမ့်မယ်။ ဟောဆန်ဆိုတဲ့ ဆာရာဆင်ဒေါက်တာကြီး က ကျွန်မကို ဒီအတိုင်း မှာထားပါတယ်”

*

၃ ရက်မျှကြာသောအခါ ရိုစမန်သည် မေရီ၏အကူအညီဖြင့် သဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်တွင် ဟောဆန်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့် အရှေ့တိုင်း ထုံးစံအတိုင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အရိုအသေပြုပေး၏။

“ထိပ်ထားကလေးအတွက်ရော၊ ကျုပ်အတွက်ရော အလားတူ ကျေးဇူးတင်ရတော့တာပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကျုပ်အတွက်ဆိုတာကတော့ အခြား မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလို ထိပ်ထားကလေး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ကျုပ်ထံ သခင်ဆီရောက်သွားရင် ကျုပ် ဝတ္တရားကျေတာပါပဲ”

ပြုံးလျက် -

“ကျွန်မ သေသွားတော့လည်း သေမင်းကို အပြစ်တင်ရုံမဟုတ် မင်းသားကြီး ဟောဆန်ရဲ့”

ဤသို့ပြောနေစဉ် သဘောကပွတ်နံ့လိုဇယ် ရောက်လာပြီးလျှင် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ကျန်းမာလာသည်ကို တွေ့မြင်ရ ခဲ့ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြောင်းပြောနေသဖြင့် ရိုစမန်မှာ အောင်အည်း ထောင်လျက် ရှိရလေသည်။ ရိုစမန်မှာ လိုဇယ်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိစေရန် ရှောင်၍ မရနိုင်သလောက်ပင်ရှိခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရိုစမန်သည် သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရှိသည့်အခါတိုင်း လိုဇယ် သည် အလိုရမ္မက်ကြီးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍နေတတ်ခြင်း၊ အမျှင် မြှုပ်အောင် စကားပြော၍ နေတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဥပသ ဘာအသွင်ဖြင့် သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်လျက်ရှိသော နီကိုးလပ် သည်လည်း သခင်နောက်မှ ကပ်၍လိုက်တတ်သော မွေးကဲ့သို့ သူ့နောက်မှ ကြာခဏပါ၍ လာတတ်သေး၏။ သို့သော် ရိုစမန်သည် နီကိုးလပ်အား မည်သည့်အခါမျှ စကားမပြောချေ။

ဤသို့ဖြင့် သည်းမခံနိုင်လှသော တစ်နေ့၌ ရိုစမန်သည် ဟောဆန် အား မိမိအခန်းသို့ ခေါ်စေပြီးလျှင် -

“ဒါနဲ့ ကျွန်မကို တစ်ဆိတ်ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါဦး မင်းသား ကြီး ဟောဆန်ရဲ့။ ဒီသဘောပေါ်မှာ ဘယ်သူအုပ်ချုပ်နေတာလဲလို့”

ဦးညွတ်ရင်း - “အုပ်ချုပ်တဲ့လူ ၃ ယောက်ရှိပါတယ် သခင်မ။ အကြောင်း ကျွမ်းကျင်ပြီး သဘောသားတွေကို ကပွတ်နံ့အဖြစ် အုပ်ချုပ် ဘာတ သူရဲကောင်းလိုဇယ်ပါပဲ။ စစ်သားတွေကိုတော့ ကျုပ်က အုပ်ချုပ်ရ ပါတယ်။ ကျုပ် တို့အားလုံးအပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်ရတဲ့ လူကတော့ ထိပ်ထား သခင်မလေးပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ... ကျွန်မ အမိန့်ပေးလိုက်မယ်။ နီကိုးလပ်ဆိုတဲ့ အယုတ် စာ ကျွန်မအနား လာခွင့်မပြုရဘူး။ ကျွန်မ ဖေဖေကြီးကို သတ်တဲ့ ထူးထူးသမား မျက်နှာကို ကျွန်မ မကြည့်ချင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ၊ ထိပ်ထားကလေးရဲ့ အမိန့်ကို နာခံပါစေမယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် လူတကာရဲ့ သူလျှိုဖြစ်နေတဲ့ အကောင်ကို ကျုပ်ကလည်း ခပ်မုန်းမုန်းပါပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ပြီးတော့ ... လိုဇယ်နဲ့လည်း နောက်ထပ် စကားမပြောချင်ဘူး။
“အဲဒါကမှ ခက်တယ် ... သူက သင်္ဘောမှာ ကပ္ပတိန်ဖြစ်နေ
တော့ သူ့စကားကို ကျုပ်က နားထောင်ရမယ်လို့ ကျုပ်သခင်က အမိန့်ပေး
လိုက်တယ်”

“နို့ပေမဲ့ ကျွန်မမှာ သင်္ဘောနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှမရှိပါ။ ပြီးတော့
ကျွန်မဟာ ‘ဘော်လဘတ်’ မင်းသမီးအမှန်ဖြစ်ရင် ကျွန်မကြိုက်တဲ့
အပေါင်းအသင်း ကျွန်မ ရွေးချယ်ခွင့် ရှိတာပေါ့။ လိုဇယ်နဲ့ တွေ့ရတာထက်
ရှင်နဲ့ ပိုပြီး စကားပြောချင်သေးတယ်”

“ဒီလို ချီးမြှောက်တဲ့အတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ပါ
မယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ ဟေဆန်လည်း ရိုစမန်အား မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ
ရှိ၏။ လိုဇယ်က ရိုစမန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာတိုင်း ဟေဆန်သည် မနီး
မဝေးမှ စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်နေ့တွင် ဟေဆန်သည် မသန့်ရှင်းသော ရေကို သောက်မိ
သဖြင့် အဖျားရောဂါစွဲကပ်ရာ အိပ်ရာမှ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ မထနိုင်ဘဲ
ရှိရကား လိုဇယ်မှာ ရိုစမန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရန် ယခင်ကထက် အခွင့်
အရေး ပို၍ရလျက်ရှိ၏။ လိုဇယ်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆုံမိစေရန် အခန်းတွင်း၌
အောင်းနေသော်လည်း ပူပြင်းသော နေအရှိန်ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ သင်္ဘော
ဦးသို့ ပင်လယ်လေခံရန် အထိန်းတော် မေရီနှင့်အတူ ထွက်လေ့ရှိ၏။
ထိုအခါမျိုး၌ လိုဇယ်သည် အမျိုးမျိုးသော ပရိယာယ်ဖြင့် စကားရှာ၍
ပြောရာတွင် မေရီ သိမည်စိုးသောကြောင့် အာရေဗျဘာသာဖြင့် ပြောတတ်
သည်ပြင် တစ်နေ့သ၌ အက်ဆက်နယ်တွင် အသုံးများသော အင်္ဂလိပ်
ဘာသာဖြင့် -

“ဘာကြောင့်များ ကျုပ်အပေါ် ဒီလောက် အနာဂတ် ယူနေရတာ
လဲဗျာ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ဘာများ ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ဖူးလို့လဲ။ ကျုပ်
လည်းသူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားအပေါ်မှာ မေတ္တာ
သက်ဝင်မိတာ ခင်ဗျားကရော ခင်ဗျားအဖေကြီးကရော ငြင်းလိုက်ကြ
တယ်။ ဒီအခါတုန်းက ကိုယ်ရဲတော် တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျား

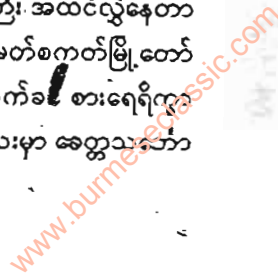
အဲထိုတော် ဂေါ်ဒွင်နဲ့ ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်ရာမှာ ကျုပ်မျက်နှာပေါ် သူက
အိပ်ရာရအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ အင်း ... သူ့ ကုသိုလ်က ကောင်းနေ
သေးတာကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ကုန်ကူးရအောင် ဆီးရီးယားကို
သင်္ဘောလွှင့်ခဲ့တာပဲ။ အဲဟို ရောက်သွားတော့ ဒမတ်စကတ်မြို့တော်ကို
အလည်ရောက်တဲ့အခါမှာ ဘုရင်စလေဒင်က ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး အက်ဆက်
နယ်သား တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားတို့ သားအဖအကြောင်း
ပြောပြီးတော့ ခင်ဗျားကို သူ့နန်းတော်အရောက် ဆောင်ကြဉ်းဖို့ ဖန်တီးလာ
တဲ့ သူ့အိပ်မက်အဆန်းတွေကို ပြောပြတယ်။ ဒါနဲ့ တိုတိုပြောကြပါစို့။
အက်ဆက်နယ် ကျုပ် သင်္ဘော အကောင်းဆုံးတစ်စင်းကို ငွေအမြောက်အမြား
အများပြား ခင်ဗျားကို ဆောင်ကြဉ်းလာဖို့ အင်္ဂလန်ကို သင်္ဘောလွှင့်ခိုင်းတာ
အခင်ဗျားကို ဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျား အဖေကြီးကိုဖြစ်စေ ဆန့်ကျင်ပြီး ကျုပ်လက်
ထဲ ဘယ်အခါမျှမမြှောက်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

ပြက်ရယ်ပြုလျက် -
“ဂေါ်ဒွင်နဲ့ ဝှပ်တို့ ဓားကို အမြဲသတိရနေတဲ့ လူကို ...”

မျက်နှာပျက်လျက် -
“အခု အလုပ်ထဲမှာ ကျုပ်ဝင်ပြီး လက်လျှိုမိတာလည်း ကျုပ်
အားပါပဲ။ ဒါလည်း စင်စစ်တော့ ခင်ဗျားကို မေတ္တာရှိလို့ ကျုပ်
အိပ်မိတာ။ အခုလို ခင်ဗျားနဲ့အတူ ခရီးရှည်ကြီး သွားနေရပေမယ့် အခွင့်
အရေးမျိုးကို ကျုပ် ဘယ်တော့မျှ မသွေဖည်နိုင်ဘူး”

“နေပါဦး ... ရှင် မသွေဖည်နိုင်တာက မိစ္ဆာတွေဆီက ရွှေတွေ
ထုတ်လား။ တော်ပါရှင်၊ ဒီစကားတွေကို ကြားရတာ ကျွန်မ နားခါးလွန်း

ဓားပတ်လည်သို့ လှည့်ရင်း -
“ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အထင်လွှဲနေတာ
များများနား ကိုင်း ... ကျုပ် ဖွင့်ပြောမယ်။ ခင်ဗျားကို ဒမတ်စကတ်မြို့တော်
သွားဖို့ လျှို့ဝှက်တဲ့ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးကို မဆိုက်ခင် ဓားရေရိက္ခာ
အောင် ‘ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း’က ‘လင်မာနီမြို့ကလေး’မှာ ဓမ္မာသင်္ဘော

ဆိုက်ကြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ကျွန်းက ဘုရင် 'အိုင်ဇက်' က ကျုပ်မိတ်ဆေး အရင်းကြီးပဲ။ သူ့အပေါ်မှာ စလေဒင်လည်း သြဇာမရှိဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျား အေးအေးချမ်းချမ်း အင်္ဂလန်ကို ပြန်နိုင်ခွင့်ရသည့်တိုင်အောင် သူ့နန်းတော်မှာ ဘေးကင်းရန်ကင်းနဲ့ ခင်ဗျား နေနိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်အကြံပေး ကျုပ်စီစဉ်ပေးသလို ညအချိန်မှာ သင်္ဘောက ခင်ဗျား ထွက်ပြေးဖို့ပဲ။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင့်အတွက် တန်ရာတန်ဖိုးက ဘယ်လောက်လဲရှင့် ကုန်သည်သူရဲကောင်းဆိုတော့ မေးရသေးတယ်”

“ကျုပ်အတွက် တန်ရာတန်ဖိုးက ခင်ဗျားပဲပေါ့။ ဆိုက်ပရပ်စ် ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်လေ။ အို ... မပြေးခင် ခင်ဗျား စဉ်းစားပါဦး။ ဒမတ်စကတ်မှာတော့ ဘေးအန္တရာယ်တွေဟာ ခင်ဗျားကို စောင့်နေလေရဲ့ ပြီးတော့ ကျုပ်နဲ့သာဆိုရင် ဘေးရန်ကင်းပြီး ခင်ဗျားကို အသက်ပေးချစ်မလင်ယောက်ျားကို တွေ့ရမှာပဲ။ ခင်ဗျားအတွက်နဲ့သာဆိုရင် ကျုပ် သင်္ဘောဆုံးချင်ဆုံးပစေ။ စလေဒင်နဲ့ ထားမိတဲ့ စကားလည်း ပျက်ချင်ပျက်ပေတော့”

မထိမမြင်ဟန်မျိုးဖြင့် -

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ယုံမယုံအစား ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ရိုးသားစွာ ဆရာဆင်တစ်ယောက်လက်ကိုပဲ အပ်လိုက်တော့မယ်။ သစ္စာစောင့်တော်တဲ့လူကို လင်ယောက်ျားတော်မယုံအတူတူ အသက်ကို အသေခံမမှတ်ပါ။ အဲဒါ ကျွန်မ နောက်ဆုံး ပြောလိုက်တာပဲ။ ချစ်တဲ့ ခင်ဗျားအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ကို ဘယ်တော့မျှ ကျွန်မကို မပြောတော့”

ရီစမန် ထွက်သွားသောအခါ၌ လိုဇယ်လည်း “အင်း ... မင်းအပြောတဲ့စကားတွေအတွက် ကုန်သည်သူရဲကောင်းကြီးကို တစ်နေ့နေ့တော့ လှလှကြီး အကြွေးဆပ်ရဦးမပေါ့ကွယ်” ဟု ရေရွတ်ကာ အကြိတ်လှည့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ရီစမန်သည် မိမိအခန်းမှနေ၍ ဟောဆန်အား ခေါ်ပြီးလျှင် အကြောင်းစုံ ပြောပြလျက်ရှိရာ ဟောဆန်သည် မီးဝင်းဝင်းတောက်မတောက်

ထိုလုံးများဖြင့် “သူ့ အပြင်ဘက်နားမှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေတယ်။ နှုတ်စကားပြောတာ နားထောင်ရအောင် လိုက်ခဲ့ပါလား။”

လိုဇယ်၏ ရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ ဟောဆန်က -

“ကပ္ပတိန်ကြီးခင်ဗျား ... ဟောဒီက မင်းသမီးလေးက ကျုပ်ကို ပြောပြနေတယ်။ ခင်ဗျားက ရာရာစစ စလေဒင်ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ တူမတော် ထိထိထားကလေးများ ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောနေတယ်ဆို”

ပမာမခန့်သော အမူအရာဖြင့် -

“ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ဆရာဆင်ကြီးရဲ့။ ခရစ်ယာန်သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ဟာ အရှေ့တိုင်းက ဘုရင်တစ်ပါးသွေးနဲ့ တူတန်တဲ့ ကြင်ဖက် ဖြစ်ထိုက်ဘူးလားဗျာ”

ဒေါသထွက်သော်လည်း အသံကို နှိမ်လျက် -

“ခင်ဗျားဟာ ဈေးသည် သူခိုး ... သွေးခွဲတဲ့လူ၊ ဒမတ်စကတ်မှာ ဟာမက်ကို တိုင်တည်၊ အင်္ဂလန်ကျတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တမန်တော် သူ့ကိုတိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုလာခဲ့သားနဲ့မျှား။ ကိုင်းလေ ... ငြင်းမနေပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတပည့် လူယုတ်မာ နိကိုးလပ်အကြောင်း ကျုပ်ကြားသလို ခင်ဗျား အကြောင်းကိုလဲ ကျုပ်ကြားပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျား ထိပ်ထားနဲ့တန်တဲ့ ကြင်ဖက်ဆိုတာ ... ဟင်း ... တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ဒီသင်္ဘောကို ချုပ်နေတဲ့ လူလည်း မဟုတ်ဘူး။ တိစွမပြီးခင် ခင်ဗျားနဲ့ ရန်မဖြစ်ဖို့ ကျုပ်သခင်ကလည်း ကျုပ်ကို မမှာလိုက်ဘူးများဆိုရင် ဒီနေရာမှာတွင် ခင်ဗျားခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ဒီလို စကားတွေပြောတဲ့ ခင်ဗျားလျှာကို ကျုပ် ချီထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ သိရဲ့လား။”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီး စကားအဆုံး၌ပင် ဟောဆန်သည် စိတ်ထွက် ထာသည်နှင့် ဓားကောက်ရိုးကြီးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်မိ၏။

လိုဇယ်သည် ကြိုးစား၍ ရဲရင့်ဟန်ဆောင်ကာ “ကျုပ်တို့ တာဝန် ဆွဲခေါင်းပေါ်ကကျသွားတဲ့ တစ်နေ့တော့ အခု ခင်ဗျားပြောမိတဲ့ စကား အတွက် အဖြေပေးရလိမ့်မယ်”

“အို ... စိန်လိုက်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုအတွက် စလေဒင်ကို ခင်ဗျား အဖြေပေးတဲ့ အချိန်ရောက်တော့ ကျုပ်ကလည်း သူ့ရှေ့တွင်ပဲ ခင်ဗျားကို အဖြေပေးရတာပေါ့”

“နေပါဦး ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာမှုနဲ့ သစ္စာဖောက်တယ်လို့ စွပ်စွဲရတာလဲ”

“ဟာ ... အရှင်းသားပဲဗျာ။ ထိပ်ထားကလေးကို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ ကျွမ်းကျွန်ထားလျက်နဲ့ သင်္ဘောက ထွက်ပြေးပြီး ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းက ဂရိလူမျိုးတွေကြားထဲမှာ သွားပြီးခိုနေဖို့ ထိပ်ထားလေးကို သွေးဆောင်တာလေ”

“နို့ပေမဲ့ ဒီဟာက အမှန်မှ မဟုတ်ပဲ ... လေဒီရီစမန်က ကျုပ်ကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တောင်းပန်တာဗျ။ ဒီအကြံ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ ဆာရာဆင်တွေ လက်ထဲက သူ့ကို လွတ်မြောက်အောင် အကြံပေးခဲ့လို့ရှိရင် ဆုချတဲ့အနေမျိုးနဲ့ ကျုပ်ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့တောင် ပြောသေးတယ်”

ရိုစမန်ဘက်ထို့ လှည့်၍ -

“ဘယ်နှယ့်လဲ ထိပ်ထားကလေး။ သူပြောနေတာ ကြားရဲ့ မဟုတ်လား”

စိတ်မပါဟန်ဖြင့် -

“မုသားပြောတဲ့ လူဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ အလွတ် ရုန်းတာပေါ့ရှင်၊ ဒီ လူလက်ညှိုးနဲ့တို့တာ အထိခံမယ့်အစား အသက်ကို အသေခံလိုက်မယ် နားလည်လား”

“ဒီလူ မုသားပြောတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံပါတယ်။ အလို - ဟေ့လူ နောက်တစ်နေ့ နေထွက်တာကို ကြည့်ချင်ရင် ဓားမြှောင်ကို ဆွဲမထုတ်ပါနဲ့ဦးလေ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီမှာကျုပ် တိုက်မနေနိုင်သေးပါဘူး။ နန်းတော်ရောက်တဲ့အခါမှာ ဘော်လဘတ်မင်းသမီးကလေးနဲ့ သူငှားထားတဲ့ ကျွန်ုပ်ငယ်လေးပဲြကြီး ဆာဟု(ချ)လိုဇယ်တို့ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို စစ်ဆေးပြီး အမိန့်ချမှာပေါ့”

အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် -

“နန်းတော်ရောက်တဲ့အခါသာ စုံစမ်းပါစေလေ။ ကိုင်း ... ခင်းသားကြီးဟောဆန် ကျုပ်ကို စကားပြောဖို့များ ကျန်သေးသလား၊ နေ့ရက်ရင်လည်း သင်္ဘောက အလုပ်တွေကို သွားကြည့်ဖို့ ရှိပါသေးတယ်”

“ကြည့်မှပေါ့လေ။ သင်္ဘောက ခင်ဗျားကိုယ်ပိုင်မှ မဟုတ်ပဲ၊ ဗုလတန်က ဝယ်ပြီးသားပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားလုပ်ဖို့ အလုပ် ဒါပဲရှိတာပေါ့။ ငါတော့ ဒီက ရှေ့လျှောက်ပြီး ထိပ်ထားကလေးကို နေ့ရောညပါ အစောင့်အကြပ်နဲ့ ထားရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေရှိတဲ့ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း ဘမ်းခြေရောက်ရင် နှစ်ဆပိုပြီး ထားရလိမ့်မယ် ... အဲဒါ ခင်ဗျား သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ”

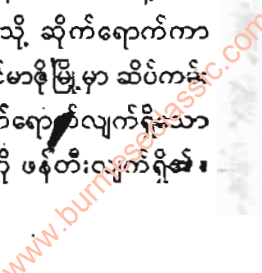
“ကျုပ် သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ့မယ်”

လိုဇယ် ထွက်သွားသောအခါ ရိုစမန်က “ကျွန်မတို့ ဆီးရီးယားတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရောက်ကြရင် ကံကောင်းတယ် မှတ်ရမှာပဲ”

“ကျုပ်လဲ ဒီလို မှတ်တာပဲ ... ပညာရှိအမျက် ပြင်မထွက်ရဘူးဆိုတဲ့စကားကို သတိမေ့ပြီး စိတ်ထဲရှိသမျှ ထုတ်ပြောလိုက်မိတယ်။ အကြောင်းမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အခြားလူတစ်ယောက်များ ရှိရင်တော့ သူ့ကို ချက်ချင်း သတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ နေပါစေလေ ... အလာရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေတော့”

ထိုအခါမှစ၍ ရိုစမန်သည် အခန်းထဲ၌ နေစဉ်လည်းကောင်း၊ အပြင် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ နေစဉ်လည်းကောင်း လက်နက်ကိုင်လူများသည် အမြဲစောင့်ကြပ်လျက်ရှိရာ လိုဇယ်သည်လည်း ရိုစမန်နှင့် ဟောဆန်တို့အား စကားမပြောဘဲ တပည့်ကျော် နီကိုးလပ်နှင့်သာ တပူးတွဲတွဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ဝင်လုဆဲနေရောင်၌ ရွှေရောင်တောက်ပနေသော တစ်နေ့သော ညနေခင်းတွင် သင်္ဘောသည် ဆိုက်ပရပ်ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ကာ သောက်ချမိလေ၏။ ကမ်းခြေတွင်တည်ရှိသော ‘လင်မာဇီမြို့’မှာ ဆိပ်ကမ်း မြို့ဖြစ်၍ မြို့တွင်းရှိ ဥယျာဉ်များအလယ်တွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ဗုဒ္ဓဝိလွန်ပင်များသည် သာယာသော ရွှေမျှော်ခင်းကို ဖန်တီးလျက်ရှိ၏။

ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ပင်လယ်ခရီးဖြင့် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ လာခဲ့ရသော ရိုစမန်သည် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ကမ်းခြေကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိသော်လည်း မိမိမဆင်းနိုင်ကြောင်းသိသဖြင့် သက်ပြင်းချမိ၏။

ရိုစမန်သည် လှပသောကမ်းခြေကို ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် ခေါင်းတွင်ပန်းများ ပန်လျက်ရှိသော ဆိုက်ပရပ်လှေသမားများ လှော်ခတ်သည့် လှေကလေးတစ်စင်းထဲမှ လိုဇယ်က “ကျုပ်မိတ်ဆွေ အိုင်ဇက်ဘုရင့်ဆီကို လိုက်လည်ဖို့ ခင်ဗျား စိတ်မပြောင်းသေးဘူးလား” ဟု ပြောလှော့ရှုရယ်မောကာ လိုက်ပါသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ရာသီဥတု သာယာသည့်ပြင် ဆီးရီးယားသို့ လေကြောင်းသင့်လျက် ရှိနေသော်လည်း သင်္ဘောမှာ ‘လင်မာနီ’ မြို့၌ ၁၀ ရက်တိုင်တိုင် ကြာရှိနေသဖြင့် ရိုစမန်က အကြောင်းကို မေးမြန်းသည်တွင်၊ ဟောဆန်က အိုင်ဇက်ဘုရင်သည် မိမိအား သူ၏ နန်းတော်ရှိရာ ‘နီကိုဂျား’ ကျွန်းကလေးသို့ ဖိတ်ကြားလျက်ရှိရာ အကယ်၍ မလိုက်ပါခဲ့လျှင် နေ့စဉ်လိုအပ်သော စားရေရိက္ခာများကို ထောက်ပံ့ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်းနှင့် ငြင်းဆိုလျက်ရှိကြောင်း။ ဤသို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမှာ သူ့အား ကျောကွင်းထောင်ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ စားရေရိက္ခာ မပြည့်စုံဘဲလည်း သင်္ဘောထွက်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ဖြေဆိုလေသည်။

ဤသို့နှင့် သူတို့သည် နွေရာသီနေ့မင်း၏ အပုဒ်ဇာကို တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အလူးအလှိမ် ခံစားကြပြီးနောက် လူရော စိတ်ပါ ညှိုးနွမ်းလျက်ရှိကြကုန်ရာ ဆိုက်ပရပ်ကမ်းခြေတွင် စွဲကပ်လေ့ရှိသော အများရောဂါနှင့် သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ပင် သေဆုံး၍သွားခဲ့၏။ ဤအတွင်း ပိုးထည်အရောင်အမျိုးမျိုး ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများသည် တစေ့တစောင်း လာရောက်ကြည့်ရှုတတ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဟောဆန်လည်း ရိုစမန်အတွက် အစောင့်များကို နှစ်ဆမျှ တိုးတက်ထားရ၏။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ လိုဇယ်သည် ဆိုက်ပရပ်ကမ်းတွင် ညဉ့်အိပ်ခဲ့ပြီးနောက် မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဥယျာန်နှင့်အတူ သင်္ဘောသို့ ရောက်လာ၏။ ထို လူကြီးသုံးယောက်မှာ စားရေရိက္ခာအတွက် စေ့စပ်မှု

လာကြောင်းဖြင့် ဟန်ဆောင်သော်လည်း အမှန်အားဖြင့်မူ မင်းသမီးချောလေး ရိုစမန်အား ကြည့်ရှုရန်လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူများက စားရေရိက္ခာထုတ်၍ မပေးမီ အိမ်သည်ရှိရာသို့ ဧည့်သည်များက လာရောက်ခြင်းမပြုက ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏ သင်္ဘောသားများအား ဤသင်္ဘောကို ဖမ်းဆီးစေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် နောက်ဆုံးပြောဆိုရာမှာ ဆာဆန်လည် ထိုလူသုံးယောက်အား တစ်ခါတည်း ဖမ်းဆီးလိုက်လေ၏။

ထို ၃ ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အိုင်ဇက်ဘုရင်၏ တူဖြစ်သဖြင့် ဤသို့ သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသောအခါမှ များပြားလှစွာသော အစာရိက္ခာများကို ပို့လာသဖြင့် မြေပိုင်ရှင်သုံးယောက်စလုံးကို ပြန်၍ လွှတ်လိုက်လေသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဟောဆန်သည် အပူတိန်လိုဇယ်နှင့် အတော်ပင် အတိုက်အခံဖြစ်ရပြီးလျှင် စားကိုပင် ထုတ်လုရမတတ် အခြေမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရသေး၏။ သို့နှင့် ၃ ရက်အတွင်းတွင် သူတို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ သင်္ဘောလွှင့်လျက် ရှိပြန်လေသည်။

သင်္ဘောပေါ်၌ ရိုစမန်မုန်းတီးလှသော နီကိုးလပ်ပါမလာ၍ ဆာဆန်ကခံစမ်းကြည့်ရာ ကျွန်းသို့ ရောက်သည့်နေ့ကပင် နီကိုးလပ်သည် ကျွန်းသို့ ကူးသွားပြီးနောက် ပြန်၍မလာကြောင်း၊ သေသည် ရှင်သည် ညဉ့်ညဉ့်အတွက် ပြန်မလာသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် မသိရကြောင်းနှင့် လိုဇယ်က ပြောပြသဖြင့် သိရ၏။

ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြီးနောက် ၈ ရက်လုံးလုံး ငြိမ်သက်သော ဝင်လယ်ပြင်တွင် သင်္ဘောလွှင့်လျက်ရှိကြရာ၊ နောက်တစ်နေ့၌ လေသည် အနည်းငယ်ထန်၍လာခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ လေသည်ပိုမို ပြင်းထန်လာသည်အတွင်း အနီးမဝေးတွင် ကမ်းခြေနှင့် တောင်တန်းများကို မြင်ရသည်နှင့် လိုဇယ်အား -

“ဟိုဟာတွေက ‘အင်တီအုပ်’ နားက တောင်တန်းတွေ မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်ကလာပြီ ဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒါတွေက ဟိုတောင်တန်းတွေရဲ့ တောင်ဘက် မိုင် ၅၀ လောက်ဝေးတဲ့ ‘ဂျော့ဘယ်လာ နားက တောင်တွေပဲ။ ဒီမှာ လေငြိမ်သည်အထိ ကျုပ်တို့ ခိုနိုင်ပါတယ်။”

ဒေါသဖြင့် -

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က ‘ဒါဘီဆပ်’ကို ဦးတည်ပြီး သွားနေတာပဲ။ ဘယ်က ‘ဂျော့ဘယ်လာ’ကို ရောက်ရမှာလဲ။”

“ဒါဖြင့်လည်း သင်္ဘောကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ပဲ့ကိုင်ပေးတော့ဗျား။ နောက်နှစ်နာရီအတွင်း ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်မကျန်သေးပြီး ပင်လယ် အောက် ရောက်ကုန်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောရဲတယ်။”

ထိုအချိန်၌ လှိုင်းလုံးများသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက် အောင်ပင် ရိုက်ခတ်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဟောဆန်လည်း အလျှော့ပေး လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်၌ မှောင်လာပြီဖြစ်ရကား သင်္ဘောဦးတွင် ထွန်းထား သော မီးအိမ်ကြီး၏ အရောင်ဖြင့်သာ ဖြူဖွေးသော လှိုင်းလုံးကြီးများကို မြင်ကြရကုန်၏။ သင်္ဘောသည် ကမ်းခြေသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လျက် ရှိစဉ် ရွက်များကိုတင်၍ မထားဝံ့ကြသဖြင့် အောက်သို့ချ၍ ထားကြရလေ သည်။ ဤသို့ သွားလျက်ရှိစဉ် သင်္ဘောပေါ်မှ လူများမှာ တစ်ညလုံး လူးလို့မိအော့အန်ကာ အသန်စွမ်းဆုံးသော သူများပင် မခံနိုင်ဘဲ ဘုရား သခင်ကိုသာ တမ်းတလျက် ရှိကြကုန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် အရှေ့အရပ်မှ တက်လာသော အရုဏ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် သင်္ဘောအပေါ်တွင် မိုးလှ မတတ်ရှိနေသည့် မတ်စောက်သော တောင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျားကို မြင်ကြရ လေသည်။ မြေပြင်၌ကား မှောင်ရိပ်ဖုံးလျက်ပင် ရှိသေး၏။

“အားတင်းကြမို့ ... ကျုပ်တို့တော့ အသက်ဆားက လွတ်ပါပြီ” ဟု ပြောရင်း ကပ္ပတိန်လိုဇယ်သည် ဒုတိယမုန်အိမ်တစ်လုံးကို ရွက်တိုင်ထိပ် ဖျားတွင် ထွန်းပြန်ရာ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ထွန်းညှိသည်ကိုကား မည်သူ မျှ မသိချေ။

ထိုအချိန်၌ကား ပင်လယ်သည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ မထင်ရှားသော အလင်းရောင်အောက်၌ သူတို့သည် ရှုနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ

အသံသောကမ်းခြေကို မြင်ကြရ၏။ ထိုနောက် လိုဇယ်လည်း သင်္ဘော ကို ကျောက်ချရန် အမိန့်ပေးပြီးလျှင် သင်္ဘောသားများကိုလည်း အနားယူ ခြင်းပြောသည်နှင့် သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူများမှာ စိတ်ချလက်ချအိပ်ရန် အသီးသီး အလျောင်းလျက် ရှိကြကုန်၏။

ရိုစမန်သည် အိပ်၍မပျော်နိုင်သေးသည်နှင့် ဝတ်လုံကြီးကို မြဲကာ အနီးတံခါးဝသို့ သွားပြီးလျှင် လှပသောတောင်တန်းများနှင့်တကွ နှင်းဆီ လှေရောင်ထနေသော လင်းရောင်ခြည်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ နေရာကား အိုင်လုချေ၏။ သူတို့ရောက်နေသောနေရာသည် သစ်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေ သောကမ်းခြေနှင့် ကိုက် ၅၀ ဖြူပင် မဝေးသော်လည်း မြို့ရွာလှနေအိမ်ခြေဟု မြင်ရချေ။ ဤသို့ရှိစဉ် ရေပြင်ကို ပိတ်၍နေသော မြူများကြားမှ သင်္ဘောခတ်လာသော လှေသံများကိုကြားရပြီးလျှင် သင်္ဘောအနီးသို့ တိတ် တိတ် ချဉ်းကပ်လာသော လှေ ၃ စင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့အား ကျန်ပတ်ပေါ်မှ စောင့်၍နေသော လိုဇယ်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ သူ့ဆုံးမလှေမှာ ထိုအချိန်၌ အတော်ပင် နီးကပ်လာပြီဖြစ်ရကား လှေဦးမှ တစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် အသံကိုနိမ့်ကာ လိုဇယ် လှမ်း၍ပြောလျက် ရှိ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် သူ၏ ခေါင်းမြီးခြုံအဝတ်သည် ကျွတ်ကျသွားရာ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အနံ့သည် အံအားသင့်ကာ ကြက်သေသေလျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူကား အခြားသူမဟုတ်။ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော နီကိုးလပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သတိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရိုစမန်သည် အသံကုန် အိမ်အော်လိုက်လေ၏။

“သစ္စာဖောက်ကုန်ပြီ ... မင်းသားကြီး ဟောဆန် ... သစ္စာဖောက်

ထိုခဏ၌ ရိုင်းစိုင်းကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော လူများ သင်္ဘောအနိမ့်ပိုင်းဘက်မှ သင်္ဘောပေါ်သို့ ခုန်တက်လျက် ရှိကြပြီး သူများသည်လည်း တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထပ်မံဆိုက်ကျက်လျက် ရှိလေ၏။ ရန်သူ လက်ချက်ဦးခြင်း ခံလိုက်သောသူတစ်ယောက်မှ အသံ သာရာဆင်အားလုံးတို့သည် မိမိတို့အိပ်နေသော ခုံတန်းလျားများ

မှ လူးလဲထကြပြီးလျှင် ရိုစမန်ရှိရာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှား သွားကြလေသည်။ ဟောဆန်သည်လည်း သံကိုယ်ကျပ်အကျီနှင့် ကျောက်စီခေါင်းပေါင်းကြီးကို ဆင်မြန်းပြီးလျှင် ဓားကောက်ကြီးကို စွဲကိုင်ကာ ရိုစမန်အိမ်သို့ရောက်လာရာ ငှားရမ်းလာသော သင်္ဘောသားများမှာ အသက်ဆေးချမ်းသာရစေရန် ဒူးထောက်တောင်းပန်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုခဏတွင် ဝတ်လုံအဖြူကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ ဓားလွှတ်ကို ကိုင်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးလျှင် အာရပ်ဘာသာဖြင့် -

ချုပ်ထားသော လိုဇယ်ကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် -

“ခင်ဗျားတို့ လူအားချင်းလည်း မမျှပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ကပ္ပတိန်ကိုလည်း ဖမ်းထားပြီးပြီ။ ဒီတော့ လက်နက်သာ ချလိုက်ကြတယ်။ မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် -

“ဘယ်သူ့ နာမည်နဲ့ ကျုပ်တို့ လက်နက်ချခိုင်းရတာလဲ”

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စီနန်နာမည် ... အေဂျေဘယ်နဲ့ နာမည်နဲ့ အချခိုင်းတာပါ စလေဒင်ရဲ့ ကျွန်ယုံကြီးရဲ့”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောက်မက်စွာ ကောင်းသော အဆက်ဆင်များ၏ ဘုရင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရတော့မည် နားလည်ကြသော ရဲရင့်သည် ဆာရာဆင်များပင် ညည်းတွားလျက် ရှိကြကုန်၏။

“ဒါဖြင့် စုလတန်နဲ့ စီနန်စစ်ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဟာ ... စစ်ကတော့ အမြဲတမ်းဖြစ်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ ဝလေဒင် မြတ်နိုးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဒီမှာပါလာတယ် မဟုတ်လား”

ရိုစမန်အား လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြလျက် -

“သူ့ကို ဓားစာခံအဖြစ်နဲ့ ကျုပ်တို့သခင်က အလိုရှိနေတယ် အချိန်ဆွဲလျက် -

“ဒါကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့် သိသိ ခင်ဗျား အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လာပါလေ လက်နက်သာ ချပါ။ ခင်ဗျား အသက် ချမ်းသာပေးကောင်းပေးပါလိမ့်မယ်”

“ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ မပေးသည်ဖြစ်စေ၊ လက်နက်တော့ မချဘူး။ လိုက်။ ယောက်ျားပီပီ ဓားကိုယ်စီကိုင်ပြီး တိုက်ကြမို့ပဲ ရှိတယ်။ သိသော် တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့။ ဒီကိစ္စအတွက် စလေဒင် ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး လက်စားချေမှာ မှုချပဲ”

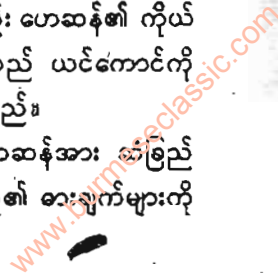
“ဒါတော့ သူ့သေချင်ရင် လုပ်ပေစေပေါ့။ ကိုင်း ... ဟေ့လူများ၊ ချမ်းသာတွေနဲ့ ဟောဒီက ကျွန်ယုံကြီးကိုချန်ပြီး အားလုံးခုတ်ချဟေ့”

ရိုစမန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးညွှတ်လျက် -

“ကဲ ... သခင်မကလေး သွေးထွက်သံယိုမှုတွေ မမြင်ရအောင် နန်းထဲသာ ကြွပြီး စံနေတော်မူပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ ထိပ်ထားကို ခြားပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကယ်ဆယ်တာကိုတော့ တဆိတ် မှတ်ထားစေပါ။ ကိုင်း စလေဒင်ရဲ့ စစ်သားတွေပီပီတိုက်ပြီး သေပွဲဝင်လိုက်ကြမိဇေးဟေ့”

ဆာရာဆင်များသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အကြောက်သံကြီးများဖြင့် အဖြေကိုပေးကာ စတင်တိုက်ခိုက်ကြလေရာ သွတ်များ၊ ဓားမြှောင်များဖြင့် ဝင်လာကြသော အဆက်ဆင်များသည် ဆာရာဆင်များ၏ အောက်တွင် အတုံးအရုံးလဲကျလျက် သင်္ဘောခါးလယ် အလောင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေ၏။ သို့သော် လူအပြည့်နှင့် နားကား ကမ်းမှတစ်စင်းပြီးတစ်စင်း လာလျက်ရှိသည့်ပြင် ဆာရာဆင်များမှ လူလည်းနည်း။ လေမုန်တိုင်းဒဏ်၊ အဖျားဒဏ်တို့ကြောင့် အားလည်း ချို့ယွင်းလျက်ရှိရကား၊ အင်အားမမျှသော အဆက်ဆင်တို့ အောက်တွင် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးကြရကုန်၏။ အဆက်ဆင်များနှင့် မင်းသားကြီး ဟောဆန်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သူလည်းတိုက်ခိုက်ရင်း အားလွန်ကာ လူကောင်များကြားတွင် ခြေမာ၍ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ရန်သူများလည်း ဟောဆန်၏ ကိုယ်အပေါ်တွင် အဝတ်ဖြင့်ဖုံးအုပ်ကာ ပုရွက်ဆိတ်များသည် ယင်ကောင်ကို အသံထွားသကဲ့သို့ ဝိုင်းအုံချီမ၍ သွားကြလေသည်။

ရိုစမန်မှာ ... အဆက်ဆင်များသည် ဟောဆန်အား ခံခြည်ခံရင်းမျှ ထိခိုက်နာကျင်အောင် မပြုလုပ်ဘဲ သူ၏ ဓားချက်များကို

၁၅၈ ဂ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရှောင်၍ လက်ရ ဖမ်းဆီးရန်သာ အားထုတ်လျက်ရှိကြောင်း မြင်ရသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ရန်သူများ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်စေကာမူ ရန်မရှိကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ ထို့နောက် အကြီးအကဲလုပ်သူသည် သူ၏ တပည့်များဘက်သို့ လှည့်၍ အေးဆေးသောအသံဖြင့် -

“ကိုင်း ... ကိစ္စတော့ ပြီးပြီ၊ အေဂျေဘယ်ရဲ့ အမိန့်တော်တော်လှန်ခံတဲ့ ဒီခွေးကောင်တွေ ပင်လယ်ထဲကို ပစ်ချကြဟေ့”

အဆက်ဆက်များသည် ဆာရာဆင်အလောင်းများကို ရေထဲပစ်ချကြပြီးလျှင် ဒဏ်ရာရသော သူများကို ကမ်းသို့ ယူသွားကြလေသည်။ ကိစ္စပြီးသွားသောအခါ ထိုသူသည် ရိုစမန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကိုင်း ... ထိပ်ထားကလေး၊ ကျုပ်တို့ ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ရှိနေပြီ”

ရိုစမန်က ရေထဲသို့ ပစ်ချနေသည့် အလောင်းများ ဘက်သို့ လှည့်၍ - “ကြည့်စမ်း ... ကျွန်ုပ်ကို ခိုးယူလာတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့အကုသိုလ်ကံနဲ့ သူတို့ အကျိုးပေးလိုက်ကြတာ။ အင်း ... အလောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သင်တို့လည်း တစ်နေ့နေ့တော့ အခုလို တူသောအကျိုးပေးခံရမိမိပဲ”

သို့သော် ခေါင်းဆောင်လူကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မြေကြမ်းမပြုဘဲ ငိုကြွေးလျက်ရှိသော အထိန်းတော် မေရီနှင့် ကြီးများကို တုပ်နှောင်ထား ခြင်းခံရသော မင်းသားကြီး ဟေဆန်အား နောက်လိုက်စေပြီးလျှင် ရိုစမန်အား လှေရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ကမ်းရောက်သောအခါ မေရီအား ရိုစမန်နှင့် ခွဲ၍ထားခဲ့ရာ ထိုအချိန်မှစ၍ ရိုစမန်သည် မေရီ၏ အကြောင်းကို မကြားရတော့ချေ။

* * *

အေဂျေဘယ်၏ ဖြုတ်ကြီး

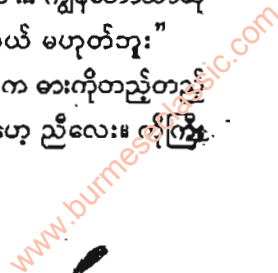
ခွင် ။ ။ “လက်သည်းနဲ့ ခြစ်မိရုံကလေး ခြစ်မိတာပါ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီဒဏ်ရာကလေးကို ခင်ဗျား ဆံပင်နဲ့ ပွတ်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်မှာ ဆိပ်အား နာစရာကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဝှပ်၊ ရေတစ်ပေါက်လောက် ပေးစမ်းလွယ်”

ဂေါ်ဒွင်က ဝှပ်ကို ခိုင်းသော်လည်း မဖွန်ဒါးသည် ရေကို ဝိုင်နှင့် ရော၍ ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဂေါ်ဒွင်အား ပေးလေသည်။

“ဘယ်နယ်နေသေးသလဲ ကိုကြီး”
“ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ် ... ကိုကြီး နည်းနည်း သွေးလန့်သွားတာပါ”

ရယ်မောရင်း ခြင်္သေ့ကြီး ရင်ဘတ်စူးဝင်နေသော ဓားကိုပြလျက် - “ထိုးအားကဖြင့် တကယ်ကောင်းပါပေရဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော်သာဆို ခင် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ဒီလောက် ဝင်အောင် ထိုးနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“ခြင်္သေ့ကြီးက ဝင်တိုးတာပါကွယ်။ ကိုကြီးက ဓားကိုတည့်တည့် ထိုးနိုင်ထားရုံထားတာပါ။ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်စမ်းဟေ့ ညီလေး။ ထိုကြောင့်တော့ ခုထက်ထိ အားနည်းနေသေးတယ်”

ဓားကို ခြေဖြင့်ကန်၍ ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် - “

ကျွန်တော်ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ ကိုကြီးရယ် ... ကိုကြီးအပေါ်ကို ဒီအကောင်ကြီးရောက်နေတာ မြင်တော့ ကျွန်တော်စားနဲ့ တအားပြေးခုတ်လိုက်တာ အိပ်မှုနံရံမှားနဲ့မို့လို့ပေါ့။ နီးများနေရင် ဒီလောက် သတ္တိကောင်းပါ့မလား၊ မဆိုနိုင်ဘူး ... ကြည့်စမ်းပါလား။”

ဤသို့ပြောရင်း ဝှပ်သည် ခြင်္သေ့ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ခြေဖြင့်ကန်ပြလေရာ ခြင်္သေ့ဦးခေါင်းမှာ ပခုံးနှင့်ဆက်၍ အရေပြားတဲတဲကလေးမျှသာ ကျန်နေသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။

“ဒီထက်ပိုပြီး ပြင်းပြင်းမခုတ်လိုက်တာ မင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်ဟေ့။ နို့မဟုတ်ရင် ခြင်္သေ့ကြောင့် မသေဘဲနဲ့ ငါ့ကိုယ် နှစ်ပိုင်းပြုတ်နေပြီ။ ဘယ်နှယ်လဲ လေဒီမဇွန်ဒါးကော ထိခိုက်များသွားသေးသလား။ ခြင်္သေ့ပါးစပ်ထဲမှာ ခင်ဗျားကိုယ်ကို တွဲလဲမြင်လိုက်ရပါတယ်။”

“မထိမိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက ရှင်တို့လိုပဲ သံကိုယ်ကျပ်ဝတ်ထားလေတော့ အပေါ်ဝတ်လုံက ဆွဲပြီးသာ ချီသွားတာပါ။ ကိုင်း ... လာကြပါ။ ခြင်္သေ့ရေကို ဆုတ်ပြီး ကျွန်မတို့ ဂျော့ဘယ်ဆီကို လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ ယူသွားရအောင်။”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ။ ပြီးတော့လဲ အစွယ်တွေကိုတော့ လည်ဆွဲလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပေးရဦးမယ်။”

ဝှပ်က ခြင်္သေ့ရေကို ဆုတ်ယူသောအခါ မဇွန်ဒါးက ကူညီလျှစ်ရုံလေသည်။ ကိစ္စပြီးသောအခါ ဝှပ်လည်း ဝှက်လေးရှိရာသို့ သွား၍ အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ရာ၊ ချက်ချင်းပင် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ပေါက်ထွက်လာပြီးနောက် -

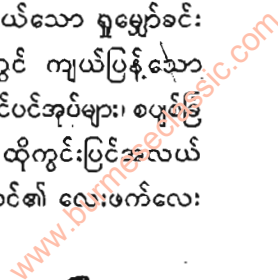
“အစ်ကိုကြီး ... ဟိုအထဲမှာ ဒီအကောင်မျိုးတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ သူတို့ မျက်လုံးတွေ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတယ်။ ကိုင်း - ကျွန်တော့်ကို မီးတောက်နေတဲ့ ထင်းစတစ်ချောင်းပေး ... ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်းသာ ခြင်္သေ့ကို တိုက်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်ဦးမယ်။”

ဒါး ။ ။ “နေပါစေ ... လူမိုက်ရယ်၊ ဒါတွေက ခြင်္သေ့မရဲ့ သားကလေးတွေပါ။ ကိုင်း ... ကျွန်မတို့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့ မတော်ဘူး ဟင်တယ်။ သွားကြမှပဲ။”

သို့ဖြစ်၍ သူတို့လည်း ငါးမိုင်ခန့်ဝေးသော တောင်ကြားတစ်ခုသို့ ဆက်လက်သွားကြလေသည်။ ထိုနေရာမှာ ခြင်္သေ့များ၏ ဘေးရန်ကို နှိမ်ရိမ်ရသဖြင့် နေ့ရောညဉ့်ပါ စိတ်ချက်လက်ချနားနေကြပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းသို့ ရောက်သောအခါ တောအုပ်ကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ဆောက်၍ နှိမ်ရှိုင်းသော တောင်ကြားလမ်းကလေးတစ်ခုသို့ ရှေးရှုသွားကြရသည်ဖြစ်ရာ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ကား အလွန်မြင့်မားသော ဆောင်တစ်လုံးစီ ရှိလေသည်။ ထိုနေရာမှာ အေဂျော့ဘယ် ပိုင်နယ်၏ ဘဲခါးဝ တောင်ကြားလမ်းဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့ခရီးမျှ မြင်းနှင့်ဆက်၍ သွားခဲ့လျှင် မြို့တော်သို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုညအဖို့မှာ ဆောင်ကြား၌ပင် စခန်းချကြရမည့်အကြောင်း မဇွန်ဒါးထံမှ သိရှိရလေသည်။

သူတို့သည် ဆက်လက်၍ မြင်းများကို နှင်ကြလေရာ နေဝင်ချိန်၌ ဆောင်ကမ်းပါးယံစောင်းတွင် မြင့်မားသော နံရံကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ရဲတိုက်မှ လူများသည် မဇွန်ဒါးအား ခရီးဦးကြိုပြု၍ ညီနောင်တို့အားလည်း အထူးသဖြင့် ခြင်္သေ့နှင့် တိုက်ခိုက်ကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ အထူးတဆန်းကြည့်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်တို့လူစုအား ရဲတိုက်ကြီးနောက်ရှိ ဆည်းအိမ်တစ်ခုသို့ခေါ်သွားရာ ထိုညအဖို့ ထိုနေရာ၌ပင် အိပ်စက်ကြရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆက်လက်ခရီးထွက်ကြရာတွင် တောင်အိပ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ရူမျှော်ခင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။ အောက်ခြေတွင် ကျယ်ပြန့်သော မြစ်ပြင်ကြီးတစ်ခုရှိ၍ ရွာများ၊ ပြောင်းခင်းများ၊ သံလွင်ပင်အုပ်များ၊ စပျစ်ခြံများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ ၁၅ မိုင်ခန့်ဝေးသော ထိုကွင်းပြင်အလယ်အတိုတွင် တောင်ကြီးတစ်လုံး တည်ရှိလျက် ထိုတောင်၏ လေးဖက်လေး

တန်တွင် တံတိုင်းများ ကာရံထားဟန် ရှိလေသည်။ ထိုတံတိုင်းများ၏ အလယ်တွင်ကား အမိုးပြားပြားနှင့် အိမ်ဖြူကလေးများသည် တောင်စောင်း၊ တောင်ခါးပန်းများတွင် အစီအရိတည်ရှိရကား ၎င်းမှာ မြို့တော် ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ ထိုတောင်ထိပ်ရှိ ညီညာပြန့်ပြူးသောမြေပြင်၌မူ သစ်ပင် များထူထပ်သော အိမ်ကလေးများဖြင့် ဝိုင်းရံကာ မျှော်စင်တို့ဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိသော ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

မဇ္ဇန်ဒါးသည် ရဲတိုက်ကြီးရှိရာသို့ ညွှန်ပြလျက် -

“တောင်ပေါ်သခင် အေဂျေဘယ်ရဲ့ နန်းတော်ကြီးကိုတော့ မြင်ကြ ရပေပြီ။ ဒါနဲ့ စဉ်းစားစမ်းပါဦး ညီနောင်တို့ရဲ့။ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆန်ဆိုရင် ဒီအထဲကိုဝင်ပြီးနောက် အသက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့မြဲပြီး ပြန်ထွက်လာရတာ အင်မတန်နည်းတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားကြဦးမယ် ကြသ လား။”

ပြိုင်တူ -

“ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်သွားမှာပဲ”

“နေပါဦး ... သွားလို့ ဘယ်လိုများ အကျိုးရှိမှာလဲရှင်၊ စလေဒင် ခေါ်သွားတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို ရှင်တို့ ရှာနေတယ် ဟုတ်စ။ ဟိုရှေးတုန်းက ‘ဂျေဘယ်’က ရှင်တို့ သွေးထဲက လူတစ်ယောက်ကို ကျမ်းသစ္စာဆိုပြီး မိတ်ဖွဲ့ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ ဂျေဘယ်က သေပြီရှင်။ အခု နောက်ထပ် အုပ်စိုးနေတဲ့လူက သစ္စာဆိုထားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ရှင်တို့ကို ကူညီပဲ ကူညီမလား၊ ကျွန်ခံပဲ ခိုင်းမလား၊ သတ်ပဲ ပစ်မလားဆို တာ ရှင်တို့ ပြောနိုင်သလား။ ဒီနယ်မှာနေကြတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘေးရန်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဒီနယ်မှာ ကျွန်မ ဩဇာရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စီနန်ဘုရင်အပေါ်မှာ တော့ ကျွန်မမှာ သူ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဩဇာမရှိပေဘူး။”

“သူက စလေဒင်ရဲ့ ရန်သူပဲ။ စလေဒင်ကို မုန်းတဲ့ စိတ်နဲ့ ကျုပ်တို့ ကို ကူညီချင် ကူညီမှာပေါ့။”

“စလေဒင်ရဲ့ ရန်သူတော့ မုန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကူညီချင်မှ ကူညီမှာပဲ။ ပြီးတော့လဲ သူ လက်ကမ်းတဲ့ အကူအညီကိုများ ရှင်တို့

ခလိုချင်ကြစမ်းပါနဲ့ရှင်။ ကိုင်းလေ ... စဉ်းစားကြပါဦး ... နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ်နဲ့ ရှင်တို့စဉ်းစားဖို့ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။”

ဒွင်သည် ရဲရင့်တည်ကြည်စွာ -

“ကျုပ်တို့ စဉ်းစားပြီးပါပြီ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေမင်းရဲ့ အမိန့်ကို တျှုပ်တို့ နာခံကြမှာပဲ”

ဦးခေါင်းညွတ်လျက် -

“ဒါဖြင့်လဲ ရှိစေပေါ့။ ရှင်တို့ လွယ်လွယ်ကူကူ စိတ်မပြောင်းတာ တိုတော့ ကျွန်မ ချီးကျူးပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ကျွန်မ အကြံတခု ပေးပါရစေ။ ရှင်တို့ ဒီတိုင်းပြည်မှာနေသမျှ ကာလပတ်လုံး အာရပ်ဘာသာစကားကို မပြောဘဲ နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေပါ။ ပြီးတော့လဲ စီနန်ဘုရင်ဟာ သူ့ဧည့်သည်တော်တွေကို ထူးဆန်းတဲ့ ဝိုင်အရက်တွေ တည့်ခင်းပြီး ဧည့်ခံ တတ်လေတော့ ဒီအရက်တွေကို မသောက်ဘဲ ရေကိုသာ သောက်ကြပါ။ တကယ်လို့ ရှင်တို့ သောက်မိရင်တော့ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အမူအရာတွေ ရှင်တို့ ကျူးလွန်မိကြမှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အသက်ဘေး အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်တဲ့ ကျမ်းသစ္စာတွေ ကျိန်ဆို မိကြလိမ့်မယ်။”

ဝပ်သည် ခရစ်စမတ်ထမင်းစားပွဲကို ပြန်လည်သတိရလျက် -

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ... ကျုပ်တို့ ရေကိုပဲ သောက်ပါ့မယ်။”

“ပြီးတော့ ဆာဂေါ်ဒွင်ကို တစ်ခုသတိပေးရဦးမယ်။ ရှင်လည်ပင်း က လက်စွပ်မှာရှိတဲ့ စာတွေဟာ ‘ဒေး’လို့ခေါ်တဲ့ အမတ်တွေကလွဲရင် ဘယ်သူမျှ မဖတ်တတ်ကြဘူး။ ကျွန်မကို ပြမိတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ နောက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြပါနဲ့။ လက်စွပ်အကြောင်း စကား စပ်လို့တောင် မပြောပါလေနဲ့။”

“ဘာကြောင့်လဲ ... ဒီဟာက အေ-ဂျေဘယ်ဆီကို သွားဖို့ ကျုပ် တို့ ဦးကြီးက ပေးလိုက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိဖြင့် ကြည့်ရှုပြီးနောက် -

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒီလက်စွပ်ဟာ တစ်ခါတုန်းက အင်မတန် တန်ခိုးကြီးတဲ့ နန်းတွင်းတံဆိပ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေတော့ ရှင်တို့ အသက်တွေ ထို ဒါက ကယ်နိုင်မယ့်နေ့တစ်နေ့ ပေါ်ကောင်းပေါ်လာလိမ့်မယ်။ နတ်ရွာစံ

သွားတဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ ဒီလက်စွပ် အစောင့်ပျောက်သွားတယ်ထင်ပြီး ဆင်တူ တစ်ကောင် ထပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ယုံမှားစရာ မရှိပါဘူး။ လက်စွပ်နှစ်ကွင်း ဟာ တူလွန်းလို့ တစ်ကွင်းနဲ့တစ်ကွင်း ခွဲခြားပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တန်ခိုးကြီးပုံက ဒီလက်စွပ်ထဲမှာရှိတဲ့ လူဆိုရင် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြိုင်တူ နှစ်ကွင်းရှိနေမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်တို့ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့။ နားလည်ကြပြီလား။”

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့သည် ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ မဇ္ဇနိဒါးက ဆက်၍ -

“ကျွန်မဟာ ရှင်တို့အတွက်နဲ့ ရာဇဝတ်သင့်မယ့် စကားတွေ တောင် ပြောမိနေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ပြောတာကို ယုံကြည်ပါ။ သို့သော် ခုနေအခါမှာတော့ ကျွန်တစ်ယောက်ပီပီ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရဦးမှာပဲ။”

ဂေါ်ဒွင်က မဇ္ဇနိဒါးအား စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် -

“ဘယ်သူ့ ကျွန်လဲ”

ပြုံးယောင်ယောင်ရှိသော်လည်း ဝမ်းနည်းသံဖြင့် -

“တောင်ပိုင်းဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ ကျွန်ပေါ့”

မဇ္ဇနိဒါးထွက်သွား၍ မကြားနိုင်လောက်သော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဂေါ်ဒွင်က ဝှပ်အား -

“ဘယ်နှယ်လဲ ညီလေး ... သူပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ တို့ကို ငဲ့ညှာပြီး သတိပေးနေတာဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး ကိုကြီး ... သိအောင်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ သူပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို မျက်စိလည်အောင် လုပ်တာ လား မပြောတတ်ဘူး။ ကံစီမံတဲ့အတိုင်းပေါ့ ကိုကြီးရယ်”

“အေးကွယ် ... ဒါပေါ့”

လွင်ပြင်များကို ဖြတ်သန်းသွားရပြီးနောက် ညနေစောင်းလောက် ချိန်တွင် ဂေါ်ဒွင်တို့လူစုသည် အပြင်မြို့ရိုးအနီးသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ကြီးမားသော မြို့တံခါးရှေ့၌ ရပ်နေကြစဉ် ခုံညားထယ်ဝါသော မြင်းစီးသမား တစ်စုသည် အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ထိုသူတို့အနက် ခေါင်းဆောင်

လုပ်သူသည် မဇ္ဇနိဒါးနှင့် စကားအနည်းငယ် ပြောပြီးနောက် ထူးတို့ ဖြတ်၍ ဆောက်လုပ်ထားသော ပေါင်းကူးတံတားတစ်လျှောက်မှ မြို့တံခါးကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဓာတ်စောက်ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းတစ်လျှောက်မှတက်၍ သွားရလေရာ လူအများသည် လမ်းဆေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ နေအိမ်ခေါင်မိုးများ ပြတင်းဆိတ်များပေါ်မှ သူတို့ ဖြတ်သွားသည်ကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြလေသည်။ ထိုလမ်းဆုံးသောအခါ သူတို့သည် အခြားတံခါးဝတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် ဝတ်လုံအရှည်ကြီးများနှင့် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ရပ်၍ နေသော တံခါးစောင့်များကို တွေ့ရ၏။ ဤသို့နှင့် တံခါး ၃ တန် ကျော်လွန်ပြီးသည့်နောက် သူတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာ၏ ထူးဆန်းစွာ တည်နေပုံ ထို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

သူတို့ ရပ်နေသော အပြင်မြို့နှင့် ရဲတိုက်ကြီးရှိရာအတွင်း မြို့စပ်ကြားတွင် အတော်အတန် ကျယ်ပြန့်၍ ပေ ၁၀၀ ခန့်နက်သော ချောက်ကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုချောက်ကို ဖြတ်လျက် အကျယ် ၃ ပေ၊ အလျား ကိုက် ၂၀၀ ခန့် ရှည်လျား၍ လက်ရန်းလုံးလုံး မပါသော တံတားတစ်ခုကို ဆျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။

ဒါး ။ “ဘာမျှ မကြောက်ကြနဲ့ ... ဒီအပေါ်စီးသာ သွားကြ၊ အမြင့်မှာ သွားနိုင်ဖို့ ရှင်တို့ မြင်းတွေဟာ ကျင့်ထားပြီးသားပဲ ... ကျွန်မက နောက်က လားတွေနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဂေါ်ဒွင်လည်း အနည်းငယ်မျှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့် လက္ခဏာမပြဘဲ မီးလျှံ၏ လည်ပင်းကို ပုတ်လျက် ကျောက်တံတားကို လျှောက်အရာ ၎င်းနောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်ရမည်ကိုသိသော မီးခိုးသည် ရဲရင့်စွာ ဆိုက်ပါသွားသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ ဟိလိုက်သေး၏။ မြေမာမာနင်းရသည့် မည်မျှလောက်မြင့်စေကာမူ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိသော လားများသည် သည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်ပါသွားကြလေသည်။ မဇ္ဇနိဒါး၏ မြင်းသာလျှင် ကြောက်ဆုတ်ဆုတ် လှုပ်နေသဖြင့် မဇ္ဇနိဒါးက သံဖောင့်ဖြင့် ခြစ်ရာမှာ နှိပ်သွင်းလိုက်သော အခါမှ ဖြောင့်မတ်စွာ လိုက်သွားလေသည်။

အခြားဘက်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် 'သူရဲရို' များရှိသော တံခါးပေါက်အောက်မှ ဖြတ်ပြီးလျှင် လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် ဆက်လက်၍ သွားရပြန်၏။ လမ်းဆုံးသောအခါ အလယ် တွင် ရဲတိုက်ကြီးရှိသော ဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေ သည်။ ထိုခဏ၌ အဝတ်ဖြူကြီးတစ်ခုကို ဝတ်ဆင်ထားသော အရာရှိ တစ်ယောက်သည် အရိုအသေပေးကာ ခရီးဦးကြိုပြုပြီးလျှင် သူနှင့်အတူပါ လာသော အစေခံများကလည်း သူတို့အား မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းရန် ကူညီ၍ မြင်းများကို ဇောင်းများရှိရာသို့ ဆွဲသွားကြလေ၏။ ထို့နောက် အကြီးအကဲ ဖြစ်သူအရာရှိသည် သူတို့အား တံခါးအထပ်ထပ်နှင့် စကြံများကို ဖြတ်ပြီး လျှင် ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်သည်ဆောင် ခန်းမကြီးတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားလေ ရာ၊ အသင့်ရောက်ရှိနေသော သူတို့၏ ဝန်စည်စလယ်များကို တွေ့ရလေ သည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ မဇ္ဇန်ဒါးလည်း နောက်တစ်နေ့မှ တွေ့ဆုံမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ညီနောင်တို့အား ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုအရာရှိနှင့် အတူ လိုက်သွားလေ၏။

နေဝင်စပြုလာပြီဖြစ်သဖြင့် ညီနောင်တို့လည်း နံရံကပ်မီးခွက်များ ထွန်း ညှိထားသော အခန်းကျယ်ကြီးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြစဉ် ခေါင်းမြီး ခြံ၍ထားသော မိန်းမပျိုတစ်စုံသည် အချို့က စားသောက်ဖွယ်များ ထည့်ထားသော လင်ပန်းများကိုလည်းကောင်း၊ အချို့က အမွှေးရည်များ ထည့်ထားသော ဇလုံများကိုလည်းကောင်း ကိုင်ဆောင်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ ထို့နောက် စားသောက်ဖွယ်ဘောဇဉ်များ ပါသော လင်ပန်းများကို ကြမ်းပေါ်၌ချထား၍၊ ညီနောင်တို့၏ လက်များကို အမွှေးရည်ဖြင့် ဆေးပေးကြ၏။ ထို့ပြင် အစားအစာများ စားသောက်နေစဉ် လည်း သာယာနာပျော်ဖွယ် သီချင်းများကို သီဆိုကာ စောင်းကောက်များ ဖြင့် ဖျော်ဖြေကြကုန်၏။

စားသောက်ပြီးနောက် မိန်းမများက ပန်းကန်ခွက်ယောက်များထိ သိမ်းဆည်းသွားသောအခါ အသားမည်းသော ယောက်ျားအစေခံများ ပေါ်လာ၍ ညီနောင်တို့အား ရေချိုးခန်း ခေါ်သွားပြီးလျှင် ပထမရေနေ့ဖြင့်

ညီနောင်တို့လည်းကောင်း၊ ဒုတိယရေအေးဖြင့်လည်းကောင်း လောင်းချိုးပေးကြ၏။ နောက် မွှေးကြိုင်သော ဆီများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကု၍ ပေးပြီးသော် အသင့်ခင်းထားသော အိပ်ရာများဆီသို့ ခေါ်သွားပြန်လေသည်။

အိပ်ရာပေါ်သို့ မောပန်းစွာနှင့် လှဲချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညီနောင်အေးမြသော တူရိယာသံများ ပေါ်လာပြန်ရာ၊ ညီနောင်တို့လည်း ကြာမီ အိပ်မောကျ၍သွားလေသတည်း။

သူတို့ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ အလင်းရောင်သည် ဇာခန်းဆီး ပြတင်းပေါက်များအတွင်းသို့ ကျော်လွှားဝင်ရောက်လျက် ရှိနေလေပြီ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုကြီး ညက ... ကောင်းကောင်းအိပ်ရရဲ့လား”
“အိပ်ရသားပဲ ... တစ်ညလုံး လူတွေ ငါ့ကိုလာလာပြီး ကြည့်နေ သလို အိပ်မက်မက်နေတာ တစ်ခုပဲ”

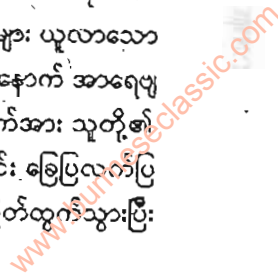
“ဟာ ... ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ မက်တယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒီဟာ မိတ်လို မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်ကလေး တစ်ထည်တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်တုန်းက ဒီဟာ မိတ်ဘူး”

ဂေါ်ဒင်သည် သူ့အိပ်ရာကို ပြန်၍ကြည့်ရှုရာ အလားတူ စောင် ထည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရပြန်၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ သရဲခြောက်တဲ့ ရဲတိုက်ကြီးတွေအကြောင်း နားထောင်တာ ငါကြားဖူးတယ်။ တို့ အခု ရောက်နေတာ ဒီလိုဟာမျိုးလား၊ ဘာတတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဂေါ်ဒင်နှင့် ဝတ်တို့လည်း လားပေါ်တွင် တင်ဆောင်ယူလာခဲ့ကြ သော အဝတ်များထဲမှ သန့်ရှင်းသော အဝတ်များနှင့် အကောင်းဆုံးသော အဝတ်ကြီးများကို ဝတ်ဆင်ကြပြီးလျှင် ခေါင်းမြီးခြံမိန်းမများ ယူလာသော အခါကို စားသောက်ကြရလေ၏။ စားသောက်ကြပြီးနောက် အာရေဗျ ဘာသာကို နားမလည်ယောင်ဆောင်ကာ မိန်းမတစ်ယောက်အား သူတို့၏ အိပ်မက်များကို ဖွတ်တိုက်ရန် အဝတ်အလုံရှိကြောင်း ခြေပြလက်ပြ သောအခါ ထိုမိန်းမသည် နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ထွက်သွားပြီး

သားရေစများနှင့် အရောင်တင်ဆေးကရားတစ်လုံးကို ယူလာခဲ့လေသည်။ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့သည် မိမိတို့၏ သံခမောက်များ၊ သံဖောင့်များနှင့် ဒိုင်းများကို တိုက်ချွတ်အရောင်တင်နေကြစဉ်၊ မိန်းမများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများကို ငွေရောင်ထွက်၍ လာသည်တိုင်းအောင် ကူညီတိုက် ချွတ်ပေးလျက်ရှိကြကုန်၏။

ဤသို့ တိုက်ချွတ်လျက်ရှိကြစဉ် သူတို့သည် အသံကို နှိမ့်ကာ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိကြရာ အကုန်ပင် မဟုတ်သော်လည်း အချို့တစ်ဝက် နားလည်နိုင်လေသည်။

တစ်ယောက် ။ ။ “တကယ်ချောတဲ့ အတွဲပါပဲအေ။ အမျိုးမတူဘဲ မျက်နှာဖြူတွေ ဖြစ်နေတာတစ်ခုပဲ။ ဒီလို လူမျိုးကို လင်လုပ်လိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကုသိုလ်ကောင်းမလဲလို့”

အခြားတစ်ယောက်က -

“ဒီလောက် ရုပ်ချင်းတူတာထောက်တော့ အမြဲညီအစ်ကို ဖြစ်မယ်အေ။ ကိုင်း ... ညည်း ရွေးစမ်း ... သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူက ရွေးမလဲ”

ညီနောင် ၂ ဦးကား မကြားယောင် မသိယောင်ဆောင်ကာ ဒိုင်းလွှာများကိုသာ ရမယ်ရှာ၍ ပွတ်တိုက်လျက် ရှိကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိန်းမတစ်ယောက်က “ဒီငှက်ကလေးတွေကို သခင်ကြီးရဲ့ ပိုက်ကွန်ရက်အောင် မဇွန်ဒါးက သွေးဆောင်လာတာများ ရက်စက်လို့ပေါ့ဘိအေ”

“သူက ယောက်ျားမှန်သမျှ မှန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲအေ အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါထက် ဒီသူရဲကောင်းတွေက သူလျှိုတွေလား”

“ကျုပ်တော့ ဒီလိုထင်တာပဲ။ မိုက်လိုက်တဲ့ လူတွေနယ်နော် - ဒီက လူတွေအပေါ်မှာ တစ်ပတ်ရိုက်လို့ ရမယ်များ ထင်နေကြသလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး”

“ခါတိုင်း ဖြစ်သလို ဖြစ်မှာပေါ့အေ။ ပထမတော့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ထားပြီး ... နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမျှ သုံးမရတော့ ဘာသာနဲ့ အဆိပ်နဲ့

သူတို့ကြိုက်ရာ အရွေးခိုင်းမှာပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အထက်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတော့ မျှော်စဉ်အကျဉ်းထောင်ချပြီး ‘လှုပ်ပြန်ပေး’ လုပ်ချင်သည် လုပ်မှာပေါ့။ ဒါအပြင် ဘာရှိသေးသလဲ”

ထိုခဏ၌ ခန်းဆီးများ ပွင့်လာပြီးလျှင် မဇွန်ဒါးကိုယ်တိုင် အခန်းထွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ မဇွန်ဒါးသည် လက်ဝဲဘက်ရင်အုံပေါ်တွင် အနီဆောင်ဖြင့် ဓားမြှောင်ပုံတစ်ခု ထိုးထားသော ဝတ်လုံအဖြူကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက် ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်များသည်လည်း ပခုံးထက်မှ ထူးလျားကျလျက်ရှိရာ ခေါင်းမြီးခြုံအောက် အတန်ငယ် ဟလျက်ရှိသော အရာမှ မြင်ရသော မျက်နှာမှာ၊ လှပရုံမျှမက အမူပါလှပေ၏။ မဇွန်ဒါးသည် ညီနောင် ၂ ဦးတို့အား ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် “ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော် တာနဲ့ ဂျွန်” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မိန်းမများဘက်သို့ လှည့်၍ ပွတ်တိုက်ထားသော သံကျပ်အင်္ကျီများကို ကြည့်ရင်း အာရေဗျဘာသာဖြင့် -

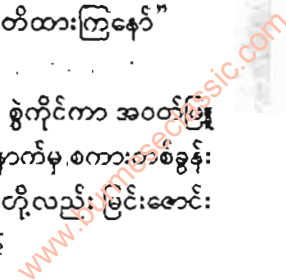
“တိုက်ထားလိုက်ကြတာကလဲအေ ... ညည်းတို့ဟာ အလုပ်လုပ်တာက တော်တော်ရယ်၊ စကားချည်း များနေတာပဲ။ ပေးစမ်းပါ ငါ့ကို။ ညီသူရဲကောင်း မျက်လုံးညိုရဲ့ သံချပ်အင်္ကျီ။ ကျုပ်ပဲ သူ့ကိုယ်ရဲတော် ထုပ်ရဦးမှာပဲ” ဟု ဂေါ်ဒွင်၏ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဆွဲယူလိုက်သောအခါ မိန်းမများ ထွက်သွားကြလေ၏။

သူတို့ချည်း ကျန်ရှိသောအခါ မဇွန်ဒါးက -

“ရှင်တို့အတွက် စကားတစ်ခွန်းပါလာတယ်ရှင်၊ သခင်ကြီးက အခု ဘ နာရီအတွင်း ရှင်တို့ဆီကို တွေ့ဆုံတော်မူလိမ့်မယ်။ ဒီအချိန်အတွင်းမှာ ရှင်တို့ အပျင်းပြေလည်ချင်ကြရင် ဥယျာဉ်တော်ထဲကို ကျွန်မတို့ သွားကလည်နိုင်ပါတယ်။ ညော် ... ဒါထက် လက်စွပ်ကို မဖြုတ်နဲ့၊ နိုင်အရက်ကို မသောက်ဖို့တော့ ကြပ်ကြပ်ကြီး သတိထားကြနော်”

“ကောင်းပါပြီ”

သူတို့ ထွက်လာကြသောအခါ လှုပ်များကို စွဲကိုင်ကာ အဝတ်ဖြူဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသော အစောင့်များသည် သူတို့နောက်မှ စကားတစ်ခွန်း မပြောဘဲ လိုက်လာကြ၏။ ပထမဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့လည်း မြင်းစောင်း

သွား၍ မီးခိုးနှင့် မီးလျှံကို ကောင်းစွာ ရှိမရှိကို ကြည့်ကြ၏။
မေ့မိမိ မေ့မိမိ မှန်ခါးလည်း မှန်ဝကြီးတစ်ခုမှ ဖြတ်သန်းကာ ဥယျာဉ်တော်ထဲ
ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဥယျာဉ်အတွင်း၌ကား အလွန်မြင်ရခဲလှသည့် သစ်ပင်ပန်းပင်
တို့ကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံလှပစွာ ပြုပြင်စိုက်ပျိုးထားသည့်ပြင် ကျောက်ကုံး
ကျောက်ခဲများဖြင့်လည်း တသွင်သွင် စီးကျလျက်ရှိသော ရေတံခွန်များ
ရေပန်းများကို ပြုလုပ်ထားသေး၏။ အချို့နေရာများ၌ အုပ်ဆောင်း
သဏ္ဍာန်ရှိ ထင်းရှူးပင်များသည် တောအုပ်ကလေးသဖွယ်ဖြစ်၍ နေပြေး
လျှင် နေပြောက်မထိုး ထီးဝန်းမိုးသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ လဟာပြင်၌လည်း
သင်းပျံ့သော ရန်ရှိသည့် ပန်းပွင့်တို့မှာ အရောင်စုံ ကော်ဇောကို ဖြန့်၍
ခင်းထားဘိသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ရွှေရောင်ချိုးကလေးများနှင့် ပြောင်လက်
သော အရောင်ရှိသည့် ငှက်ကလေးများသည် သစ်သီးများ အပြည့်ရှိသော
အပင်များ၌ ကပ်ပင်မှတစ်ပင် ကူးပြောင်းပျံသန်းကာ သဘာဝအလျောက်
တေးသီချင်းများကို သီဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။ ဥယျာဉ်တော်ကြီးကား
အရှေ့နိုင်ငံတွင် ကျော်ကြားသလောက် သာယာလှပပါပေ၏။

ထိုမှ တစ်မိုင်ကျော်ခန့်ရှိ သဲများဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော လမ်းထဲ
လျှောက်ကြရပြီးလျှင် တရဲရဲမည်သော ကျူပင်နှင့် တူသည့် အပင်များထဲ
ဖြတ်ကျော်ရသည့်အဆုံး၌ ယခင်က ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် ကျောက်
တံတားရှိရာ ချောက်ကြီးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ဒါး။ ။ “အတွင်းမြို့နဲ့ ခံတပ်ကို ဒီချောက်ကြီးက လှည့်ပိုင်းထား
တာပဲ။ ဒါကိုဖြတ်ပြီး တံတားဆောက်နိုင်တဲ့လူ အခုထက်ထိ မပေါ်သေး
ဘူး။ ကိုင်း လာကြ ... လာကြ”

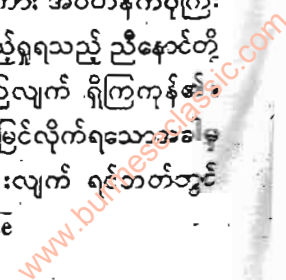
ချောက်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အခြားလမ်းမှ ရဲတိုက်
ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသောအခါ မစွန်ခါးလည်း ညီနောင်တို့အား လူ
ယောက်စောင့်နေသော အခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
မစွန်ခါးသည် ခေတ္တမျှအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် မကြာမီ ပြန်ရောက်
ပြီးနောက် ရှည်လျားသော စင်္ကြံတစ်လျှောက်သို့ ခေါ်သွားပြန်လေသည်။
ကန့်လန့်ကာကြီးတစ်ချပ် ကာထားသော နေရာတစ်ခုရွှေ

ရောက်သောအခါ အစောင့်စန္ဒရီ ၊ ယောက်သည် ကန့်လန့်ကာကြီး
ဆွဲယံလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြားပြား
ထပ်၍နေကြသော လူတစ်စုရှေ့မှ ပခုံးချဉ်းယှဉ်ကာ ဖြတ်သန်းသွားရလေရာ
သူ့ရောက်သောအခါ ခန်းမဆောင်ကြီးသည် တရားဟော ပလ္လင်ထား
သော နေရာကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းကျဉ်း၍ လာသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ထိုနေရာ၌ကား ကြီးမားသော ဓားကောက်ကြီးများကို ခါးပန်းကြိုး
တွင်ချိတ်ကာ ခေါင်းပေါင်းထားသော လူများကို တွေ့ရလေရာ ထိုသူများ
မှာ ဘုရင့်သစ္စာတော်ကို ဦးလည်မသုံ ထမ်းရွက်ပါမည်ဟု ကျမ်းကျိန်ဆို
ဘားရသည့် ‘ဖီဒေး’ ခေါ် အမှုထမ်းများဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သိရှိရလေ
သည်။

ထိုနေရာကျဉ်းကလေးတွင် ထူထဲသော ကန့်လန့်ကာကြီးတစ်ချပ်
၌ ၎င်းရှေ့၌မူ တံခါးကြီးတစ်ခု ရှိလေ၏။ ထိုတံခါးကြီး ပွင့်သွားသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် အကာအရံဟူ၍ မရှိ၊ ဟာလာဟင်းလင်းရှိသော ‘ပစ္စင်’တစ်ခု
ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြရာ၊ ထိုနေရာမှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ အစွန်း
သွက်ကာ ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ပစ္စင်၏
ထက်ဝဲလက်ယာ နှစ်ဖက်အစွန်းတို့၌ကား မုတ်ဆိတ်ဖားလျားနှင့် ၁၀
သောက်မျှသော လူအိုကြီးများသည် ဦးခေါင်း ငိုက်ဆိုက်ချကာ ထိုင်လျက်
ကြရာ ထိုသူများကား ‘ဒေး’ခေါ် ပညာရှိ အမတ်များဖြစ်ကြောင်း နောင်
အခါ သိရှိရလေသည်။

ပစ္စင်၏ ထိပ်၌ လှပစွာ ထုလုပ်ထားသော သစ်သားမျက်နှာကြက်
ဆောက်၌မူ ဝတ်လုံအဖြူကြီးများပေါ်တွင် နီရဲသော ဓားမြှောင်ပုံကြီးများ
ထွက်တောက်ပလျက်ရှိသည့် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော စစ်သား
အိမ်သောက်တို့သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်ကြား
တွင် မည်းနက်သော ဖုံကြီးတစ်ခုရှိ၍ ထိုဖုံပေါ်၌ကား အဝတ်နက်ပုံကြီး
အိမ်ရှိ၏။ အလင်းမှအရိပ်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ကြည့်ရှုရသည့် ညီနောင်တို့
သည် ပထမ၌ မည်သည့်အရာပေးနည်းဟု အံ့ဩလျက် ရှိကြကုန်၏။
ထောက်လက် တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရသောအခါမှ
အရာသည် ခေါင်းပေါင်းအနက်ကြီးကို ပေါင်းလျက် ရင်ဘတ်တွင်

၁၇၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နိရိသော ပတ္တမြားကြီးကို ဆင်မြန်းထားသည် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ သူ၏ ကိုယ်အလေးချိန်သည် နူးညံ့လှသော ဖုံကြီးထဲသို့ နစ်မြုပ်နေသည်ဖြစ်ရာ၊ နိရိသော ပတ္တမြားကြီးနှင့် ဦးခေါင်းမှတစ်ပါး သူ့ကိုယ်ကို မမြင်ချေ။ ခွေလိပ်၍နေသော မြွေကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူလှ၏။ ထိုပြင် မည်းနက်တောက်ပြောင်သော သူ၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးသည်လည်း မြွေ၏ မျက်လုံးနှင့် တူလှပေ၏။

မြင်ရသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မှာ လူစင်စစ်နှင့်မတူ၊ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်ဖြစ်၍ ညီနောင်တို့သည် ပထမသော် အံ့အားသင့်ကာ အတန်ကြာ ကြက်သေသေလျက် ရှိကြလေ၏။

* * *

မရဏ ရာဇာ

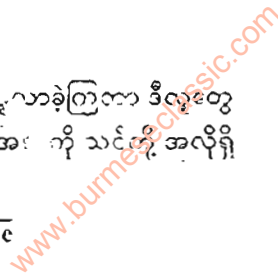
မဇ္ဇန်ဒါးသည် ရှေ့သို့ ပြေးသွား၍ ပြားပြားဝပ်ကာ အရိုအသေပြု လျက်ရှိရာ၊ ဂေါဒွင်နှင့် ဝပ်တို့ကမူ အဝတ်ပုံကြီးကို စိုက်ကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်၍ အဝတ်ပုံကြီးကလည်း သူတို့အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သို့နောက် အဝတ်ပုံကြီးထဲမှ လူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ်လိုက်သဖြင့် မဇ္ဇန်ဒါးလည်း မတ်တတ်ရပ်ကာ-

“ဧည့်သည်တွေ ... ဧည့်သည်တွေ ... သေမင်းဘုရင် စီနန် သူတော်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး နေကြသလား။ ဒူးထောက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် တို့ အရိုအသေပြုကြပါတော့လား။”

သို့သော်လည်း ညီနောင်တို့သည် သူတို့၏ နဖူးပေါ်တွင် လက်ကို တင်မြှောက်ကာ အရိုအသေပြုရုံမှတစ်ပါး ဒူးထောက်ခြင်းကိုကား မပြုကြ ချေ။

စီနန်က အာရေဗျဘာသာဖြင့် -

“ကျွန်ုပ်ထံကို ခြင်္သေ့ရေလက်ဆောင် ယူလာခဲ့ကြတာ ဒီလူတွေ လား။ ဒါဖြင့် အသင်မျက်နှာဖြူများ ... မည်သည့်အား ကို သင်တို့ အလိုရှိ ကြပါသလဲ”

၁၇၄ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့ကား တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်မြဲရပ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ဒါး ။ ။ “အရှင်မင်းမြတ် ... ဤသူများကား အင်္ဂလန်ပြည်မှ ပင်လယ်ကိုကျော်ဖြတ်ကာ ယခုမှ ရောက်လာကြသူများဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘာသာစကားကို မတတ်ကြပါ”

နန် ။ ။ “သူတို့၏ အကြောင်းအရာနှင့်တကွ သူတို့၏ လိုလားချက်များကို လျှောက်တင်လော့၊ သို့မှသာ သူတို့အပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ချေမည်”

ဒါး ။ ။ “ကျွန်ုပ်ကိုင်တိုင် အရှင်မင်းမြတ်အား တင်ကြီးလျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ဤသူများကား အရှင်အရှင် ရှေးဦးစွာ ဤနယ်ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူးသူ ဘုရင်အား စစ်ပွဲတစ်ပွဲတွင် အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးသော သူရဲကောင်းတစ်ယောက်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြပါသည်အရှင်”

နန် ။ ။ “ထိုသူရဲကောင်းအကြောင်းကို ကား ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသည်။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ ဒီအာစီဖြစ်၍ ဤနည်းတူပင် ဦးခွံနှင့် အရိုးအမှတ်အသားကို သူ၏ ဒိုင်းပေါ်၌ တပ်ဆင်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်သိရသည်”

ဒါး ။ ။ “အရှင် ... ဤသူများသည်လည်း ဒီအာစီအမည်ရှိ၍ သူတို့ ယခုလာရောက်ခြင်းမှာလည်း စလေဒင်နှင့် ဆန့်ကျင်သော အရှင်၏ အကူအညီကို တောင်းဆိုရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် အရှင်”

ထိုခဏ၌ ဘေးအန္တရာယ်ချဉ်းကပ်လာသည်ကို သိသော မြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အဝတ်ပုံကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေသည်။

နန် ။ ။ “ဘယ်လိုလဲ ... ဘာကြောင့်လဲ”

“သူတို့၏ နေအိမ်မှ ဒီအာစီ၏ သမီးတော် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို စလေဒင်၏ အမိန့်ဖြင့် ခိုးယူသွားသဖြင့် သူ၏ အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသော ထိုသူရဲကောင်းများသည် ထိုမိန်းမပျိုကို ပြန်လည်ရရှိရန်အတွက် အရှင်၏ အကူအညီကို တောင်းဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

စီနန်သည် စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် -

“ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိထားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤမျက်နှာဖြူများသည် ကျွန်ုပ်ယုံကြည်လောက်အောင် မည့်သည့်အမှတ်အသားကို ပြနိုင်ကြသနည်း ... ကျွန်ုပ် မအုပ်စိုးမီ ထီးနန်းအုပ်ချုပ်သွားသူသည် သူရဲကောင်း ဒီအာစီဆိုသူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးရာ၊ ဤတိုင်းပြည်တွင် တန်ခိုးအာဏာရှိသော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို သူ့အား ပေးအပ်ခဲ့ဖူး၏။ ဤသို့ မိုက်မဲစွာပေးခဲ့ဖူးသော ထိုလျှို့ဝှက်သည့် လက်စွပ်ကား အဘယ်မှာနည်း”

မဇွန်ဒါးသည် စီနန်ဘုရင်၏ စကားများကို ဘာသာပြန်ပြောရင်း ချက်လုံးဖြင့် သတိပေးသည့် အထိမ်းအမှတ်ကို မြင်ရသည်နှင့် ညီနောင်တို့သည် ဦးခေါင်းများကိုသာ ခါလျှတ်ရှိကြရာမှ ဝှပ်က -

“ကျွန်ုပ်တို့ ဦးကြီးသည် စလေဒင်စစ်သားများ၏ လက်ချက်ဖြင့် ထူးဆုံးခဲ့ရာ သူ့သေခါနီးတွင် အရှင်ကို ရှာဖွေရန် ကျွန်ုပ်တို့အား မှာကြားထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော လက်စွပ်အကြောင်းကိုပြောရန် မည်ကဲ့သို့ အချိန်ရပါအံ့နည်း”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ မဇွန်ဒါးဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ကျွန်ုပ်ကား ဤသူများထံတွင် လက်စွပ်ရှိသည်ဟု ထင်စားမိခြင်းကြောင့် သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရန် သင့်အား ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ နန်းစဉ် လက်ဝတ်ရတနာ ၂ ကွင်း ရှိနေခြင်းသည်လည်း မသင့်လျော်လှပေ။ ကျွန်ုပ် အလျင်စိုးစံသွားသော ဘုရင်ကလည်း ကျွန်ုပ်အား ဤလက်ဝတ်တော်ကို တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာရှာဖွေရန် မှာသွားခဲ့ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသူတို့အား သူတို့တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လွှတ်ပြီးလျှင် ထိုရှေးဟောင်း လက်ဝတ်ရတနာနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်ထံ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ကြပါစေ ... သို့မှသာ သူတို့အား ကျွန်ုပ် ကူညီနိုင်မည်”

မဇွန်ဒါးသည် နောက်ဆုံးစကားကို ဘာသာပြန်ပြောရာ ညီနောင်တို့သည် ခေါင်းများကိုသာ ခါမြဲခါလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်

www.burmeseclassic.com

“အို ... အရှင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကား ခရီးဝေးကွာ လှသည့်ပြင် ရှေးအချိန်ကြာမြင့်စွာက ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော ထိုလက်ဝတ် တော်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အဘယ်သို့ ရှာဖွေရနိုင်ဆုံးနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးအတွက် အချည်းနှီး မဖြစ်ပါစေနှင့်။ အို ... စွမ်းအားနှင့် ပြည့်စုံသော အရှင်၊ စလေဒင်နှင့် ဆန်ကျင်ဘက်ပြုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား တရားနည်းလမ်း ပေးတော်မူပါလော့”

“ကျွန်ုပ်သည် စလေဒင်အပေါ်တွင် တစ်သက်လုံးပင် တရားမျှတ သောအလုပ်များကို ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း သူ့ကား ကျွန်ုပ်ကို ဆန်ကျင် လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်တို့ကား ကျွန်ုပ်အခွင့်အရေး တစ်ခုပေးလိုက် မည်။ မျက်နှာဖြူများ သင်တို့သွား၍ သူ၏ ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုပ်ထံ ဖြတ်ယူခဲ့ ပါလော့ ... သို့မဟုတ် သူ့အား အဆုံးစီရင်ခဲ့ကြပါလော့ ... ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်မံ စကားပြောကြပါအံ့”

ပုပ်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် -

“ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြတာ ကောင်းတယ်ထင်ရဲ့ ကိုကြီးရယ်။ ဒီလို အပေါင်းအသင်းမျိုး ... ဒီလိုဧည့်ခံတာမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး”

ဂေါ်ဒွင်ကား မည်သို့မျှ အဖြေမပေးချေ။ ညီနောင်တို့လည်း ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ မည်ကဲ့သို့ ပြောဆိုရမည်ကို မသိကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်လျက်ပင် ရှိကြလေသည်။ ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်သည် တံခါး ပေါက်မှ ဝင်လာပြီးလျှင် ‘ဒေ’ ခေါ် မျူးမတ်ကြီးများကြားမှ ရှေ့သို့ လေးဖက်တွားကာ လာလျက် ရှိလေ၏။ ဘုရင့်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ စီနန်ဘုရင်က အာရေဗျဘာသာဖြင့် -

“လျှောက်ထားရန်ရှိသရွေ့ အသင် လျှောက်ထားလော့”

ထိုသူက “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်၏ အလိုတော်အတိုင်း သဘောကိစ္စကို ကောင်းစွာဆောင်ရွက်ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ၊ ထို့ပြင် ...”

ငင်းနောက် ထိုသူသည် အသံကိုနိမ့်ကာ ဆက်လက်ပြောဆိုနေ သဖြင့် ညီနောင်တို့ကား ကောင်းစွာ မကြားနိုင် နားမလည်နိုင် ရှိကြလေ သည်။

နန်။ “ဖီဒေးကို သူ၏ အကျဉ်းထောင်သမားများနှင့်အတူ ဆူတော်သို့ဝင်စေ၍ သူ၏ အစီရင်ခံစာကို လျှောက်ထားစေလော့ ...”

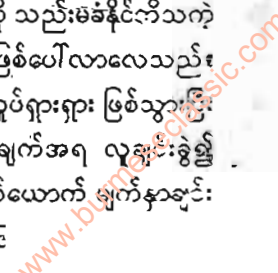
မျက်နှာကြက်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ထိုင်လျက်ရှိသော အမတ်ကြီး အစ်ပါးသည် ထိုင်ရာမှထကာ ညီနောင်များ ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ဖွင့် -

“ဤညီနောင်များအတွက် အရှင်အလိုတော်ကား မည်သို့ ဖြစ်ပါ သနည်း”

ပုတီးစေ့နှင့်တူလှသော စီနန်၏ မျက်လုံးများသည် သူတို့နှစ်ဦး ၏ အသည်းနှလုံးများကို ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်တော့မည့်ကဲ့သို့ ထင်မှတ် ခုလေ၏။ ဘုရင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်၌ မိမိတို့၏ အသက်များပင် ပါ၍ သွေးတော့မည်လောဟု တွေးတောကာ အတော်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွက်ရှိရာ ထိုခဏ၌ပင် ဘုရင်ကြီး၏ မိန့်မြွက်သံကို ကြားရလေသည်။ “သူတို့ ဒီမှာပဲ နေကြပါစေ ... ကျွန်ုပ် သူတို့အား မေးမြန်းရန် နှိပ်သေးတယ်”

ညီနောင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အခြားသူများ လည်းကောင်း အတွေးရေလျှင်ကျောတွင် မျောပါနစ်မြုပ်ကာ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိကြကုန် ၏။

ထူးဆန်းကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ညည်းကောင်း၊ လွန်မင်းစွာ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဖွင့်တို့မှာ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရသကဲ့သို့ ရှိနေကြ၏။ ဂေါ်ဒွင် သည် မိမိ၏ စိတ်ကိုမလုံနိုင်ဘဲ သူ၏ ရင်ဘတ်မှ လက်စွပ်ကို စီနန်ဘုရင် မြင်၍ သွားချေတော့မည်လော၊ အကယ်၍ မြင်သွားချေက မည်ကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရပေလိမ့်မည် နည်းဟူ၍ တသိတတန်းကြီး တွေးတောလျက်ရှိလရာ ပုပ်ကမူ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ဘဲသကဲ့ သို့ တုန်း၍ပင် ဟစ်အော်လိုက်ချင်သော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ညီနောင်များ နောက်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး ဖွင့် သူတို့သည်လည်း မစွန့်ခါး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ လူဒွင်းခွဲ၏ စီနန်အား ဘေးတိုက်ထားကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာဆွင်း

ဆိုင်ရပ်လျက် ရှိကြလေသည်။ ဤသို့ရှိစဉ် ကန်လန်ကာကြီးများ ပွင့်သွားပြီးနောက် လူ ၄ ယောက်တို့သည် အဝတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသော ထမ်းစင်တစ်ခုကို ထမ်းကာ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ ထိုလူများသည် ထမ်းစင်ကို ဘုရင့်ရှေ့တည့်တည့်တွင်ချထားကာ ဘုရင့်အား အရိုအသေ ပြုကြပြီးနောက် နောက်သို့ ပြန်၍ ဆုတ်သွားကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကန်လန်ကာကြီးများ တစ်ဖန် ပွင့်သွားပြီးလျှင် ပစ္စင်ပေါ်သို့ လူတန်းကြီး တစ်တန်းဝင်၍ လာပြန်လေသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ သွေးရောင်ဓား မြှောင်တံဆိပ်ပါသော ဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာ ၍၊ အလယ်မှ ခေါင်းမြီးခြုံထားသည့် အရပ်ဖြင့်မြင့် မိန်းမတစ်ယောက် ပါရှိပြီးလျှင် နောက်ဆုံးကမူ သံခမောက်ပေါ်မှ နေကွယ်စေရန် အဝတ်စတစ်ခုထု ဦးထုပ်သဖွယ်ချထားသော သံကိုယ်ကျပ်ဖြင့် တုတ်ခိုင်သော မျက်နှာဖြူ သူရဲကောင်းတစ်ယောက် လိုက်ပါလာသေးသည်။

ခေါင်းမြီးခြုံထားသော မိန်းမ၏ လှုပ်ရှားသွားလာပုံ အမူအရာတို့ မြင်ရသောအခါ ညီနောင်နှစ်ဦးတို့သည် ရင်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားလျက်ရှိနေကြရလေသည်။ သို့သော် မိန်းမမူကား ဝဲယာသို့ ကြည့်ရှုခြင်းမရှိသဖြင့် သူတို့အား မမြင်ချေ။ ထိုလူစုကို ခေါင်းဆောင်လာသူသည် ဘုရင့်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ပြားပြားဝပ် အရိုအသေပြုလျက် ရှိလေရာ မိန်းမသည်လည်း ရပ်တန့်လိုက်၍ ဖုံးပေါ်မှ အဝတ်မည်းပုံကြီးထု ခိုက်ကြည့်ကာ တုန်လှုပ်နေဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

နန် ။ ။ “အသင် ... မိန်းကလေး ... အသင်၏ ခေါင်းမြီးခြုံထု ဖွင့်လိုက်လော”

မိန်းကလေးသည် ပထမတွက်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်လျက်ရှိရာမှ ချည် နောင်ထားသော အဆက်နေရာကို ဖြုတ်ချလိုက်ရာ ဦးခေါင်းပေါ်မှ လွှမ်း ထားသော အဝတ်ထည်သည် လျှောကျ၍ သွားလေ၏။ ညီနောင်တို့သည် စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ မိမိတို့ကိုယ်ကို မယုံကြည်သကဲ့သို့ မျက်စိများထု ပွတ်သပ်ကြည့်ရှုကြပြန်လေသည်။

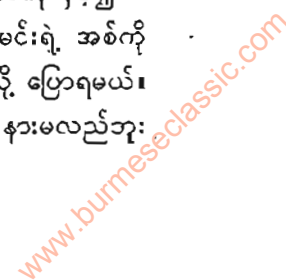
သူတို့ မျက်မှောက်ဘုရင့်ရှေ့တော်တွင် ရောက်နေသူကား အခြား သူ မဟုတ်၊ သူတို့အသက် 'ရိုစမန်'ပေတည်း။

ရိုစမန်မှာ ခရီးပန်းခြင်း၊ စိတ်ညစ်ညူးခြင်း ဒဏ်တို့ကြောင့် မျက်နှာကလေးမှာ အတန်ငယ်ကျလျက် ညှိုးငယ်နွမ်းလျနေသော်လည်း ထင်းတို့သည် ဘုရင်မသဖွယ် တင့်တယ်ခံညားသော သူ၏ အလှကို ဖုံးအုပ် ထောက်ရှိုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ချေ။ ထည်ဝါခံညားခြင်းတို့မည်သည် အလှဂုဏ် နှင့် တွဲဖက်လိုက်သောအခါ တန်ခိုးသတ္တိတစ်မျိုးကို ဆောင်၍ နေဘိသကဲ့ သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။ ရိုစမန်၏ တင့်တယ်ခံညားခြင်းကို မြင်ရသော အခါ အဝတ်ပုံကြီးပင်လျှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီးလျှင် သေးငယ်သော မျက်လုံးများသည် စိတ်ထက်သန်ခြင်း အရောင်ဖြင့် ပြည့်လျှံနေတော့၏။ 'ခေး' များပင် ထိုခဏ၌ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့သွားသကဲ့သို့ မှတ်ရပြီး လျှင် မဇ္ဇနဒါးမှာမူကား နှုတ်ခမ်းများကို ခပ်တင်းတင်းကိုက်ကာ စားတော့ သီးတော့မည် မျက်လုံးများဖြင့် တင့်တယ်ခံညားသော ရိုစမန်ကို ကြည့်ရှု လျက် ရှိလေ၏။

“ရိုစမန်” ဟု ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့ သံပြိုင်ခေါ်လိုက်မိကြလေသည်။ ရိုစမန်သည် မိမိနာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်သဖြင့် တစ်မျက်နှာ ပြီး တစ်မျက်နှာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့သည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ခုန်ထွက်လာသောအခါ ညီနောင်တို့အား လက်တစ်ဖက်စီ လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် လည်ပင်းများကို လှမ်း၍ ဖက်လိုက်လေ၏။ ခမ်းနည်းခြင်းကို အရင်းခံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိ ဟန်ကြောင့် ရိုစမန်သည် ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခူးညွတ် ၍ ပုံကျသွားလေရာ ညီနောင်တို့က ဖေးမဆွဲထူ လိုက်ရလေသည်။

မိမိတို့မှာ ရိုစမန်၏ အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ယခင်ကပင် ဘင်ကြို၍ မဇ္ဇနဒါးက စီနန်ဘုရင်အား လျှောက်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း သတိရသည်နှင့် ဂေါ်ဒွင်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အသံကို နှိမ်၍ -

“ဒီမယ် ... နားထောင်စမ်း ရိုစမန်။ တို့ဟာ မင်းရဲ့ အစ်ကို ခမ်းကွဲတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေတူအမေကွဲ အစ်ကိုတွေလို့ ပြောရမယ်။ ဦးတော့လည်း ကျုပ်တို့ အားလုံးဟာ အာရေဗျစကားကို နားမလည်ဘူး ဒီလိုဖြစ်ရမယ်။ မှတ်ထားနော် နားလည်လား။”

၁၈၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုစကားကို ရိုစမန်ရော ဝှပ်ပါ ကြားရလေသည်။ သို့သော် ကြည့်နေသူများကမူ သူတို့အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်နေသည်ဟုပင် မှတ်ထင်ကြရလေသည်။

ဝှပ်ကလည်း ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း “မာရဲ့နော် ... ညီမလေး ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ရိုစမန်၏ နဖူးပြင်ကလေးကို နမ်းရှုပ်လိုက်သေး၏။

ထို့နောက် စီနန်ဘုရင်က ရိုစမန်အား မေးခွန်းထုတ်သည်များကို မဖွန်ဒါးက ဘာသာပြန်၍ ပြောနေသော အသံများကို ကြားရလေသည်။

“လေဒီ ... ဤသူရဲကောင်းများကို အသင် ကောင်းစွာ သိဟန်တူသည်”

“ကောင်းစွာ သိပါသည်။ သူတို့ကား ... ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုများ ဖြစ်၍ သူတို့အား ဆေးခပ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးကို သတ်၍ ရန်သူများသည် ကျွန်ုပ်အား ခိုးယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“အသင်သည် စလေဒင်၏ တူမတော်မှန်က အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရပါသနည်း။ ထိုသူရဲကောင်းများသည် စလေဒင်၏ တူများ ဖြစ်ပါသလော”

“မဟုတ်ပါ။ ဤသူများသည် အခြားမိန်းမတစ်ယောက်မှ မွေးဖွားသော ကျွန်ုပ် ဖခင်၏ သားများဖြစ်ကြပါသည်”

ရိုစမန်အား ဆက်လက်၍ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ပေ။ ထိုအဖြေသည် စီနန်အား ကျေနပ်သွားစေဟန် တူလေသည်။ ထိုခဏ၌ ပစ္စင်အဆုံးမှ ဆုဆူညံညံအသံများကို ကြားရသဖြင့် အသံကြားရာ အရပ်သို့ ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြရာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိသော ယခင်က သူရဲကောင်းကြီးသည် ကန့်လန့်ကာများ အတွင်းတွင် ရပ်လျက်ရှိနေရာမှ လှံကိုင်အစောင့်များကို ရှောင်တိမ်း ဖြတ်သန်းကာ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားနေသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။ ရိုစမန်အပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်လျက်ရှိသောကြောင့် ပထမ မမြင်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စီနန်ဘုရင်သည် အသံကြားရာသို့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု ပြလိုက်သဖြင့် ‘ဒေး’ နှစ်ယောက်သည် နေရာမှခုန်ထကာ ကန့်လန့်ကာအနီးသို့

ပြေးသွားပြီးလျှင် ထိုသူအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သောအခါမှ ထိုသူသည် မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် ပြန်လိုက်လာလေသည်။ ထိုအခါ၌ သူ၏ ဦးခေါင်းမှ အဝတ်သည် ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျသွားသဖြင့် ညီနောင်တို့လည်း သူ၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာကြည့်မိကြလေသည်။ ကြီးမားသော ဝမ်းကြီးများ၊ မည်းနက်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများ၊ ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းဗားနှင့် ခိုင်ခန့်သော မေးရိုးကြီးများမှာ ညီနောင်တို့အား အံ့အားသင့်၍ သွားစေ၏။

ဒွင် ။ ။ “လိုဇယ် ... ဒီဟာ ... လိုဇယ်ပါကလား”
မန် ။ ။ “ဟုတ်တယ်လေ ... ဒီဟာ နှစ်ထပ်ကွမ်း သစ္စာဖောက်တဲ့ လိုဇယ်ပေါ့။ သူ့မေတ္တာကို ကျွန်မက လက်မခံတော့ ကျွန်မကို ပထမစလေဒင်ရဲ့ စစ်သားတွေလက်ထဲ အပ်ခဲ့တယ်။ နောက် ဒုတိယ ဒီက ... ဇီနန်ဘုရင် လက်ထဲကိုပေါ့”

ထိုစကားကို ကြားရသော ဝှပ်သည် သူတို့ အနီးသို့ လိုဇယ်ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့သို့ အတန်ငယ် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီးလျှင် သံကျပ် အကျီဝတ်ထားသောလက်နှင့် လိုဇယ်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ခိုက်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် အစောင့်များသည် သူတို့ကြားမှ ဝင်ရောက်ဖြေဖျန်လိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက် ရန်ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ ရှိရာမှ ဇီနန်ဘုရင်ကလည်း မဖွန်ဒါးမှတစ်ဆင့် ဝှပ်အား အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းလေသည်။

မန် ။ ။ “သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တော်တွင် ဤ မျက်နှာဖြူကို ရိုက်နှက်ဝံ့သနည်း”

ဝှပ် ။ ။ “အရှင်မင်းမြတ် ... ဤသူကား ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သားတစ်စုအား အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခအပေါင်းတို့နှင့် တွေ့ကြုံစေရန် ဖန်တီးသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်သေသည်အထိ နှစ်ယောက်ချင်း စီးချင်းထိုးယှဉ်ပြိုင်တိုက်ရန် သူ့အား ကျွန်ုပ်စကားဆိုပါ၏”

ဒွင် ။ ။ “ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုနည်းအတူပင် ဆိုပါ၏”
လိုဇယ်သည် လက်သီးဒဏ်ကြောင့် ဒေါသထွက်လျက် -
“ကျွန်ုပ်ကလည်း အသင့်ရှိပါသည်”

ဝပ် ။ ။ “ဟေ့ ... ခွေးကောင် ... ဒီလိုဆိုရင် တို့မျက်နှာတွေ ခြင်ရဲ့နဲ့ ဘာပြုလို့ ထွက်ပြေးသလဲ။ ပြီးတော့ ...”

ထိုအချိန်၌ မဇွန်ဒါးသည် လက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ပြောသကဲ့သို့ ဘုရင်၏ မိန့်ခွန်းများကို အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ဆိုလျက်ရှိလေသည်။

“အသင် လိုဇယ် ... သင်၏ အမှုထမ်းခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင် ပါသည်။ ရှေးကပင် ကျွန်ုပ်သိရှိခဲ့ဖူးသော မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် သင်၏ စေတမန် လာရောက်သတင်းပေးသဖြင့် သင်စီစဉ်သည့်အတိုင်း စလေဒင်၏ လူများကိုသတ်၍ သူ၏ တူမတော်ကို ဖမ်းဆီးဆောင်ကြဉ်းခဲ့ ရန် ဖိဒေးတစ်ယောက်ကို စစ်သားများနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်စေလွှတ်ခဲ့၏။ ကိစ္စအားလုံးပင် အထမြောက်ဟန် တူပေသည်။ သင်၏ စေတမန် ပြောဆို စေစပ်စကားအရ ဤအမျိုးသမီးအား သင်၏ လက်သို့ ပေးအပ်ရမည်။

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့သည် အံသွားများကြိတ်ကာ မီးထွက်မတတ် သော မျက်လုံးများဖြင့် ထိုသူအား စိုက်၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

ဆက်လက်၍ “သို့သော် ... ဤသူရဲကောင်းများကမူကား - သူတို့၏ သားချင်း မိန်းကလေးကို ခိုးယူလာကြောင်း ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည့်ပြင် သင်၏ မျက်နှာကို ရိုက်နှက်သူကလည်း သင်အား တစ် ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်ရန် စကားဆိုလျက်ရှိရာ သူ၏ ယှဉ်ပြိုင်ချက်ကို သင်ကလည်း လက်ခံခဲ့ပေပြီ။ မျက်နှာဖြူ သူရဲကောင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ကြည့်ရှုရန် တောင်တစ်ခုပေးသော ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤတစ်ယောက်ချင်း တိုက်ပွဲကို ဝမ်းမြောက်စွာ သဘောတူညီ၏။ အဲဒီ အစဉ်များကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နေရာချပေးမည်ဖြစ်၍ သင့်အတွက် ကျွန်ုပ် နိုင်ငံမှ အကောင်းဆုံး မြင်းတစ်ကောင်ကိုလည်း ပေးအပ်မည်။ အစီအစဉ် မှာ အ ဘွင်းမြို့တံခါးနှင့်အပြင် မြို့တံခါးကြားရှိ ကျောက်တံတားပေါ်တွင် အသက် သေဆုံးသည့်တိုင်အောင် စီးချင်းထိုးတိုက်ကြရမည်။ တိုက်ပွဲမှာ ပထမ ၃ ရက် မြောက်သော လပြည့်နေ့တွင် လရောင်အောက်၌ ဖြစ်စေ မည်။ သင်သည် အောင်နိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သင်၏ ဇနီးအဖြစ် စကားပေး ထားသော ဤအမျိုးသမီးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ စကားထပ်မံ ပြောကြဉ်းမည်။”

လိုဇယ် ။ ။ “အို ... အရှင် ... ဤကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသောနေရာ၌ လရောင်အောက်တွင် အဘယ်သူသည် လှံကို အောင်နိုင်ပါမည်နည်း။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အရှင်ထားသော အပြစ်ပါသလော။”

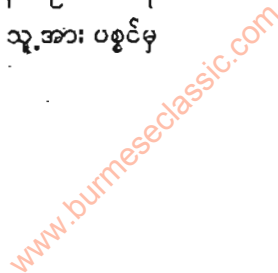
ဝပ်က ကျယ်လောင်စွာ - “ငါ့ကစားနိုင်တယ်ကွ ... ဟေ့ ခွေးကောင် ... မင့်ကိုလေ ... ကြည့် တံခါးဝထိအောင် တိုက်လွှတ်လိုက်မယ်။”

နန် ။ ။ “သင်ထားသော ကတိကိုပင် ရှေးဦးစွာ တည်ပါစေ သော သင်သည် ဤသူရဲကောင်း၏ ယှဉ်ပြိုင်ချက်ကို လက်ခံပြီးဖြစ်သည့် ပြင်းကမ်းချက်များကိုလည်း သင် မပြုလုပ်ခဲ့ပေ။ သူ၏ ရန်မူချက် ကို မတရားကြောင်း သူ့အပေါ်တွင် သင်ရှင်းလင်းပြန်နိုင်မှသာ သင်နှင့် ကျွန်ုပ်ထားသော ကတိအကြောင်းကို သင်ပြောပါလော ... ဤတိုက်ပွဲမပြီး ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။”

ထို့နောက် အမတ်ကြီးများဘက်သို့ လှည့်ကာ ဆက်လက်၍ - ဤသူအား အပြင်ရဲတိုက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် အကောင်းဆုံး ပြုစုကြလော့။ ကျောက်တံတားပေါ်တွင် သူ အပြန်ပြန် အပြန်လန် စီးနင်းလေ့ကျင့်နိုင်စေရန် ကျွန်ုပ်၏ မြင်းနက်ကြီးကိုလည်း သူအား ပေးအပ်လော့။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းသို့ သူအပ်နှံခဲ့သော ဤအမျိုးသမီးနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ သူ၏ ရန်သူများ ဖြစ်သော သူရဲ ကောင်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း စကားပြောဆိုခြင်း မရှိစေရ ... ကျွန်ုပ်၏ ကျောက်ထံသို့ လာရောက်ခွင့် မရှိစေရ ... ဒဏ်ရာကို သွေးနှင့်ပင် အကြောပစ်သည့်တိုင်အောင် မျက်နှာကို အရိုက်ခံရသော လူတစ် ယောက်နှင့်မူ ကျွန်ုပ် စကားပြောဆိုလိမ့်မည်မဟုတ် ...”

လိုဇယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ မပြောနိုင်မီ စီနန်က ဦးခေါင်းကို လှည့်လိုက်သဖြင့် အစောင့်များသည် ရှေ့သို့ ခုန်ပြီးလျှင် သူ့အား ပစ္စင်မှ ခုတ်သွားကြလေ၏။

ဝပ်က အော်၍ -

“သွားပေးဦးတော့ ... သူခိုးကြီးရေ။ တံတားပေါ်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီတော့မှာပဲ ငါတို့ စာရင်းရှင်းကြတာပေါ့။ ဂေါ်ဒွင်တော့ မင်း တိုက်ခဲ့ရပြီ။ ဝှပ်နဲ့တော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ ကံကောင်းကောင်းပါလိမ့်မယ်”

လိုဇယ်သည် ပြန်၍ လှည့်ကြည့်သော်လည်း ရုတ်တရက် အကို ရှာမတွေ့ဟန်ဖြင့် အစောင့်များနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

စီနန်ဘုရင်သည် ခေါင်းဆောင်ဖီဒေးဘက်သို့ လှည့်၍ တင်ခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် -

“သင်၏ အစီရင်ခံချက်ကို လျှောက်ထားလော့။ အခြားအထူးသား တစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဟောဆန်လည်း သင်တို့နှင့်အတူ ပါလာသင့်ထိုပြင် မျက်နှာဖြူ သူလျှိုလည်း အဘယ်မှာနည်း”

ဒေးက မတ်တတ်ရပ်၍ အရိုအသေပြုပြီးနောက် -

“အရှင်မင်းမြတ် ... အရှင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါပြီ။ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သင်္ဘောကို ပဲ့ကိုင်သော သူရဲကောင်းသင်္ဘောကို ကွေ့ထဲသို့ ဝင်စေခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့ဘက်သို့ ကူးသည့်အချိန်တွင် တိုက်ခိုက်ကြပါသည်။ ဤသခင်မလေး၏ အစီအမံသတ်ပေးနိုင်ခြင်းကြောင့် စလေဒင်၏ စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့အရဲဝံ့စွာ ခုခံကြရာတွင် စစ်သားများ အများအပြားပင် ကျဆုံးခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့က နိုင်နင်း၍ ဟောဆန်မှတစ်ပါး အားလုံးသတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ သင်္ဘောကို စောင့်ကြည့်ရန် လူအနည်းငယ်လည်းထားခဲ့သည့်ပြင် လိုဇယ်၏ တပည့်များဖြစ်သော သင်္ဘောသားနှင့် ဤသခင်မလေး၏ အထိန်းတော် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကိုလည်း မသတ်ဘဲ ထားခဲ့ပါသည်။ ထိုမိန်းမအား ကျွန်ုပ်သတ်ရန် ကြံစည်သော်လည်း သခင်မကလေးက စောင်းပန်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အဖေအမိန့် မပါသဖြင့်တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ဟောဆန်သင်္ဘောဆိုက်တော့မည့်အကြောင်း လာရောက်သတင်းပေးသော မျက်နှာဖြူသူလျှိုနှင့်အတူ ထမ်းစင်နှင့်ယူဆောင်စေခဲ့ပါသည်။ လမ်းခရီး၌ ညဉ့်အ

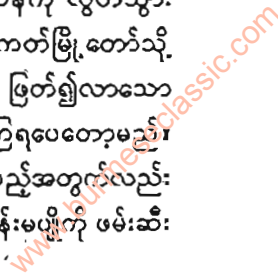
ညဉ့် တံတစ်ခုထဲတွင် အတူအိပ်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မင်းသားကြီးဆန်အား ချုပ်နှောင်၍ အစောင့်များလည်း ချထားပါသည်။ သို့သော် ညဉ့်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းသားကြီး ဟောဆန်မရှိတော့ဘဲ မျက်နှာဖြူသူလျှိုမှာလည်း သူ၏ ရင်ဝတွင် ဓားတစ်ချောင်းစိုက်လျက် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤတွင် ရှုစားတော်မူပါလော့ ...”

ဤနေရာသို့ ရောက်လျှင် ဖီဒေးသည် ထမ်းစင်ပေါ်မှ အဝတ်ကို ခြစ်၍ ပြလိုက်ရာ အလွန်ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာနှင့် သေဆုံးနေသည့် ဝှပ်လုပ်၏ တောင့်တင်း၍နေသော ရုပ်အလောင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဖီဒေးက ဖီဒေးသည် ဆက်လက်၍ -

“သို့ဖြစ်၍ မင်းသားကြီး ဟောဆန်အား ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အရှင်၏ အကျဉ်းသမား သခင်မလေးနှင့် မျက်နှာဖြူလိုဇယ်တို့ကို အရှင်ထံ ယူဆောင်လာခဲ့ရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားချက် ဤတွင် ပြီးဆုံးပါပြီ အရှင်”

စီနန်ဘုရင်သည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး နှုတ်ရှုသို့ မြေနှစ်လှမ်းလှမ်းပြီးနောက် မီးတဖျတ်ဖျတ် ထွက်လှမတတ်လှမ်းများဖြင့် ဖီဒေးအား စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ သူသည် မုတ်ဆိတ်မွေးများကို လက်ဖြင့် သပ်လိုက်ရာ၊ ဂေါ်ဒွင်ရင်ဘတ်တွင် လျှို့ဝှက်ထားသော လက်စွပ်နှင့် တထေရာတည်း တူလှသော လက်စွပ်ကွင်း သူ၏ ညာဘက်လက်သန်းပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို ဖီဒေးထံတို့ သတိပြုမိကြလေသည်။ သူသည် ခက်ထန်မာကျောလှသော လက်စွပ်ဖြင့် -

“သင်သည် မည်သည့်အရာကို ပြုလုပ်ပြီးစီးခဲ့ပြီနည်း။ စုလတန်ကဲ့သို့ ယုံကြည်အားကိုးရသော အမတ်ကြီး ဟောဆန်ကို လွတ်သွားအခြင်းအတွက် ယခုအချိန်တွင် သူသည် ဒမတ်စကတ်မြို့တော်သို့ ရောက်လောက်ပေပြီ။ ဖီဒေးက အတွင်းတွင် လွင်ပြင်ကို ဖြတ်၍လာသော စလေဒင်၏ မြင်းတပ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ကြရပေတော့မည်။ သင်္ဘောသားများနှင့် မျက်နှာဖြူ မိန်းမများကို မသတ်ခဲ့သည့်အတွက်လည်း သင်္ဘောသိမ်းပိုက်ခြင်းနှင့် စလေဒင်မြတ်နိုးသည့် ဤမိန်းမမျိုးကို ဖမ်းဆီး

၁၈၆ ၀ ၁၈၇ ခွေးညီနောင်

ခြင်းအတွက် သူတို့ သတင်းပေးကြတော့မည်။ သင်မည်သို့ လျှောက်တင်ရန် ရှိသေးသနည်း။”

ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လျက် -

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင် ... သဘောသားများကို သတ်ရန် အရှင်၏ နှုတ်တော်မှ အမိန့်ကိုမရသည့်အပြင် သူတို့ကို ချမ်းသာပေးရန် အရှင်ထံမှ သဘောတူညီချက်ရပြီးဖြစ်ကြောင်းနှင့် လိုဇယံထပြောပါသေးသည်။”

“ကျွန်ယုတ် ... ၎င်းကား လိုဇယံ၏ လိမ်လည်ချက်သာ ဖြစ်၏။ သေဆုံးသွားသော သူလျှို့မ့တစ်ဆင့် ထိုလူများကို သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် ကျွန်ုပ် သဘောတူပြီး ဖြစ်၏။ ဤသို့သော ကိစ္စမျိုး၌ ကျွန်ုပ်အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ မပေးလိုက်လျှင် အဆုံးစီရင်ရမည်ဟု ဆိုလိုကြောင်း အသင် မသိလေသလော။ ထို့ပြင် လွတ်သွားသော မင်းသားကြီး ဟေဆန်အတွက် မည်သို့ ပြောဆိုရန် ရှိသနည်း။”

“အရှင် ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားဖွယ်ရာ မရှိပါ။ အလောင်းဆေးတွင် ရွှေအိတ်တစ်အိတ်တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ဟေဆန်သည် နိကိုလပ်ထိုက်တံစိုးလက်ဆောင်ပေး၍ အချုပ်အနှောင်များကို ဖြေစေပြီးနောက် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နိကိုလပ်အား လက်စားချေထာ သတ်ဖြတ်သွားသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သူ့ကို မုန်းတီးသကဲ့သို့ လိုဇယံကိုလည်း မုန်းတီးကြောင်း နှစ်ဦးစလုံးအား ခွေးတွေ သစ္စာဖောက်တွေ့စေ ခေါ်ခြင်းဖြင့် သိရပါသည်။ လိုဇယံမှာ မင်းသားကြီးအနီး၌ စောင့်ရှောက်ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် ရဲရင့်သော နိကိုလပ်အား ထားရပါသည်။ ထို့ပြင် စစ်သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း အပြင်တွင် ချထားပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်နှစ်ဦး လိုဇယံတို့မှာမူ သခင်မကလေးကို စောင့်ကြပ်နေရပါသည်။”

“ထိုစစ်သားနှစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်၏ မျက်မှောက်သို့ သွင်းလော့”

စစ်သားနှစ်ယောက်ကို သွင်းခဲ့ကြသောအခါ သူတို့သည် သူတို့၏ ဗိုလ်မှူးအနီးတွင် ရပ်နေကြပြီးနောက် မိမိတို့မှာ တစ်စုံတစ်ခု ပျက်ကွက်လစ်ဟင်းခြင်း မရှိကြောင်း ထိုညတွင် အနည်းငယ်မျှ အိပ်

ခြင်း မရှိသော်လည်း မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရကြောင်း နံနက်လင်း သောအခါမှ မင်းသားကြီး မရှိသည်ကို တွေ့ရကြောင်းများဖြင့် ကျိန်ဆိုလျှောက်ထားကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် မုတ်ဆိတ်ကို တစ်ဖန် ဖြုတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက် ညာဘက်လက်သန်းတွင် ဝတ်၍ထားသော ဝတ်ဝတ်တော်ကို ထိုသူများ၏ မျက်စိရှေ့တွင် ကပ်၍ပြကာ -

“ဒီအထိမ်းအမှတ်ကို မြင်ကြပြီ မဟုတ်လား ... သွားကြ”

ယခင်ကထက် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်လျက် -

“အရှင် ... ကျွန်ုပ်သည် အရှင်အား နှစ်ပေါင်းများစွာ သက်စွန့် ခြိုးပမ်းအမှုတော်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။”

ခက်ထန်စွာ -

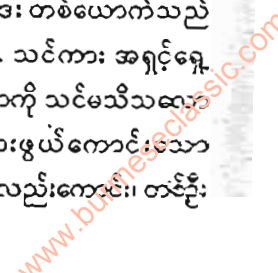
“သင်၏ အမှုထမ်းပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပြီ ... သွားလော့”

ဖိဒေးသည် ဘုရင်ကြီးအား အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ခေတ္တမျှ ကျွေးစေ၍ နေသေး၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းလှည့်၍ ပစ္စင်အဆုံးသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားပြီးလျှင် အစွန်းနားသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချောက်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ခုန်ချလိုက်လေသည်။ သူ၏ ခြေထိမှ အဝတ်ဖြူကြီးသည် နေရောင်ထဲတွင် ကားရယား ဖြစ်သွားပြီး နောက် ချက်ချင်းလိုပင် နက်ရှိုင်းမည်းမှောင်လျက်ရှိသော ချောက်အတွင်းမှ သွေးလဲစွာကျသော “ဝုန်း ... အုန်း ... အုန်း ...” ဟူသော အသံကြီးသည် အသံအသံသို့ ပဲ့တင်ရိုက်ခက်၍ လာလေ၏။

စစ်သားနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“သင်တို့လည်း သင်တို့ ဗိုလ်မှူး သွားရာလမ်းကို လိုက်ကြလော့”

ထိုခဏ၌ စစ်သားနှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်သော စစ်သားသည် ဓားကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို မိမိကိုယ်သတ်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် အနီးမှ ‘ဒေး’တစ်ယောက်သည် ထိုသူအား ခုန်၍အုပ်လိုက်ပြီးနောက် “တိရစ္ဆာန် ... သင်ကား အရှင်ရှေ့တွင် သွေးမြေသို့ ကျစေမည်လော။ အစဉ်အလာကို သင်မသိသော သူလော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် သနားဖွယ်ကောင်းသော စစ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ဦးက ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ဦး

က ဒယီးဒယိုင်ဖြင့်လည်းကောင်း အသီးသီးလျှောက်၍ သွားကြပြီး လျှောက်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ခုန်ချလိုက်ကြလေ၏။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ထိုအခြင်းအရာများ မြင်ရသော ရိုစမန်သည် သတိလစ်၍ သွားလုမတတ်ဖြစ်သွားပြီး ထိုအခြင်းအရာတို့ပင် ဆေးတူမျှ မျက်နှာများဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ဝတ်ကမူ မိမိသာ ဤလမ်းအတိုင်း သွားခွဲရလျှင် စီနန်ဘုရင်ကိုပါ ချောက်ခတ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားမည်ဟု စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲရေရွတ်မိသေး၏။

နီကိုးလပ်၏ အလောင်းကိုလည်း သိမ်းငှက်များစားရန် ထိုအတိုင်း ချောက်တွင်းသို့ ပစ်ချစေပြီးနောက် စီနန်ဘုရင်သည် ဖုံပေပြန်ထိုင်မိသောအခါ မဇ္ဇန်ဒါးအား စကားပြန်လုပ်စေ၍ ဆက်လက်ပြောပြန်လေသည်။

“အသင် ... မင်းသမီးကလေး ... သင်၏ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကြားသိရပေပြီ။ ဤကဲ့သို့ အလှထိပ်ခေါင်တင် တစ်ဦးအား စလေဒင်သည် သူ၏ နန်းတော်၌ထား၍ ရှုစားလိုခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူကား ကျွန်ုပ်၏ ရန်သူဖြစ်၏။ နတ်ဆိုးသည် သူ့အား အမြဲကာကွယ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖိဒေးများပင် သူ့အား လုပ်ကြံခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပေ။ ယခုလည်း သင့်အတွက်နှင့် စစ်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ကြရလိမ့်မည်။ သို့သော် သင်ကား မကြောက်လင့်၊ သင့်ကို စလေဒင်အား ပေးအပ်ရန် အတွက်တန်ဖိုးမှာ စလေဒင်သည် သူ့ကိုယ်အတွက် ပေးနိုင်မည့် တန်ဖိုးထက် မြင့်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤရဲတိုက်၌ပင် သင်နေဦးလော့။ အလိုဆန္ဒရှိသမျှကိုသာ ပြောကြားပါလေ ... အလုံးစုံ ပြည့်စုံပါစေမိမ့်။”

မန် ။ “ ကျွန်ုပ်သည် လိုဇယ်နှင့် သူ့လူများ ဘေးရင်ကာကွယ်ပေးခြင်းကို အလိုရှိပါသည်။ ”

နန် ။ “ သင်၏ အလိုပြည့်စုံစေ ”

မန် ။ “ လူစိမ်းများအလယ်တွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်စေလိုခြင်းငှာ ကျွန်ုပ်အစ်ကိုများနှင့်အတူ တည်းခိုနေထိုင်လိုပါသည်။ ”

စီနန်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် -

“ သင်၏ အစ်ကိုများကား စည်သည်တော်များ ရဲတိုက်တွင် သင်၏ အနီး၌ပင် တည်းခိုနေထိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် သင့်အား အစားစားပွဲ၌ လည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်ထဲ၌လည်းကောင်း တွေ့ဆုံနိုင်ပေမည်။ သင်၏ အစ်ကိုများသည် စလေဒင်ထံမှ သင့်အား ပြန်၍ရရန် ကျွန်ုပ်၏ အကူအညီကိုလို၍ လာရောက်တောင်းခံရာတွင် သင့်နှင့် ကံအား မတူစွာ တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်၏။ သင်၏ အစ်ကိုများသည် သင့်အား စလေဒင်ထံတွင်းမှ လွတ်မြောက်စေ လိုသည့်နည်းတူ၊ အေဂျေဘယ်ထံမှလည်း လွတ်မြောက်စေလိုကြပေလိမ့်မည်။ သင်တို့အားလုံး နားလည်ကြစေလိုပါသည်။ - ကျွန်ုပ်သည် သေမင်းဘုရင်ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ သေမင်းဘုရင်ထံမှ လွတ်မြောက်ရန်မှာ လမ်းတစ်လမ်းသာရှိ၍ ၎င်းလမ်းမှာ ... ”

ထိုနေရာ၌ စကားကို ရပ်ပြီးနောက် လူ ၃ ယောက်ခုန်ချသွားသောအခါ လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ အသင်သူရဲကောင်းများ ... သင်တို့၏ နှမကို ယူဆောင်သွားကြပါ။ သင်တို့ ၃ ဦးအား ယနေ့ညနေ ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းစားပွဲသို့ ဖိတ်ကြားပါ။ ”

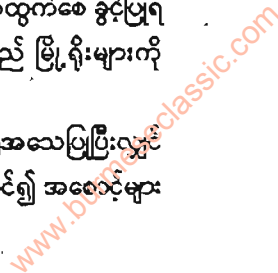
မဇ္ဇန်ဒါးဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ အသင်မိန်းမ၊ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားလော့။ သင်၏ ဝတ္တရံကို သင်သိသည် မဟုတ်ပါလော့။ သင်စောင့်ရှောက်ရမည့် ဤမင်းမိသားစုအနီးသို့ မည်သည့်သူစိမ်းယောက်ျားမျှ မလာစေလင့်။ ”

တစ်ဖန် ဒေးများဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ ဒေးများ ... ဤအမိန့်ကို ထုတ်ပြန်စေရမည်။ ဤသုံးဦးအား အစဉ် တံဆိပ်ဖြင့် ကာကွယ်ထားပြီး ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်၏ မြို့ရိုးများကို ကျော်သွားခြင်းမှတစ်ပါး အားလုံးနေရာများသို့ ဝင်စေထွက်စေ ခွင့်ပြုရမည်။ နန်းစဉ်တံဆိပ်တော် မျက်မှောက်၌သာ သူတို့သည် မြို့ရိုးများကို ချစ်၍ သွားနိုင်ခွင့်ရှိစေရမည်။ ”

အမိန့်အဆုံး၌ ဒေးများသည် ထိုင်ရာမှထ၍ အရှိအသေပြုပြီးလျှင် ထိုင်ကြလေသည်။ ထို့နောက် မဇ္ဇန်ဒါးက ခေါင်းဆောင်၍ အစောင့်များ

၁၉၀ ဝ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ခြံရံကာ ညီနောင်တို့နှင့် ရိုစမန်အား ကန့်လန့်ကာများကို ဖြတ်ကျော်စေ
သွားလေ၏။

အတွင်းခန်းမဆောင်တစ်ခုသို့ ရော့သောအခါ မဇ္ဇန်ဒါးသည်
ရပ်တန့်လျက် -

“သင်နေမည့်ဆောင်ခန်းကို ပြင်ဆင်ရန် ကျွန်ုပ် သွားရပါဦးမည်
သခင်မကလေး။ ထိုအတွင်း သင်၏ အစ်ကိုများနှင့် စကားပြောလို
မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့စွာ ပြောကြပါလော့။ သို့သော် နံရံများတွင် နားရွက်
ရှိသည်ဖြစ်၍ ဂျော့ဟယ်နိုင်းငံ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ မည်သူမျှ နားမလည်
သော အင်္ဂလိပ်ဘာသာကိုသာ အသုံးပြုကြရန် သင်တို့အား ကျွန်ုပ် ထိ
သတိပေးပါသည်။”

ထို့နောက်တွင် မဇ္ဇန်ဒါးသည် ညီနောင်တို့နှင့် ရိုစမန်အ
ဦးခေါင်းကို ညွှတ်၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား
သည်။

* * *

စလေဒင်ထံမှ သံတမန်

ချစ်ခင်သော သူတို့မည်သည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ
အချိန်ကာလအတန်ကြာ၌ ကွဲကွာနေပြီးနောက် ပြန်တွေ့ကြရသောအခါ
ဓုတ်တရက် စကားပြောရန် အစရှာမတွေ့ဘဲ ရှိတတ်ကြရာ၊ ရိုစမန်နှင့်
ညီနောင်တို့ သည်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိကြကုန်၏။

ထို့နောက် အတန်ကြာမှ ရိုစမန်ကစ၍ မိမိတို့မှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရ
သည့် ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်ကင်း၍ တစ်နေရာတည်းတွင် ယခု
ကဲ့သို့ လာရောက်ပေါင်းဆုံမိကြခြင်းကိုပင် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်ရ
မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောသဖြင့် သုံးဦးစလုံးပင် ကြမ်းပြင်၌ ဒူးထောက်ကာ
ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုကြလေသည်။

ရိုစမန်က သူဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောရာ ဂေါ်ဒွင်ကလည်း
သူတို့ ညီနောင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဇာတ်လမ်းကို အတိုချုပ် ပြောပြလေသည်။
ရိုစမန်က လေသံဖြင့် -

www.burmeseclassic.com

“ဪ ... ဒါထက် အဲဟိုမျက်လုံးနက်နက်နဲ့ မိန်းမချောက အစ်ကိုကြီးကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် ဂရုစိုက်ပြီး မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ ကူညီနေရတာလဲ”

ဒွင် ။ ။ “မသိပါဘူး ညီမလေးရယ် ... ခြင်္သေ့ပါးစပ်ထဲက သူ့ကို တစ်ခါ ဆွဲထုတ်ခဲ့ဖူးလို့ အဲဒါကို ကျေးဇူးတင်လို့များလားမှ မပြောတတ်ပဲ ရိုစမန်သည် ပြုံးယောင်ယောင်ဖြင့် -

“ဒါဖြင့် အဲဒီခြင်္သေ့ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပေတော့။ ဒီလိုကိုကြီးရဲ့ အခုနေအခါမှာ ကျွန်မတို့အသက်တွေဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေလေတော့ ကိုကြီးပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကို သူတော်တော်နဲ့ မမေ့ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်မဖြင့် ဆုတောင်းတာပဲ။ ကျွန်မတို့ကိစ္စက ထူးလည်းထူးဆန်း၊ စိတ်ပျက်စရာ ကော ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ ပြီးတော့လည်း သူရိုးရိုးသားသား သတိပေးတာကို လွန်ဆန်ပြီး ကိုကြီးတို့ ရောက်လာတာလည်း တစ်မျိုး ထူးဆန်းတာပဲ”

ဒွင် ။ ။ “ဒါကတော့ သေသွားတဲ့ ဦးကြီးစကားကို ကိုကြီးတို့က လိုက်နာတာကိုးကွယ်”

ဝှပ် ။ ။ “ကျောယ်ဆီကို မဟုတ်ဘဲ တံခြားနေရာဆိုရင် ကောင်း မှာဗျာ”

ရိုစမန်က ကြက်သီးထဟန်ဖြင့် -

“သူဟာ သိပ်မုန်းစရာ ကောင်းတာပဲ ... လိုဇယ်ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ ကျွန်မကို စိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တုန်းကများ ... ကျွန်မဖြင့် ကျွန်မ အသည်းတွေ စုန်ထွက်သွားသလား အောက်မေ့လိုက်တယ်။ အို ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက လွတ်နိုင်ကြပါ့မလား ကိုကြီးရယ်”

ဝှပ်သည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် -

“မြူးထဲမိတဲ့ ငါးကမှ လွတ်ပေါက် ရှိလိမ့်ဦးမယ် ... ဒါပေမဲ့ အခုလို တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း လှောင်မိနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦး မယ်”

ထိုအခိုက် အစောင့်မိန်းမများနှင့်အတူ မဇ္ဇန်ဒါသည် ပေါ်လာ၍ ရိုစမန်အား အရိုအသေပြုပြီးနောက် -

“သခင်ကြီးရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ညစာစားပွဲမတိုင်ခင် အပန်းဖြေ သခင်မလေးအတွက် ပြင်ထားတဲ့ အခန်းကို အခု ခေါ်သွားရပါလိမ့်မယ် မိန်းမရိပ်ပါနဲ့။ သင့်အစ်ကိုများကို နောက်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သင် သူ့ရဲကောင်းများကတော့ မြင်းတွေကို ဥယျာဉ်ထဲမှာ အညောင်းဖြေ ဆျောက်စီးခွင့်ရပါတယ်။ ဟောဒီ လက်ပါးစေမိန်းမက နေရာကို လိုက်ပြ ဝါလိမ့်မယ်”

ဒွင် ။ ။ “ဒါဟာ ... တို့ကို သွားရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲကွယ်။ ထိုင်း ညကျမှ တွေ့ကြစို့လားဟေ့ ... ညီမလေးရေ”

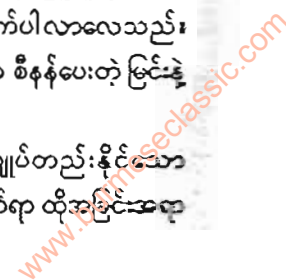
မန် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

ဤသို့နှင့် ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့သည် ရိုစမန်ရှိရာမှ ခွဲခွာလာခဲ့ကြရ ဆဲ၏။ လမ်းပြမိန်းမသည် ညီနောင်တို့အား ဥယျာဉ်သို့ ခေါ်သွားရာ ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သောအခါ မျက်နှာထားဆိုးဆိုး ‘ဖိဒေး’တစ်ယောက်နှင့် အရာရှိတစ်ယောက်ကို မြင်းကိုယ်စီနှင့် တွေ့ရသည့်ပြင် ကုန်းအသင့်ပြင်ပြီး ဖြစ်သော မီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် မုန်ဝတစ်ခု နှထွက်၍ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထိုသူများနောက်မှ လိုက်ပါသွားရာ သဲများဖြင့် ခွဲနေသော လမ်းကျယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၍ မြင်းများကို အပြေးစီးနိုင် ကြ၏။ ထိုလမ်းမှာ အတွင်းမြို့ကို အချင်း ၃ မိုင်ခန့် ဝိုင်းရံထားသည့် ချောက်ရှိရာသို့ ရှေးရှုသွားသော လမ်းဖြစ်သည်။

တစ်ခဏမျှ သွားမိလတ်သော် မိမိတို့ အနီးသို့ ရှေ့တူစုမှ ချဉ်းကပ်လာသော လူတစ်စုကို တွေ့ရလေရာ၊ အဆက်ဆင်အရာရှိ တစ်ဦး သည် ထိုလူစုကို ခေါင်းဆောင်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူ၏ နောက်၌ကား နွားလှပ၍ မီးသွေးရောင်ကဲ့သို့ မည်းနက်သော အဆင်းရှိသည့် မြင်းကြီး တစ်ကောင်ပေါ်တွင် သံကျပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော မျက်နှာဖြူသူရဲကောင်း တစ်ယောက်သည် နောက်ပါအစောင့်များနှင့်အတူ လိုက်ပါလာလေသည်။

ဝှပ် ။ ။ “လိုဇယ် ပါကလား။ သူစီးတဲ့မြင်းက စီနန်ပေးတဲ့ မြင်းနဲ့ တူတယ်”

လိုဇယ်ကို မြင်သောအခါ ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်သော ဂေါ်ဒွင်သည် ကြိမ်းဝါးအော်ဟစ်ကာ မိမိဓားကို ဆွဲထုတ်ရာ ထိုအခြင်အရာ

ကိုမြင်သော လိုဇယံသည်လည်း သူ၏ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ နောက် တစ်စက္ကန့်အတွင်း၌ မိမိတို့အား အုပ်ထိန်းလိုက်ပါလာသော အရာရှိများကို အသီးသီးကျော်ဖြတ် စီးနင်းသွားကြပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ရင်ဆိုင်မိ ကြလေသည်။ လိုဇယံက စတင်ခုတ်လိုက်ရာ လိုဇယံ၏ ဓားချက်ကို ဂေါ်ဒွင်သည် ဒိုင်းနှင့် ခံလိုက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ လက်တုံ့မပြန်နိုင်မီ နှစ်ဖက် မှ ဖိဒေးများသည် သူတို့ စပ်ကြားသို့ ဝင်ရောက်ကာ လူချင်းခွဲလိုက်လေ သည်။

လူစုချင်းခွဲခွာသွားပြီးနောက် ညီနောင်တို့ လူစုသည် အတွင်းမြို့ နှင့် အပြင်မြို့ ကူးထားသော လက်ရန်းမရှိသည့် ကျောက်တံတားသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ထိုအခါ အရာရှိသည် သူတို့အား နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရန် ပြောပြီး လျှင် မြင်းကို ကျောက်တံတားကလေးတစ်လျှောက်သို့ အပြင်းစီးနင်းသွား လေရာ၊ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့လည်း အစဉ်အတိုင်း လိုက်ပါသွားကြလေ သည်။ တစ်ဖက်မှခံသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းဇက်ကို သတ်၍ ပြန်လှည့် ပြီးနောက် လာစဉ်ကထက်ပင် လျင်မြန်စွာ စီးသွားပြန်လေသည်။

ဒွင်သည် မိမိ၏ မြင်းဇက်ကို ပုတ်ရင်း ဝှပ်အား -
“သူ့ကို ကျော်တက်ဟေ့ ... ဝှပ်”

မီးလျှံနှင့် မီးခိုးတို့သည် တစ်ကောင်အမြီးကို တစ်ကောင်ကိုက် ကာ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးလာကြပြီးလျှင် တစ်ခဏချင်း၌ပင် အရာရှိ၏ မြင်းကို မိလာကြလေ၏။ ထို့နောက် အရာရှိ၏ မြင်းကို နံဘေးမှ ပန်း၍ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ကျော်တက်သွားကြလေရာ သူတို့ ဖြတ်သွားသော နေရာမှာ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းနှင့် တစ်လက်မထက် ပို၍ရှိမည် မဟုတ်ချေ။

လူစွမ်းပြမိသော အရာရှိဗိုလ်မှူးမှာ သေရမည့်ဘေးကို ကြောက် လှသဖြင့် သူ၏ မြင်းဇက်ကို တအားကုန်း၍ ဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။

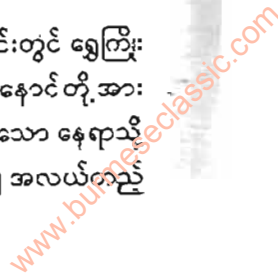
ထိုအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အခြင်းအရာများကို မြင်ကြရသော အခါ အရာရှိနှင့်တကွ ဒေးများသည် ၎င်းတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် ညီနောင်တို့ နားမလည်ဟု ထင်သည့်အတိုင်း နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ချီးကျူး လျက် ရှိကြလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့လည်း မြင်းစောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် များကို ကိုယ်တိုင် အစာရေစာ ကျွေးမွေးပြုစုကြပြီးနောက် မိမိတို့ ဦးဆုံးရာ ဧည့်သည်တော်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

နေဝင်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမအစေခံများလာ၍ ဦးဆုံးအား ရေချိုးခန်းသို့ ခေါ်သွားကြပြီးလျှင် အသင့်စောင့်ဆိုင်နေသော ဘေးမည်းကျွန်းများက ရေချိုးပေးခြင်း၊ ရေချိုးပြီးနောက် အမွှေးနံ့သာတို့ ပြုစုထိန်းသိမ်းပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ကာ သူတို့၏ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီပေါ်မှ အင်္ကျီ အဝတ်သစ်များကို ဆင်မြန်းပေးလေသည်။

အပြင်သို့ ထွက်လာသော အချိန်၌ကား လုံးလုံးမှောင်နေပြီဖြစ်၍ မြေပြင်မိန်းမများသည် မီးစည်းများကိုကိုင်ခါ သူတို့အား ကြီးကျယ်ခမ်းနား အခန်းကြီးတစ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အခန်းကြီးမှာ ရောင်စုံ ချောက်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၍ မျက်နှာကျက်တွင် ပန်းနွယ်ပန်းခက် ပန်းချီကားများဖြင့် ထွင်းထုရေးဆွဲထားရာ ဤမျှလောက် ခမ်းနားလှပ အခန်းကြီးမျိုးကို ညီနောင်တို့သည် မမြင်ဖူးချေ။ ခန်းမဆောင်ကြီး၏ အောက်တွင် ဘုရားတန်ဆောင်းများမှ မုခ်ပေါက်များကဲ့သို့ ကျောက်ဖြူ ခေါက် အပိုင်းများရှိ၍ ထိုမုခ်ပေါက်များ ရှေ့တွင် ဥယျာဉ်သို့ ဆင်းသွား သော လှေကားထစ်များရှိရာ ထိုလှေကားထစ်များမှာ ရင်ပြင်တစ်ခုနှင့် တစ်ခုသွယ်လျက် ရှိလေသည်။ ရင်ပြင်၌ကား ဣတာလျံ ကျောက်ပြားများ ဖြင့် ခင်းထား၏။ ခန်းမဆောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ကား ၁၀၀ ကျော်ခန့်မျှသော ဧည့်သည်များသည် လူတစ်ကိုယ်လျှင် ဖုံတစ်ခုကျစီဖြင့် ပုလဲများ စီထား စားပွဲကလေးများတေးတွင် ထိုင်လျက်ရှိကြရာ လူတိုင်း လူတိုင်းသည် သူ့သူ့ ဓားမြှောင်တံဆိပ်ပါရှိသည့် အင်္ကျီဖြူများ ဝတ်ဆင်ထား ကြပြီး လျှင် အားလုံးပင် အိပ်ပျော်နေကြသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။

လမ်းပြ မိန်းမများ ထွက်သွားပြီးနောက် လည်ပင်းတွင် ရွှေကြိုး ဆွဲထားသော ယောကျ်ားအစေခံများသည် ညီနောင်တို့အား ခန်းမဆောင်အလယ်ရှိ အတန်ငယ်မြင့်၍ ဖုံးများ ခင်းထားသော နေရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ လခြမ်းသဏ္ဍာန်စီစဉ်ထား၍ အလယ်တည့်

တည်တွင် အခြားနေရာများထက် ပိုမိုခံညား၍ အနည်းငယ်မြင့်သော ခုံတစ်ခုံရှိ၏။ ထိုခုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာကို ညွှန်ပြသဖြင့် ဂေါ်ဒွင်က ဝှပ်တို့လည်း ထိုနေရာတွင် မတ်တတ်ရပ် နေကြလေသည်။

မကြာမီ တုရိယာသံများကို ကြားရပြီးနောက် သီချင်းဆိုသူ လိုက်ပါလာသော အဆိုတော် မိန်းမများနှင့်အတူ ခန်းမဆောင်တစ်လျှောက်မှ ဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ညောင်းစွာ ဝင်၍ လာလေသည်။ အဆိုတော်မိန်းမများ နောက်၌ကား ကြီးရင့်အိုမင်းသော 'ဒေး' အမတ်ကြီးများ ဖြစ်လျက် စီနန်ဘုရင်သည် ကျောက်စီ ခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်းလျက် မင်းခမ်းမင်းနား အဝတ်အစားဖြစ်သော သွေးရောင် ဝတ်လုံနက်ကြီးကို ဝတ်ကာ ဣန္ဒြေတစ်စွာဖြင့် လိုက်ပါလာလေသည်။ သူ၏ ဘေးပတ်လည်တွင် မဟူရာသွေးရောင်ပေါက်နေသော ကျွန် ၄ ယောက်တို့သည် မီးတုတ်ကြီးများကို ဝှပ်လျက်လည်းကောင်း၊ သူ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ရံတော်သက်တော်စောင့် နှစ်ယောက်သည်လည်းကောင်း လိုက်ပါလာလေသည်။

ခန်းမဆောင်တွင်းသို့ စီနန်ဘုရင်ကြီး ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မားမားမတ်မတ်ရပ်၍နေသော ညီနောင်တို့မှတစ်ပါး အခန်းတွင်းသို့ လူအားလုံးသည် ဘုရင်ကြီးထိုင်သည်အထိ ပြားပြားဝပ်ကာ အရိုအသေ့လျက်ရှိကြရာ ခုံတစ်ဖက်ရှိ ဖုံများအလယ်ထိုင်မိသောအခါမှ ဘုရင်လက်ပြလိုက်သဖြင့် ဧည့်သည်အားလုံးနှင့်တကွ ညီနောင်တို့ပါ မိမိနေရာတွင် အသီးသီး ထိုင်ကြလေသည်။

စီနန်သည် စိတ်မရှည်သော အမူအရာဖြင့် ခန်းမဆောင်တစ်လျှောက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ မီးတုတ်ကိုင် မိန်းမ ၄ ယောက်အလယ်တွင် နောက်လိုက် မဇ္ဇနိဒါးနှင့်အတူ ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ရီစမန်ကို မြင်သောအခါမှ ဘုရင်ကြည့်နေသည့် အဓိပ္ပာယ်နားလည်ကြလေသည်။

ရီစမန်ကား အရှေ့တိုင်းသူ မိဖုရားတစ်ပါးကဲ့သို့ လှပတင့်တယ်ကြည့်ရှုဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ကျောက်စီသရုပ်

ဆောင်းလျက် ၎င်းအပေါ်မှ ခေါင်းမြဲပဝါကို လွှမ်းမြဲထားသော်လည်း နှုတ်နှာကိုမူကား ဖုံးကွယ် ထားခြင်း မရှိပေ။ ထူထပ်သော ဆံပင်များကို ထားသော နှင်းဆီပွင့်များ ဖော်ထားသည့် ပိုးထည်ပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဆည်းကြိုးပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်ရောင်ရှိသော နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် အသားပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ကြိုးသိုင်းခြေနင်းပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဩဗြားများကို စီခြယ်ထား၏။ ဤသို့ ဆင်ပြင်ဝတ်ထားသည့်အခါ ရီစမန်မှာ လှပခြင်းတွင် နန်းဆန်လှသော အမူအရာက ကလျက်ရှိရကား၊ ဧည့်သည်အားလုံးတို့သည် ရီစမန်ရှိရာသို့ ကြည့်ရှုနေကြပြီးနောက် အစပြိုင်တည်း မတ်တတ်ရပ်ကာ အရိုအသေပြုကြလေသည်။

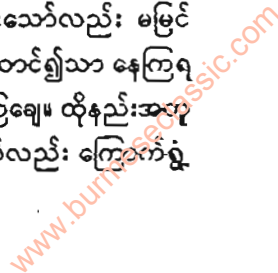
ဝှပ်က မနှစ်သက်သော အမူအရာနှင့် -
“ဒါက ... ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ ... ဟင်”

ဂေါ်ဒွင်က အဖြေမပေးချေ။
ရီစမန်သည် အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ အေကျော့ဘယ်သည် အမတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏လက်ကိုကမ်းပေး၍ သူ့အနီးတွင် ထိုင်စေ၏။

ဂေါ်ဒွင်သည် မဇ္ဇနိဒါး၏ သတိပေးအချက်ပြသော မျက်လုံးများကို မြင်သဖြင့် -

“ဣန္ဒြေမပျက်စေနဲ့ဟေ့ .... ဝှပ်”
ထမင်းစားပွဲကား စတော့၏။ ကျေးကျွန်များသည် ထိုမှ ဤမှ သွားလာကာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်မျိုးစုံတို့ကို ဧည့်သည်များ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးကြကုန်၏။ ဘုရင်၏ အတူးညစာစားပွဲကြီး ဖြစ်သည့် အတိုင်းလည်း ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များမှာ ရွှေသော်လည်းကောင်း၊ သူ့ဆော်လည်းကောင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့ကား မျက်စိကိုဖွင့်ထားသော်လည်း မမြင်သော်လည်း နားကိုဖွင့်ထားသော်လည်း မကြားယောင်ဆောင်၍သာ နေကြရသဖြင့် မည်သည့်အစာမျိုးကို စားမိ၍ စားမိမှန်းမသိကြချေ။ ထိုနည်းအတိုင်း ရီစမန်မှာလည်း ဟန်ဆောင်၍ ဣန္ဒြေလှုပ်နေရသော်လည်း ကြောက်ရွံ့

သည် အမူအရာကား ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက်ရှိလေ၏။ စီနန်သည် စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်များကိုရွေးချယ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းကန်ဖြင့်လည်းကောင်း
တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဖြင့်လည်းကောင်း ရိုစမန်အား ကမ်းလှမ်းပေးလေ၏။
ရိုစမန်မှာ မယူချင် ယူချင်နှင့် လှမ်းယူရှာ၏။ ထိုအခါများ၌ စီနန်သည်
စားတော့ ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ ကြည့်နေတတ်သဖြင့် ရိုစမန်မှာ သူ့
ဝေးသည်ထက် ဝေးစေရန် ခုံတစ်ဖက်စွန်းသို့ ကိုယ်ကို ကျွဲကာ ရွှေ
၏။

ထို့နောက် အမွှေးအကြိုင်များဖြင့် ရောနှောထားသော ဝိုင်အရက်
ကို ရွှေခွက်များဖြင့် ယူဆောင်လာကြရာ စီနန်သည် ရွှေခွက်ကို လှမ်း
ရိုစမန်အား ပေးပြန်၏။ ရိုစမန်ကမူ မိမိအရက်ကို မသောက်တတ်ကြောင်း
နှင့် ငြင်းဆိုတောင်းပန်ပြီးလျှင် မရွှန်ဒါးအား ရေကို တောင်းလေရာ မရွှန်ဒါး
သည် နှင်းရည်ဖြင့် ရောထားသောရေကို ရိုစမန်အား ပေး၏။ ညီနောင်နှစ်
တို့ကလည်း ထိုနည်းတူ ရေကိုတောင်းပြန်သဖြင့် စီနန်သည် ညီနောင်
အား သင်္ကာမကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင်
အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ဂေါ်ဒွင်က မိမိတို့၏ အလိုဆန္ဒပြည့်
တိုင်းပြည့်သို့ ပြန်မရောက်မချင်း အရက်သေစာကို မသောက်ရန် သ
ပြုထားကြောင်းဖြင့် မရွှန်ဒါးမှတစ်ဆင့် ဖြေဆိုလေသည်။ ထိုအခါ စီနန်
ဤသို့ သစ္စာစောင့်ထိန်းခြင်းမှာ ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ သို့သော် သူတို့သည်
ထိုသစ္စာကြောင့် တစ်သက်လုံး ရေကိုသာ သောက်ရသည် သူများ ဖြစ်သူ
မည်ကို စိုးရိမ်ရကြောင်း အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကို ရည်ရွယ်ဟန်ဖြင့် ပြောသ
ညီနောင်တို့မှာ စိတ်ထဲက ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသေး၏။

ထိုအချိန်၌ စီနန်မှာ အတော်အတန် မူးယစ်လာပြီဖြစ်၍ စ
များစ ပြုလာ၏။

မရွှန်ဒါးမှ တစ်ဆင့် ဂေါ်ဒွင်အား -
“ဒီကနေ့ ကျွန်ုပ်၏ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သင်မြင်းစီးသွားတုန်း
လိုဇယ်နဲ့တွေ့ပြီး သင့်ဓားကို ဆွဲထုတ်ခဲ့သေးတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကျေးကျွန်
က ပြောလိုသိရတယ်။ ဘာပြုလို့ တစ်ခါတည်း မသတ်ခဲ့သလဲ - သူ
ပိုတော်လို့လား။”

“မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို ဆုံးမဖို့ အချိန်မရမီ အရှင်၏ ကျေးကျွန်များ
ကြားဝင်၍ လူချင်းခွဲလိုက်ကြပါသည်။”

“နို့ပေမဲ့ ဟောဒီက သင်တို့ရဲ့ နမတော်... နှင်းဆီမယ်ကို မှော်ပြီး
ညီဝဲတဲ့ သစ္စာဖောက်ကောင်ကိုတော့ သတ်ခဲ့ရင်လည်း အကောင်းသား
ပဲ။”

ထို့နောက် ရိုစမန်ဘက်သို့ လှည့်၍ လက်စွပ်ဝတ်ထားသော
ထက်ကိုထောင်ကာ -

“ထိပ်ထားကလေး အခုမှဖြင့် မကြောက်နဲ့တော့နော်၊ ဟောဒီ
နှင်းဆီ တံဆိပ်တော်အောက်မှာ စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ နှင်းဆီမယ်ကို နောင်
သိပ်နည်းနဲ့မျှ သူ့နောင်ယုက်နိုင်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။”

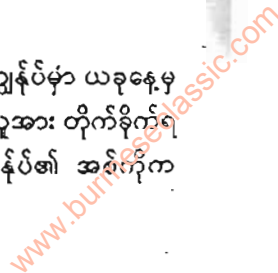
ဤစကားကို မရွှန်ဒါးက ဘာသာပြန်ပြောရာတွင် ရိုစမန်သည်
မုတ်နာကို အောက်သို့ချလျက် ရှိလေသည်။

ဝပ်သည် မီးထွက်မတတ်မျက်လုံးများဖြင့် ကျေဘယ်အား ကြည့်ရှု
လျက်ရှိရာ၊ ကံအားလျော်စွာ ကျေဘယ်သည် ထိုအချိန်၌ အခြားဘက်သို့
ညီညွတ်သွား၍သာ ဓားရိုးပေါ်သို့ လက်ရောက်သွားသော ဝပ်၏ အမူအရာကို
မြင်လိုက်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ ဂေါ်ဒွင်ကား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လျက်ရှိ
သော မရွှန်ဒါး၏ မျက်လုံးများကိုလည်းကောင်း၊ ဝပ်၏ အမူအရာကို
လည်းကောင်း ကောင်းစွာမြင်လိုက်ရသဖြင့် အာရုံပြောင်းသွားစေရန်
အလွန်ကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ကျောက်ပြား သမံတလင်းပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်
ပြီးနောက် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် -

“ဒီလောက်တောင် အရပ်ဆိုးမနေစမ်းပါနဲ့ ညီလေးရယ်။
အလွန်ပြားကို ကောက်တင်လိုက်ပြီး မင်းမှာ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း လိုဇယ်
အကြောင်း စီနန်ကို အဖြေပေးလိုက်စမ်းပါ။”

စိတ်ပြန်၍ ကြည့်လင်လာသဖြင့် -

“ဤကဲ့သို့လည်း မဖြစ်စေလိုပါ ... အရှင်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ယခုနေ့မှ
အရက်မြောက်သော ညတွင် အရှင်ခွင့်ပြုချက်အရ ထိုသူအား တိုက်ခိုက်ရ
မိဦးမည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အရေးနိမ့်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အစွဲကိုက
ကျွန်ုပ်နေရာကို ဆက်ခံပါလိမ့်မည်။”

“အို ... ဒီဟာကို ကျွန်ုပ်သဘောတူပါတယ်။ တိုက်ပွဲဟာလည်း ထွန်းစွာ ကြည့်လိုတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သူသတ်နိုင်ရင်တော့ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်စီနန်ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်နည်းနဲ့ ကျွန်ုပ်သူ့ကို တွေ့ကောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ထိပ်ထားလေးကော တိုက်ပွဲလုပ်မယ့် နေရာသိတာနဲ့ ကြည့်ရမှာ ကြောက်နေသလား ခြားစမ်းပါဦး”

မျက်နှာမသိမသာ ပျက်သွားသော်လည်း မာနသံဖြင့် -

“ကျွန်ုပ် အစ်ကိုတွေ မကြောက်သောအရာကို ကျွန်ုပ် မကြောက်ပါ။ သူတို့သည် ရဲရင့်သော သူရဲကောင်းများဖြစ်ကြ၍ ဘုရားသခင်သည် သူတို့၏ ဘဝလမ်းဆုံးကို ကာကွယ်ပါလိမ့်မည် မရဏရာဇာ အရှင်မင်းမြတ်”

“ထိပ်ထားကလေး ပြောတာမှန်တယ်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုဟာ ကျောက်တံတားပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျေးကျွန်အရာရှိကိုတောင် နံ့ဘေးထပန်းပြီး မြင်းနဲ့ ဖြတ်စီးသွားပုံတယ်လို့ ကြားတယ်။ ဒီအတိုင်းမှန်ရင် သူတို့ဟာ တကယ် မြင်းစီးကောင်းတွေပဲ။ ဒီတော့ ဒီပွဲမှာလည်း နိုင်နိုင်ပါတယ်။ ခြောက် ... ဒါထက် မေးစမ်းပါရစေဦး။ ဒီလူ ၂ ယောက်အနက် ဘယ်သူ့ကို ပြီး ချစ်ခင်သလဲ။ အဲဒီလူဟာ လိုဇယ်ရဲ့ ဓားကို အရင်ဆုံး ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

ရိုစမန်သည် ဖြေဆိုရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် မဇ္ဇန်ဒါးက မျက်လုံးများကို မှေး၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် -

“ကျွန်ုပ်အတွက်ကတော့ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်တည်းလိုပဲ။ ဒီကြောင့် သူတို့ကို ညီတူညီမျှ ချစ်ခင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အခုစီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်စေပေါ့။ မျက်လုံးအပြာနဲ့ အစ်ကိုက ပထမတိုက် ... ရှုံးခဲ့လို့ရှိရင် မျက်လုံးအညိုနဲ့ အစ်ကိုဆက်တိုက်လိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... ကျွန်ုပ် ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ အချိန်လည်း နီးနေပြီ။ ညစာစားပွဲကို လက်စသတ်ကြစို့။ က ... ထိပ်ထားလေး။ ရှေ့နည်းနည်းတိုးပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်စမ်းပါ”

ရိုစမန်မှာ စီနန်ပြောသည့်အတိုင်း ရပ်လိုက်လေရာ အသားမည်း ကျွန်ုပ်များသည်လည်း မီးစည်းမီးတုတ်များကို ကိုင်ကာ နောက်မှ စုရုံးကာ နေကြလေသည်။

စီနန်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် -

“အေဂျော့ယံ၏ ကျေးကျွန်များ ကျွန်ုပ်အမိန့်ရှိလိုက်သည်။ ပန်း

တော့ဘုရင် အလှထိပ်ခေါင် နှင်းဆီမယ်ဘွဲ့ခံ စလေဒင်၏ တူမတော် ဘက်လဘက် မင်းသမီးကလေးဖြစ်သော ဤဘုရင်မလေးသည် မကြာမီ”

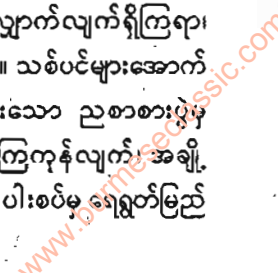
ထို့နောက် သူသည် စကားကို လက်စဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် ရိုစမန်အား ဦးညွှတ်ပြီးနောက် ကျောက်စီ၍ထားသော ရွှေခွက်တစ်ခွက်ကို အက်ဆောင်ပေးလေသည်။ ရိုစမန်၏ အလှမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည့် အတွင်း၌ပင် ကြည့်၍ မငြီးနိုင်အောင် ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား အက်ဆောင်ရှိ လူအားလုံးတို့မှာ ယမ်းကုန်မီးကုန်မှူးယစ်နေကြပြီဖြစ်၍ -

“ဘုရင်မဟေ့ ... ဘုရင်မ၊ ငါတို့သခင်နဲ့ ငါတို့အားလုံးတို့ရဲ့ ဘုရင်မ” ဟု ဟစ်အော်ကာ ဆူညံစွာ ဩဘာပေးကြလေ၏။

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့သည် ရိုစမန်နှင့် စကားပြောရန် ရှေ့နားသို့ ခြေထောက်ရာ မဇ္ဇန်ဒါးသည် သူတို့ကြားမှ ဝင်၍ရပ်ကာ အေးဆေးကြည်လင်သော အသံဖြင့် “ဒီဟာကိုတော့ အခွင့်မပြုနိုင်ပေဘူး ... ရေကလေးတွေ သွင်းသွင်း စီးနေတဲ့ ရှေ့နားက ဥယျာဉ်ထဲသွားပြီး ခေါင်းရှင်းကြစမ်းပါဦး။ သူ့ကောင်းကြီးတို့ရဲ့ ပြီးတော့ ရှင်တို့ နမကလေးအတွက် ဘာမျှစိုးရိမ်စရာရှိပါဘူး။ ကျွန်မ အမြဲစောင့်ရှောက်နေပါတယ်”

ဂေါ်ဒွင်သည် ဝှပ်၏ နားနားသို့ ကပ်၍ “ဒီစကားကိုတော့ အတောင်မှ ဖြစ်မယ်ဟေ့ ... လာကွယ် ညီလေး သွားကြစို့”

ညီနောင်တို့သည် ကြည်လင်အေးမြသော လရောင်အောက်၌ နေထိုင်သော သစ်ပင်များကြားတွင် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိကြရာ၊ သစ်ပင်များအောက်၌ အခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ သစ်ပင်များအောက်၌ အပြားတွင် ကော်ဇောများကို ခင်းထားသော ညစာစားပွဲမှ နောက်သောက်ကြသော လူများမှာ အချို့အိပ်စက်ကြကုန်လျက်၊ အချို့တို့က လက်လှန်ကာ ကောင်းကင်ကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်မှ ရေရွတ်မြည်

တမ်းကြကုန်လျက် အချို့လည်း နေရာမှထကာ မမြင်နိုင်သောအရာ
ဖမ်းနိုင်သကဲ့သို့ ဖမ်းလိုက်သောအခါ လေကိုသာ ဖမ်းမိသဖြင့် ဒဿိဒဿိ
လဲကျလျက် ရှိကြကုန်၏။

ဤသို့ ရှိစဉ် အဝတ်ဖြူများ ခြုံထားသော မိန်းမများသည်
ထိုသူများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ နားနားသို့ကပ်၍ စကားတီးတိုး ဖြောင့်
၏။ ထို့နောက် အသင့်ယူဆောင်လာသော အရက်ခွက်များကို တိုက်ကြ
ရာ ကမူးရှူးထိုးရှိနေသူများသည် အရက်များကို သောက်ပြီးနောက်
ကော်စောပေါ်သို့ ပြန်၍လဲကျကာ သတိမရဘဲ ရှိကြပြန်ကုန်၏။ ဤ
ပြုလုပ်လျက်ရှိကြရာမှ ပဝါဖြူခြုံထားသော မိန်းမအချို့သည် ညီနောင်
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် အရက်ခွက်များကို ပေးကြ၏။ သို့သော်
သူတို့သည် ဂရုမမူဘဲ ရှေ့သို့သာ လျှောက်မြဲလျှောက်သွားကြလေသည်။

“ကိုကြီးရေ ... ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်စမ်းပါ ... ဒီကော်စော
တွေမြင်ရတာ ကျွန်တော် အိပ်ချင်တောင်လာပြီ”

ဤသို့နှင့် သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားရင်း အရက်
သမားများ၊ မိန်းမများမရှိသော နေရာသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် နောက်ဆုံး
ရေတံခွန်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ရေကို အဝသောက်ပြီးနောက် ထို
လက်များ သုံးသပ်ကြလေသည်။

“ဒီဟာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ... ကိုကြီးရဲ့ ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်ရမလဲ ... တို့အဆွေတော်ကြီးက ရှိစနေ
မျက်စိကျပြီး သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ကွယ်။ ကဲ ... ရှင်းပြီထင်
တာ”

“ဒါဖြင့် ပထမဆုံး သူ့ဝိညာဉ်ကို ငရဲပြည်ကို ကျွန်တော် ပို့မယ်
တာ သစ္စာပြုပါတယ် အစ်ကိုကြီး ... ကျွန်တော် သစ္စာကို ဘုရားသခင်
စေ”

“မင်း ဒီကနေ့ည လက်လွန်တော့မလို ဖြစ်သွားတယ်ဆို
ကိုကြီး ရိပ်မိသားပဲ။ နို့ပေမဲ့ အဲဒါက ငါတို့ အားလုံးရဲ့ ဘဝလေး
ကွယ်။ အချိန်ကျအောင် စောင့်ဦးမှပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့ ရှိစမန်ရဲ့
လည်း ဓားမြှောင်ကလေးတစ်လက်မြင်လိုက်လေတော့ သူ့ကို

အကွယ်နိုင်ကောင်းစရာရှိပါရဲ့။ နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်တဲ့ တစ်နေ့ကျရင်
ဘာ ကိုကြီးတို့ ဒီတောင်တန်းပေါ်မှာ ရာဇဝင်တွင်ရစ်အောင် ဆွေကြတာပ
ဇယ်”

“ကိုင်း ... သွားကြစို့ ကိုကြီး ... ဟောဟိုမှာ အရက်ခွက်နဲ့
မိန်းမတစ်ယောက် လာနေတယ်”

အဝတ်ဖြူ ခြုံထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူတို့အနီးသို့
ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖွင့်ချလိုက်သောအခါမှ မဖွန်ဒါး
ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

အသံကို နှိမ့်၍ ရယ်မောရင်း-

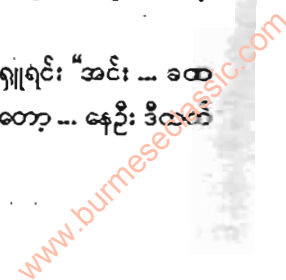
“ကဲ ... ပီတာနဲ့ ဂျွန်၊ ကျွန်မ နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ၊ ရှင်တို့ကို
ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ ဘယ့်နယ် ရှင်တို့ အရက်
သောက်မိဘူးနော်”

“မသောက်မိပါဘူး”

“ကောင်းပါလေရဲ့ရှင် ... ကိုင်း လာကြ ... လိုက်ခဲ့ကြ”

မဖွန်ဒါးသည် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှေ့မှ သွားသဖြင့်
ညီနောင်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။ တစ်ခဏမျှ
သွားမိလတ်သော် ထင်ရှူးပင်အုပ်များကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် ချောက်ကမ်း
ပါးအစွန်းတွင် ထီးတည်းတည်ရှိသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခုသို့ ရောက်
လာကြလေ၏။ ထိုကျောက်ဆောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် တောင်ပူစာ
တစ်လုံးရှိရာ၊ ထိုတောင်ပူစာတစ်နေရာတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖုံးကွယ်
လျက်ရှိသော မလွယ်ပိတ် တံခါးတစ်ခုရှိလေသည်။ မဖွန်ဒါးသည် မိမိ
၏ ခါးထဲမှ သေဘုံတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူကာ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့
နီးရိပ်စွာကြည့်ပြီးနောက် တံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာ
ညီနောင်တို့လည်း လိုက်ပါသွားရလေ၏။

တံခါးအတွင်းမှ ပိတ်ပြီးနောက် ပင့်သက်ရှူရင်း “အင်း ... ခဏ
တစ်ဖြုတ်လောက်တော့ ကျွန်မတို့ ဘေးကင်းပြီဆိုပါတော့ ... နေဦး ဒီလက်
ဆင်းတဲ့ နေရာရောက်အောင် သွားကြဦးမယ်”

၂၀၄ ဝ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုနောက် မဇ္ဇန်ဒါးသည် ညီနောင်တို့အား လက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ဆွဲပြီးလျှင် ရှေ့သို့ ခေါ်သွားရာ ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိသော လရောင်ကို မြင်ရပြန်သဖြင့် ချုပ်တံများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသော ဝူ၏ အခြားဘက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ထိုနေရာ၌ကား ဂူဝမှ ချောက်တွင်းသို့ လျှောဆင်းနေသော ကျောက်ကျောရိုးတစ်ခုရှိရာ ၎င်းမှာ လွန်စွာကျဉ်းမြောင်း၍ မတ်စောက်လည်း မတ်စောက်လှပေ၏။

“တံတားကလွဲပြီး ‘မတ်စယုတ်’ မြို့က လွတ်မြောက်မို့ လမ်းဟာ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ် ... ကြည့်ကြစမ်း”

ဝုပ်က အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း -
“ဆိုးတော့ အတော်ဆိုးတဲ့ လမ်းပဲ”

“နို့ပေမဲ့ ... ကျင့်ထားတဲ့ မြင်းတွေတော့ ဒီလမ်းကို ဆင်းနိုင်ပါတယ်။ လမ်းဆုံးရင် ချောက်ထဲက မြေပြန့်ကို ရောက်သွားတာပဲ။ အဲဒီက လက်ဝဲဘက်ကို တစ်မိုင်လောက် လိုက်သွားရင် တစ်ဖက်က တောင်ထိပ်ကို တက်သွားပြီး လွတ်သွားနိုင်တဲ့ လမ်းရှိတယ်။ ဒီလမ်းကို ရှင်တို့ အခု လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် နက်ဖြန် အရုဏ်တက်လောက်ဆိုရင် အတော်ဝေးဝေး ရောက်နေကြမှာ”

ဝုပ် ။ ။ “ဒီလိုဆိုတော့ ... ရိုစမန်က ဘယ်ရောက်နေမလဲ”
အေးစက်စက်ဖြင့် -

“စီနန်ဘုရင်ရဲ့ မိန်းမဆောင်ထဲ ရောက်နေမှာပေါ့”
ဂေါ်ဒွင်သည် ဝုန်ရဲကို မှီနေရာမှ မဇ္ဇန်ဒါး၏ လက်ကို ပုတ်လိုက်ရင်း -

“အို ... ဒီဟာတွေကို မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောစမ်းပါလေ”
ဒါး ။ ။ “ကျွန်မက အမှန်ကို ဘာကြောင့် ဖုံးနေမှာလဲရှင်။ ဒီလောက် လှပတဲ့ရုပ်ရည်ကို စီနန်က မတိမ်းညွတ်ဘဲ နေပါ့မလား။ သူ့အမူအရာတွေ မမြင်ရအောင် ရှင်တို့မှာ မျက်စိမရှိကြဘူးလား။ ဒီလိုရှင်၊ မကြာသေးခင်က စီနန်မှာ မိဖုရားဆုံးသွားတယ်။ ဘယ်လို သေတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့ကို ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ ဒီမိန်းမကို သူ့ငြီးငွေ့သွားပြီလို့ ပြောကြတာပဲ။ ဒီတော့ သူ့မှာ တရားဥပဒေအတိုင်း ပထမ လပြည့်နေ့တစ်နေ့က

နောက်လပြည့်နေ့အထိ တစ်လလုံးလုံး ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်နဲ့ နေရမယ်။ အခု အချိန်ကစပြီး သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့ လပြည့်နေ့ နောက်တစ်နေ့ရောက်ရင် လက်ထပ်ပွဲ တစ်ပွဲရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒီအချိန်မရောက်ခင်အတွင်းတော့ ရှင်တို့ ညီမလေးဟာ စလေဒင်အိပ်မက် မမက်ခင်က အင်္ဂလန်နေအိမ်မှာနေရသလို ဘေးရန်ကင်းပါတယ်”

ဒွင် ။ ။ “ဒီတော့ ဒီအတောအတွင်း ညီမလေးဟာ လွတ်ရင် လွတ် သေရင်လည်း သေရမယ်ဆိုပါတော့”

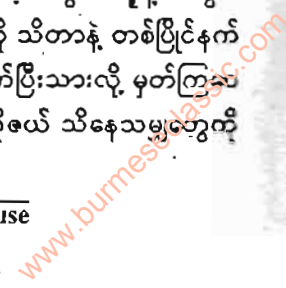
မဇ္ဇန်ဒါးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လျက် -
“တတိယနည်းလမ်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်လေ ... ဒီမှာနေပြီး သူဟာ စီနန်ဘုရင်ရဲ့ ကြင်ယာဖြစ်လာဖို့”

ဝုပ်က တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်လိုက်ရင်း ရှေ့သို့ တိုးလာ၍ -
“ညီမလေးကို ကယ်ရင်ကယ် ... နို့မဟုတ်ရင်တော့ ...”

မဇ္ဇန်ဒါးသည် ရယ်မောလျက် -
“နောက်ဆုတ်စမ်း ... ဂျွန် ... အလွန်ခဲယဉ်းတဲ့ အလုပ် ဖြစ်ပေမည်လည်း တကယ်လို့ ကျွန်မ သူ့ကို ကယ်ဆယ်ရရင်တော့ ရှင်ဓားကို ကြောက်လို့ ကယ်ဆယ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဂေါ်ဒွင်က ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် -
“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ မဇ္ဇန်ဒါးရယ် ... ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ခင်ဗျားကို ငွေပုံပေးပါ့မယ်ဆိုရင်လည်း အလကား နေမှာပါပဲဗျာ”

မဇ္ဇန်ဒါးက မျက်လုံးများတွင် အရောင်တောက်လျက် -
“ကျွန်မ ဂုဏ်မပျက်အောင် ခုလို ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာ ချီက်တာရှင်။ ကိုင်း... ကိုင်း ... ကျွန်မ ပြောတာ နားထောင်ကြ။ မလည်း မသွားနဲ့ဦး။ ခုလက်ငင်းတော့ ရှင်တို့ကို စီနန်က လေဒီရိုစမန်ရဲ့ နှုတ်သွေးမဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုတွေလို ယုံကြည်နေတဲ့အတွက် သူ့နဲ့ အလွမ်း ခင်နေကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းမှန်ကို သိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရှင်တို့ဟာ ရှင်တို့ကို ရှင်တို့ သေမင်းတံဆိပ်ရိုက်ပြီးသားလို့ မှတ်ကြသေးတော့ ပြီးတော့ တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ လိုဇယ် သိနေသမျှတွေကို

ကျဘယ်က အချိန်မရွေး သိနိုင်တယ်။ အကြောင်းပေါ် လာတဲ့ တစ်နေရာမှာ သူသိမှာပဲ။

“ခုတော့အတွင်းမှာတော့ ရှင်တို့ ဘေးကင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန် ရှင်တို့ဥယျာဉ်ထဲကို မြင်းစီးလာရတဲ့အခါ လုံးချင်းကျောက်ဆောင်ကြီးရှိတဲ့နေရာကို ဘယ်ဘက်ကလာရင် ဘယ်ကို ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သေသေချာချာ မှတ်ကြ ... နက်ဖြန်ည လ , မြင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရှင်တို့ကို သူတို့ လရောင်ထဲမှာ မြင်းစီးကျင့်ရအောင် တံတားကို ခေါ်သွားကြလိမ့်မယ်။ နောက် ရှင်တို့ မြင်းတွေကို ဇောင်းမှာ သွင်းပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ဥယျာဉ်ထဲက ဒီနေရာကို အမှတ်တမဲ့ လာခဲ့ကြ။ ဒီက စဉ်သည်တော့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ရှင်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေမကလေးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဝိုင်ကလေး တစ်ခွက်တလေလောက် သောက်ချင်လို့ထင်ပြီး အစောင့်တွေက ရှင်တို့ကို သွားခွင့်ပြုလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အလစ်မှာ ဂုထဲကို ဝင်ကြ။ ဟောဒီမှာ သော့”

ဝပ်အား လှမ်းပေးရင်း “တကယ်လို့ ကျွန်မ အဲဒီမှာ မရောက်သေးရင်လည်း စောင့်နေကြ။ အဲဒီအခါကျတော့မှ ကျွန်မရဲ့ အကြံထုပြောပြမယ်။ ဒီအချိန် မရောက်ခင်တော့ ကျွန်မ စီစဉ်စိတ်ကူးရဦးမယ်ကိုင်း ... ညဉ့်လည်းနက်ပြီ၊ သွားကြပေတော့”

ဂေါ်ဒွင်က စိတ်ဝေဝေဖြင့် -

“ခင်ဗျားကော ဒီနေရာက ဘယ်လိုလုပ် ထွက်လာမလဲ မစွန့်ဒါဒါး။” “ရှင်တို့ မသိတဲ့ လမ်းတစ်လမ်းက လာမှာပေါ့ - ကျွန်မက ဒီမြို့က လျှို့ဝှက်တဲ့ နေရာတွေရဲ့ ဘုရင်မပဲ။ ကျွန်မကို ထည့်စဉ်းစားတဲ့အတွက် ရှင်တို့တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကံ ... ကံ သွားပြီ တံခါးသာ သော့ခတ်ပစ်ကြပေတော့”

ညီနောင်တို့လည်း တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြရာ လမ်းတွဲ အစောင့်များနှင့် တွေ့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းနှောင့်ယှက်ခြင်း မရှိချေ။

ထိုည၌ ညီနောင်တို့သည် စိတ်မချသဖြင့် တစ်အိပ်ရာတည်းတွင် အိပ်ကြရာ အိပ်ပျော်သည့်အခိုက်၌ မှောင်မိုက်ထဲမှ ခြေသံများ၊ တီးတိုးသံများကို ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ကြားရသည်ဟု ထင်ရသေး၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ အရာရှိတစ်ယောက်သည် တည်းခိုခန်းသို့ ဝက်ပြီးလျှင် သူတို့အား ဘုရင်ရှေ့သို့ ခေါ်သွားရာ စီနန်ဘုရင်မှာ ရှိစေသည် ယခင်ပစ္စင်တွင် ဝတ်လုံနက်ကြီးကို ဝတ်ကာ ဖုံကြီးပေါ်၌ ချက် ရိုစမန်မှာလည်း သူ၏ နံဘေး၌ ရှိနေလေသည်။ ညီနောင်တို့ ခိုစေခန်းနှင့် စကားပြောရန် ရှေ့သို့ တိုးသွားကြရာ၊ အစောင့်များသည် ချစ်ချစ် ဝင်ရောက်လျက် ကိုက်အနည်းငယ်ဝေးသော နေရာတစ်ခုကို ပြုလေသည်။

ဝပ်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ “ကျုပ်တို့ကို စောင့်စမ်း ရိုစမန် ... မင်း ကျန်းကျန်းမာမာရှိရဲ့လားလို့” ဟု မေးလိုက်ရာ နေရာသည် မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ ပြုလေသည်။

ထိုအခါ စီနန်သည် တောင်ပေါ်ဘုရင်အရှင်သခင်၏ ရှေ့တော်၌ သူ၏မိတ်ဆွေများအား ယခုကဲ့သို့ ဟစ်အော်နှုတ်ဆက်ခြင်းမှာ မဟုတ်ကြောင်း မစွန့်ဒါးအား ဘာသာပြန်၍ပြောစေရာ ညီနောင်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြရလေ၏။

ထိုခဏ၌ ‘ဒေး’အမျိုးတို့သည် ဘုရင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အောင်ကြီးဟန်ရှိသော မျက်နှာထားများဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို လျှောက်တောင်း ဘုရင်က ပြန်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသထွက်သည့်ပြန်၍ ထိုင်ကြပြီးနောက် သံတမန်များသည် အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ တစ်ခဏကြာလျှင် သံတမန်များသည် ပစ္စင်သို့ ပြန်လာကြပြီးလျှင် သူတို့ နောက်မှလည်း ခေါင်းပေါင်းစိမ်းများကို ထွက်သွားသည့် ခုံညားသော ဆာရာဆင်ကြီး ၃ ယောက်နှင့် ၎င်းတို့၏ အဖွဲ့ဝင်များ ပါလာကြလေသည်။ ထိုလူကြီး ၃ ယောက်တို့သည် ခရီးပန်းကြဲဟန် လက္ခဏာရှိ၍ ဝဲယာသို့မကြည့်ဘဲ ရှေ့ကိုသာ ကြည့်၍ဝင်လာကြရာ မျက်နှာကြက်အရိပ်အောက်တွင် ထိုင်နေသော ရိုစမန်ကို မြင်သော

အခါ ဦးညွတ်၍ အရိုအသေပေးကြ၏။ သို့သော် စီနန်ဘုရင် အေးရေကိုကား အရေးမျှပင် မလုပ်ချေ။

ကျောယ်သည် ထိုသူ ၃ ယောက်အား စူးစိုက်ကြည့်ရှုပြီးနောက်

“သင်တို့ကား မည်သူများ ဖြစ်သနည်း။ မည်သည့်အရာကို ရှိကြသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ဤတိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်စိုးစံသော ဖြစ်၍”

ဒေးများကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် - “ဤသူများကား ကျွန်ုပ်အမတ်ကြီးများ ဖြစ်၏။”

ဝတ်လုံအနက်ပေါ်တွင် ထိုးထားသော ဓားမြှောင်နီကြီးကို ဖုတ်လျက် - “ဤအရာကား ကျွန်ုပ်၏ တံဆိပ်တော် ဖြစ်၏။”

သံတမန်ကြီးများသည် စီနန်၏ အမိန့်အတိုင်း အရိုအသေပြုပြီးနောက် သူတို့၏ စကားပြန်သည် ဘုရင်အား အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထား ပြန်လေသည်။

“ဤတံဆိပ်တော်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သိ၏။ မြင်လည်း မြင်ဖူးနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့ သခင်တန်ခိုးတော်၌ ဤတံဆိပ်တော်ကို ကြည့်လာသူများအား ခုတ်ပိုင်းခဲဖူးလေပြီ။ ဤလူသတ်တံဆိပ်ကို အသိအမှတ်ပြု၍ လူသတ်ဘုရင်ကြီးဘွဲ့ ကိုခံယူသော အသင် မရဏရာဇာကိုင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဦးညွတ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ခြင်းကား ဤ

ပေည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှေ့တိုင်း စူလတန်စလေဒင်မင်းမြတ်၏ “ခံကြ၍ အကယ်၍ သင်ဖတ်ရှုမည်ဆိုပါက သူ၏ နန်းစဉ်တံဆိပ်

ဒါးတံဆိပ်ထိုးထားသော ဤ သဝဏ်လွှာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ကျန်မကြောင်းခြင်းရာများ စုံလင်စွာ ပါရှိပါသည်။”

စဉ်း “အသင်တို့ ဘုရင်အကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြားရပေပြီ။ သို့သော် သူ၏ ဆန္ဒနှင့် အသို့ဆိုင်ပါသနည်း။”

“မရဏရာဇာဘုရင်ကြီး ... အသင်၏ အခကို စားသော မှတ်တမ်းဖြူသစ္စာဖောက်တစ်ယောက်သည် စလေဒင်ဘုရင်၏ တူမတော်ဖြစ်သော ဘော် လဘတ်မင်းသမီးကလေးကို ခိုးယူ၍ သင်၏ လက်သို့ အပ်နှံခဲ့ပါ၏။ မိန်းကလေး၏ဖခင်ကား အမျိုးမြင့်မြတ်သော ဒီအာစီဆိုသူ မှတ်တမ်း

သို့ရကောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ မိန်းကလေး၏ အမည်မှာ ‘ကမ္ဘာနှင့်ဆီ’ ဟု ခေါ်တွင်၏။ ထိုအကြောင်းကို သင်၏ စစ်သားများ လက်တွင်းမှ မြောက်လာသောသူ စလေဒင်၏ ကျွန်ယုံတော် မင်းသားကြီး ဟေဆန်ကြားသိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏ တူမတော် ဤထိပ်ထားသခင်မကလေးကို လိုဇယ်၏ ဦးခေါင်းနှင့်အတူ သူ၏ လက်သို့လွှဲအပ်ရန် တောင်းဆိုခဲ့လိုက်၏။

မထီလေးစား အမူအရာဖြင့် -

“လိုဇယ်၏ ဦးခေါင်းကို နက်ဖြန်ညကျော်လျှင် သင်တို့ ရကောင်းသည်။ သို့သော် နှင်းဆီမယ်မင်းသမီးကိုကား ကျွန်ုပ်ထိန်းသိမ်းထားရ

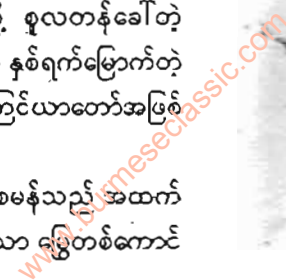
ခက်ထန်သော အသံဖြင့် -

“ဤသို့ဆိုလျှင် ... မရဏရာဇာ အရှင်မင်းကြီး၊ အသင့်အား နှင်းဆီမင်းမြတ်အမည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ကြေညာလိုက်သည်။ ဤစစ်ပွဲသည် သင်၏မြင့်မားသော နန်းတော်မှ တောင်ကုန်းများကို တစ်ကုန်းပြီးတစ်ကုန်း ယူငင်ဖျက်ဆီးပြီးနောက် သင်နှင့်တကွ သင်၏ အမျိုးအနွယ်များ မိန်းမကလေး သူငယ်မကျန် သတ်ဖြတ်ပြီးလျှင် အလောင်းအကျင်းများကို ကျီးစာ ငှက်စာ ကျွေးပစ်ရသည့် အခြေသို့တိုင်အောင် ဖြစ်စေမည် စစ်ပွဲဖြစ်ပါသည်။”

ထိုအခါ စီနန်ဘုရင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် ဒေါသဖြင့် ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပြီး နောက်ထီးသုံး နန်းသုံးစကားများကိုမျှ ခံညားစွာ မသုံးနိုင်တော့

ပြန်သွားကြ ... ပြန်သွားကြ ... သင်တို့ စူလတန်ခေါ်တဲ့ နှင်းဆီမင်းအရွတ်ရဲ့ သားမိုက်ကို ပြောလိုက်။ နောက် နှစ်ရက်မြောက်တဲ့ မှတ်တမ်းတူမတော် ဘော်လဘတ်မင်းသမီးကို ကျုပ်ကြင်ယာတော်အဖြစ် ခြောက်မယ်လို့ ပြောလိုက်။”

သခင်က ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေသော ရိုစမန်သည် အထက်ကဲ့သို့ ကြားလိုက်ရသောအခါ အဆိပ်ပြင်းသော ရွှေတစ်ကောင်

၏ ကိုက်ခဲခြင်းကို ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ လှုပ်ရှား၍ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာ
လက်ဝါး ၂ ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလေသည်။

သံသည် ရှိစမန်၏ အမူအရာကို စောင့်ကြည့်နေသဖြင့် -

“ထိပ်ထားကလေး ... ထိပ်ထားသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာသာတော်
ကို နားလည်ဟန်တူပေသည်။ သင်၏ မဟာသွေးကို ဤမရဏတော်
ဘုရင်နှင့် ရောစပ်မည်ဆိုခြင်းသည် သင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်
သလား။”

မန် ။ ။ “မဟုတ်ပါ ... မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ အထူး
သားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် အလိုမတူပါ ... ကျွန်ုပ်
ဦးရီးတော် စလေဒင်သည် ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့်ကြောင်း ကျွန်ုပ်
ကြားသိသည်အတိုင်းမှန်လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကို ဂေါ်ဒွင်
ပုပ်တို့ပါပေးအပ်ခိုင်းပါစေ ... အသင် သံအမတ်ကြီး။”

နန် ။ ။ “အလို ... ကျုပ်တို့ ထိပ်ထားက ကျုပ်တို့ ဘာသာတော်
ကို ကောင်းကောင်းနားလည်ပါကလား။ ဒါလည်း ကျုပ်တို့ ချစ်ရေး၊ ခြေ
ရေးမှာ တစ်မျိုးကောင်းတာပေလေ။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... စလေဒင်ရဲ့
တော်များ ဒီထက်ရှည်တဲ့လမ်းကို ကျွန်ုပ်က ပို့မှာစိုးကြရင် မြန်မြန်
ကြွကြပေတော့။ သင်တို့ ဘုရင်ကိုပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့ မြို့ရိုးကို သူ၏
လာဝံ့ရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ ဒေးများက သူနဲ့ စကားပြောပါလိမ့်မယ်
ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ လုံလှပြီ။ ဘေးကင်းလှပြီလို့လဲ။ မအောက်
သတိပေး လိုက်ပါ။ အဆိပ်က သူ့အရက်ခွက်ကို စောင့်ချင်စောင့်နေ
ဓားမြှောင် က သူ့အိပ်ရာမှာ ပုန်းချင် ပုန်းနေမယ်။ သူ့ရဲ့ အယုံကြည်
အစောင့် တွေက သူ့ကို လုပ်ကြံမယ့်လူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ
သူ့မိန်းမဆောင်က မိန်းမတွေကပဲ သူ့ကို သေမင်းဆီ ပို့ချင်ပို့မယ်
ဆားတွေက လွတ်မြောက်ချင်ရင် ဒေဝတီတော်မြို့ရိုးအတွင်းမှာ ပုန်း
ပုန်းနေပါစေ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း လက်ဝါးကပ်တိုင် ကိုးကွယ်
အရူးတွေနဲ့ စစ်ထိုးချင်လည်း ထိုးပါစေ။ ကျုပ်တို့တော့ ဟောဒီနှင့်
ကလေးကို တောင့်ညာထားပြီး စံစားနေဖို့ အခွင့်ပြုပါဆိုတာ သံ
တင်လိုက်ကြစမ်းပါ။”

သံ ။ ။ “တယ်ပြီး ... ကြီးကျယ်တဲ့ စကားတွေပဲ။ ပြောတဲ့လူ
အကောင်အထည်ကြီးသလို စကားတွေကလည်း ကြီးကျယ်တာပဲ။”

နန် ။ ။ “ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်လုပ်မယ့်သူဆိုတာ လုပ်မယ့်
အလုပ်နဲ့ လိုက်လျောအောင် ကြီးကျယ်တဲ့ စကားတွေ ပြောတာပဲ။ နေပါဦး
အမတ်များရဲ့။ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်လို့ သစ္စာဆိုထားတဲ့ အမျိုးနဲ့
ရင်ဆိုင်လို့ သင်တို့ အရှင်သခင်မှာ ဘာများ အကျိုးရှိဦးမှာလဲ။ ဪ
ကျုပ်ပြောတာကို သင်တို့က ရယ်နေသလား။”

သူ၏ ဒေးနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးနောက် - “သင်နဲ့ ...
သင်နဲ့ လာခဲ့ကြစမ်း။”

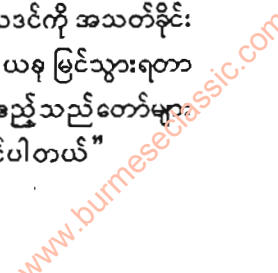
ဒေးအိုကြီးနှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာ၍ စီနန်ဘုရင်အား
ညွှတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ စီနန်က -

“ကိုင်း ... ယုံကြည်အားထားရပေသော ကျွန်ုပ်၏ ကျွန်ကြီးများ။
သင်တို့၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ တန်ခိုးကို သူတို့ သခင်သိသွား
အောင် သင်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်ကို ဘယ်လောက်နာခဲတယ်ဆိုတာ
အေးကောင်တွေကို ပြလိုက်ကြစမ်း။ သင်တို့ဟာ အိုလည်း အိုပြီ။ လောက
ဦးတို့လည်း ငြီးငွေ့လောက်ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းကင်ဘုံက သွားပြီး
အင်နေကြပေတော့။ ကိုင်း ... ပြလိုက်ကြစမ်း။”

လူအိုကြီးနှစ်ယောက်သည် ဦးညွတ်ရင်း အနည်းငယ် တုန်လှုပ်
ထုတ်ရှိနေရာမှ မိမိတို့ကိုယ်များကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီးလျှင် နှုတ်မှ တစ်စုံ
တစ်ရာ ရေရွတ်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ဆားချင်းယှဉ်ကာ ပြေးသွားကြပြီးနောက်
အောက်ထဲသို့ တစ်ပြိုင်တည်း ခုန်ချလိုက်လေ၏။

သံတမန်များ ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဘယ့်နယ်ရှိစ ... စလေဒင် ကျွန်တွေဟာ ဒီလို လုပ်နိုင်ကြပါ
အား။ အဲ ... သူတို့ လုပ်ကြံတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်က စလေဒင်ကို အသတ်ခိုင်း
အားလုံးလုပ်ကြမှာပဲ။ ကိုင်း ... ပြန်ကြ ... သင်တို့ ယခု မြင်သွားရတာ
သက်သေအဖြစ်နဲ့ အလိုရှိရင်တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဧည့်သည်တော်များ
ပြန်တဲ့ ဟောဒီ ညီနောင် ၂ ယောက်ကို ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်။”

အထက်ပါစကားများကို ညီနောင်တို့အား မဇ္ဇန်ဒါးက ဘာသာပြန် ပြောရလေသည်။

၇၀။ ။ “သင်တို့၏ စကားကို နားမလည်သော်လည်း ဤထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ အနည်းငယ် သိပါ၏။ သို့သော် အရှင်မင်းမြတ်၊ သင်အစီအစဉ်အာဝါသအောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာသွားမီ လိုဏ်းနှင့် ဖြေရှင်းကိစ္စ ကျွန်ုပ်တို့၌ ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုကိစ္စပြီးစီးသည့်နောက် သင်ခွင့်ပြုချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြပါမည်။ ယခုကား မသွားနိုင်သေးပါနုနု။”

“သင်တို့ အလိုအတိုင်း ရှိစေလော့။ ဤသံတမန်ဗျာမသွားမီ ကျွန်ုပ်၏ ကျေးကျွန်များက အစာရေစာများကို ပေးကြလော့သံ။”

“ကျွန်ုပ်တို့သည် လူသတ်သမားများ၏ မိတ်ဆွေအဖြစ် သို့ ရောက်ရန် ထိုသူများ၏ အစားအသောက်များကို သုံးဆောင်ကြမည် မဟုတ်။ အသင် မရဏရာဇာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကား သွားတော့အံ့။ ရက်သတ္ပတ်အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှံသွားပေါင်း ထောင်သောင်းနှင့်တကွ ပြန်၍ လာရောက်ကြဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် ထိုလှံသွားများအနက်မှ တစ်ချောင်းထိပ်တွင် သင်၏ ဦးခေါင်းကို ဆွဲချိတ်ရပေလိမ့်မည်။ မြင့်မြတ်သော အသင်မင်းသမီးကလေး၊ အသင့်အား ကျွန်ုပ်တို့ အကြံပေးလိုသည်မှာ သင်၏ ကိုယ်ကို သင်အဆုံးစီရင်ခြင်းဖြင့် သင်၏ မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်ကို ဆည်တော်မူပါလော့”

ထို့နောက် သံအမတ်ကြီး ၃ ယောက်တို့သည် ရိုစမန်အား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အရိုအသေပြုကြပြီးလျှင် နောက်ပါ အခြေအရံများနှင့်တကွ ပစ္စင်တစ်လျှောက်မှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စီနန်ဘုရင်က ညီလာခံ ရပ်စဲကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ပြုလိုက်ရာ ရိုစမန်သည် မဇ္ဇန်ဒါးနှင့်အတူ ရှေ့ဆုံးက ထွက်သွားပြီးနောက် ညီနောင်တို့သည်လည်း အမိန့်အတိုင်း ထွက်ခွာသွားကြပြန်လေသည်။

* * *

ကျောက်တံတားတိုက်ပွဲ

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ၇၀ဟုံသည် မိမိတို့ရပ်နေကြသော ကုန်းမြင့်ကလေးထက်ရှိလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကာ ဒုန်းစိုင်းသွားကြသော မြင်းစီးသမားတစ်စုကို တွေ့ရင်း -

“စလေဒင်တော့ မုချလာမှာပဲ ကိုကြီးရေ ... ကြည့်လေ၊ ဟောဟို သူ့သံတွေ သွားကုန်ပြီ”

“လာတော့ လာမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်နောက်ကျမှာ ငါမို့ တယ်

“ဟုတ်တယ်လေ ... မဇ္ဇန်ဒါးပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တို့နှင့် သွားတွေ့တယ်ထားဦး ... နောက်ကျမှာပဲ”

“မဇ္ဇန်ဒါး ... မဇ္ဇန်ဒါး ... ဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စကြီးဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာရှိမှုအပေါ်မှာ မူတည်နေတာပဲနော်”

“ဒီမိန်းမအပေါ်မှာ တည်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ဤအပေါ်မှာ တည်နေတာပါ။ လာပါလေ ... ကျွန်တော်တို့ မြင်းစီး ပြန်ပါစို့”

၎င်းနောက် နောက်ပါစောင့်ကြပ်သူများနှင့်အတူ ညီနောင်
သည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ မြင်းများ စီးနင်းထွက်သွားကြပြီးလျှင် ကျောက်ဆေး
ကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းတည်ရှိနေပုံနှင့် သွားလမ်းလာလမ်း
တို့ကို အမှတ်မထင် အကဲခတ်ကာ ကြည့်ရှုမှတ်သားလျက် ရှိလေ၏။
ထိုနောက် တည်းခိုသည့် အခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြရာ ထိုညတွင် ညစာစားခဲ့
သည်နှင့် အစားအသောက်ကို သူတို့အခန်းတွင် စားသောက်ကြရ
သည်။ ဤသို့ စားသောက်လျက်ရှိစဉ် မဇ္ဇန်ဒါးဝင်လာ၍ သူတို့သည်
ထိုညအဖို့ လရောင်အောက်၌ မြင်းစီးရန် ခွင့်ရကြောင်း၊ သူတို့၏ လမ်း
သည် တစ်စုံတစ်ခုသော သူတို့အား တံခါးမှ စောင့်ဆိုင်းနေလိမ့်
ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြော၏။ ရိုစမန်အကြောင်းကို မေးရာတွင် မဇ္ဇန်ဒါး
ထုံးစံအတိုင်း မိဖုရားအဖြစ် ရွေးချယ်ထားခြင်းခံရသူမှာ မိမိအစ်ကိုရင်း
ပင် ဖြစ်စေကာမူ အတူလာရောက် စားသောက်ခွင့် မရှိကြောင်း ဖြေဆို
၏။ အပြန်တွင် မဇ္ဇန်ဒါးသည် မတော်တဆထိမိသည့် ဟန်ဖြင့် ဂေါ်
အား တမင်ပွတ်တိုက်သွားရင်း အသံကိုအုပ်လျက် “ဒီနေ့ည သတိ
နော်” ဟု ပြောပြီးနောက် ထွက်သွားလေ၏။

လထွက်ပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ လမ်းပြအရာရှိ
လာ၍ သူတို့သည် မြင်းများကို ဇောင်းများမှ ထုတ်ယူကြပြီးလျှင် တံတား
ရာသို့ စီးနင်းသွားကြရာ တံတားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အမြင့်
ထွက်နေသော မြင်းနက်ကြီးပေါ်တွင် လိုဇယ်နှင့် အစောင့်အရာရှိ
တွေ့ရသဖြင့် သူလည်း မိမိတို့ကဲ့သို့ပင် လှေကျင့်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိ
သည်။

ဂေါ်ဒွင်သည် မီးလျှံကို စီးကာ ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်လျက်
သွားလေရာ ပထမ၌ မြင်းများကို တံတားပေါ်တွင် လျှောက်
လျှောက်စေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်၌ သုံးချောင်းထောက် စီးလာကြ
တတိယအကြိမ်၌မူ အသားကျစီးခြင်း၊ ဒုန်းစီးခြင်းများကို ထပ်ကာ ထပ်
ပြုလုပ်ကြရပြန်၏။ သို့နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်အတူ
လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ချင်းသော်လည်းကောင်း စီးနင်းလေ့ကျင့်
ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဝှပ်သည် ဂေါ်ဒွင်အား တံတားအထိ

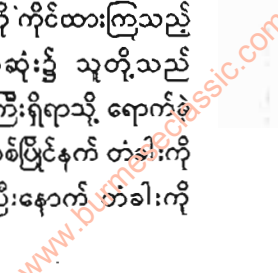
တန်နေစေပြီးလျှင် တစ်ဖက်မှ မိမိမြင်းကို ကဆုန်ချကာ စိုင်းလာပြီး
နောက် လှံတစ်ကမ်းစာလောက်သော ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့်
မြင်းဇက်ကို သတ်လိုက်ပြီးလျှင် နောက်ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့်သာရပ်စေ
သူက လာခဲ့သောဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲပြန်၍ကွေ့ရာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်သည်
အတ္တမျှ လေထဲတွင် ကားခနဲပျံ့ဝဲပြီး နောက်တံတားပေါ်သို့ ကျလေသည်။
အချိန်၌ အစောင့်များနှင့် ကြည့်ရှုသူများသည် စိုးရိမ်တကြီး ဟစ်အော်
ထိတ်ကြသေး၏။ ဤသို့ ကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်သို့ ပြန်၍
ခိုင်းသွားပြန်ရာ ဂေါ်ဒွင်လည်း အတင်းဒုန်းစိုင်း၍ လိုက်လေသည်။
အပြန်၌ ဝှပ်က -

“အားလုံးတော့ နေရာကျတာပဲ ကိုကြီးရေ။ ပြီးတော့လည်း
ထက်ကောင်းတဲ့ မြင်းတွေတော့ လူပြည်မှာ မရနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟို
ထဲပြန်ညအဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရှိတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ညီလေး။ လက်လွတ်စပယ်တော့ မလုပ်လေနဲ့နော်။
တော့ လိုဇယ်က သေလူလည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒီ တွင် မကသေးဘူး
ကြီး သိသလောက် သူဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အတိုက်သမားတစ်ယောက်
တော့အပြင် သူစီးမယ်မြင်းနက်ကြီးက ဒီတံတားပေါ်မှာကို ကျင့်ပြီးထား
အလေးချိန်ကလည်း တိုမြင်းတွေထက် ပိုတယ်။ ဒါကြောင့် အရာရာ
ထဲကြပ်ကြပ်ထား”

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါ့မယ်လေ။ ကျွန်တော်
လည်း ကိုကြီးနဲ့ ဆက်တိုက်ပေါ့။ အဆုံးမှာ နှစ်ယောက်စလုံး သူ
ပစ်ဖို့ပါပဲ”

မြင်းများကို စောင်းတွင်းသို့ သွင်းခဲ့ကြပြီးနောက် သူတို့သည်
ထဲသို့ လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဆေးခတ်ထားသော အရက်တန်ခိုး
ထဲ၌ စိတ်ကူးဖြင့်ရူးနေသော အရူးများနှင့် ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်ထားကြသည့်
အရူးများကို ရှောင်ကွင်းခဲ့ကြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည်
တံတားလျက်ရှိသောလမ်းဖြင့် ကျောက်ဆောင်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့
၏။ ထိုနောက် လူသူလေးပါးမမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို
ဖွင့်ပြီးလျှင် လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် တံခါးကို

ပြန်၍သော့ခတ်ကာ လသာလျက်ရှိသော တစ်ဖက်ဝှေ့သို့ သွားကြလေသည်။ ညီနောင်တို့သည် ထိုနေရာတွင်ရပ်ကာ ချောက်ကြီး၏ အနက်ထဲ လရောင်၌ မှန်းဆစုံစမ်းလျက်ရှိစဉ် ဂေါ်ဒွင်သည် မိမိ၏ ပန်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် တင်လာသည်ကို သိရသည်နှင့် မဇ္ဇနိဒါးကို တွေ့ရလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လို လာခဲ့သလဲ”

“ရှင်တို့အတွက် မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုတည်းရှိတဲ့ လမ်းက လာခဲ့တယ်။ ဆာဂေါ်ဒွင် စကားပိုတွေ ပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေစမ်းပါနဲ့။ ကျွန်မမှာ အချိန်သိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ တစ်ခုပြောချင်တယ်။ ကျွန်မတို့ ရှင်တကယ် ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ရှင်လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ လက်စွပ်ကို အခု ကျွန်မကို ပေးလိုက်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ရဲတိုက်ပြန်သွားပြီး လေဒီရိုစမန်နဲ့ ရှင်တို့ကိုယ်ရှင်တို့ကယ်ဖို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးကြပေတော့”

သံချပ်အင်္ကျီအတွင်းသို့ လက်လျှိုပြီးလျှင် ဂေါ်ဒွင်သည် ထူးဆန်းစွာ ထုလုပ်ထားသော လက်စွပ်ကို မဇ္ဇနိဒါးအား ပေးလိုက်လေ၏။

မဇ္ဇနိဒါးသည် လက်စွပ်ကို နဖူးပြင်ဖြင့် ထိကပ်ပြီးနောက် မိမိ၏ တွင်းသို့ ဝှပ်ထားပြီးလျှင် - “ရှင် ... တကယ်ကို ယုံကြည်တာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ... လေဒီ ... ကျုပ်တို့အတွက် ဘာကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ဒီလောက်တောင် စွန့်စားတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိဘဲ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် ... ဟုတ်လား။ မေတ္တာတရားနဲ့ အုပ်စိုးခြင်း မရှိဘဲ စီနန်ကို မုန်းတီးလိုရင်လည်း ဖြစ်မယ်။ ရုံးခိုင်းခိုင်း အသက်ကို မသေမထားဘဲ စွန့်စားတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ တစ်စွတ်ထိုး လုပ်တဲ့ စိတ်မျိုးရှိလို့လည်းဖြစ်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ခြင်္သေ့ပါးစပ်ထဲက ကျွန်မကို ကယ်ဖို့ ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်ရင်လည်းဖြစ်မယ်။ အဲဒါတွေမှ မဟုတ်သေးဘူး ရှင်”

စကားကို ရပ်တန့်၍ မဇ္ဇနိဒါး၏ ရင်အုံသည် လှိုင်းထသကဲ့သို့ နိမ့်ချည်မြင်ချည် လှုပ်ရှားလျက် မျက်လုံးများသည်လည်း အရောင်ဆင်း

ရွှေလာပြီးလျှင် ထူးဆန်းသော ရောင်ခြည်တစ်မျိုးဖြင့် ယုတ်သန်းနေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ ဖြူဖွေးသော လရောင်အောက်၌ကား ကြောရှင်းနဲ့ နှောင်းသော မဇ္ဇနိဒါး၏ ကိုယ်သည် ရှုချင်စဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ဂေါ်ဒွင်သည် မိမိ၏ စိတ်ထဲတွင် အလွန်သိမ်မွေ့သော လှုပ်ရှားခြင်းတစ်မျိုးကို ခံစားလျက် မျက်နှာတွင်လည်း သွေးရောင်လျှမ်း၍ လာလေသည်။ သို့သော် စကားမတုံ့ပြန်နိုင်မီ ဝှပ်က ဝင်၍ -

“စကားအပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ လေဒီမဇ္ဇနိဒါးရယ်။ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါ”

တည်ကြည်ငြိမ်သက်သွားဟန်ဖြင့် -

“လုပ်ဖို့ကတော့ နက်ဖြန်ည ဒီအချိန်လောက်မှာ ရှင်နဲ့ လိုဇယ် တံတား ကျဉ်းကလေးပေါ်မှာ တိုက်ကြရော၊ ဟိုလူက သတ္တိကြောင့်တဲ့ လူဖြစ်ပေမဲ့လို့ ရှင်ကျချင်လည်း ကျမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သတ္တိရှိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးရှင်၊ လျှင်လည်း လျှင်ရမယ်။ စစ်ပရိယာယ်လဲ နားလည်ရဦးမှ။ ဒီတော့ ဒီတိုက်ပွဲဟာ ဘယ်လို အဆုံးသတ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမျှ မပြောနိုင်သေးဘူး။ တကယ်လို ရှင်တို့ ၂ ယောက်စလုံး အရေးနိမ့်သွားခဲ့ရင်လည်း ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ကြံဖန်ကယ်ပြီး စလေဒင်ဆီကို ခေါ်သွားမယ်။ အဲဒီလိုမှ ကျွန်မ မကယ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ ကိုယ်သူ့ အဆုံးစီရင်ပြီး တယ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေကို ကျွန်မ ရှာပေးမယ်”

“အင်း ... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်လိုဇယ်ကို စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ တိုက်နိုင်ပြီဗျို့”

“ဒီတော့ ရှင်ပဲ နိုင်နိုင် ... ဒါမှမဟုတ်လို့ ရှင်ရုံးပြီး ရှင်အစ်ကိုကပဲ နိုင်နိုင် တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးပဲဖြစ်ဖြစ် တံတားနဲ့ တစ်မိုင်လောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိတဲ့ မြင်းစောင်းတံခါးဝကို ရောက်အောင် ရှင်တို့ မြင်းတွေကို ခြေကုန်သုတ်ပြီး စီးခဲ့ကြပေတော့။ ဒီလို စိုင်းလာရင် လမ်းကနေပြီး ဘယ်သူမျှ ရှင်တို့ကို တားနိုင်ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့ထဲက လူတွေလည်း တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့နေရာမှာ စုနေကြလိမ့်မယ်။ သို့သော် တစ်ခုစိုးရိမ်ဖို့ရှိတာက အကျော့ဘယ်ကို စလေဒင်က စစ်ကြေညာထားသော လူသိနည်းတဲ့ လမ်းဖြစ်ပေမဲ့ တောင်ပူစာရှေ့မှာ အစောင့်တွေ ချထားရင်

ချထားလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ရှင်တို့က ဦးအောင် ခုတ်ရင်ခုတ်၊ မခုတ်ရင်တော့ ရှင်တို့ ဇာတ်သိမ်းဖို့ပဲ ရှိတော့တာပဲ။ ဆာဂေါ်ဒွင်၊ ဟောဒီမှာ သော့တစ်ချောင်း။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရင် သုံးရအောင် ယူထားပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ”

ဆက်လက်၍ -

“တစ်ယောက်တည်း ကျန်ကျန်၊ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီဂူရှိရာသာ မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့ကြပေတော့။ ရောက်တော့ တံခါးဖွင့်ပြီး ရှင်တို့ မြင်းတွေနဲ့ပါ တစ်ခါတည်း စီးပြီးဝင်ကြ၊ ပြီးတော့ သော့ခတ် မင်တုပ်ထိုးပြီး စောင့်နေကြ၊ ရှင်တို့ ညီမလေးကို ကျန်မခေါ်လာတာနဲ့ ဆုံကောင်းပါရဲ့။ အဲ အရုဏ်တက်လို့မှ ကျန်မကလည်း မလာဘူး။ ရှင်တို့ကိုလည်း မိမိသွားဘူးဆိုရင်တော့ စလေဒင်ဆီ အရောက် ပြေးပြီး ဒီလမ်းကို ပြောလိုက်ပေတော့။ သူ ဒီလမ်းကလာပြီး သူ့ရန်သူ စီနန်အပေါ်မှာ လက်စားချေနိုင်လိမ့်မယ်။ တစ်ခုရှိတာက တကယ်လို့ ကျန်မအကြံပျက်သွားရင် အသေဆိုးနဲ့ သေရမှာဖြစ်လေတော့၊ ကျန်မကြံစည်တာဟာ အကောင်းကြံစည်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ကြပါ။ ကိုင်းသွားကြပေတော့၊ နောက်မှ တွေ့ကြဦးစို့ရဲ့။ နို့ပေမဲ့ တွေ့ချင်မှလည်း တွေ့မှာပါလေ”

ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှ လှမ်းမိကြသောအခါ ဂေါ်ဒွင်သည် နောက်သို့ပြန်၍ လှည့်ကြည့်မိရာ သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေသော မဇ္ဇနဒါးကို တွေ့ရလေ၏။ လရောင်သည် သူမ၏ မျက်နှာပေါ် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ကျရောက်နေသဖြင့် နက်မှောင်ကြည့်လင်၍ ကြင်နာခြင်းမကင်းသော မျက်လုံးအိမ်ကြီးများမှ အသွယ်သွယ်စီးကျနေသော မျက်ရည်စများကို မြင်ရ၏။ ထိုအခြင်းအရာသည် သူတို့၏ စိတ်နလုံးကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်၍ ထားသကဲ့သို့ရှိလေရာ ဂေါ်ဒွင်သည် ဝပ်နှင့်အတူ ပြန်လာပြီး နောက် မြေကြီးပေါ်၌ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် မဇ္ဇနဒါး၏ လက်ကို ဆွဲကိုင် နမ်းရွပ်လျက်-

“ဤအချိန်ကစပြီး ကျွန်ုပ်တို့သည် အမျိုးသမီး နှစ်ဦးအတွက် အမှုထမ်းဆောင်ပါတော့မည်”

ဝပ်ကလည်း ဂေါ်ဒွင်ပြုလုပ်သည့်အတိုင်း လိုက်၍ ပြုလုပ်လေသည်။

ဝမ်းနည်းသံဖြင့် -

“အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် နို့ပေမဲ့ အချစ်ကတော့ တစ်ခုတည်းပဲ”

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့သည် မဇ္ဇနဒါး၏ ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာကို ကျရောက်အောက်တွင် တစ်ခဏမျှ တွေ့ဝေကြည့်ရှုကာရှိနေပြီးနောက် ငိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

*

ဤသို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ညသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ လပြည့်နေ့ည ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြည့်ဝထိန်လင်းသော လမင်းကြီးသည် မက်စယွတ်မြို့၏ အောက်စင်၊ ခံတပ်၊ ရဲတိုက်စသော အဆောက်အအုံများပေါ်တွင် ဘော်ငွေဆောင်အဆင်းဖြင့် ကျရောက်လျက်ရှိလေသည်။ အချိန်နီးပြီဖြစ်၍ ညီနောင်တို့သည် တည်းခိုရာ ရဲတိုက်တံခါးဝမှ ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ခုံညားလှပသော မြင်းကြီးများ စီးနင်းထွက် လာကြလေရာ သူတို့၏ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများ၊ မြင်းများ၊ သံခမောက်များနှင့် ချွန်ထက်သော လှံသွားများပေါ်တွင် လရောင် အိပ်သဖြင့် တပြောင်ပြောင် တလက်လက် အရောင်ချင်း ယှက်လှမတတ်ကြ၏။ ဘေးပတ်လည်မှ လမ်းပြအရာရှိများ လိုက်ပါကြ၍ ရှေ့နှင့်နောက်၌မူ ထိုက်ပွဲကြည့်ရန် လာရောက်ကြသူများသည် အစုလိုက်၊ အအုပ်လိုက် ထိုက်ပါလာကြလေသည်။

အဆက်ဆင်တစ်မျိုးလုံးပင် သူတို့အား မကြာမီ လာရောက် ထိုက်ခိုက်မည့် ရန်သူစလေဒင်၏ ဘေးရန်ကို ထိုည၌အဖို့ သတိမေ့လျော့ ထိုက်ပွဲကို ကြည့်ရှုရန်သာ စိတ်ဝင်စား၍ နေကြဘိသကဲ့သို့ ရှိကုန်၏။ စီနန်၏ အမိန့်ဖြင့် ဖိဒေးများသည်လည်း စလေဒင်ကို လှုပ်ကြဲရန် အဖွဲ့နှင့်အမျှ ထွက်သွားကြကုန်ရာ၊ သွားသမျှသူများ ပြန်လာသည်ဟူ၍ သိသလောက်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ အကြံအစည်အထမမြောက်ဘဲ ပြန်လာခဲ့

လျှင်လည်း သေမင်းသည် အိမ်ဝမှ စောင့်ဆိုင်း၍ နေဘိသကဲ့သို့ မိမိတို့ သားမယား ဆွေမျိုးဉာတိ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်ပစ်ကာ စီနန်၏ အလိုအတိုင်း မြင့်မားသော မျှော်စင်ပေါ်မှသော်လည်းကောင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တောင်စောက်ကမ်းပါးယံများမှလည်းကောင်း မိမိတို့ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲ ချကြရကုန်၏။ သို့ဖြစ်၍ အသေဆိုးသေခြင်းကား ၎င်းအဖို့ ရိုး၍နေချေပြီ။

သို့သော် လူတိုင်းပင် လမ်းလျှောက်ရုံမျှမလျှောက်ဝံ့သော တံတားကျဉ်းကလေးပေါ်တွင် လ၊ရောင်အောက်၌ မျက်နှာဖြူသူရဲကောင်း နုယောက်တို့ စီးချင်းထိုး တိုက်ခိုက်ကြမည်ပွဲမှာ တစ်သက်မှ တစ်ခါ ကြုံခဲ့သည့် ပွဲမျိုးဖြစ်ရကား အကယ်၍ မြင်းနှင့် စီးသူပါ ချောက်ထဲသို့ လိမ့်သွားမည်ကို တွေး၍ ပျော်ကြဟန်ရှိ၏။ နောက်တစ်ညမှာလည်း သူတို့ဘုရင်သည် အနောက်တိုင်းသွေးပါသူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို မိဖုရားအရာ မြှောက်ထားသိမ်းပိုက်မည်ပွဲကို လည်းကောင်း၊ ထိုနောက် စီနန် မိဖုရားကလေးကို မုန်းတီးငြီးငွေ့သွားမည် မလွဲဖြစ်ရကား မျှော်စင်ထိပ်မှ ချောက်တွင်းသို့ ပစ်ချမည်ပွဲကိုပါ ကြည့်ရှုရဦးတော့မည်ဟု ရှေ့ဖြစ်မည့် အရေးရာကို စိတ်ကူးဖြင့်တွေးကာ ပျော်ရွှင်၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြကုန်၏။

ညီနောင်တို့လည်း တင်းမာခက်ထန်၍ တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းမဲ့သော မျက်နှာများဖြင့် မြင်းများကို စီးနင်းသွားရာ ဟစ်အော်ဆူညံလျက်ရှိသော လူထုကြီးသည် အစောင့်များကြားမှ ထိုးဖောက်ကာ အနီးသို့ ချဉ်းထိကြည့်ရှုကြကုန်၏။ ထိုအခိုက် ဂေါ်ဒွင်လက်ပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ရောက်လာပြီးလျှင် ထိုလက် ထဲတွင် စာတစောင်ပါလာသည်နှင့် ဂေါ်ဒွင်သည် ထိန်လင်းနေသော လ၊ရောင် အောက်တွင် ဖတ်ရှုရလေရာ၊ စာအင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားပါရှိလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့နှင့် ကျွန်မ စကားပြောချိန်မရပါ။ ဘုရားသခင် ဖေဖေကြီးတို့၏ ဝိညာဉ်က ကျွန်မ၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ပါစေ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့ အသေအကြေသာ တိုက်ခိုက်ကြမည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ ညီမလေးအတွက် အစိုးရိမ်ပါနှင့်။ နိုင်သည် ဖြစ်စေ၊ ရုံးသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်သည်ဖြစ်စေ၊

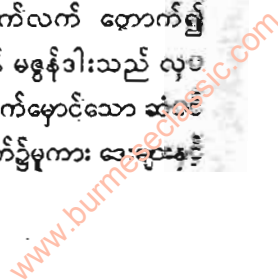
သည် ဘဝကဖြစ်စေ ကျွန်မကို စောင့်နေကြပါ။ နက်ဖြန်ကျလျှင် ရုပ်ချင်းဖြစ်စေ၊ နာမ်ခြင်းဖြစ်စေ ကျွန်မတို့ စကားပြောကြပါဦးမည်။ ရိုစမန်”

ဂေါ်ဒွင်သည် ဝှပ်အား စာကိုကမ်းလိုက်၏။ ထိုအခိုက် ဆံပင်ညိုနှင့် စာယူလာသူ မိန်းမအား အစောင့်များဖမ်းဆီးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုသူတို့သည် မိန်းကလေးအား တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းလျက်ရှိရာ မိန်းကလေးကမူ ဦးခေါင်းကိုသာ ယမ်းလျက်ရှိသည်ကို နောက်ဆုံး၌ မိန်းကလေးအား မြေပေါ်သို့တွန်း၍ လှဲလိုက်ပြီးလျှင် မြင်းခွာများဖြင့် နင်းကာ အသက်ထွက်စေပြီးနောက် ရယ်ရင်းမောရင်း ဆက်လက်သွားကြပြန်လေ၏။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များကလည်း ခွေးတစ်ကောင် သေသည့်လောက်ပင် သဘောထားကြလေသလော မသိရချေ။ စုရုံးရယ်မောကာ ဆက်လက်လိုက်ပါသွားကြပြန်လေသည်။

“ဒီစာရွက်ကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ဟေ့ ဝှပ်”
ဆုတ်ပစ်ရင်း -

“ကျွန်တော်တို့ ရိုစမန်တော့ အတော်ရဲရင့်တဲ့ စိတ်ရှိတာပဲနော်။ ဒီလို သွေးမျိုးရှိတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မျှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး”

နောက်ဆုံး၌ ညီနောင်တို့သည် ကျောက်တံတားရှေ့ မြေညီသို့ ချောက်လာခဲ့ကြရာ၊ ထိုနေရာ၌ကား အစောင့်များကို စီတန်းချထားလေသည်။ မြို့အတွင်းဘက်နှင့် အပြင်ဘက်ရှိ အမိုးပြားများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ နံရံများပေါ်တွင်လည်းကောင်း လူများသည် အစုအဖုံဖွဲ့၍ နေကြသော ပျားကောင်များကဲ့သို့ ပြုတ်သိပ် ကျပ်ခဲလျက် ရှိနေကြကုန်၏။ တံတားဦးတွင် ခပ်နိမ့်နိမ့် မုခ်ပေါက်တစ်ခုရှိရာ ထိုမုခ်ခံအမိုးပေါ်၌ကား အေဂျေဘယ်သည် အပြာရောင်ပွဲကြည့်ဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက် သူ၏ နံဘေး၌မူ ကျောက်ပတ္တမြားရောင် တလက်လက် တောက်၍ နေသော ရိုစမန်ရှိနေ၏။ သူတို့၏ ရှေ့၌ စကားပြန် မဇ္ဇန်ဒါသည် လှပသော အဖိုးတန်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ နက်မှောင်သော ဆံပင်ထဲတွင် ကျောက်စီစားမြှောင်ကိုထိုးလျက် နောက်ဘက်၌မူကား မီးခွေနှင့် အစောင့်များရှိလေသည်။

ညီနောင်တို့သည် မုခ်ဝရွှေမျက်နှာစာသို့ မြင်းများကို စီးနင်းသွားကြပြီးလျှင် ရပ်တန့်၍ မိမိတို့လှံများဖြင့် အရှိအသေပြုကြ၏။ အခြားဘက်မှလည်း လူတန်းကြီးတစ်ခု ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် မြင်းနက်ကြီးကို စီး၍လာသော လိုဇွန်ကလည်း ညီနောင်တို့ကဲ့သို့ပင် ပြုလုပ်လေသည်။ ထို့နောက် လိုဇွန်သည် ညီနောင်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် စိတ်အားကြီးလှသော အမူအရာဖြင့် -

“ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်က တစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တိုက်ရမှာလား၊ ဒါဟာ မင်းတို့ လူရဲကောင်းတွေရဲ့ ထုံးစံလား။”

ဝှပ် ။ ။ “မဟုတ်ဘူးကွယ့် သစ္စာဖောက်ကောင်ရဲ့။ ခရစ်ယာန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မိစ္ဆာကောင်တွေ လက်ထဲရောက်အောင် အိတ်တံမျိုးဖျက်တဲ့ မင်းဟာ အရင်ကဂေါ်ဒွင်နဲ့တော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းခဲ့ဖူးပြီ။ ဒီတစ်ခါ ဝှပ်အလှည့်ပဲ။ မင်း ဝှပ်ကို သတ်နိုင်ရင် ဂေါ်ဒွင် ကျန်လိမ့်မယ်။ ဂေါ်ဒွင်ကို သတ်နိုင်ရင် ဘုရားသခင်ကျန်လိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... ခွေး ကောင်ဟောဒီလဲ၊ မင်းကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအဖြစ်နဲ့ မော့ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။”

လိုဇွန်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် အာရေဗျဘာသာဖြင့် -

“အရှင် စီနန် ... ဤလူကား လူကို သက်သက်သတ်ဖြတ်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သင့်အား သက်စွန့်ကြိုးပမ်းအမှုထမ်းခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် သင်ကြင်ယာမြောက်မည့် မိန်းကလေး၏ ရည်းစားများလက်တွင် သင်၏စိတ်ပျော်မှုအတွက် သက်သက် ကျွဲနွားကဲ့သို့ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရတော့မည်လော။”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ စီနန်သည် တစ်ခဏမျှ ခပ်တော့တော့ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် လိုဇွန်အား စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

လိုဇွန်က ဆက်လက်၍ -

“ကျွန်ုပ်လျှောက်တင်သည့်အတိုင်း အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ဤညီနောင်တို့ကား ‘နှင်းဆီမယ်’၏ အစ်ကိုများမဟုတ် ‘ချစ်သူများ’ဖြစ်ကြပါသည်။ အရှင် စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ ကြည့်ပါဦးလော့၊ ယောက်ျားများသည် နမတစ်ယောက်အတွက် ဤမျှလောက် ဒုက္ခခံကြမည်လော့ နမ တစ်

သက်အတွက်နှင့် သူတို့သည် သင်၏ ပိုက်ကွန်ထဲသို့ သက်ဆင်းရောက်ကြပါမည်လော ...”

စီနန်သည် လိုဇွန်အား တိတ်ဆိတ်စွာနေရန် လက်ပြလိုက်၏။ “မဲချကြစေလော့ ... ဤသူများမှာ မည်သူပင်ဖြစ်စေ တိုက်ပွဲကားအခု ကျင်းပရပေမည်။”

သို့ဖြစ်၍ ဒေးတစ်ယောက်သည် နေရာမှ ထ၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ ချပြီးလျှင် ကျသည့်အတိုင်း လိုဇွန်မှာ တံတား၏ အခြားဘက်စွန်းမှ ထနေရက်ရမည့်အကြောင်း ကြေညာလေ၏။ အစောင့်အရာရှိများ ခြံရံလျက် လိုဇွန်အား တံတား၏ အခြားဘက်သို့ ခေါ်သွားကြလေသည်။ ညီနောင်တို့ အနီးမှဖြတ်၍သွားစဉ် အကြိတ်လျက် -

“အေးကွယ် ... မင်းတို့လည်း ဟောဒီလကို ကောင်းကောင်းကြည့်အလိုက်ကြ။ ဘာဖြုလို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကို လက်စားချေနိုင်တယ်ထားဦး။ နေ့ကတော့ မင်းတို့နမ မျက်စိအောက်မှာ မင်းတို့ကို မြန်ရေရှက်ရေသတ်ပြီးသားပဲ။”

ညီနောင်တို့ကား စကားပြန်၍ မပြောကြချေ။

လိုဇွန်စီးသွားသော မြင်းနက်ကြီးသည် လသာလျက်ရှိသော အောက်တံတားတစ်လျှောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း မေးမိန်သွားပြီးနောက် အခြင်မြို့ မုခ်ဝ အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်လေ၏။ ထိုအခါ သံတော်ဆင့်အရာရှိတစ်ဦးက ဟစ်အော်လိုက်ရာ ဘာသာပြန်လျက်ရှိသော မဇွန်ဒါ၏ အသံများသည် ချောက်ထဲမှ ပဲ့တင်ထပ်၍ လာလေသည်။

“ခရာကို ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင် မှုတ်လိမ့်မည်။ တတိယအကြိမ်တွင် အတောင်းများသည် တိုက်ပွဲကိုစ၍ တံတားအလယ်၌ တွေ့ဆုံကြရလိမ့်မည်။ ၎င်းနောက် မြင်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ ခြေကျင်ဖြစ်စေ၊ လှံနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဓားနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဓားမြှောင်နှင့်ဖြစ်စေ သူတို့ အကြိုက်တိုက်ခိုက်ကြဖို့ပင် ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် နိုင်ပြီးသည့်အခါ၌ ကြင်နာခြင်းကို ပြသလိမ့်မည်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ရုံးသူအား အသက်ရှင်လျက် တံတားမှ ယူဆောင်ခဲ့ရလျှင် အထူးကဲလတ် ချောက်ထဲသို့ ပစ်ချခြင်း ခံရလိမ့်မည်။ အကျော်သံ၏ အသံကောက် ကြားနာကြလော့။”

ဝပ်၏။ မြင်းအား တံတားအဝင်ဝသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၍ အခြေတစ်ဖက်၌ ထိုင်ပြီး ထိုနည်းတူပင် လိုဇယ်၏ မြင်းကို ခေါ်ဆောင်လာကြလေသည်။

အနီးမှ ဖြတ်သွားသော ဝပ်အား လှမ်း၍ -

“အောင်မြင်ပါစေ ... ညီလေး ... ဒီတိုက်ပွဲကို ညီလေးအဖေကိုကြီး ဝင်တိုက်ရမလား။”

“ကိုကြီးအလှည့်လာပါလိမ့်မယ် ကိုကြီးရယ်။”

ထိုခဏ၌ အနီးရှိ မျှော်စင်တစ်ခုအပေါ်မှ ပထမအကြိမ် စုလျားသော ခရာသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာရာ စိစိညံ့ညံ့ရှိနေသော ပရိသတ်များသည် ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ သွားလေ၏။ မြင်းထိန်းများသည် မြင်းဝမ်းပတ်ကြီးများ၊ ဇက်ကြီးများ၊ ခြေနင်းကွင်းများကို ကြည့်ရှုရန် ရှေးတိုးလာရာ၊ ဝပ်က “မလာကြနဲ့ ... ငါ့ပစ္စည်း ငါကြည့်မယ်” ဟု ပြောမောင်းနှင်ပစ်လိုက်သဖြင့် ထိုသူများလည်း ထွက်သွားကြလေသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ခရာမှတ်လိုက်အခါ၌ ဝပ်သည် သူ့လက်ထောက်တော်ကြီးကို ဓားအိမ်ထဲတွင် နှံ့၍ ကြည့်၏။

“မင့် လက်ဆောင်လေ” ဟု သူသည် ရိုစမန်ရှိရာသို့ လှမ်းဟစ်အော်ပြောရာ ရိုစမန်၏ ချိုသာကြည်အေးသော အသံကလေး ပြတ်သားစွာ ကြားရလေသည်။

“ဝပ် ... ဤဓားကို သင်၏ ဘိုးဘွားများကဲ့သို့ ကိုင်ဆောင်ပါလော့။ စတီပယ်ရဲတိုက်ကြီး၌ ၎င်းကို နောက်ဆုံးအသုံးပြုသကဲ့သို့ အသုံးပြုပါလော့။”

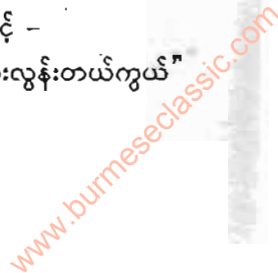
ထိုနောက် အတန်ကြာအောင် ဆိတ်ငြိမ်သွားပြန်လေ၏။ သူသည် ဖြူဖွေးသော ဖဲပြားကလေးနှင့်တူသည့် တံတားနှင့် တံတားအဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင်ရှိသော မည်းနက်သော ချောက်များကြည့်ရှုပြီးလျှင် ငွေဘောလုံးကြီးပမာ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေလေနှင့် ကောင်းကင်ပြာကြီးကို မော့၍ ကြည့်ပြန်၏။ ထိုနောက် မီးလည်ပင်းကို ယုယစွာ ပုတ်၍ ပေးလေသည်။

နောက်ဆုံး တတိယခရာသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ခရာသံစသည်နှင့် ခြိုင်နက် ကိုက် ၂၀၀ မျှ ဝေးကွာသော တံတားတစ်ဖက်တစ်ချက် များများမှ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသော သံမဏိချောင်းများသည် တံတားအလယ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာသည်အလား ကောင်း ၂ ယောက်တို့သည် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်းတိုး၍ လာကြလေသည်။ ပရိသတ်များသည် မတ်တတ်ရပ်၍ မျှော်ကြည့်ကြကုန်၏။ စီနန်ဘုရင်သည် တိုင်ပင် နေရာမှ ထလေရာ၊ ရိုစမန်သည်သာလျှင် ဖုံများကို လက်ဖြင့် ကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း နေရာ၌ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေလေသည်။

ကျောက်ပြားပေါ်တွင် တဖြောင်းဖြောင်းမြည်သော မြင်းခွာသံများ ကြားရပြီးနောက် သူတို့သည် မြန်သည့်ထက် မြန်၍ လာကြပြီးလျှင် ကုန်းများပေါ်တွင်လည်း သူတို့၏ ကိုယ်များမှာ ကုန်းသည်ထက် မြင့်၍ လာကြလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် နီးကပ်သည်ထက် ကပ်လာကြပြီးလျှင် တံတားအလယ်၌ ‘ဂျိန်း’ခနဲ တွေ့ဆုံမိကြလေတော့သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်မျှ အချိန်အတွင်း၌ လှဲသွားများသည် လရောင်တွင် ထွက်သွားလေရာ၊ မြင်းများသည်လည်း တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ဆုံမိကြပြီးလျှင် တံတားအစွန်း၌ တစ်ခဏမျှ တွဲရရွဲကျနေသကဲ့သို့ ထိုင်လိုက်ရပြီးနောက် မြင်းနက်ကြီးသည် အတွင်းမြို့ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ‘ခိုး’ မှာ တစ်ဖက်အပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအခါ ပရိသတ်များက “သူတို့ ဖြတ်မိသွားကြပြီ ... သူတို့ ဖြတ်မိသွားကြပြီ” ဟု ဟစ်အော်ကြလေသည်။ လိုဇယ်သည် မြင်းနက်ကြီးပေါ်တွင် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ပါသွားလေရာ သူ၏ သံခမောက်သည်လည်း ထိုပြင်လျက် လှဲချက်ထိသွားသော သူ၏ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာမှလည်း သူ့ဘေးမှ ယိုစီးလျက် ရှိနေလေသည်။

ဂေါ်ဒွင်သည် အားမလို အားမရအသံကြီးနှင့် -
“မြင့်သွားလွန်းတယ် ညီလေးရယ် ... မြင့်သွားလွန်းတယ်ကွယ်”
လိုဇယ်က အော်၍ -
“အခြား သံခမောက်တစ်ခု ပေးပါလော့”

နန် ။ ။ “မပေးနိုင် ... အရှေ့မှ သူရဲကောင်းမှာလည်း ခိုင်းတော့ပြီ။ လုံ့အသစ်များကိုသာ လဲပေးကြလော့”

သို့ဖြစ်၍ အရာရှိများသည် လိုဇယံအား လုံ့အသစ်တစ်ချောင်း ထပ်၍ ပေးကြလေသည်။ တစ်ဖန် ခရသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်ရာ သူရဲကောင်းများသည် မြင်းများကို အပြင်းစိုင်းနှင်လာကြပြီးလျှင် ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံကြပြန်လေသည်။ ထိုခဏ၌ လိုဇယံမှာ မြင်းကုန်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားသော်လည်း ဇက်ကြိုးကို တန်းလန်းကိုင်မိလျက် ဖြစ်နေသဖြင့် တံတားပေါ်သို့ ပြန်၍ ခြေထောက်မိစေရန် နောက်သို့ လှမ်းချခုန်လိုက်၏။ သို့သော် ပြင်းထန်လှသော အရှိန်ကြောင့် သူ၏ မြင်းနက်ကြီးသည် အရပ်ကြီးကို ဖြတ်လိုက်သကဲ့သို့ ပုံ၍ကျသွားပြီးလျှင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် ရှိလေတော့၏။ “ဝပ်တော့ သူတို့အပေါ် လဲပါတော့မယ်” ဟု ရိုစမန်သည် အလန်တကြား ဟစ်အော်လိုက်၏။

အရှိန်ကြီးလှသဖြင့် ဝပ်မှာ မြင်းရော လူပါ မြင်းနက်ပေါ်သို့ လဲကျ မတတ်ရှိစဉ် အကင်းပါးလှသော ‘မီးခိုး’သည် အရှိန်လွန်၍ လဲလာမည်ကိုသိသည်နှင့် ကိုယ်ကိုကျုံ့လိုက်ပြီးလျှင် လိုဇယံနှင့်တကွ မြင်းနက်ကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်လိုက်သဖြင့် အခြားဘက်သို့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ရောက်သွားလေ၏။ မြင်းနက်ကြီးသည် ခြေကုပ်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လဲနေရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ဖက်မှစ်ဝသို့ ကဆုန်ချ၍ ပြေးလေရာ လိုဇယံသည်လည်းပြေးရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိလေသည်။

“ရပ်ဟော့ ... ရပ် ... သူရဲဘောကြောင်တဲ့ အကောင်” ဟု ပရိသတ်များ၏ ဆူညံစွာ ဟစ်အော်သံများကို ကြားရသည်နှင့် လိုဇယံသည် ဓားထိုးဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် ရပ်နေလေ၏။

သုံးကြိမ်သုံးခါမျှ ခြေကိုကား၍ရပ်စေပြီးနောက် ဝပ်သည် သူ့မြင်းကြီးကို ပြန်လှည့်စီးလာလေသည်။

“တိုက်ပါတော့လား ... ဘာလုပ်နေသလဲ ... သူ့ကို တိုက်ပါတော့လား” ဟု ပရိသတ်များသည် ဆူညံစွာ ဟစ်အော်ကြပြန်၏။ သို့သော် ဝပ်က မြင်းမပါသော သူအား မတိုက်ခိုက်လိုသကဲ့သို့ သူ့မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်မြဲထိုင်ကာ ရှိနေလေသည်။ နောက်မှ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီးလျှင်

လိုဇယံရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာလေရာ၊ ‘မီးခိုး’သည်လည်း ခင်နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ရွေးငယ်ကဲ့သို့ ဝပ်နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ဤသို့ လျှောက်လာစဉ် ဝပ်သည် လုံ့ကို ချောက်ထဲသို့ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဍာန် အရိုးတပ်ထားသော သူ၏ ဓားကြီးကို ဆွဲထုတ်ခဲ့လေ၏။

ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော လောကကြီးကို ဂေါ်ဒွင်၏ အော်သံသည် အောက်ထွင်း၍ သွားလေ၏။

“အေ ... ဒီအာစီ ... အေဒီအာစီ”

ဝပ် ။ ။ “အေ ... ဒီအာစီ ... အေဒီအာစီ”

ဝပ်ထံမှ ပြန်လိုက်သော အသံသည်လည်း တောင့်တင်းဆတ်ဆတ်လျက်ရှိနေပြီးလျှင် တံတားဆီမှ ပဲ့တင်သံများနှင့်အတူ ရောနှောနေလေသည်။

ဝပ်တွင် ခိုင်းမရှိသည့် နည်းတူ လိုဇယံတွင်လည်း သံခဲမောက်မရှိသောကြောင့် တိုက်ပွဲကား ညီမျှလှတော့၏။ သူတို့သည် တစ်ခဏမျှ မျက်နှာမူဆိုင်ရပ်မိကြပြီးနောက် ဓားသွားများသည် ဘော်အဆင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော လရောင်အောက်တွင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်ကာ မီးပွင့်၍သွားပြီးနောက် တချွင်ချွင်မြည်သော သံချင်းထိသည့်အသံများကို ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားရလေ၏။ လိုဇယံ၏ ဓားချက်တစ်ချက်သည် ဝပ်၏ သံကိုယ်လျှပ်ပေါ်သို့ အလစ်တွင် ကျရောက်သွားသဖြင့် သူသည် နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။ နောက်တစ် ချက် ... နောက်တစ်ချက် ... နောက်တစ်ချက် ... သို့နှင့် သူသည် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်ကာ ‘မီးခိုး’နှင့် ဆိတ်မိသည့်တိုင်အောင် နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွဲရပြီးလျှင် နေရာ၌ကား ချိန်သားရရန် ရပ်ဆိုင်းနေဟန်ရှိ၏။

ထိုခဏ၌ အနေအထားမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားလျက် ဝပ်သည် ကြီးမားသော ဓားကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းခုတ်ချလေရာ၊ လိုဇယံ၏ ခိုင်းပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသော ဓားချက်သည် ခိုင်းကို နှစ်ခြမ်း ခွဲပြီးလျှင် အပေါ်ပိုင်းသည် ကျောက်တုံးများပေါ်သို့ အသံမြည်ကာ ကျသွားလေ၏။ လိုဇယံမှာ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားသွားပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို

လွဲချော်သွားသော်လည်း ပခုံးပေါ်၌ ကျရောက်သော ပြင်းထန်လှသည့် ဓားချက်အောက်တွင် သူသည် ဒူးထောက်လျက် ကျသွားပြီးနောက် မလှုပ်မယှက် ရှိနေတော့၏။ ထိုခဏ၌ ဆန့်တန်းလျက်ရှိသော သံကျပ် အကျိတ်တံထားသည့် လိုဇယံ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို မြင်ရသဖြင့် လိုဇယံ သည် အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် ဝပ်အား တောင်းပန်နေဟန် လက္ခဏာ ရှိလေ၏။

အိမ်မှီးများပေါ်မှလည်း၊ ပစ္စင်နံရံများမှလည်းကောင်း၊ မုစ်ပေါက်ဝ များပေါ်မှလည်းကောင်း မြို့နှစ်ဖက်စလုံးရှိ အဆက်ဆင်လူမျိုးများ၏ ဟစ်အော်သံများသည် တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ကျရောက်သော မိုးကြိုးသံ ကဲ့သို့ ပုံတင်ထပ်၍ သွားလေတော့သည်။

“သူ့ကို သတ်ပါတော့လား ... သတ်လေ ... သတ် ... သတ်” စီနန်သည် လက်ကို မြှောက်လိုက်ရာ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော် သံများသည် ငြိမ်သက်၍ သွားပြန်လေ၏။ ထို့နောက် သူသည် သူ့ကိုယ် တိုင် သေးငယ်စူးရှသော အသံကလေးဖြင့် “အသင် သူ့ကို နိုင်ပြီ ... သတ်လော့ သတ်လော့ ...” ဟု ဟစ်အော်ပြန်၏။

သို့သော် စိတ်ထားကြီးလှသော ဝပ်သည် ဓားရိုးပေါ်တွင် လက် ထောက်ကာ အရှုံးပေးနေသော ရန်သူအား မသတ်ရက်သကဲ့သို့ ကြည့်စွ လျက် ရှိလေသည်။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ဝပ်သည် လိုဇယံအား တစ်စုံ တစ်ရာ ပြောဆိုလိုက်ဟန် လက္ခဏာ ရှိ၏။ လိုဇယံသည် သူ့နှံဘေးတွင် ကျနေသော ဓားကို ကောက်ယူပြီးလျှင် လက်နက်ချသည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် ဝပ်အား လှမ်းပေးလိုက်ရာ၊ ဝပ်သည် ထိုဓားကို ခေတ္တမျှ ကိုင်၍ အောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်နှင့် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်ကာ ကောင်း ကင်တွင် အရောင်ချင်းယှက်၍ သွားသည်တိုင်အောင် ဝှေ့ယမ်းပြီးနောက် ချောက်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ဝပ်သည် မိမိအနိုင်ရထားသော ရန်သူ့ကို ဂရုမစိုက် တော့ဘဲ သူ့မြင်းရှိရာသို့ ကူနေရစွာ လှည့်၍ပြန်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဝပ်ကျောခိုင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လိုဇယံသည် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်လေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသည်နှင့် ဂေါ်ဒွင်သည် “ညီလေးရေ ခင်း နောက်ကို ပြန်ကြည့်ဦး” ဟု လှမ်း၍ ဟစ်အော်လိုက်ရာ၊ ပရိသတ်ကမူ တိုက်ပွဲ မပြီးသေးဘဲ ဆက်လက်ကြည့်ရဦးမည့်အကြောင်းကို သိသဖြင့် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဆူညံစွာ ဟစ်အော်လျက် ရှိကြပြန်၏။

ဝပ်သည် နောက်မှ အသံကြားသည်နှင့် ချက်ချင်းပြန်၍ လှည့် လိုက်ပြီးလျှင် လိုဇယံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓားမြှောင်သည် သူ၏ ရင်ဘတ်ကို လာ၍ထိလေရာ သံချပ်အကျိတ် အကင်းလှသဖြင့်သာ အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲရတော့၏။ ဝပ်မှာ ဓားကို သုံးရန် အချိန်လည်းမရ၊ နေရာလည်းမရှိသော အခြေသို့ရောက်နေပြီဖြစ်ရကား နောက်တစ်ချက်ကျ၍ မလာမီ သူ၏လက်များသည် လိုဇယံ၏ ကိုယ်ပေါ် သို့ ကျရောက်သွားပြီးလျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ အသက်လှပွဲ စတော့၏။

သူတို့နှစ်ဦးအနက် မည်သူသည် ဝပ်၊ မည်သူကား သူ၏ ရန်သူ ဟူ၍ မသိနိုင်သည်တိုင်အောင် သူတို့သည် ရှေးတိုးနောက်ငင် ယိမ်းယိုင် တွက်လည်းကောင်း၊ ပတ်ချာလှည့်၍လည်းကောင်း၊ အမြီးပြန်ခေါင်းပြန် ရစ်ပတ်၍နေသော မြေနှစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ကာ ရှိနေကြလေ ၏။ ဤသို့နှင့် သူတို့သည် တံတားအစွန်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်သွား ကြလေရာ အရှုံးအနိုင်ယူမည့် နောက်ဆုံးနေရာတွင် ကျောက်တုံးကဲ့သို့ အတန်ကြာအောင် မလှုပ်မရှက် ရှိနေကြ သည်ဟူ၍ မှတ်ထင်ရလေသည်။ ဤသို့ရှိနေစဉ် တစ်ယောက်သည် အောက်သို့ ယိုင်ဆင်းသွားပြီးနောက် ဦးခေါင်း ချောက်တက်သို့ တွဲရစ်ကျ၍ နေလေရာ ကိုယ်သည်လည်း အောက်သို့ ညွတ်သည်ထက် ညွတ်ကျသွားလျက် ရှိ၏။ သို့သော် သူ၏ ထက်များကိုကား အပေါ်မှ လူသည် ရုတ်တရက် ဖြေ၍ မရနိုင်ချေ။ ထို အခါ ပရိသတ်များထဲမှ “နှစ်ယောက်စလုံး ကျမှာပဲ” ဟု ဟစ်အော်သံကို ကြားရလေသည်။ ထိုခဏ၌ လရောင်နှင့် ဝင်းခနဲ ... ဝင်းခနဲ ဖြစ်၍သွား သော ဓားရောင် တစ်ခုကို ၃ ကြိမ်တိုင် မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် လုံး၍နေသော နှစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ကွဲသွားပြီးနောက် တစ်ယောက်သည် ချမ်းပြန်၍ ချောက်ထဲသို့ ကျသွားလေရာ လေးလံသော ကိုယ်ကြီးကျယ် သည် ချောက်ထဲမှ ပုံတင်ရိုက်၍ လာလေသတည်း။

ရီစမန်သည် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ကာ -

“ဘယ်သူကျတာလဲ ... ဟင် ဘယ်သူလဲ”

ဂေါ်ဒွင်သည် ကျွဲရေသော အသံဖြင့် - “လိုဇယ်လေ”

ထို့နောက် ရီစမန်၏ ဦးခေါင်းသည် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ငိုက်ဆိုက် ကျ၍သွားကာ၊ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ခေတ္တမျှ အိပ်ပျော် သွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။

*

ဝပ်သည် မြင်းကို ပြန်၍လှည့်လျက် မြင်းလည်ပင်းကို သိုင်းဖက် ကာ ခေတ္တမျှ နားနေလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်ပြီးလျှင် မြို့ဘက်မှစ်ပေါက်ရုံရာသို့ တဖြည်းဖြည်း စီးလာခဲ့ရာ ဂေါ်ဒွင်သည် အစောင့်များနှင့် အရာရှိများကို တွန်းဖယ်ကာ သွားရောက် ကြိုဆိုလေသည်။

မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသောအခါ -

“သတ္တိကောင်းလိုက်ပါဘိ ညီလေးရယ်၊ ဒါနဲ့များ ဘယ်များ ထိသွားသေးသလဲ ... ဟင် ... ပြောစမ်းပါဦး”

“အသားနည်းနည်းကြေပြီး လက်ပန်းကျနေတာပါပဲ ကိုကြီး ရယ်။ ဒီပြင်တော့ ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုကြီးတို့ကိစ္စက အစဖြင့် ဟန်နေတာပဲဟေ့၊ နောက်တော့သာ မပြောတတ်သေးတယ်။ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ညီလေး ... ရီစမန်ကို ခေါ်သွား ကြပြီး စီနန်တော့ ကျန်ရစ်သေးတယ်။ မဇွန်ဒါး လှမ်းကြည့်နေပုံထောက် တော့ ဧကန္တ မင်းနဲ့ စကားပြောမလို့ပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်။ အကြံထုတ်စမ်းပါဦး ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တော့ ဦးနောက်တွေ ဆူနေပြီ”

“သူ ပြောတဲ့ စကားနားထောင်လိုက်ဦးလေ။ မင်း မြင်းတော့ ဒဏ်ရာ မရဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မဇွန်ဒါးပြောသလို ငါအချစ် ပြလိုက်တဲ့ အချိန်ကျရင် တစ်ခါတည်း စီးပြီးပြေးပေတော့ ညီလေးရဲ့ ကိုင်း ... အခု မင်းက ဒဏ်ရာရလာတဲ့ဟန် ဆောင်နေစမ်းပါ”

ပရိသတ်များသည် သူတို့၏ စိတ်နှလုံးပျောက်ရွှင်မှုအတွက် စိတ်နှလုံးပျောက်ရွှင်မှုအတွက် စိတ်နှလုံးပျောက်ရွှင်မှုအတွက် စိတ်နှလုံးပျောက်ရွှင်မှုအတွက် ... ကောင်းချီးဩဘာသေးကာ ... မြင်းများကို စီးလာကြပြီး ... မဇွန်ဒါး မှစ်ဝရှေ့ မျက်နှာစာရှေ့တွင် ရပ်တန့်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ အဂျေဘယ်သည် မဇွန်ဒါးမှ တစ်ဆင့် စကားပြောလေသည်။

“တိုက်ပွဲကား အထက်တန်းကျသော တိုက်ပွဲဖြစ်ပါပေသည်။ မျက်နှာဖြူကာ၊ ဤမျှလောက် ကျင်လည်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မထင်ခဲ့မိပါ။ အသင် သူရဲကောင်း အသင်သည် နန်းတော်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ညစာစားပွဲ စားသောက်ပါမည်လော”

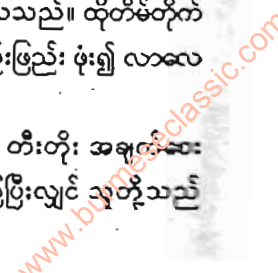
သံကျပ်အကျီပေါ်မှ သွေးများကို လက်ညှိုးနှင့် ညှန်ပြကာ - “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရှင်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာများကို ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကပြုစုနေခိုက် ကျွန်ုပ် အနားယူလိုပါသေးသည်။ သင် သဘောကျပါက နက်ဖြန်ညတွင် စားသောက်ပါမည်”

စီနန်သည် ညီနောင်တို့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရှုကာ မုတ်ဆိတ် ဆွေးကို ပွတ်သပ်လျက်ရှိစဉ်၊ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့မှာ မိမိတို့အား မည်ကဲ့သို့ အမိန့်ချမှတ်ဦးမည်နည်းဟု စိတ်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေကြမိ၏။ ထို့နောက် ဝပ်အား -

“ကောင်းပြီ ရှိစေလော့ ... နက်ဖြန်တွင် ‘နှင်းဆီမယ်’ကလေးကို ကျွန်ုပ် လက်ထပ်မည်ဖြစ်၍ အသင်တို့မှာ ရီစမန်၏ အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြ သည်အတိုင်း သူနှင့် ထိုက်တန်သော ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်ကြရလိမ့်မည်။ ထို့နောက် သင့်အတွက် ထိုက်တန်သည့် ဆုထူးကြီးတစ်ခုလည်း ရမည်ကို ကျွန်ုပ်က ကတိပေးပါသည်”

စီနန် စကားပြောလျက်ရှိစဉ် ဂေါ်ဒွင်သည် လက်ကို ဖုံးအုပ်စပြုနေ သော တိမ်တိုက်တစ်ခုကို သတိပြု၍ မော်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုတိမ်တိုက် သည် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိသော လှမ်းကို တဖြည်းဖြည်း ဖုံး၍ လာလေ ရာနေရာမှာ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်၍ လာလေ၏။

“ကိုင်းဟေ့ ... ညီလေး ... ” ဟု ဝပ်အား တီးတိုး အချက်အစား လိုက်ပြီးနောက် အဂျေဘယ်အား အရိုအသေပြုကြပြီးလျှင် သူတို့သည်

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့် ပိတ်ဆို့နေသော လူများကြားမှ ဖြတ်သန်းကာ မြင်းများကိုစီးသွားကြသဖြင့် နောက်မှ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လမ်းပြအရာရှိများသည် ခြေကုန်သုတ်၍ လိုက်သွားကြလေသည်။ မီးလျှံနှင့် မီးခိုးတို့သည် သခင်၏ အလိုကိုသိကြသည့်အလား ရေကိုခွဲ၍သွားသော လှေဦးများကဲ့သို့ ပရိသတ်ကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ကွဲစေကာ လျင်မြန်လှသော အချိန်ဖြင့် ပြေးလွှားလျက် ရှိလေ၏။

ခြေလှမ်း ၃၀ မျှ ရောက်လာသောအခါ မုခ်ပေါက်တစ်ဝိုက်တွင် စုရုံးနေကြသော ပရိသတ်အုပ်ကြီးကို ကျော်လွန်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ လူရှင်းသော လမ်းကျယ်ကြီး၏ လက်ဝဲဘက် လမ်းကွေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှုန်ဖွားသော လှေရောင်အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြလေ၏။

ဂေါ်ဒွင်သည် မြင်းဇက်ကို လှုပ်ယမ်းရင်း -
“ခပ်ပြင်းပြင်းကလေးစီးဟေ့ ညီလေး”

မြင်းများသည် လူပြတ်သော လမ်းများပေါ်တွင် ငှက်များ ယုံ့ညှို့အလား လွှားခနဲ လွှားခနဲ ကျော်ဖြတ်ကာ ရဲတိုက်ကြီးကို လက်ဝဲဘက်တွင် ထားခဲ့၍ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဖြတ်သွားသော မြို့ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်သို့ နှင်လျက်ရှိကုန်ရာ အရာရှိများမှာမူ မြို့တွင်းလမ်းသို့ ညီနောင်သွားနှင့်ပြီ အထင်နှင့် မြို့တွင်းလမ်းသို့ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။ ၃ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြ၍ ထိုအချိန်တွင် အမူးသမား ဧည့်သည်များကိုလည်းကောင်း၊ ခွက်ကိုင် နတ်သမီးများကိုလည်းကောင်း မတွေ့ကြရချေ။

ဂေါ်ဒွင်သည် သူ့ဓားကို ထုတ်ရင်း -

“ဝှပ်၊ ဓားကို အဆင်သင့် ထုတ်ထားနော်။ ဝှမလွယ်ပေါက်တံခါးမှာ သူတို့ ချထားချင်ချထားမှာ”

ဝှပ်သည် ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ညီနောင်ငှို၏ ဓားသွားများသည် တိမ်အနည်းငယ် ကင်းစင်သွားသော လှေရောင်အောက်၌ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ဝင်းလက်လျက် ရှိကုန်၏။ ကျောက်ဆောင်ရှိသော နေရာမှာ သူတို့နှင့် ၁၀၀ ခန့်သာ ဝေးတော့၏။

မကြာမီ တောင်ပူစာတံခါးဝအနီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြရာ လှံကိုင်အစောင့် ၂ ယောက်တို့သည် လှံများကို မြှောက်ကာ ရှိစဉ် ဂေါ်ဒွင်၏ ဘေးသည် စစ်သားတစ်ယောက်၏ လည်ပင်းနှင့် ပရုံးကြားတို့သို့ ကျွတ်ချိုးတိုင်အောင် နှစ်မြှုပ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဝှပ်သည် မိမိ၏ ဓားကို မြှောက်၍မခုတ်ဘဲ လှံကဲ့သို့ အသုံးပြုလိုက်ရာ ရန်သူ၏ ကိုယ်ထဲသို့ ခြူးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် အစောင့်နှစ် ယောက်စလုံးပင် တံခါးဝအနီးသို့ လဲကျသေဆုံးကြလေကုန်၏။

သူတို့သည် မြင်းများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကြ၍ ဂေါ်ဒွင်သည် ဝှပ်အား ဘေးကို ပစ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မိမိမှာမူ ရန်သူမြင်းနှစ်ကောင်ကိုပါ ရော၍ မြင်း ၄ ကောင်တို့၏ ဇက်ကို စုရုံးဆွဲကိုင်ကာ ဝှပ်သို့ သွင်းခဲ့လေ၏။

“သေတဲ့အကောင်နှစ်ကောင်က ရှိသေးတယ် ... ငှိုကြီး”

“အေးကွယ်၊ သူတို့လည်း ဒီအထဲ သွင်းထားရတာပေါ့”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဂေါ်ဒွင်သည် အလောင်း ၂လောင်း သွင်းယူလာခဲ့လေ၏။ ဒုတိယအလောင်းကို သွင်းစဉ် -

“တံခါး မြန်မြန်ပိတ်လိုက်ဟေ့ ဝှပ်။ သစ်ပင်တွေကြားထဲက မြင်းစီးသမားတွေ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်တယ်။ နို့ပေမဲ့ သူတို့က မြင်မယ် အထင်ပေဘူး”

ဝှပ်သည် တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် အတွင်းမှ ခြေထောက်ချလိုက်လေသည်။ ညီနောင်တို့မှာ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ခြေကြွေသော်လည်း အချိန်တန်ကြာသည့်တိုင်အောင် မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရသည်နှင့် အတော်အတန် စိတ်အေး၍ သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် ဝှပ်သည် မြင်းများကို ချည်နှောင်လျက်ရှိလေရာ ဂေါ်ဒွင်ကမူ ကျောက်တုံးကြီးများကို တတ်နိုင်သမျှ သယ်ယူကာ တံခါးဝကို ခြစ်ဆို့လျက် ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော်ဖြင့်လေ ... သူ့အောက်ကျသွားခါနီး ကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေရယ်၊ ဓားမြှောင်ဖောက်သွားတဲ့ သူ့လည်ချောင်းက ညစ်ထုတ်လိုက်တဲ့ အသံကြီးရယ် ဒီနှစ်ခုကိုတော့ တစ်သက်လုံး မေ့နိုင် ဆော့မယ် မဟုတ်ဘူး”

“အင်း ... ဒီအကောင်တစ်ယောက်ကျသွားတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်ထုတ်မာတစ်ယောက် လျော့သွားနဲ့ အတူတူပါပဲကွယ်”

ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်က ဝှပ်၏ လည်ပင်းကို ဝမ်းသာအားရဖက် နှင်း - “မင်းနဲ့ တိုက်ဖို့ ဖြစ်လာတာကိုပဲ ဝမ်းသာရသေးတယ်ဟေ့၊ မင်း ဆောက်မသန်တဲ့ ကိုကြီးသာဆိုရင် ရှုံးချင် ... ရှုံးနေဦးမှာကွယ်။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ကရုဏာမကင်းပုံလေးပြလိုက်တာဟာ သူ့ရဲ့ကောင်း ပီသပါပေရဲ့ ကွယ်။ အဲဒီ ဂုဏ်ကျက်သရေဟာလည်း အမြတ်တစ်မျိုးရတာပဲ။ ဦးကြီးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ မှောင်ထဲသာဖောက်ပြီး မြင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူလိုက်မလဲလို့”

ထို့နောက် ညီနောင်တို့သည် ကိုယ်လက် တောင့်တင်းမည်စိုး၍ မြင်းများ ချည်ထားသောနေရာနှင့် အဆက်ဆင်အလောင်း ၂ လောင်း ချိသည့်နေရာသို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက် ရှိကြ၏။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်၍ သွားခဲ့ရာ လ၊မင်းကြီးသည် ဆောင်တန်းကြီးများရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းစပြု၍ လာခဲ့လေပြီ။ ဝှပ် ။ ။ “သူတို့မလာရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ ... ဟင်”

ဒွင် ။ ။ “မနက်အရုဏ်တက်အောင်စောင့်ပြီး ဒီအကြောင်း ဆုံးစားကြတာပဲကွယ်”

သူတို့သည် အချိန်ကို အမြန်ကုန်စေရန် ဂူတွင်းတွင် ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက် ရှိကြလေသည်။ အတန်ကြာလတ်သော် အဆုံးနားတွင် လူရိပ်ကဲ့သို့ အရိပ်နှစ်ခုကို ဖျော့တော့သော လရောင် အောက်တွင် မထင်မရှား မြင်လိုက်ရသည်နှင့် -

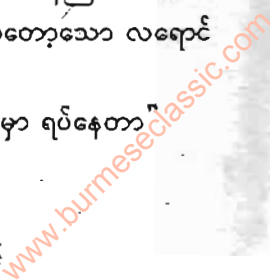
“ဘယ်သူတွေပါလိမ့် ... လူသေတွေနားမှာ ရပ်နေတာ”
ဓားများ ဆွဲထုတ်ရင်း -
“သူတို့ ဝိညာဉ်တွေများလား”

အိမ်ဆာမြို့သို့ ထွက်ပြေးရန်

စည်းစိမ်သူခကို ခံစားနေသူများ၌ အချိန်မှာ ကုန်လွယ်လှသော် လည်း မိမိတို့အသက်နှင့်တကွ ချစ်သူ၏ အသက်ကိုပါ ရန်သူ၏ လက် တွင်းမှ လုယူရမည့်ကိစ္စကြောင့် ဝှပ်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေရသော ညီနောင်တို့ အတွက်မှာမူ အချိန်သည် ရှည်ကြာလွန်းလှ၍ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ပျင်းရိပြီး ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေသည်။

ဝှပ်သည် ရေငတ်လှသဖြင့် ဝှန်ရံမှ တစ်စက်စက် ကျနေသော ရေပေါက်များကို လက်ဖြင့်ခံယူ၍ သောက်ပြီးလျှင် ခေါင်းကိုက်ခြင်းထိ ပျောက်စေရန် ရေစက်များကို သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ချပေး၏။ ဂေါ်ဒွင်မှာ မူ ဝှပ်၏အသားများ ကြေနေသောနေရာ၊ ပွန်းပဲ့နေသော နေရာများထိ ရေဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းနှိပ်နယ်ကာ ညီငယ်အား ကလေးသဖွယ် ပြုစုယုယလှူထိ ရှိလေသည်။

ဝှပ်သည် လိုဇယ်နှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံများကို အသေးစိတ် ပြောပြ လျက်ရှိ၏။

ညီနောင်တို့သည် ရှေ့သို့တိုး၍ အသေအချာ ကြည်ကြရာ သူတို့၏ ဝတ်လုံကြီးများနှင့် ပြုံးပြုံးပြက်ဝတ်ဆင်ထားသော ကျောက်ဆံ ပတ္တမြားများကို မြင်ကြရလေသည်။ ထိုအခါ ညီနောင်တို့သည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ 'ရီစမန်' ဟု ပြိုင်တူ ခေါ်လိုက်ကြလေ၏။

“ကိုကြီး ... ကိုလေး ... အို ... ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မ ကျေးဇူးတင် လိုက်ပါဘဲတော့တယ်နော်”

ရီစမန်သည် မစွန်ဒါးအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းဖက်ပြီးလျှင် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နမ်းရှုပ်လိုက်လေ၏။

နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ပြီးလျှင် ခပ်မာမာအသံဖြင့် -

“မတော်ပါဘူး ထိပ်ထားကလေးရယ်၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လှတဲ့ သင့်နှုတ်ခမ်းတွေဟာ အဆက်ဆင်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးပြင်ကို မထိ သင့်ပါဘူး။”

ရွှက်ရင်း -

“ရှင်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ အဆက်ဆင် မိန်းမတစ်ယောက်မကလို့ ငရဲပြည်က ငရဲသူပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကို တော့ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

မစွန်ဒါးသည် ရီစမန်အား ပြန်၍ နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီးနောက် ဝှပ်စ် လက်ထဲသို့ တွန်း၍ ပို့လိုက်ပြီးလျှင် -

“ကိုင်း ... ပီတာနဲ့ ဂျွန်တို့ ... ရှင်တို့ လုပ်ပုံကဖြင့် အခုထိ သိပ်ပြီးနေရာကျတာပဲ။ ကျွန်မဖြင့် အစက ဒီလောက်တောင် နေရာကျလိမ့် မယ် မထင်မိဘူး။ ကိုင်း ... ကျွန်မ ပြောတဲ့စကား နားထောင်ကြ၊ ထိပ်ထား ကလေးကို မီးလျှံပေါ်မှာ တင်ပေးတော့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခြေမြဲတဲ့ နေရာမှာ ဒီမြင်းက ကြောင်ထက် မြဲသေးတယ်။ ဂျွန်က ဟိုစစ်သား မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဆွဲခဲ့။ ဂျွန်၊ ရှင်က 'မီးခိုး'နဲ့ နောက်ဆုံးက လိုက်ခဲ့။ ကျွန်မ ရှေ့ဆုံးက လမ်းပြမယ်။ ကိုင်း လာကြ ... လာကြ။”

မစွန်ဒါးသည် ချုံပုတ်များကို ထွင်းဖောက်ကာ ကျောက်ကမ်းပါး စွန်းရိုရာသို့ သွားရင်း ဟီလျက်ရှိသော မြင်းဇက်ကို ပုတ်၍ ပေးလေသည်။

တစ်မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော် သူတို့သည် အလွန်မတ်စောက်သော ဆောင်ကမ်းပါးယံကြောကြီး တစ်လျှောက်သို့ ဆင်းသက်လျက် ရှိကြကုန် ၍ အကယ်၍ ခြေချော်ကျသွားပါက အရိုးအသားပင် ရှာ၍ တွေ့မည် မတတ်ချေ။ အချို့မတ်စောက်လွန်းမက မတ်စောက်လှသော နေရာများ၌ ထား လှေကားထစ်များသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် တော်ပေသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် ချောက်အတွင်းရှိ မြေပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ ၍ ထိုနေရာ၌မူ လရောင်သည် မကျရောက်သေးသဖြင့် ကြယ်ကလေး မြင်ရ၏။ မှုန်မွှားသော အလင်းရောင်များသာ ရှိလေ၏။

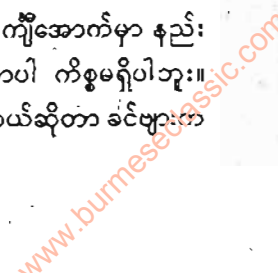
ထို့နောက် မစွန်ဒါးသည် မြင်းကုန်းပေါ်သို့ ကျင်လည်စွာ တက်လိုက်ပြီးလျှင် ရှေ့မှ လမ်းပြသွားလေရာ ရီစမန်နှင့် ညီနောင်တို့ သည်း အစီအစဉ်အတိုင်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

တစ်မိုင်ကျော်ခန့်မျှ ကျောက်ထူထပ်သော ချောက်တွင်းလမ်း၌ တစ်လှမ်းချင်းမျှသာ စီးနင်းသွားလာနိုင်ကြရာ နောက်ဆုံး၌ လက်ဝဲဘက်ရှိ ကမ်းပါးယံလမ်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် တောင်ကို တက်စပြုကြရာ၊ အချိန်၌ကား လမင်းသည် တောင်များ၏ နောက်၌ လုံးလုံးကွယ်ပျောက် သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ရွှေလျားလျက်ရှိသော တိမ်တိုက်များကြောင့် မှုန်မွှားသော ကြယ်ရောင်များကို ရေးရေးမျှသာ မြင်နိုင်သေး၏။ ဤသို့နှင့် သူတို့သည် တောင်ခြေခိုက်မိ၊ တိုက်မိသည့် အကြားမှပင် ရေများစီးကာ မြက်နုများပေါက် ပျက်ရှိသော မြေပြန့်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဒါး ။ ။ “ကိုင်း ... ရပ်ကြဦး။ ကျောက်လုံးတွေပေါ်မှာ မြင်းတွေ မြဲမထိနန်းနိုင်မှာ စိုးရတယ်။ အရုဏ်တက်အောင် စောင့်ကြရလိမ့်မယ်။ ချော့ဝှပ် ... သိပ်များ ထိသွားသလားရှင်”

ရွှင်ပျသော အသံဖြင့် -

“လှိုယေဓားက သိပ်လေးတော့ သံချပ်အကျီအောက်မှာ နည်း နည်းနားပါး ဓားကျတဲ့နေရာ အသားကြေသွားတာပါ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ချော့တို့ မြင်းစီးပြေးလာပြီးတဲ့နောက် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ပြောဦးမှပေါ့။”

“စာစာကလေး ရှင်တို့ လွတ်သွားတာပေါ့ရှင်။ လိုဇယ်က ရှင်တို့ ညီအစ်ကိုဟာ ထိပ်ထားကလေးရဲ့ အစ်ကိုတွေ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ချက်ချင်း သတ်ပစ်မလို့ရှင်။ နို့ပေမဲ့ ပရိသတ်နဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်မှာနဲ့ သူ့စိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်တာ။ ပြီးတော့ တစ်ခါ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ ညစာစားပွဲဖိတ်ပြန်ပါရောလား။ ဒါပေမဲ့ ဆာဂုပ်က သူ့မှာ ဒဏ်ရာရတာ ပြောလိုက်တော့ နောက်တစ်နေ့ည ညစာစားပွဲမှ အကြံအောင်အောင် လုပ်ပါလို့ ကျွန်မက တိုးတိုးပြောလိုက်ရတယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာ လေဒီမစ္စန်ဒါးရယ်”

“ဒါကြောင့် ရှင်တို့ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်တာ ... နောက် ညစာစားပြီး ၂ နာရီအတွင်း ထိပ်ထားကလေးကို သူ့ဆီ ခေါ်ခဲ့ရတာ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ပြင်ဆင်စရာရှိတာလေ။ သူ့ဆီက လွတ်လိုက်တဲ့ တမန်ကို မကြာခင်လာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ပြီး၊ ထိပ်ထားကလေးကို အကြောင်းစုံပြောပြ ဝတ်လုံကြီး ဝတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ရတာပါပဲရှင်။ လမ်းက အစောင့်တွေ ကျွန်တွေကို ခေါ်ခွင့်ဆီက ယူထားတဲ့ ဂျော့ဘယ်ရဲ့ နန်းစဉ်လက်စွပ်ပြပြီး မြိမ်းမြေ့တော့ ပြားပြားဝပ် ကြောက်ကြတာကိုရှင်”

“နေရာကျလိုက်တာ လေဒီရယ်”

ဆက်လက်၍ -

“နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့ ဥယျာဉ်ထဲရောက်တော့ အကျဉ်းတွေ မျှော်စင်ခေါ်တဲ့ နေရာခေါ်လာရတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ အစောင့်တွေ သာများတာကိုး။ သူတို့က ဒီနေရာဟာ ရှင်ဘုရင်တွေက ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်မပေးနိုင်ဘူးပြောတော့ ကျွန်မက ရှင်ဘုရင်ကို နန်းတော်ထဲက ထွက်ပြီး သူ့ကြင်ယာတော် မတွေ့ရင် နင်တို့ ဖက်နဲ့ထုပ်ထားကြဆိုပြီး နန်းစဉ်လက်စွပ်ကို သူတို့ မျက်နှာနားထိုး ဖွင့်ပေးကြတာကိုရှင်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း နောက်ဘက်က တံခါးမဝင်ဘဲ ပြီး ကျွန်မသိတဲ့ မလွယ်တံခါးပေါက်ကို လက်နဲ့စမ်းပြီး တော့မှ

“အောင်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း လက်နဲ့စမ်းပြီး နောက်ဆုံး ဒီရောက်လာတာပါပဲ”

“ကျေးဇူးကြီးလိုက်ပါဘိ လေဒီ မစ္စန်ဒါး”

“ကျွန်မကို ကျေးဇူးလည်း အထူးတင်နေစရာ မလိုပါဘူးရှင်။ ကျွန်မက စွန့်စားရတဲ့အလုပ်ကို နဂိုက ဝါသနာပါလေတော့ လုပ်မယ်လို့ အတိပေးထားတဲ့အတိုင်း မပိုမဲလို အတိအကျ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ... ဆာဂေါ်ဒွင်က ရှင်တို့ ပြေးခဲ့ပုံကလေး တစ်ဆိတ်ပြောပါဦး”
ထိုအခါ ဆာဂေါ်ဒွင်က အစောင့် အဆက်ဆင် ၂ ယောက်ကို ခေါ်၍ အလောင်းများကို ဂူတွင်းသို့ သွင်းခဲ့သည်အထိ ပြန်ပြောလေသည်။

ဂုပ် ။ ။ “ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုလဲ လေဒီမစ္စန်ဒါး။ ဆိပ်ကမ်းမြို့ တွင်တို့အောင် စီးကြရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး - အဆက်ဆင်ရွာတွေ ဖြတ်သွားရမယ်ဆိုတော့ နန်းသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တောင်ကုန်းရှိတဲ့ သဲကန္တာရလမ်းက ဖြတ်ပြီး အဲဒီအဆာမြို့ကို ရောက်အောင် သွားကြရမယ်။ တော်တော်ဆေးတဲ့ အိုရွှန် ဆိုတဲ့ ဖြတ်သွားရတယ်။ ပြီးတော့ ဘော်လဘတ်ကို လှည့်ဆင်းပြီး အဲဒီက တစ်ဆင့် ဆာရက်မြို့ကို ရောက်ရော ... ”

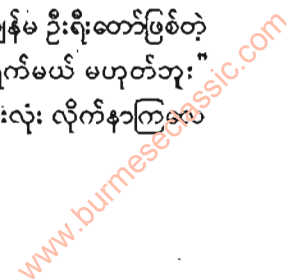
ဒွင် ။ ။ “ဘော်လဘတ်ဆိုတာက ဒီက ညီမလေးကို အပိုင်စား ထားတဲ့နယ် မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် စလေဒင်နယ်ပေါ့”

တိုစေဘင်းစွာ -

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... စလေဒင်လက်ထဲ ရောက်မှာနဲ့ အဆက်ဆင် ဘုရင်လက်ထဲ ပြန်ရောက်မှာ ကြိုက်ရာရွေးကြပေါ့”

ရိုစမန်က ကြားဖြတ်၍ -

“ကျွန်မတော့ စလေဒင်ကိုပဲ ရွေးတယ်။ ကျွန်မ ဦးရီးတော်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မတရားပြုရက်မယ် မဟုတ်ဘူး”
နောက်ဆုံး၌ ရိုစမန်၏ အဆုံးဖြတ်ကို အားလုံး လိုက်နာကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ထွက်ပေါ်၍ လာသော်လည်း ခရီးဆက်လက်သွားရန်မှာ အနည်းငယ် မှောင်သော သဖြင့် ဂေါ်ဒွင်နှင့် ရိုစမန်သည် မြင်းများကို အစာစားစေလျက်ရှိရာ၊ မဇ္ဇန်ဒါ ကမူ ဝပ်၏ သံကျပ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီးလျှင် စမ်းချောင်းဘေးတွင် ပေါက်နေသော ချုံတစ်ချုံမှ အရွက်များဖြင့် ပွတ်သပ်ဖိနပ်ပေးကာ တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝပ်မှာလည်း အတော်ပင် သက်သာရာ ရခဲ့လေသည်။

ရောင်နီပေါ်၍ လင်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် စမ်းချောင်း ထဲတွင် ပေါက်နေသော ရေညှိပင်တစ်မျိုးကို စားသောက်၍ ရေကိုအဝသောက်ပြီးလျှင် မြင်းများ၏ ဝမ်းပတ်ကြီးများ၊ ကုန်းနီးများ နှင်းကွင်းများကိုပါ ပြင်ဆင်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဆက်လက်ခရီးထွက်ကြလေ၏။ သွားမိ၍ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်မျှ မရောက်မီပင် သူတို့သည် မြူများဖြင့် ပိတ်ဆိုင်းနေသော အောက်ဘက် ချောက်ထဲမှ မြင်းခွာသံများနှင့် လူသံများကို ကြားရလေသည်။

ဒါး ။ ။ “ကိုင်း ... ဖိသာ စီးကြပေတော့၊ ဂျော့ဘယ်လူတွေတော့ လိုက်လာကုန်ပြီ”

သို့နှင့် ရတတ်သမျှသော အလင်းရောင်ကလေး၌ သူတို့သည် ယခင်က သွား၍ မဖြစ်နိုင်ဟု မှတ်ထင်ရသော ကျောက်ကမ်းပါးစွန်းများကို ကြိုးစား၍ တက်ကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ စည်မျက်နှာကဲ့သို့ ညီညာသော မြေပြင်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေသည်။ ထိုမြေပြင်သည် မိုင်ခန့်သာ သည် တောင်များ၏ ခြေရင်းနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိပြီးလျှင် ထိုတောင်များ မှာလည်း မြင့်မားနီးကပ်စွာရှိသော တောင်ထွတ်နှစ်ခုရှိလေ၏။

မဇ္ဇန်ဒါသည် တောင်ထွတ်နှစ်ခုကို ညွှန်ပြပြီးနောက် -

“ဒီတောင်ထိပ်နှစ်ခုကြားက ဖြတ်စီးရမှာပဲရှင်၊ ဟိုရှေ့ရောက်ရင် ‘အိုရွန် တီ’ မြစ်ကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ နားထောင်ကြစမ်း ... အော်သံတွေထိုး ကိုင်း ... ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး စီးပေးကြ”

သူတို့လူစုသည် မြင်းများကို တတ်နိုင်သမျှ နှင်ကြပြန်လေသည်။ မကြာမီပင် ခရီးနှစ်မိုင်ခွဲခန့် ပေါက်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦး

တစ်အော် လိုက်ပါလာသောလူစုမှာ အပြတ်အသတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော် လည်း လက်ယာဘက်မှ ဖုံးလွှဲကြီးသည်ကား တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက် နီးတပ်လာလေရာ၊ သူတို့ရှေ့တောင်ကြားလမ်းသို့ပင် ရောက်လုနီးပါး ရှိနေပြီဟု မှတ်ထင်ရလေသည်။

ဒွင် ။ ။ “ကိုင်း ... ရိုစမန်နဲ့ ဝပ်တို့ ရှေ့က စီးပြီး သွားနှင့်ကြပေ ဆော့။ မင်းတို့ မြင်းတွေက မြန်တော့ အရင်ကျော်ပြီး သွားနိုင်ပါတယ်။ ဆောင်ကြားလမ်းအလွန် ဟိုဘက်ထိပ်ရောက်ခါမှ မြင်းတွေ အသက်ရှူဖို့ စောင့်ရပြီး တို့ အလာကို စောင့်ကြည့်ကြ။ တကယ်လို့ မလာရင်လည်း ဆက်ပြီးသာ စီးသွားကြပေတော့။ ဘုရားသခင်ဟာ မင်းတို့နဲ့ အတူ ရှိပါ ထိခံမယ်ကွယ်”

ဒါး ။ ။ “ဟုတ်တယ် ... အိမေဆာ တံတားကိုရောက်ရင် ဒုန်းစိုင်း သာ သွားကြပေတော့။ တံတားကို အဝေးကြီးကနေပြီး မြင်ရပါတယ်။ အဲဒီ ရောက်ရင်သာ စလေဒင်ရဲ့ အရာရှိတွေဆီမှာ လက်နက်ချပြီးသာ ခင်ကြပါ”

ဝပ်နှင့် ရိုစမန်တို့မှာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေသဖြင့် ဂေါ်ဒွင်သည် ခက်ထန်သော အသံဖြင့် -

“စီးသွားကြ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါ အမိန့်ပေးတယ်”
“ရိုစမန်ကို ငဲ့ညှာလိုသာ ကိုကြီးအမိန့်ကို နာခံရတော့မှာပဲ”
ထို့နောက် မီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့သည် ပျံသွားငှက်များပမာ မြေကို ခြေနှင့်မထိဘဲ ပျံသန်းသွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။

“ဘာမျှမပူပါနဲ့ ဆာဂေါ်ဒွင်၊ သူတို့တော့ အိမေဆာကို ချောချော ခာမော ရောက်ကြမှာပါပဲ။ မြင်းတွေက ကမ္ဘာပေါ် ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ မြင်းတွေပဲ”

ထိုအချိန်၌ကား လှဲသွားတွေက တပြောင်ပြောင် ဖဲ့တွေ တထောင်း ထောင်းဖြင့် အဆက်ဆင်မြင်းတပ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်၍ ဆာခဲ့ချေပြီ။

“ဒါထက် ဒီမြင်း ၂ ကောင်ကို ယူလာတဲ့ လူကြီးက လေဒီနဲ့ ဆာတော်တယ်”

“ကျွန်မအမေရဲ့ ညီ၊ ကျွန်မ ဦးလေးပေါ့။ ရွှေနဲ့ စက်ပြီး ဝယ်တောင် မရတဲ့ မြင်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ‘ရိုက်’ ခေါ်တဲ့ သဲကန္တာရအကြီးအကဲ တစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ... ခင်ဗျား အဆက်ဆင် လူမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကိုင်းလေ ... ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်နေရင်ကို ကျွန်မ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောရဦးမှာပေါ့။ ကျွန်မအဖေက အားလူမျိုး၊ အမေကတော့ အမျိုးကောင်းအနွယ်ကောင်းထဲက ပြင်သစ်သား တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ တိုက်ပွဲတစ်ခုအပြီးမှာ ကျွန်မအမေဟာ အရေးစာငတ်ပြတ်ပြီး သဲကန္တာရမှာလဲနေတာ ကျွန်မအဖေက ကယ်ဆယ်သူ ပြီး မွေးစားခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ ရုပ်ရည်ကလည်း အင်မတန်ချောတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ စီနန်ဘုရင်က သူ့မိန်းမဆောင်ထဲမှာ ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို သူတို့က သစ္စာအဆို ပြီး သူတို့ဘာသာဘက်သွင်းပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ အမေဘက် ခရစ်ယာန် ဘာသာကိုလျှို့ဝှက်ပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့ပါတယ် ဆာဂေါ်ဒွင်။ ကိုင်း ... ဒီအခါ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေသတ်ပြီး ကျွန်မကို ဒီဘဝမျိုးရောက်အောင် ကြံစည်တတ် လူကို မုန်းရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရယ်၊ ကျွန်မဟာ ဘာကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ ယုတ်ညံ့တယ်လို့ ယူဆမိတဲ့ အကြောင်းရယ် ဒီလေအခါ ပြောရင်ရှင် ရိပ်မိရောပေါ့။ စီနန်က ကျွန်မကို သစ္စာရှိတဲ့ ကျွန်မယုတ်ညံ့ တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ထားပေမဲ့ စင်စစ်တော့ ကျွန်မဟာ သူ့ကို ရှေးဦးစွာ လက်စားချေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

သူ့မြင်းကို သံဖနောင့်နှင့် တို့ရင်း -

“နို့ပေမဲ့ ကျုပ်တော့ ဘယ်တော့မျှ ဒီလို မထင်မိပါဘူးဗျား ခင်ဗျား ဟာ အမြင့်မြတ်ဆုံး ဂုဏ်သရေအရှိဆုံး လူလိုသာ ယူဆမိပါတယ်။ အရောင်တောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြာမူပါပါကြည့်လျက် - “ကျွန်မတို့ မသေခင် ဒီစကားကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရင် ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။ ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့ မတူတန်ပေမဲ့လို့ အခုကတော့ မှာ စွန့်စားကြစည်တာဟာ ... ရှင်အပေါ်မှာ မေတ္တာရှိမိလို့ပါရှင်။ နေရာ

နေပါ ပြန်ပြောမနေပါနဲ့။ လေဒီရိုစမန်က သူ့ဖြေမယ့် အဖြေတစ်ခုက သူ့ရင် ဇာတ်ကြောင်းကို အကုန်လှန်ပြောလို့ ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ ဆာဂေါ်ဒွင်”

မဇွန်ဒါးသည် မြင်းများကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီးနောက် -

“မြင်းတွေကတော့ ကျွန်မတို့ ထင်တာထက်တောင် ပိုနေသေး တယ်နော် ဆာဂေါ်ဒွင်၊ တော်တော်ကြာရင်သာ”

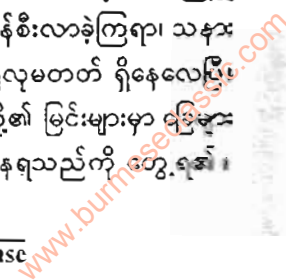
ကျွန်တစ်တိုင်ခွဲခရီး၌မူကား မတ်စောက်သော တောင်တက်လမ်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း လိမ့်လိမ့် မသွားစေရန် အတော်ပင် ကြပ်မတ်၍ စီးကြရ သဖြင့် စကားမပြောနိုင်ကြချေ။ တောင်ကြားလမ်းကမူ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိ သောအခါ မီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့အပေါ်မှ ဆင်း၍ နားနေကြသော ဝှပ်နှင့် နို့မေန်တို့ကို ကမူပေါ်၌ မြင်ရ၍ ဂေါ်ဒွင်က “စီးနှင့်ကြဟေ့ ... ရန်သူ နီးလာပြီ” ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်သောအခါမှ တက်စီး၍ သွားကြလေ သည်။

သို့နှင့် ရှေ့မှ ဝှပ်နှင့် ရိုစမန်တို့က တစ်တွဲ၊ ဆာဂေါ်ဒွင်နှင့် နို့မေန်ဒါးတို့တစ်တွဲ လေးဦးသားတို့သည် အောက်လွင်ပြင်သို့ ရှေးရှုလျက် နို့သော ၃ မိုင် ခန့်ရှည်လျားသည့် ဆင်ခြေလျှောလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရောက်ရှိစီးဆင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

လွင်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်၍ အတန်ဝေးသောနေရာ၌ ဘော်ငွေရောင် အဆင်းရှိသော မြစ်ပြင်ကြီးတစ်ခု စီးဆင်းလျက်ရှိရာ ထိုရှေ့၌ကား မြို့ကြီး တစ်မြို့၏ မြင့်မားသော မြို့ရိုးကြီးများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုအခါ မဇွန်ဒါးက “အိုရွန်တီ ... အိုရွန်တီ ... အဲဒါကိုတျော်မိ ခင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘေးကင်းပါပြီ” ဟု ဟစ်အော်ပြောဆိုလျက်ရှိရာ ဂေါ်ဒွင်ကမူ မဇွန်ဒါး၏ မြင်းကို တစ်ဖန်ကြည့်ရှုကာ ဦးခေါင်းယမ်းလျက်ရှိလေ၏။

ခေါင်းယမ်းမည်ဆိုကလည်း ယမ်းလောက်စရာပေ။ ဤမျှ သောက် ဝေးလံကြမ်းတမ်းသော ခရီးကို ဇက်ကုန်စီးလာခဲ့ကြရာ၊ သနား နှလုံးကောင်းသော တိရစ္ဆာန်တို့မှာ ယိုင်လဲ၍ကျလုမတတ် ရှိနေလေပြီ။ အဆင်းလမ်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား ထိုအချိန်၌ သူတို့၏ မြင်းများမှာ မြင့်မား သော အနိုင်နိုင် ကုတ်ကတ် ထိန်းသိမ်း၍ ဆင်းနေရသည်ကို တွေ့ရ၏။

“မြင်းတွေတော့ လွင်ပြင်ထက် လွန်ပြီး သွားနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး မဇ္ဇန်ဒါး”

မဇ္ဇန်ဒါးက ပြန်၍ခေါင်းညိတ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ဆင်းလမ်းကြီးမှာ ဆုံးလုနီးပြီဖြစ်နေသလို သူတို့၏ နောက်တစ်မိုင်မျှပင် မဝေးသော နေရာ၌ အဝတ်ဖြူကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားသော အဆက်ဆက်များသည် ရေများ စီးဆင်းလာသကဲ့သို့ ဆင်းသက်လျက် ရှိနေကြလေကုန်ပြီ။ မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်ကို သိသော်လည်း ဂေါ်ဒွင်သည် သူ၏ သံဖောင့်များကို အသုံးပြုလျက် မဇ္ဇန်ဒါးကလည်း ကျားပွတ်ကို အသုံးပြုလျက် ရှိကြသေး၏။

လမ်းဆုံး၍ တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မဇ္ဇန်ဒါး၏ မြင်းသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ကာ ရပ်တန့်သွားပြီးမှ ကိုယ်ထက် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခူးထောက်ကျသွားလေရာ ဂေါ်ဒွင်သည် သူ့မြင်းစက်ထဲသို့ သတ်၍ ရပ်တန့်လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် ရှိစမန်နှင့် ဝှပ်တို့အား “စီးသွားကြလေ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ” ဟု အော်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဝှပ် ။ ။ “မသွားဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတူ အသေခံမယ်”

မဇ္ဇန်ဒါးက မီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့ကို ကြည့်ပြီးနောက် -

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရှိပါစေလေ။ ဒီနှစ်ကောင်ဟာ အရင်ကလည်း လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝန်ကို ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အခုလည်း ဆာဂေါ်ဒွင်က ရှိစမန်ရဲ့ ရှေ့က တက်ပေတော့။ ဆာဝှပ်၊ ရှင်လက်ထက် ကျွန်မဆီ ကမ်းလိုက်စမ်းပါ။ ဒီမြင်းတွေ ဘယ်လောက် စွမ်းတယ်ဆိုတာ သိကြရမှာပေါ့။ သံဖောင့်နဲ့ နာနာတို့ ပေးလိုက်စမ်း”

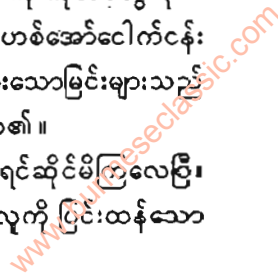
သို့ဖြစ်၍ မဇ္ဇန်ဒါး စီစဉ်သည့်အတိုင်း မြင်းတစ်ကောင်ကို ငါ့ယောက်ကျစီ တက်ကြပြီးလျှင် ရှေ့သို့ ဆက်လက်နှင့်ကြလေရာ သံဖောင့်စာမိသော မီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့မှာလည်း ယခုမှပင် စောင်းထွက်လာဘိသကဲ့သို့ ရှေ့သို့ တအားထိုး၍ ပြေးကြပြန်လျက် လိုက်သူများ ပြေးသူတို့ စပ်ကြားရှိတာအကွာအဝေးသည် တဖြည်းဖြည်း ရှည်၍ ရှည်

တာပြန်လေသည်။ ဤသို့နှင့် သူတို့ ရှေ့ ၇ ဖာလုံခန့်မျှ ဝေးသောနေရာ၌ ကျယ်ပြန့်သော တံတားကြီး၏ အဝကို မြင်ကြရပြီးလျှင် ထိုအချိန်၌ ဆာဂေါ်ဒွင်မှာလည်း ကြည်လင်နေသဖြင့် အိမ်ဆာမြို့ထိပ်ရှိ မျှော်စင်ပေါ်၌ ဆွှာက်၍နေသော ကင်းသမားကိုပင် ပြာလှဲသော ကောင်းကင်နောက်ခံ ဖြစ် မြင်နိုင်ကြလေပြီ။ ထို့နောက် ချိုင့်ဝှမ်းကလေးတစ်ခုကို ဆင်းရပြန်သဖြင့် တံတားနှင့် မြို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြန်လေသည်။

ချိုင့်ဝှမ်းမှ ကုန်းမြင့်ကို တက်ရသည့်အခါ၌ကား နှစ်ဆမျှ ဝေးလံသောဝန်ကို ထမ်းဆောင်လာခဲ့ရသော မီးလျှံနှင့် မီးခိုးတို့သည် အင်အားချို့ယွင်းကာ ခြေကုန်စပြုလာ၏။ ၎င်းတို့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီ ဖြစ်၍ တာတိုကလေးများကို တရွတ်ဆွဲ၍ ပြေးသည်မှတစ်ပါး သံဖောင့်ကို ထည်း မမှုကြတော့ပေ။ ထိုအခြင်း အရာကိုမြင်သော အဆက်ဆက်များသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဟစ်အော် သံကြီးများဖြင့် အားကုန်စီးနင်း တာကြပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ လိုက်လာသူများသည် နီးသည်ထက် နီးလာလျက် နောက်ဆုံး ကိုက် ၃၀ သို့ပင် ရောက်၍ လာချေပြီ။ လှဲများသည် အိမ်နဲ့ ဖြတ်သွားပြန်ရာ၊ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ပြေးသူများကို မထိချေ။

ထိုအခါ၌ မဇ္ဇန်ဒါးသည် မြင်းများကို အာရေဗျဘာသာဖြင့် သိဘုန်ဟစ်အော်လိုက်ရာ သနားဖွယ်ကောင်းသော တိရစ္ဆာန်များသည် မဇ္ဇန်ဒါး၏ အမိန့်ပေးချက်ကို နားလည်ဘိသကဲ့သို့ တုန်တုန်ယင်ယင်ပင် ပြေးသွားကစား ကုန်းမြင့်ကို ကြိုးစား၍ ရဲရင့်စွာ တက်ကြရှာပြန်၏။ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြီးနောက် အချင်းချင်း အချက်ပြကာ မြင်းများကို အရှိန်သတ်လျက် မြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် နောက်သို့လှည့်ရင်း ဓားများကို ကိုယ်စီဆွဲထုတ် ခြပြီးလျှင် ရှိစမန်နှင့် မဇ္ဇန်ဒါးအား “သွားကြ” ဟု ဟစ်အော်ငေါက်ငန်း ထုတ်သဖြင့် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေရာမှ ဝန်ပေါ်၍သွားသောမြင်းများသည် သူတို့ တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ ပြေးသွားကြပြန်လေ၏။

အဆက်ဆက်များကား ညီနောင်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်မိကြလေပြီ။ ဝှပ်သည် ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်လာသော မြင်းပေါ်မှ လူကို ပြင်းထန်သော

ဓားချက်ဖြင့်တအား စုတ်ချပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ ယိမ်းယိုင်ကာ လဲကျသွားလေသည်။ ဤကဲ့သို့ လဲကျသွားစဉ် နောက်ဘက်မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဟစ်အော်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကုန်းမြင့်ထိပ်ဆီမှ ခေါင်းပေါင်းကြီးများနှင့် မြင်းစီးတပ်သားများသည် တစ်တပ်ပြီး တစ်တပ်အောက်သို့ သွန်ဆင်းလာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မြင်းများကို တအား စိုင်းလျက် လှံများကို ကိုယ်ပေါ်၌ အားယူ၍ ထောက်ကာ “စလေဒင် ... စလေဒင်” ဟု ဟစ်အော်ကြွေးကြော်၍ လာလေရာ၊ ထိုကြွေးကြော်သံကြီးသည် ပဲ့တင်ထပ်မျှ တောတောင်များကို ရိုက်ဟီး၍ သွားလေ၏။

အဆက်ဆက်များသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်သို့ ပြန်၍ပြေးကြသေး၏။ သို့သော် နောက်ကျခဲ့ချေ ပြီ။

ဂေါ်ဒွင်သည် အာရေဗျဘာသာဖြင့် “မြင်းတစ်ကောင် ... မြင်းတစ်ကောင်” ဟု ဟစ်အော်ပြီးနောက် မိမိကိုယ်တိုင် စလေဒင်၏ ဆာရာဆင်များနှင့်အတူ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေလေပြီ။

ဝှပ်အတွက် မြင်းတစ်ကောင်ကို ယူလာကြသော်လည်း သူသည် မြင်းကုန်းနီးပေါ်သို့ပင် တက်ရောက်ရန် မစွမ်းနိုင်တော့ချေ။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစား၍ ထကြည့်သော်လည်း သံပြင်ပေါ်သို့သာ ထပ်ကာထပ်ကာ လဲကျသွားလေသည်။ ဝှပ်သည် လဲနေရာကပင် သူ၏ ဓားကြီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ ဟစ်အော်လျက်ရှိစဉ် မစွန်ဒါးသည် ဓားမြှောင်တစ်စင်းကို ကိုင်ကာအနားမှ ရပ်လျက်ရှိလေရာ ရိုစမန်မှာမူ အနီးတွင် ဒူးထောက်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ဂျော့ဘယ်၏ လူများသည် လိုက်သူများအဖြစ်မှ အလိုက်ခံရသူများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီးလျှင် သူတို့၏ မြင်းများမှာလည်း အားအင်ကုန်ခန်းလျက် ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် အတုံးအရုံးလဲကျကြကုန်၏။ ဖိဒေးအချို့သည် သူတို့မြင်းပေါ်၌ပင် သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရ၍ အချို့လည်း မြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် အချင်းချင်း အဖွဲ့ငယ်ကလေးများဖွဲ့ကာ အသက်ဆုံးရှုံးသည့်တိုင်အောင် ရဲဝံ့စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြကုန်၏။ အချို့လည်း သဲ့ပန်းအဖြစ် လက်ရဖမ်းဆီးခြင်း ခံရလေရာ ဤ

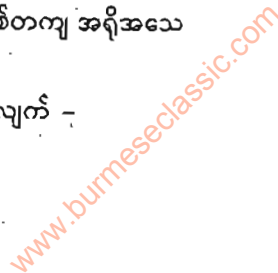
ဆက် အင်အားကြီးမားသော စစ်တပ်ကြီးမှာ မည်ကဲ့သို့ အဆုံးသတ်သွားသည်ကို မတ်စယွတ်မြို့သို့ စကားပြန်ရန် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အသက်ကိုယ်မြဲ၍ မကျန်ရစ်တော့ချေ။ နွေအခါ လေပြင်း၏ အရှိန်ဖြင့် ကြွေကျသော သစ်ရွက်များကဲ့သို့ ဆာရာဆင်စစ်သားများ၏ ဓားစာ လှံစာသို့သာ ကြွင်းခဲ့ ရောက်ကြရလေကုန်၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော နိရဲသော ဓားကြီးကို ကိုင်ရင်း သူတို့အားသို့ မြင်းစီးလာသော ဂေါ်ဒွင်ကို မြင်ရ၍ ၎င်းနောက်မှလည်း အခြားမြင်းတစ်စီးနှင့် ခုံညားစွာ ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုသူသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိုစမန်သည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ ထိုသူရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လျက် “ဟေဆန်၊ မင်းသားကြီး ဟေဆန် ... ကျွန်မကျေးဇူးရှင်ဟေဆန်” ဟုဟစ်အော်ကာ ဝမ်းသာလုံးဆို၍ သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ ယိမ်းယိုင်ကျသွားမည်အပြုတွင် မစွန်ဒါးက ဖမ်း၍ သူ့ထားလိုက်ရလေ၏။

ဟေဆန်သည် မြေပေါ်၌ ဒူးထောက်လိုက်ပြီးလျှင် -
“ကျွန်ုပ်သည် ထိပ်ထားကလေးအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်လျက် တွေ့တော့မည် မထင်ပါ။ အမှန်မှာ အလာ၏ တန်ခိုးအားဖြင့် မစခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စစ်သည်တော်သားများ ... အရိုအသေပြုခြင်းလော့။ သင်တို့ရှေ့၌ ရပ်နေသူသည် သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရှင်သခင် စလေဒင်မင်းမြတ်၏ တူမတော် ကမ္ဘာနှင့်ဆီမယ်အမည်ရှိသော ဘော်လဘတ်မင်းသမီးကလေးပင် ဖြစ်တော့သည်”

ရိုစမန်မှာ ခေါင်းခြုံပဝါနှင့် အဝတ်အစား စုတ်ပြတ်နေသည်မှ အစ်ပါး ဘုရင်မကဲ့သို့ တင့်တယ်ခုံညားစွာရှိလေရာ စစ်သားများသည် ချစ်ခင်များနှင့် ဓားကောက်ကြီးများကို မြှောက်ကာ စံနစ်တကျ အရိုအသေပြုကြလေသည်။

ထိုအခိုက် ဝှပ်သည် လဲနေရာမှ ဟစ်အော်လျက် -

၂၄၈ □ ဒဂုန်ရွှေဈေး

“အို ... ခင်ဗျားဟာ လက်စသတ်တော့ ကျုပ်တို့ကို ဆေးခပ်အရက်ကုန်သည်ကြီးပါကလား။ ဟိုတုန်းက ကျုပ်တို့ကို လှည့်ဖျားခံစားတွေတွေ့ပြီး အခု ရှက်များ မနေဘူးလား။”

မျက်နှာနီသွားလျက် -

“ဆာဝုပ် ကျုပ်ဟာလဲ ခင်ဗျာလိုပဲ ကံကြမ္မာရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်တော့ သူ့အမိန့်ကို နာခံရပေမယ်။ အကြောင်းမသိခင် ကျုပ်ကို ဒီခါခါခါခါသီးသီး မပြောစကောင်းပါဗျာ”

“ကျုပ်က ခါးခါးသီးသီး လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တို့သောက်စားခဲ့တဲ့ အရက်အတွက် ကျုပ်က အမြဲတမ်း တန်ဖိုးကို ပေးလေ့တယ်ဗျ။ အခုလို ပေးပါမယ်လို့ ကျိန်ဆိုထားလေတော့ ကျုပ်တို့ ဒီကိစ္စကို နောက်ကျရင် ရှင်းကြရလိမ့်မယ်”

မန် ။ “ဒီစကားကို ရပ်စမ်းပါ ... ဝှပ်ရယ်၊ သူဟာ ကျွန်တို့ခိုးလာတာ မှန်ပေမဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေ ကြားထဲက ကျွန်မကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်ပါတယ်”

၎င်းနောက် ဟောဆန်သည် မတ်စယုတ်ဆိပ်ကမ်းတွင် နီကိုးလားအား တံစိုးလက်ဆောင်ပေး၍ လွတ်မြောက်ခဲ့ပုံ၊ သူ့ဓားနှင့်သူ့ကို ဖြန့်ထိုးခံပုံများကို အကျဉ်းချုပ်မျှ ပြောပြပြီးနောက် လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီလောက်ကမှ မျှော်စင်ပေါ်မှ ကင်းသမားများက မြင်းနှစ်ကောင်ကို လူဆေးယောက်စီး၍ ထွက်ပြေးနေသော လူတစ်ဦးအား အဆက်ဆင်မြင်းတပ်ကြီးလိုက်နေကြောင်း သိတင်းပေးလာသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာ မသိလာရောက်ကုန်ချေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

ထို့နောက် ဟောဆန်လည်း ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့အား အဓိပ္ပာယ်တော်ဖြင့် ကြည့်ရှုပြီးနောက် -

“ကျုပ်ရဲ့ အမိန့်ကတော့ ထိပ်ထားကလေးကို ကယ်ဆယ်ဖို့ပဲ။ တခြား ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အင်း ... သူ့ကို ကယ်ဆယ်လိုတော့ ပြီးလာပြီ။ သူ့စားရတဲ့ ဒုက္ခတွေအတွက် ရာပေါင်းများစွာသော ဦးခေါင်းတွေလည်း တန်ဖိုးအဖြစ်နဲ့ ပေးပြီးကုန်ကြပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ထားလိုက်ကြဦးနဲ့။ ဒီလိုနဲ့ လက်စသတ်ရတာကိုပဲ ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းလှပေပြီ။”

“အင်း ယခု ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို သတိပေးလိုတာက ... ဒီလောက် ဘေးအန္တရာယ်ကြီး မြင်းစီးပြီး ခရီးပြင်းလာခဲ့ကြရတဲ့ ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ ခရီးပန်းဖြီး ခွမ်းနယ်နေကြပြီ။ အဲဒီတော့ ဟောဟိုကလာတဲ့ ထမ်းစင်တွေပေါ်ဆေးဆေးဆေးဆေးသာ လိုက်သွားကြပေတော့။ ခင်ဗျားတို့ မြင်းတွေအတွက်တော့ စိတ်ချပါလေ။ ကျုပ်လူတွေက ဖြည်းဖြည်းသာသာ ယူလာကြပါလိမ့်မယ်။ မကြာခင် ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ ရဲတိုက်ထဲမှာ လာပြီး ဆိုပါဦးမယ်။ ကိုင်း ... ထမ်းစင်တွေပေါ်သာ တက်ကြပေတော့”

အထမ်းသမားများလည်း ဝှပ်ကို ငွေချီသွားကြပြီးလျှင် လက်ပန်းထူလျက် မတ်တတ်ရပ်ခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်သော ဂေါ်ဒွင်ကိုလည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ရန် ကူညီပေးကြလေသည်။ ထို့နောက် ရိုစမန်နှင့် မစွန်ဒါးကိုလည်း ထမ်းစင်များပေါ်သို့ အသီးသီးတက်ကြရာ အထမ်းသမားများလည်း လေးဦးသားတို့အား မြို့တော်ဘက်သို့ ထမ်းဆောင်သွားကြလေသည်။

စလေဒင်ဘုရင်

ညီနောင်တို့လူစုအား 'အိမေဆာ' မြို့ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး လျှင် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုတွင် နေရာချထားလေသည်။

မီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့အားလည်း သူတို့၏ ကျောပြင်နှင့် ခြေထောက်များကို လိမ်းဆေးများဖြင့် လိမ်းပေးပြီးလျှင် မုယောစပါးပြုတ်များ၊ ကျွေးပြီးနောက် ကောက်ရိုးမွှေ ရာကြီးများနှင့် သိပ်ကာ ပြုစုကြ၏။ ရိုစေမိဖွန်ဒါး၊ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်လေးဦးတို့မှာလည်း ဝိုင်အရက်များ ရောစပ်ထားသော စွပ်ပြုတ်များကို စားသောက်ကြပြီးလျှင် ဝှပ်၏ ဒဏ်ရာများကိုလည်း ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်နှင့် ပြုစုကုသပြီးသောအခါတွင် သူတို့သည် အိပ်ရာများပေါ်တွင် တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

တတိယနေ့နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အချိန်တွင် ဂေါ်ဒွင်သည် ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးများကြားမှ အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသော နေရောင်ခြည်များကို မြင်ရ၏။ မိမိအနီး၌ ဝှပ်သည် အဆက်ဆက်နှင့် နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲတွင် ရုခံသော ဒဏ်ရာများ ကျောက်တံတားတိုက်ခတ်ရရှိသော ကိုယ်လက်အင်္ဂါများမှ ဒဏ်ရာများကို ပတ်တီးများဖြင့် စည်းနှောင်ထား

ထားလျက် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသေး၏။ ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်သော တိုက်ပွဲများမှ ဤမျှလောက် ဒဏ်ရာများသာ ရရှိခဲ့သည်ကိုပင် ဂေါ်ဒွင် အံ့ဩကာ ဘုရားသခင်၏ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကို ကျေးဇူးတင်မိ၏။

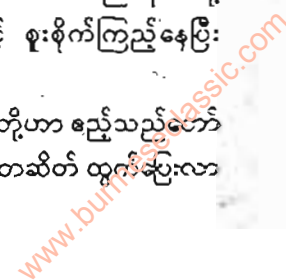
ထို့နောက် ဝှပ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ခြေလက်များကို ဆန့်တန်းကာ မျက်နှာပေါ်သို့ အလင်းရောင် ကျရောက်သည့်အတွက် မြည်တွန်တောက်တီးရင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကြောင်း ပြောလာသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှထ၍ ဂေါ်ဒွင်၏ အကူအညီဖြင့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လေသည်။ သို့သော် သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကား ဝတ်ဆင်မထားပေ။ သူတို့အခန်း တံခါးရှေ့တွင် ဝတ်လုံအဝါကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားသော လေဒင်၏ စစ်သားများသည် နေ့ရောညဉ့်ပါ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသောကြောင့် သံကျပ်အင်္ကျီဝတ်ထားရန် မလိုတော့ပေ။ ထိုသို့ထားခြင်းကား အမိပွယ်တစ်မျိုး ရှိလေသလော။ ဝှပ်သည် သမံတလင်းပေါ်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်၍နေသော စန္ဒရီများ၏ ခြေသံများကို ကြားရသော အခါတွင် သူ၏ ပခုံးကျယ်ကြီးကို ယမ်းခါလိုက်လေသည်။

“ဒီအသံတွေ ကြားရတော့ ... ကျွန်တော်ဖြင့် ကျော်အေးသွားတာပဲ။ အိပ်ရာက နိုးလာခါစတုန်းကများ အပြင်က ခြေသံတွေ တရုပ်ရုပ်နဲ့ လူသတ်သမားတွေ ရောက်နေလေ့ရှိတဲ့ အေဂျေဘယ်ရဲ့ ဧည့်သည်ဆောင်ထဲ ပြန်ရောက်နေသလား အောက်မေ့မိတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီရွှေဒီမျှနဲ့ ကိစ္စပြီးတာကိုပဲ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ် ...”

ထိုခဏ၌ တံခါးပွင့်သွားပြီးလျှင် မင်းသားကြီး ဟေဆန်ဝင်လာရာ ဝှပ်မှာ ရုတ်တရက်လန့်သွား၍ ဓားရိုးပေါ်သို့ပင် လက်အုပ်လိုက်မိသေး၏။

ဟေဆန်သည် အလာ၏ အမည်ကို တမ်းတကာ ညီနောင်တို့အား ငြိမ်သက်လေးနက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် -

“သူရဲကောင်းကြီးတွေ ခင်ဗျား ... ခင်ဗျားတို့ဟာ ဧည့်သည်ဟော့ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ သူ့အိမ်တော် နောက်ဖေးပေါက်က တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလာ

တယ်ဆိုတာ လူအနည်းအကျဉ်းပဲ အကဲခတ်မိပါလိမ့်မယ်။ အင်း -
ဒါနဲ့ ၃ ရက်လောက်ကြာရင်တော့ ချောင်းဦးတိုတစ်ခု ကမ်းပါးဘေးမှာ
ကျွပ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတုန်းကလို ကျန်းမာလာကြမှာပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ
ဘာသာမျိုးခြား ဖြစ်ပေမဲ့လို့ သတ္တိကောင်းတဲ့ သူရဲကောင်းယောက်ျားတွေ
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ နှုတ်ဖျားကသာမဟုတ် ကျွပ်ဝမ်းထဲက လိုက်လိုက်လှဲလှဲ
ထုတ်ပြီး ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ” ဟုပြောရင်း သူ၏ ခေါင်းပေါင်းကြီးပေါ်သို့
လက်တင်ကာ ရိုသေလေးစားသော အမူအရာဖြင့် ဦးညွတ်အရိုအသေ
ပြုလေသည်။

“ဒီလို ချီးမြှင့်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းသားကြီး
ဟေဆန်” ဟု ဂေါ်ဒွင်သည် တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသံဖြင့် ပြန်ပြောရာ
ဝှပ်ကမူ ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးနောက် ဟေဆန်၏ လက်ကို ဆွဲလှုပ်ရင်း -

“အရင် အင်္ဂလန်တုန်းက ကျွပ်တို့ ဦးကြီး ဆာအင်ဒရူးဒီအာစီကို
လမ်းဆုံးထိပို့ပြီး ကျွပ်တို့ကို လှည့်စားသွားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွပ်
တို့နဲ့စစ်ပွဲမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့စဉ်က ခင်ဗျားပိုင်အရက်ဖိုး ဆပ်မယ်လို့ ကျွပ်
စိတ်ကူးထားခဲ့ပေမဲ့ အခု ဖြစ်ပျက်သမျှကို ထောက်ထားပြီး ခွင့်လွှတ်ပါပြီ
ဗျာ၊ မိတ်ဆွေလို့ ခေါ်ပါပြီ”

ဦးညွတ်ပြီးလျှင် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာဖြင့် -

“ခင်ဗျား ပြောသမျှကို ကျွပ် ဝန်ခံပါတယ်။ ကိုင်းလေ ... ဒီဟာ
တွေ ထားစမ်းပါဦး။ ကျွပ်လာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ နှင်းဆီမယ်
မင်းသမီးကလေးဟာ အိပ်ရာကနိုးလာပြီး ခင်ဗျားတို့ ညီနောင်နဲ့ နံနက်စာ
ကို အတူစားလိုသတဲ့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒဏ်ရာတွေကုဖို့ ဆရာဝန်ရယ်
ရေဖိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပေးမယ့် ကျေးကျွန်တွေရယ် စောင့်နေကြတယ်။
ဆို ... ခင်ဗျားတို့ သံချပ် အင်္ကျီတွေထားခဲ့ကြပါ။ ဒီမှာ စလေဒင်ရဲ့
သစ္စာတော်ခံကျေးကျွန်တွေဟာ ခင်ဗျားတို့အဖို့ အကောင်းဆုံး သံကိုယ်
ကျပ်တွေပေါ့”

ခွင် ။ “နို့ပေမဲ့ ... ယုခဲဦးမှ ထင်တယ်”

တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ညီနောင်တို့အား ခန်းမဆောင်ကြီး
ရှိရာ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ရိုစမန်လည်း မဇွန်ဒါး ဟေဆန်တို့နှင့်အတူ

ထောက်ရှိလာလေသည်။ ရိုစမန်မှာ အရှေ့တိုင်းသူ တစ်ယောက်ပီပီ
အစိုးထိုက်တန် ခံညားသော အဝတ်ရှည်ကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားသော်
လည်း အေဂျေဘယ်၏ သတို့ သမီးကောင်းအဖြစ် ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးသော
ကျောက်သံပတ္တမြားများ မပါတော့ရေး။ ခေါင်းမြီးမြို့ကို မလိုက်သောအခါ
အနည်းငယ် ဖျော့တော့သော်လည်း အင်အား ပြည့်တင်းဟန် လက္ခဏာရှိ
သာ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းမဲ့သော မျက်လုံးများ
ဆိုလည်းကောင်း ဖြစ်ရ၏။ ရိုစမန်သည် ညီနောင်တို့အား ယဉ်ကျေး
ဆော်ရွှေစွာ နှုတ်ဆက်လျက် သူတို့၏ ဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှ ကိစ္စများအတွက်
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးလျှင် မဇွန်ဒါးအားလည်း ထိုနည်းတူ
ပြောကြား၍ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းသော စိတ်နှလုံးဖြင့် နံနက်စာကို မြိန်ရှက်စွာ
ဆုံးဆောင်ကြလေသည်။

စားသောက်၍မပြီးမီ တံခါးဝတွင် စောင့်နေသော အစောင့်
သေးက စုလတန်ဘုရင်ထံမှ တမန်တော်များ ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း
နှင့် ပြောကြားလာ၏။ မကြာမီ မျူးကြီးမတ်ကြီးအဝတ်အစားများကို
ဝတ်ဆင်ကာ ဆံပင်ညိုညိုနှင့် လူများသည် အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်လာရာ
ဟေဆန်လည်း ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။ အတန်ကြာထိုင်၍ စကားပြောမိ
ကြသောအခါ လူတစ်ယောက်သည် သဝဏ်လွှာတစ်စောင်ကို ထုတ်၍
ဟေဆန်ကိုပေးရာ ဟေဆန်ကတစ်ဆင့် ရိုစမန်အား ပေးလေသည်။

စာကို ကြည့်ရာတွင် အာရေဗျဘာသာဖြင့် ရေးထားသောကြောင့်
ဖိုမန်သည် ဂေါ်ဒွင်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် -

“ကိုကြီးက အာရေဗျဘာသာကို ညီမလေးတို့ထက်ပိုပြီး အလေ့
အကျင့်ရှိပါတယ်။ ဖတ်ပြပါလား ... ကိုကြီး”

သို့ဖြစ်၍ ဂေါ်ဒွင်လည်း စာကို တစ်ပိုဒ်စီဖတ်ပြီးလျှင် တစ်ပိုဒ်ပြီး
တစ်ပိုဒ် အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပြောရာ စာကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

“ချစ်လှစွာသော ကျွန်ုပ်၏ ဟူမတော် ကမ္ဘာနှင့်ဆီမယ် ဘော်ဒါ
အတ် မင်းသမီးသိရှိစေရန် ဘုန်းသမ္ဘာနှင့် ပြည့်စုံသော ကျွန်ုပ် ဦးဂိုးတော်
အလေဒင်ဘုရင် အမိန့်တော်ရှိလိုက်သည်။”

“တောင်ပိုင် ဘုရင်စီနန်၏ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်လျက် ကျွန်ုပ်ပိုင် အိမ်ဆာမြို့တွင် ကျွန်ုပ်၏ ရဲမက်တော်များ စောင့်ကြပ်ခြင်းနေ သည် အလယ်၌ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစွာ စံလျက်ရှိကြောင်း။ တူမတော်နှင့် အတူ မဇ္ဇနဒါးအမည်ရှိသော မိန်းမနှင့် တူမတော်၏ ဆွေမျိုးများဖြစ်သော မျက်နှာဖြူ သူရဲကောင်းနှစ်ဦးလည်း ပါရှိကြောင်း။ သူတို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိ အကြံဉာဏ်တို့ကြောင့် တူမတော် လွတ်မြောက်ခဲ့ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော် အမတ်ကြီး ဟောဆန်က လျှောက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယခု အမိန့်တော်မှတ်သည်မှာ ‘ဒမတ်စကတ်’ ရွှေနန်းတော်သို့ တူမတော် ခရီးထွက်နိုင်လျှင် ထွက်နိုင်ချင်း လာရောက်ရန် ဖြစ်သည်။ တူမတော်၏ သားချင်းများကိုလည်း တူမတော်နှင့် အတူလိုက်ပါရန် ဖိတ်ကြားလိုက်ပါ သည်။ သူတို့၏ ဖခင်ကို ကျွန်ုပ်သိသည်ပြင် ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုသော သူရဲကောင်းများအား ကောင်းစွာခရီးဦးကြီးပြု၍ လက်ခံပါမည်။ မဇ္ဇနဒါးကိုလည်း သူတို့နှင့်အတူ ပါစေလိုပါသည်။ သို့မဟုတ် သူတို့ နေထိုင်ရာ အရပ်ဒေသသို့ ပြန်လိုကြသည်ဆိုကလည်း သူတို့ သဘော အတိုင်း ပြန်ကြပါစေလော့။”

“ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်သည် သင့်အား ရှာဖွေ၍ စက္ခုအစုံသည် လည်း သင့်အား ရှုစားလိုလှပြီဖြစ်ရာ အလျင်အမြန် ကြွရောက်ပလေ။ အလာ၏ အမည်တော်ဖြင့် တူမတော်အား ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပို့သလိုက်ပါ သည်။”

စာဖတ်၍ ဆုံးသောအခါ ရီစမန်က -
 “ကိုင်း ... ကိုကြီးနဲ့ ကိုလေးတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”
 ဝပ် ။ ။ “ကျုပ်တို့ အဝေးကြီးကလာပြီး ရှာဖွေရတဲ့ မင်းနဲ့အတူ လိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးလဲ”
 ဂေါ်ဒွင်သည်လည်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။
 မန် ။ ။ “ရှင်ကော မဇ္ဇနဒါး”
 တောင်တန်းများရှိရာသို့ ကြည့်ပြီးနောက် -
 “ဟိုကို မပြန်နိုင်တဲ့ အတူတူ ကျွန်မလည်း လိုက်မှာပေါ့”

မန် ။ ။ “သူတို့ စကားတွေ ကြားရပြီ မဟုတ်လား မင်းသားကြီး ဟောဆန်”

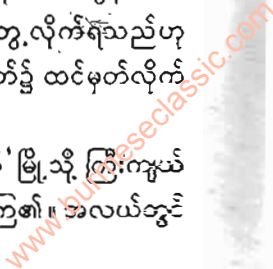
ဆန် ။ ။ “ကျုပ်ကလည်း ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ ကတိပေးထား။ သူရဲကောင်းကြီးတွေရဲ့ ကတိတစ်ခုတော့ ပေးကြရလိမ့်မယ်။ ကျုပ် စစ်တပ်တွေ ခင်ဗျားတို့ကို ပတ်လည်ဝိုင်းနေပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြန်ဆုံး မြင်းတွေနဲ့ မက်စယွတ်ခံတပ်အတွင်းက ငှက်ပျံသလို ပျံထွက် နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ ပြောဖို့လိုသဗျ။ ကတိက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ မင်းသမီးကလေးကိုခေါ်ပြီး လွတ်အောင် မပြေး ချင်ဆိုတဲ့ ကတိပါပဲ။”

ဂေါ်ဒွင်သည် စတိပယ်ရဲတိုက်တွင် သူ့အား ရိုစမန်ပေးခဲ့သော အထိမ်းအမှတ်တိုင်ကလေးကို သူ့အကျီအောက်မှ ဆွဲယူကာ “ဒမတ်စကတ် မြို့သို့ သွားရာလမ်းခရီးကြားတွင် ကျွန်ုပ်၏ ညီမလေး ရီစမန်နှင့်သော် လည်းကောင်း၊ မပါဘဲနှင့်သော်လည်းကောင်း ထွက်ပြေးရန် လုံ့လမထုတ် တိုက်၍ ဤသာသနာ အထိမ်းအမှတ်ပေါ်တွင် ကျိန်ဆိုပါသည်” ဟုဆိုကာ အထိမ်းအမှတ်တိုင်ကလေးကို နမ်းရှုံ့လေ၏။

ဝပ်သည် ဓားရိုးပေါ်တွက် လက်ကိုတင်ရင်း -
 “ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ ဓားပေါ်တွင် ကျိန်ဆိုပါသည်”

ဟောဆန်က ပြုံးလျက် -
 “ဒီပဋိညာဉ်ကလေးတွေကို ကျုပ် သဘောကျလှတယ်ဗျာ။ မဇ္ဇနဒါးကကော ... မလိုပါဘူးလေ။ ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်ဖို့ကတော့ ကျုပ်တာဝန်ပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်လိုသာဖြင့် ဒီလို မခေါ်ပေဘူး။”
 ငင်းနောက် ဟောဆန်လည်း သံတမန်များအား စကားပြောရန် ပြောလျှင် သွားလေရာ ဟောဆန်အား လိုက်၍ကြည့်နေသော မဇ္ဇနဒါး၏ မှုတ်လုံးထဲ၌ ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်တစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်ဟု အတုရာတွင် ကြည့်ရှုမှတ်သားလေ့ရှိသော ဂေါ်ဒွင်စိတ်၌ ထင်မှတ်လိုက် သည်။

ထိုနေ့နေ့လယ်၌ သူတို့သည် ‘ဒမတ်စကတ်’ မြို့သို့ ကြွကြွန်းသွားလှသော မြင်းတပ်ကြီးနှင့်တကွ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ အလယ်တွင်

လှဲကိုင် စစ်သားမြောက်မြားစွာခြံရံလျက် ရိုစမန်မှာ ထမ်းစင်တစ်ခုပေါ်ထူ
လိုက်ပါလာရာ နံဘေးတွင် မဇ္ဇန်ဒါးလည်းပါ၏။ နောက်ဘက်၌
ညီနောင်တို့သည် မြင်းသစ်များကို စီးနင်းကာ လိုက်ပါလာကြလေသည်။
ထမ်းစင်၏ ရှေ့၌ ဟေဆန်သည် အဝါရောင်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ကာ သူ
ကိုယ်ရံတော်များခြံရံကာ စစ်တပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်သွားလေသည်။

ရိုစမန်သည် ပွင့်နေသော ထမ်းစင်ကန်လန်ကာကြားမှ ညီနောင်
တို့နှင့်အတူ စကားတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာ၏။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဒွင်
သည် မြင်းစက်ကြီးကို အနည်းငယ်ဆွဲကာ ထမ်းစင်နောက်တွင် ချန်ရစ်
သဖြင့် ဝှပ်မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိရာ ရိုစမန်ကမူ တွေဝေသော မျက်လုံး
ဖြင့် ကြည့်၍နေလေသည်။

ထိုည၌ သူတို့သည် သဲကန္တာရထဲ၌ စခန်းချ၍ နောက်တစ်
နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ ကုလားအုတ်များကို စီးသော 'ဘက်ဒိုး' သို့
လူမျိုးများ ပိုင်းရဲကာ ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်ကြပြန်လေသည်။

ထိုည၌ ဘော်လဘတ်မြို့ရှေးဟောင်းခံတပ်ကြီးသို့ ရောက်
ထိုညစခန်းချပြီးလျှင် ရှေ့တော်ပြေးများ ပြောချက်အရ စစ်တပ်များခြံ
မြို့သားများလည်း သူတို့၏ မြို့စားနှင်းဆီမယ်ကို ကြိုရန် ထွက်လာကြ

ရိုစမန်လည်း မိမိအား အပိုင်စားပေးသည့် မြို့မှ မြို့သူမြို့သား
နှင့် စစ်သားများကို ကြိုဆိုရန် ထွက်လေရာ သံချပ်အင်္ကျီများ အပြည့်
ဝတ်ထားသော ညီနောင်တို့သည်လည်း စီးခိုးနှင့် မီးလျှံတို့ကို
လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ဘုရင့်အမိန့်အရ မြို့တံခါးသော့ကိုအပ်သည့် အခမ်းအ
ပြီးသည့်နောက် စစ်သည်တော်များ အဆိုတော်များသည် ရိုစမန်နှင့်
အရံတို့အား မျှော်စင်များ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများကိုကျော်လွန်၍ ရှေ့
ဘုရင့်ဟောင်းများ၏ စံအိမ်တော်ဖြစ်သော ဥယျာဉ်ပန်းမန်များဖြင့် ဝိုင်း
ထားသည့် ရဲတိုက်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ရိုစမန်သည် ရဲတိုက်ကြီး၏ လေသာဆောင်မှ နေ၍ စေတနာ
ဘုရင့်မတစ်ပါးကဲ့သို့ ဗိုလ်ရှုခံရာ၊ မြို့သူမြို့သားများကလည်း သေ

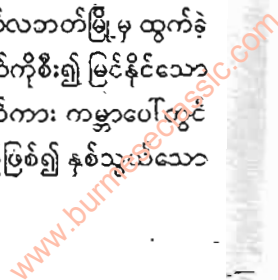
ကောင်းဖျဖျ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြလေသည်။ ဤသို့ ရှိစဉ် ရိုစမန်၏
မျက်နှာမှာ မာနရောင်သန်းလျက် ရှိလေရာ၊ အတန်ကြာလတ်သော်
အရိပ်အရောင်များ ကင်းစင်သွားလျက် မျက်လုံးများသည် အောက်သို့
ကျသွားလေသည်။

ဂေါ်ဒွင်သည် နံဘေးမှ ရပ်လျက် -
“ဘာတွေများ စဉ်းစားနေသလဲ ညီမလေးရဲ့”
မန် ။ ။ “နေရာသီ ကျွန်မတို့ စတီပယ်က လယ်ကွင်းတွေထဲ
ခြံရောက်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အမြင့်ကို သိပ်တက်လွန်းတဲ့
သူများဟာ အနိမ့်ကိုလည်း ကျတတ်တာမျိုးပဲကိုး။ ကိုင်း... မင်းသားကြီး
ဆာဆန်၊ ဗိုလ်မှူးတွေနဲ့ ပရိသတ်တွေကို ကျေးဇူးဥပကာရ တင်တဲ့
အကြောင်း ကျွန်မကိုယ်စား ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်မလည်း အနားယူရပါ
ဦးမယ်”

ဤသို့နှင့် ရိုစမန်မှာ ဘိုးတော် အရွတ်ဘုရင်ကြီး အုပ်စိုးခဲ့သော
ဘော်လဘတ်မြို့ကို စိုးစံရရှိခဲ့လေသည်။
ထိုည၌ ရဲတိုက်ကြီးတွင် ဘော်လဘတ်မင်းသမီးအား ဂုဏ်ပြု
ဥပစားပွဲကြီးကို ကျင်းပလေရာ ပရိသတ်မင်းပေါင်းစုံလျက်ရှိစဉ် အချို့က
လည်း ရိုစမန်၏ အချောအလှဂုဏ်ကို ချီးကျူးလျက်၊ အချို့ကလည်း
ဆီလိပ်သွေး တစ်ဝက်ပါပြီးလျှင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ကိုးကွယ်သည့်
အတွက် ညည်းညူလျက်၊ အချို့ကလည်း သူရဲကောင်းညီနောင်တို့၏
အဖွဲ့ဝင်သတ္တိကို တစ်ဆင့်ကြားရသည့်အတွက် ကောင်းချီးဩဘာပေးလျက်
ကြကုန်၏။

*

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စလေဒင်အမိန့်ကို ရရှိသဖြင့် စစ်တပ်
လှေကြီးလှကောင်းများက ခေါင်းဆောင်ကာ ဘော်လဘတ်မြို့မှ ထွက်ခဲ့
ဥပရာ နေမွန်းတိမ်းအချိန်တွင် ဒမတ်စကတ်မြို့တော်ကိုစီး၍ မြင်နိုင်သော
ပန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ မြို့တော်ကား ကမ္ဘာပေါ်တွင်
အလှပဆုံးနှင့် ရှေးအကျဆုံးပင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဖြစ်၍ နှစ်သွယ်သော

စမ်းချောင်းနှင့် လှပသော ဥယျာဉ်များအလယ်တွင် တည်ထားသဖြင့် 'ကမ္ဘာ
မြေကြီး၏ သတို့သမီး' ဟူ၍ပင် ခေါ်လောက်ပါပေ၏။ ထို့နောက် သူတို့
သည် လွင်ပြင်သို့ ဆင်းသက်ကြပြီးလျှင် ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သော
အခါ ဥယျာဉ်များနှင့် တံခါးဝကြီးများကို ကျော်လွန်မိကြသောအခါ
မြို့အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရလေသည်။ စစ်တပ်များကား အများ
အားဖြင့် မြို့ပြင်၌ စခန်းချ၍ နေရစ်ကြရ၏။

မြို့တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ
မြို့သူ မြို့သားများသည် သူတို့အား ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကာ ရိုနေကြလေသည်။
အပြာရောင်ကောင်းကင်ကို နောက်ခံထား၍ ခုံညားသော ဗလီကျောင်းများ
မြင့်မားစွာ တည်ရှိသော စုလစ်မွမ်းခွန်ကြီးများကို ကြည့်ရှုရင်း မြင်းများကို
တဖြည်းဖြည်း နှင်ခွဲကြရာ ရှေ့တွင် ကြီးမားဆန်းကြယ်သော ရဲတိုက်ကြီးတို့
မြင်ရသဖြင့် ထိုအဆောက်အအုံကြီးမှာ စလေဒင်၏ နန်းတော်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောပြသဖြင့် သိကြရလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရိုစမန်ကို နန်းတော်မှ အရာရှိများ
က ခေါ်ဆောင်သွား၍ ညီနောင်တို့ကိုမူ သူတို့အသင့်ပြင်ထားသော
ခန်းဆောင်တစ်ခုသို့ခေါ်သွား၍ သူတို့အား ထိုနေရာမှာပင် ကိုယ်လက်
သန့်စင်စေခြင်း၊ ရေမိုးချိုးစေခြင်းများကို ပြုလုပ်စေ၍ ညစာကျွေးမွေးပြုစု
၏။

ထို့နောက် ဟေဆန်သည် ညီနောင်တို့အား ခန်းမအဆောင်
ဆောင်ကို ဖြတ်သန်းခေါ်သွားရာ၊ အချို့အစောင့်များက သူတို့၏ ဓားလွယ်
နှင့် ဓားမြှောင်များကို ပေးထားခဲ့ရန်ပြောရာ ဟေဆန်က "တောင်းဖို့ မလိုပါ
ဘူး" ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်တွင်မှ ထိုအတိုင်း သွားခွင့်ပြုလေသည်။

နောက်ဆုံး အဖိုးထိုက်တန်သော ကတ္တီပါများ၊ ကော်ဇောကြီးများ
ခင်းထားလျက် ငွေမီးအိမ်များ ဆွဲချိတ်ထားသော အခန်းငယ်တစ်ဆောင်
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြရာ ဟေဆန်ပြုလိုက်သော အထိမ်းအမှတ်
ကြောင့် သူတို့သည် ရပ်၍ နေကြ၏။ အခန်းမှာ လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်လျက်
ရှိလေသည်။ မကြာမီ သူတို့ရှေ့မှ ကန့်လန့်ကာများ ပွင့်၍ သွားပြီးလျှင်

ခေါင်းပေါင်းကြီးကိုပေါင်းကာ ဝတ်လုံနက်ကြီးကို ဝတ်၍ထားသော
သူတစ်ယောက်ပေါ်လာလျက် မီးအိမ်များအောက်တွင်ရှိနေသော ညီနောင်
တို့အား အရိပ်ထဲမှရပ်၍ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုသူမှာ အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်ဖြစ်၍ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ဟန် ရှိပြီး
လျှင် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးကြောင်းနှင့် ကျော်စောသော်လည်း အဝတ်အစား
အသွင်အပြင်မှာမူ ရိုးသားလှပေသည်။ ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးလာ၍
ညီခေါင်းကို မော့လိုက်သည်အခါမှ သူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သေးသွယ်သော်
လည်း အချိုးအစား ကျနုကြောင်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ သူသည် မုတ်ဆိတ်
များထားရှိ၍ ကျယ်ပြန့်သောနဖူးအောက်တွင် တွေးတောစူးရှသော
မုတ်လုံးများလည်း ရှိလေသည်။ ထိုခဏ၌ ဟေဆန်သည် ဒူးထောက်ပြီး
လျှင် ကြမ်းပြင်နှင့် သူ၏ နဖူးထိသည်ကိုတွေ့ရမှ ညီနောင်တို့လည်း
အနောက်နိုင်ငံ ထုံးစံအတိုင်း အရိုအသေပြုကြလေသည်။ ထိုအခါမှ
စလေဒင်သည် ဟေဆန်အား နေရာမှထရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် ညီနောင်
တို့၏ ဓားကြီးများကို ညွှန်ပြရင်း -

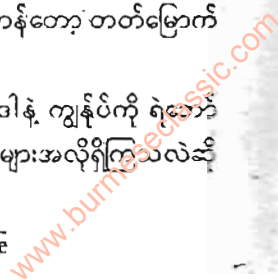
"အမတ်ကြီးက ဒီသူရဲကောင်းတွေ အတော်ယုံကြည်တယ်
ဆင်တယ်"

"မှန်ပါ ... ကျွန်ုပ်ကိုယ်နှင့် ထပ်တူ ယုံကြည်ပါသည်။ ဤသူများ
သည် ဘာသာအယူလွဲသည်မှတစ်ပါး ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ၍ ဂုဏ်တင်
ဆောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ပါသည်"

မုတ်ဆိတ်ကို လက်နှင့် သပ်ရင်း "အယူလွဲတဲ့ လူတွေတော့
အိမ်သနားစရာကောင်းတာပဲ။ ကျုပ် ကောင်းကောင်းမုတ်မိသေးတဲ့ သူတို့
အင်လို တည်ကြည်မြင့်မြတ်တဲ့လက္ခဏာ ရှိကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူရဲကောင်း
ကြီးများက ကျုပ်တို့ဘာသာစကားကို နားလည်ကြသလား"

"ပြေပြေပြစ်ပြစ် မဟုတ်ပေမဲ့ အတော်အတန်တော့ တတ်မြောက်
ကြပါတယ်အရှင်"

"ကောင်းပေတယ် ... ကောင်းပေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ရဲဘော်
များချင်းလို သဘောထားပြီး စလေဒင်ထံက ဘာများအလိုရှိကြသလဲဆို
တာ ပြောကြစမ်းပါဦး"

“အရှင်မင်းမြတ် အမိန့်တော်နဲ့ အင်္ဂလန်ပြည် ကျွန်ုပ်တို့ နေအိမ်မှ ခိုးယူသွားတဲ့ ကျွန်ုပ်၏ နှမဝမ်းကွဲ ရှိစမန်ကို အလိုရှိပါသည်”

“သင်တို့၏ နှမဝမ်းကွဲဖြစ်ကြောင်း သိပါသည်။ သို့သော် ရှိစမန် ဟာ သင်တို့နှင့် ပိုပြီး ရင်းနှီးနေသလား။”

ထိုစကားကို ပြောပြီးနောက် စလေဒင်သည် ညီနောင်တို့အား သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ရှာဖွေအကဲခတ်သကဲ့သို့ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

ဂေါ်ဒွင်က ဝှပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဝှပ်က -

“ဖြစ်သမျှ အကုန်ပြောပြလိုက်ပါ ကိုကြီးရယ် ... ဘယ်လို အရာ မျိုးမျှ သူ့ကို ဖုံးကွယ်လို့ရမယ် မထင်ပါဘူး။”

“အရှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိစမန်အား မေတ္တာသက်ဝင်နေကြသည် ပြင် သူကလည်း လွဲအပ်ယုံကြည်ခြင်း ခံရသူများလည်း ဖြစ်ပါသည်။”

အံ့ဩစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း -

“ဘယ်နှယ် ... သင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးပဲလား။”

“မှန်ပါသည် ... နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။”

“သူက သင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မေတ္တာရှိနေတာပေါ့။”

“မှန်ပါသည်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံးကို မေတ္တာသက်ဝင်နေပါသည်။”

စလေဒင်သည် သူတို့ ပြောသမျှကို တွေးတောစဉ်းစား တွေးဆ ကာ အနည်းငယ် ပြုံးလျက်ရှိ၏။

“ဒီလိုဖြင့် သူရဲကောင်းများ ... သူကကော သင်တို့ နှစ်ဦးအနက် ဘယ်သူ့ကို ပိုပြီး မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောကြစမ်းပါဦး။”

“ဒီအကြောင်းကိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်းသာ သိပါသည် အရှင်။ အချိန်ကျရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောပါလိမ့်မယ်။”

“ဒီပြဿနာရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကိုင်းလေ ... ထိုင်ပြုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြစမ်းပါဦး။”

သို့ဖြစ်၍ ညီနောင်တို့လည်း ဖုံးများပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို တစ်လုံးတစ်ပါးမကျန် အစမှအဆုံးတိုင် ပြောပြလေသည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ လွန်စွာ ရှည်လျားသော်လည်း ဘုရင်ကြီးသည် ငြီးငွေ့ဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။

ဇာတ်လမ်းအဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် သက်ပြင်းချပြီးနောက် “အင်း ... တကယ့်ကို ကြီးကျယ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပါပေ ဝဲ။ အခု တိုက်မှုခိုက်မှု ချစ်ခင်မှု သံယောဇဉ်တွေရဲ့ အဆောက်အအုံကြီးကို ဆုတ်မြစ်ချ သွားတာကတော့ တခြားသူ ဟုတ်ပါရိုးလား။ သင့်တို့ ဦးကြီးပေ ဆါ။ ပြီးတော့ နားထောင်ကြဦး။ နိကိုးလပ်နဲ့ လိုဇယ်တို့က သင်တို့ကို ပြောတဲ့အကြောင်းဟာ အမှန်ပဲ။ သင်တို့ ဦးကြီးဆီ ရေးလိုက်တဲ့ စာအတိုင်း ဝဲ” ဟုပြောကာ ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ အိပ်မက်ဇာတ်လမ်းကိုလည်း တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ “ကိုင်း ... အခု တော့ဖြင့် သင်တို့ နှစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ကျုပ်တူမတော်ဟာ ကျုပ်နန်းတော်ထဲ ဘေးဥပဒ်ကင်းရှင်းစွာနဲ့ ရောက်ပေပြီ။ သင်တို့လည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ အကြည်တော်များအဖြစ်သို့ ရောက်ကြပေပြီ။”

“အရှင် ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးပါပြီလား အရှင်”

“တွေ့ပြီးပါပြီ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ရသည့်အတိုင်း တစ်သမေ ဇာတ်လမ်းအောင် တူလှပါသည်။ ကိုင်း ... နားထောင်ကြလော့ ... ဆာဂေါ်ဒွင် နဲ့ ဆာဝှပ်”

နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော အသံမှာ မာကျော၍ ရာဇမာန် သိလှပေ၏။

“သင်တို့ အလိုရှိသမျှကို တောင်းလော့၊ ရွှေငွေရတနာများနှင့် အကွ ကျွန်ုပ် ပေးစွမ်းနိုင်သမျှကို ပေးအပ်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် အလား၏ အလိုတော်ကျ ဆောင်ကြဉ်းလာသော ကျွန်ုပ်၏ တူမတော် ‘ကမ္ဘာနှင့်ဆီ ဆီ’ ဘော်လဘတ် မင်းသမီးကလေးကိုကား မတောင်းဆိုကြပါလင့်။ အကယ်၍ သူ့အား ဆောင်ကြဉ်းထွက်ပြေးရန် သင်တို့ အားထုတ်ခဲ့လျှင် သင်တို့ အသက်ဆုံးရှုံးကြရမည်ကို သိကြပါလော့။ တူမတော်ကိုယ်တိုင်

၂၆၂ ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထွက်ပြေး၍ ပြန်လည်ဖမ်းမိခဲ့လျှင်လည်း အသက်ဆုံးရှုံးရမည် ဖြစ်သည်။ တူမတော်အားလည်း ဤအကြောင်းများကို ပြောကြား၍ ပြီးသော် အလာ အလိုတော် ပြည့်ဝသည်တိုင်အောင် သူသည် ကျွန်ုပ်နန်းတော်စံနေရပေလိမ့်မည်”

ညီနောင်တို့သည် စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်နေပြီးနောက် လင်းရောင်ခြည်ကလေး တစ်မျှင်သည် ဂေါ်ဒွင်မျက်နှာပေါ်သို့ သန်းလာပြီးလျှင် သူသည် နေရာမှထ၍ အဖြေပေးသည်။

“အရှေ့နိုင်ငံအပေါင်းတို့၏ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော အရှင်။ အရှင်မိန့်ကြားသမျှကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိရပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ စွန့်စားရမည့် အလုပ်ကိုလည်း သိရှိပါပြီ။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့အား အရှင်၏ မိတ်ဆွေအဖြစ် ပေးအပ်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံကုန်အံ့။ အရှင်ထံမှ မည်သည့်အရာမျှ ထပ်မံ၍ မတောင်းဆိုတော့ပါ။ အရှင်မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း ခရစ်တော်သည် သူ၏ အလိုတော်အတိုင်း အရှင်ထံသို့ ရိစမန်အား ဆောင်ကြဦးလာခဲ့သဖြင့် သူ့မျက်နှာကလေးသည် လျှင် အရှင်၏ အိပ်မက်များထံမှ မျက်နှာအတိုင်း ဖြစ်နေသည်မှာ အရှင်အယုံများဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ခရစ်တော်၏ အလိုတော်အတိုင်း ဆန္ဒပြည့်ဝပါစေ။ ထိုအရာသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အနည်းငယ် တွေးတောမိသောနည်းလမ်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း လွန်ပြီသောအတိတ်ကာလက ကျွန်ုပ်တို့အား လမ်းပြသွားခဲ့၍ နောင်အနာဂတ်တွင်လည်း ခေါင်းဆောင်သွားမည်ဖြစ်သည့် ခရစ်တော်၏ အမိန့်တော်ကြီးကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက် ရှိကြပါသည်။”

“စကားပြောကဖြင့် ကောင်းပါပေရဲ့။ သို့သော် သင်တို့အကျွန်ုပ်သတိပေးလိုက်ပါရဲ့ ဧည့်သည်တော်များ။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်ုပ် မြဲရင်ဖြင့် ကျွန်ုပ် အပြစ်မတင်လေနဲ့။ သို့သော် လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး ပြောကြားမယ် မဟုတ်တဲ့ သင်တို့လို သူရဲကောင်းကြီးတွေကို ကျွန်ုပ် ကတိတောင်းမနေတော့ပါဘူး။ အင်း ... ဒီထူးဆန်းတဲ့ ပြဿနာတို့

အလာ ဖန်တီးလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ သူ့အချိန်ကျမှပဲ အလာကိုယ်တိုင် ပြဿနာကို ဖြေကြားပါစေတော့”

ထို့နောက် သူသည် ညီလာခံရုပ်သိမ်းကြောင်းကို သိရှိစေရန် သူ၏ လက်ကို လှုပ်ယမ်း၍ ပြလိုက်လေသည်။

မိခင်အဖေကလည်း အတိုင်းပဲ။ မိခင်အဖေကလည်း အတိုင်းပဲ။ မိခင်အဖေကလည်း အတိုင်းပဲ။

“တခြား ဟုတ်ပါရိုးလားရှင်။ ဒီဟာ ကျွန်တို့တို့တို့ တာသာပေးရမယ့် အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။ အရှေ့တိုင်းမှာရှိတဲ့ ဗလီတွေတိုင်းမှာ အကြောင်းတွေကို တရားဟောနေကြတာပဲ။ ဒီတော့ ‘လက်ဝါးကပ်တိုင်နဲ့ ခြမ်း’ တို့ တိုက်ခိုက်မှုကြီးဖြစ်ဖို့ တဲတဲကလေး ကျန်တော့ဝယ်။ သူ့နှယ်လဲ ဘုရားဖူးကြီး ပီတာနဲ့ ညွှန်တို့၊ ရှင်တို့နေရာကို ရှင်တို့ ရွေးကြရမယ်။”

ဝပ် ။ ။ “ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းတော့ ယုံမှားသံသယ မရှိကြမှာပဲ”

မိခင်အဖေက ပြုံးလျက် -
“ဘယ်သူကမျှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘော်လဘတ် ထိပ်ထားကလေးနဲ့ ခြမ်းတော် အရှင်မင်းမြတ်ကြီးအပေါ်မှာ စစ်ပြုရမယ့်အတွက် ရှင်တို့မှာ အသက်သက်နဲ့ အနေရခက်နေမှာပေါ့။”

မိခင်အဖေသည် ပြုံးစိစိလုပ်ပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။
ရိုစမန်ကား ယခင်က သူတို့အချစ် ရိုစမန်ဘဝမှ မြင့်မြတ်သော သူ့အဖေနှင့် ပြည့်စုံသည့် ဘော်လဘတ်မင်းသမီးဘဝသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ချေမည်သူမျှ အနှောင့်အယှက် မပေးစေကာမူ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ နှစ်ယောက်လည်း ဂုဏ်သရေကြီးမြင့်သည့် အဆင့်အတန်း၌ ရောက်နေခဲ့လျှင် နှစ်ယောက်တင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း မပြုရသောဒေသသို့ ရောက်နေချေပြီ။ စလေဒင်ဘုရင်၏ နိုင်ငံတော်မှ မင်သမီးတစ်ပါးအဖြစ်ဖြင့် နိုင်ငံတော် ထုံးတမ်းစဉ်လာကို လိုက်နာရိသေရပေမည်။ သို့သော် ထွက်သည်အခါ အိမ်တွင်းပုန်းများကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ရခြင်း၊ နှစ်ယောက်လည်း လျှို့ဝှက်စွာ စကားအကူးအသန်းမရှိရခြင်း စည်းစနစ် အတိုင်းပဲ။ လိုက်နာရသဖြင့် ရိုစမန်နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုခွင့်ပြုရန် မရှိသော အခါများ၌ ဘုရင်ကြီးသည် တောက်တောက်ခါးခါး တတ်တတ်လေသည်။ ထိုအခါများ၌ ညီနောင်တို့သည် အသက်ကိုခွဲ

ညီနောင်တို့ ထွက်ခွာသွားခြင်း

စလေဒင်ဘုရင်လည်း ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့အား အဆောင်အယောင် များနှင့်တကွ နေထိုင်ရန်အိမ်နှင့် ခိုင်းစေရန် ကျေးကျွန်များကိုလည်း ပေးထားလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ယခင်က သူတို့ဖခင်နှင့်တကွ သူတို့ ဦးကြီးအကြောင်းများကို ရံဖန်ရံခါ ပြောခြင်း၊ အင်္ဂလန်မှ မျက်နှာဖြူများ အကြောင်းကို မေးမြန်းခြင်း၊ ဘာသာရေးကိစ္စများကို အချေအတင် ဆွေးနွေးခြင်းများ ပြုလုပ်၏။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့အပေါ်တွင် မည်သို့ သစ္စာရှိကြောင်းပြလိုသဖြင့် ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးများအဖြစ် ခန့်ထားလေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးတရားသည်ကား လွန်စွာပင် အေးမြလှပ၏။ သို့သော် ထိုငြိမ်းချမ်းရေးသည် တာရှည်စွာ တည်မြဲနိုင်ပါမည်လော ညီနောင်တို့သည် စဉ်းစားမိ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် ဒမတ်စကတ်မြို့တော်အတွင်း သို့ အပြင်အပမာ လူများသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အုပ်နှင့်ချီ၍ ရောက်လာ၍ လျှင် သူတို့အတွက် အသင့်ပြင်ထားသော ရပ်ကွက်များ၌ တည်းခိုလျှင် ရှိကြလေသည်။ ဤအကြောင်းများကို သင်္ကာမကင်းရှိသည့်နှင့် တစ်နေ့

၍ ဆားပတ်လိုက်သကဲ့သို့ အခဲရခက်လှသော နာကျင်ခြင်းဖြင့်သာ ဘုရင် မျက်မှောက်မှ ထွက်ခဲ့ရလေ၏။

ထမင်းစားပွဲ၌လည်းကောင်း၊ အခြားပွဲလမ်းသဘင်များ၌လည်းကောင်း ရိုစမန်ကို မြင်ရသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုခွင့် မရခဲ့ကြချေ။ ရိုစမန်ကား နေ့ရောညပါ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသော အစောင့်များနှင့် လေးဖက်လေးတန် ဝိုင်းရံထားသော တံတိုင်းများအလယ်တွင် တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်းနှင့် စံကာထားရှိလေပြီ။ ထိုအကာအရံများထဲတွင် အကောက်ဉာဏ်များလှသော 'မက္ကရိုး' အမည်ရှိ အနောက်ဝန်၏ လက်အောက်တွင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော မိန်းမစိုးများနှင့် ရံရွှေဖော်များလည်း ရှိသေး၏။ ထိုသူများအားလုံးပင် သူလျှိုများဖြစ်ကြ၍ ရိုစမန်အား မျက်စိအောက်တွင် အပျောက်မခံဘဲ စောင့်ကြပ်လျက် ရှိကြကုန်၏။

သို့သော် ဖျော်ဖြေစရာ တစ်ခုရှိသဖြင့် ခံသာသေး၏။ ရိုစမန်သည် မဇ္ဇိန်ဒါးအား သူနှင့်အတူ နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် ဘုရင်အား လျှောက်ထားခဲ့စေ များစွာ မယုံကြည်လှသော်လည်း ရိုစမန်အပေါ်တွင် ယခင်က သက်တမ်းကြီးပမ်းကူညီခဲ့မှုများကို ထောက်ထားသဖြင့် အခွင့်ပြုခဲ့သည်အတိုင်း တံခါးမရှိ စားမရှိ ဝင်ထွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် မဇ္ဇိန်ဒါးသည် ဂေါ်ဒွင် မကြာခဏ တွေ့ဆုံရပြီးလျှင် ရိုစမန်၏ သတင်းကို ညီနောင်တို့အား လေ့ညင်းသဖွယ် ဆောင်ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

မဇ္ဇိန်ဒါးထံမှ ရိုစမန်သည် ရွှင်လန်းကျန်းမာစွာ ရှိနေကြောင်းကြားသိရသော်လည်း မင်းသမီးကလေး၏ ပျော်ရွှင်မှုမှာ ဟန်ဆောင်သော ပျော်ရွှင်မှုမျှသာ ဖြစ်ချေ၏။ အစောင့်အကြပ်တို့ဖြင့် ကျပ်တည်းစွာ နေထိုင်ခြင်း၊ ထူးဆန်းသော အရှေ့တိုင်းသူ ဘဝဖြင့်နေခြင်း၊ ညီနောင်တို့အား လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံခွင့် မရခြင်းတို့ကြောင့် စံနေရသော နေ့ရက်များထက် မုန်းတီးပြီးငွေ့စ ပြုလာတော့၏။ သူ့အတွက် ထစ်စုံတစ်ရာ မိုက်မသော အမှုကို မပြုရန်လည်း မဇ္ဇိန်ဒါးမှ တစ်ဆင့် အထပ်ထပ် မှာကြားသော ထိုအကြောင်းများကို လုံးဝဥသံကြားသိရသော အခါ ညီနောင်တို့အား စိတ်ပျက်စပြုလာပြီးလျှင် ရှေ့အဖို့တွင် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု အဖို့ပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ လျစ်လျူရှု၍ ထားလိုက်ကြလေသည်။

မကြာမီ သူတို့အား ပိုမိုလေးစားရန်နှင့် မဇ္ဇိန်ဒါးအားလည်း ချီးမြှင့်ခြင်းအားဖြင့် အခွင့်အရေးတစ်ခုသည် အောက်ပါအတိုင်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း ညီနောင်တို့သည် သူတို့၏ ဝင်းအတွင်း အပန်းကလေးတွင် နံဆားတွင်ထိုင်၍ စိတ်ကူးရေလျှင်ကြော၌ နှစ်မျောက်ကာ စကားမပြောဘဲ လမ်းမ၌ဖြတ်သန်းသွားလာနေသော လူထုနှင့် ကျောက်နုထဲသို့ အဆက်မပြတ်ကျနေသော ရေပန်းကလေးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေကြလေသည်။

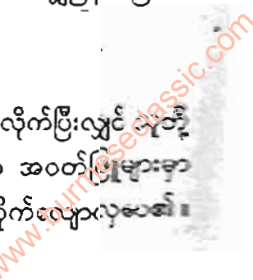
ထိုခဏ၌ ဝင်းတံခါးဆီမှ ဆုဆူညံညံအသံများကို ကြားရသည်ကို ညီနောင်တို့လည်း လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ရှည်လျားသော ဝတ်လုံနက်ကြီးကို ဝတ်လျက် အစောင့်များနှင့် စကားပြောနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည်။ အစောင့်များသည် ရယ်သလို မောသလို မိန်းမ၏ ခါးကို ဖက်မည်ကဲ့သို့ ပြုလိုက်ရာ၊ ထိုခဏ၌ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသည် ဝင်းခနဲ အရောင်လက်၍ သွားလေ၏။ စစ်သားလည်း နောက်သို့ အတန်ငယ် ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ဝင်လာသော မိန်းမသည် မဇ္ဇိန်ဒါးပင်ဖြစ်၍ ညီနောင်တို့လည်း ထိုနေရာမှ ထ၍ အရိုအသေပေးသော်လည်း မဇ္ဇိန်ဒါးသည် သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ဘန်း၍ ဝင်သွားလေ၏။ အစောင့်သည် ထပ်၍ရယ်မောလိုက်ရာ ဂေါ်ဒွင်၏ပါးများမှာ ရဲခနဲ သွေးရောင်လျှမ်း၍ သွားလေသည်။

“အို ... ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလို မခန့်လေး မခန့်စား လုပ်မှုတွေဟာ ကျွန်မအတွက် ရိုးနေပါပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့က ကျွန်မကို ဘာထင် ...”

ဒွင် ။ ။ “ကျုပ်လိုဆိုရင် သူတို့ဘာပဲထင်ထင် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

မဇ္ဇိန်ဒါးသည် အပေါ်ဝတ်လုံကြီးကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် သူတို့အဖို့တွင် ခေါင်းမြီးမခြံဘဲ ရပ်နေလေရာ၊ အောက်ခံ အဝတ်ပြုများမှာ မြင့်မားခဲ့ညားသော သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် လိုက်လျားလှပေ၏။

“ကျွန်မကို ဘာရယ်လို့ သူတို့ မသိကြတာ ရှင်တို့အတွက် ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ဒီအိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝပ်သည် ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် -

“ကျုပ်တို့ ညီမလေးရဲ့စမန်ကော ဘယ်နည်းနဲ့များ နေသေးလဲ”

“ထိပ်ထားကလေးဟာ ပျော်စရာမရှိလို့ ငြီးငွေ့နေပေမဲ့ ကျန်းမာ ပြီး လှလို့ချောလို့ပါပဲရှင်။ ဆုတောင်းပစ္စည်းများကိုလည်း ပေးပို့လိုက်ပါ တယ်။ ကျွန်မ လာတဲ့ကိစ္စက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ စလေဒင်အတွက် တစ်ခုခုများ ဆောင်ရွက်ပေးချင်ကြဘူးလား”

ဂေါ်ဒွင်က စိတ်မပျဲတပါနှင့် -

“ဘာများပါလိမ့်”

“သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ပါ။ ဒီအတွက် သူသိပ်ပြီး နှစ်သိမ့် သွားမှာ”

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။ ကျုပ်တို့လို မျက်နှာဖြူ ၂ ယောက်က အရှေ့ တိုင်း စုလတန်ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ အသက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ ကယ်ဆယ်နိုင်မှာ လဲလို့”

“ဒီလိုရှင်၊ စီနန်ဘုရင်နဲ့ သူ့ဖီဒေးတွေဟာ အရှုံးခံပေမယ့် လွယ်လွယ်တော့ လက်လျှော့မှာများ ထင်နေသလား။ ဒီည၊ စလေဒင်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်ထားတယ်။ တတ်နိုင်ရင် ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း သတ်။ ထိပ်ထားကလေးခေါ်သွား။ မခေါ်နိုင်ခဲ့လို့ရင် သတ်ပစ်ဖို့ အကြံ အစည်ရှိတယ်။ နန်းစဉ်လက်ဝတ်တော်ရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် သူတို့အထဲက လူတစ်ယောက်ဆီက သတင်းရလာတာပဲရှင်။ ဒီလူမိုက်ကောင်က ဒီအကြံ ထဲမှာ ကျွန်မပါတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဪ ဒီလက်ဝတ်ရတနာဟာ ကျွန်မတို့ကို ကောင်းကောင်း အမှုထမ်းနေတာပဲ။ ဒီ ကနေ့ညဉ့် ရှင်တို့ ၂ယောက်ဟာ အိပ်ခန်းဆောင်ကို စောင့်ရမယ့် ကိုယ်ရံတော် ဝိုလ်မှူးတွေ မဟုတ်လား။ သန်းခေါင်ယံမှာ အစောင့်တွေလဲလို့ရှိရင် နောက်အစောင့် ၈ ယောက်ဟာ အစစ်လာကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို လှည့်ဖြားပြီး ပေးထားတဲ့ အမိန့်တစ်ခုကြောင့် တခြားသွားကြရလိမ့်မယ်။ သူတို့အစား

အိပ်ဖန်တော်စောင့် အဝတ်အစားတွေနဲ့ လက်နက်ကိုင်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ လူသတ်သမား ၈ ယောက် လာလိမ့်မယ်။ ရှင်တို့ကို လှည့်ဖြား ခုတ်ထစ်ပြီး စလေဒင်ကို သတ်ကြမှာပဲ။ ပြီးတော့ အရှေ့တံခါးက ထွက်ပြေးကြလိမ့် မယ်။ လူ ၈ ယောက်ကို ရှင်တို့ ခဏလောက် ခုခံနိုင်ကြပါမလား”

ဝပ် ။ ။ “အရင်ကလည်း ဒီလို ခုခံဖူးတာပဲ။ အခုလည်း ကြိုးစား နာပေါ့။ နို့ပေမဲ့ အိပ်ဖန်အစောင့်တွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့ မလဲ”

ဒါး ။ ။ “ဒါကတော့ သူတို့ တံခါးကို ဖြတ်သွားကြတဲ့အခါ ချင်တို့က ‘စီနန်ရဲ့ သားတွေ’လို့ အော်လိုက်ရင် ရှင်တို့အပေါ်ကို တစ်ခါ ဘည်း ခုန်အုပ်လိမ့်မယ်။ ဒီအခါကျရင်တော့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ကြပေတော့”

ဒွင် ။ ။ “ကျုပ်တို့ကို သူတို့ နိုင်သွားရင်တော့ စလေဒင် အသတ် ခံရမှာပေါ့လေ”

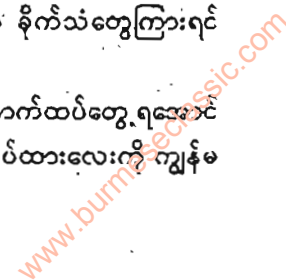
ဒါး ။ ။ “မခံရပါဘူး။ ရှင်တို့ စလေဒင်ရဲ့ အိပ်ခန်းဆောင်ကို သွားခတ်ပြီး သော့ကို တခြားမှာ ဝှက်ထားကြရမယ်။ တိုက်တဲ့ ခိုက်တဲ့ အသံတွေကြောင့် သူ့ကို မထိခိုက်ခင် အပြင်က အစောင့်တွေ နီးလာကြ တဲ့”

တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် -

“ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီကိစ္စကို စလေဒင် ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်း လားပဲ”

“မပြောနဲ့ မပြောနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဒီအခွင့်အရေးကို ယူလိုက်ပါရစေဦး။ ဒါမှာ ဘာမျှမလုပ်ဘဲ နေရတာ ကျုပ်တော့ ပျင်းလွန်းလို့ ပြီးတော့ ဟောဆန် ထည်း အပြင်တံခါးမှာ စောင့်နေတာပဲ။ တိုက်သံ ခိုက်သံတွေကြားရင် သူ ချက်ချင်း ရောက်လာမှာပေါ့”

“အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နောက်ထပ်တွေ့ရအောင် ဘာ ဆုတောင်းပေတော့။ ဒီကိစ္စမပြီးခင်တော့ ထိပ်ထားလေးကို ကျွန်မ အကြောင်းမျှ မပြောသေးဘူး”

ထို့နောက်က မရွန်ဒါးသည် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ပခုံးပေါ်သို့တင်ကာ လှည့်၍ထွက်သွားလေ၏။

၎င်း ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုကြီး၊ ဒါအမှန်ပဲလို့ ထင်သလား”
ဒွင် ။ ။ “အရင်ကတော့ မရွန်ဒါး လိမ်ပြောတာ တစ်ခါမျှ မတွေ့သေးဘူး။ လာပါလေ ... ညီလေး၊ ဖီဒေးရဲ့ ဓားတွေက အတော်ထက်တာကွယ်။ တို့သံချပ်အင်္ကျီတွေ သွားကြည့်ရအောင်”

အချိန်သည် သန်းခေါင်ယံသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာရာ ညီနောင်တို့သည် စလေဒင်အိပ်ခန်းနှင့် တံခါးချပ်ဖြင့်သာ ဆက်ထားသော အခန်းကလေးထဲတွင် ရပ်၍စောင့်နေကြလေ၏။ အိပ်ဖန်တော်စောင့် ယောက်တို့လည်း ထုံးစံအတိုင်း နန်းတော်ဝင်းထဲတွင် လူသစ်များနှင့် တာဝန် လဲလှယ်ရန် ထွက်ခွာ သွားကြလေသည်။ ထို့နောက် အတော်ကြာသော်လည်း လူသစ်များ ပေါ်ပေါက်မလာသေးသည်နှင့် မရွန်ဒါး၏ စကားမှာ မှန်လေပြီလောဟု ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ရှိနေကြကုန်၏။

ထို့နောက် သူတို့လည်း သော့ခတ်ထားပြီဖြစ်သည့်ပြင်၊ အပြင်ခန်းဆီးများ ချထားသော တံခါးရှေ့တွင် ရပ်လျက်ရှိကြရာ၊ ချိတ်၍ ထောင့်သော ငွေမီးအိမ်ကြီးမှ အလင်းရောင်သည် သူတို့ ရှေ့တွင် ကျရောက်လာသဖြင့် သူတို့ကိုယ်များမှာ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ကျရောက်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် လူတစ်စု၏ မြေသံများကို ကြားရပြီးနောက် သံချပ်အင်္ကျီပေါ်တွင်ထပ်၍ ဝတ်လုံအဝါကြီးများကို ဝတ်ထားသော အိပ်ဖန်တော်စောင့် စ ယောက်တို့သည် အတွင်းသို့ ဝင်လာကာ သူတို့အား အရိုအသေပေးလေသည်။

ဒွင် ။ ။ “ရပ်လိုက်ကြဟေ့”

သူတို့သည် တစ်စိန်စိန်မျှ ရပ်တန့်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ တိုးလာကြလေသည်။

ဂေါ်ဒွင် နှင့် ဝပ်သည် ပြိုင်တူ “ရပ်လိုက်ကြဟေ့”
သူတို့ကား မရပ်ဘဲ ရှေ့သို့ တိုးမြဲ တိုးလာကြ၏။
ဓားများကို ဆွဲထုတ်လျက် -

“ရပ်လိုက်ကြဟေ့ စိန်နဲ့ရဲ့ သားတွေ”

ထိုအသံကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူများသည် ညီနောင် ဦးရှိရာသို့ တစ်ဟုန်တည်းခုန်၍ ဝင်လာလေ၏။

“ဒေစီအာစီ ... ဒေစီအာစီ ... စူလတန်အတွက် ကူညီပါဗျို့”
ညီနောင်တို့သည် သံကုန်ဟစ်အော်ကာ တိုက်ပွဲကို စလေသည်။

လူ ၆ ယောက်တို့သည် သူတို့အား တိုက်ခိုက်လျက် ကျန်လူ ၆ ယောက်တို့သည် နံဘေးမှ ကွေ့ဝိုက်ပြေးပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ညီနောင်တို့ သက်တံခွံရှိသော သော့ကိုယူရန် အကြံနှင့် ညီနောင်သို့ အတင်းကပ်လာ၍ ညီလျားသော ဓားကြီးများ အောက်သို့ရောက်ကာ လဲကျသွားလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်လူများသည် အနီးသို့မကပ်ဘဲ ခမ်းလှမ်းလှမ်းမှသာ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြလေသည်။

အချို့ ရှေ့မှ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိရာ အချို့သည် နံဘေးမှနေ၍ လည်းကောင်း၊ အချို့လည်း နောက်မှနေ၍လည်းကောင်း သူတို့အား ထိခိုက်စေရန် ကြိုးစားကြကုန်၏။ သို့ဖြင့် ဓားတစ်ချက်သည် ဂေါ်ဒွင်၏ ပခုံးသို့ ကျရောက်သေး၏။ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ကောင်းလှ၍သာ ကြံကြံ ခံနိုင်လေသည်။

ထို့နောက် ညီနောင်တို့လည်း ထရံနှင့် ကျောချင်းကပ်သည်တိုင် အောင် ဆုတ်ခွာပြီးလျှင် အကူအညီအရရန် ဟစ်အော်ရင်း ဓားများကို ဆွဲထုတ်ကာစားလျက် ရှိကြကုန်ရာ ရန်သူများလည်း ညီနောင်တို့၏ ဓားတစ်ခွက်အတွင်းသို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့ကြချေ။ မကြာမီ စူလတန်၏ အခန်းထဲသို့ သူ၏ မေးမြန်းသံကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ချထားသော နောက်ခန်း၏ အခြားဘက်မှ ပြင်းထန်စွာ ဟစ်အော်ထုရိုက်သံများကို လည်းကောင်း ကြားရကုန်၏။

ထိုအခါ အိပ်ဖန်စောင့်များအသွင် ဟန်ဆောင်ထားသော သူများသည် နီးကပ်လာသော သူတို့၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာင်း၊ ညီနောင်နှစ်ယောက်ကို ခုတ်သတ်ပြီးမှသာလျှင် စလေဒင်အိပ်ခန်းသို့ဝင်၍ စလေဒင်ကို သတ်နိုင်တော့မည်။ သူတို့လည်း အချိန်မီ

ထွက်ပြေးနိုင်မည့် အကြောင်းများကို ကောင်းစွာသိရကား ညီနောင်တို့ဆီသို့ အတင်းတိုင်းဝင်လာကြပြန်၏။ သို့သော် ညီနောင်တို့သည် မိမိတို့၏ ဓားများ ဒိုင်းများဖြင့် ဆီးတားကာကွယ်ကြသဖြင့် ဖိဒေး ၂ ယောက်မှာ အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရသွားပြန်လေ၏။ ကျန်လူများသည် လည်း ဒေါသထွက်ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ကြောင့် နောက်ဆုံး အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်ကြရာ၊ ထိုခဏ၌ နောက်ဘက်မှ တံခါးပွင့်သွားပြီးလျှင် ဟောဆန်နှင့် အပြင်မှ အစောင့်များသည် အတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေသည်။

တစ်မိနစ်မျှကြာသောအခါ ဖိဒေးများသည် သမံတလင်းပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက် သေဆုံးလျက်၊ အချို့ဒဏ်ရာရလျက်၊ အချို့လည်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းခံရလျက် ရှိကြကုန်၏။ ညီနောင်တို့သည် အနည်းငယ်မျှ ထိခိုက်သော ဒဏ်ရာကလေးများဖြင့် သူတို့ ဓားများပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာ အခိုက်အတန့် အနားယူလျက်ရှိကြစဉ် အတွင်းတံခါး ပွင့်လာ၍ စုလတန်ကိုယ်တိုင် သူ၏ညဉ့်ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ကာ ရောက်လာလေသည်။

စလေဒင်ဘုရင်သည် ဧဝေဝေါဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ကြည့်လျက် -
“ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ”

ခွင် ။ ။ “ဒီလိုပါ အရှင်။ ဒီလူတွေဟာ အရှင်ကို လုပ်ကြံလာတာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်က အကူအညီရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ခုခံနေရပါတယ်”

“အို ... ကျုပ်ကို လုပ်ကြံမလို့ ဟုတ်လား။ ကျုပ်ရဲ့ လူတွေ ကျုပ်ကို လုပ်ကြံမလို့တဲ့လား”

“ဤသူများကား အရှင်၏ အစောင့်များ မဟုတ်ကြပါ။ အိပ်ခန်းအစောင့်များကဲ့သို့ ရုပ်မျက်ထားသော ဖိဒေး များသာ ဖြစ်ကြပါသည် အရှင်”

စလေဒင်၏ မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်၍ သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်က -

“ဒီလူတွေရဲ့ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတွေကို ချွတ်ကြည့်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ စကားမှန်ကြောင်း သိရပါလိမ့်မယ်”

ဟောဆန်၏ စစ်သားများလည်း ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ကြရာ လူတစ်ယောက်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သံပူနှင့် ကပ်ထားသဖြင့် နီရဲနေသော ဓားမြှောင်တံဆိပ်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ စလေဒင်သည် ညီနောင်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ စူးစူးမီးဝါးကြည့်ပြီးနောက် -

“ဒီအကြောင်းကို သင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိကြသလဲ”

“လေဒီ ရိုစမန်ရဲ့ အထိန်းတော် မဇ္ဇန်ဒါးကပြောလို ကျွန်ုပ်တို့ အဆင်သင့် စောင့်နေကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ဘာကြောင့် အကြောင်း မကြားသလဲ”

“သတင်း မှန်တယ်မမှန်ဘူးဆိုတာ မသေချာသေးတော့၊ တကယ်လို့ သတင်းမှားကို လာပေးမိရင် အရှားဖြစ်နေမှာ စိုးတဲ့အတွက်တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ရုပ်မျက်လာတဲ့ စီနန်ဘုရင်ရဲ့ ကြွက် စ ကောင်လောက်ကိုတော့ ခုခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အောက်မေ့တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်”

“လုပ်တဲ့ အလုပ်က ရူးရူးမိုက်မိုက် ဖြစ်ပေမဲ့ သင်တို့ဟာ မျိုးမွမ်းလောက်ပါပေတယ်”

ထို့နောက် စလေဒင်သည် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ညီနောင်တို့အား အသီးသီးကမ်း၍ ပေးပြီးလျှင် “သူရဲကောင်းများ ... စလေဒင်သည် သင်တို့အား အသက်ကြွေးဆပ်ရန် ရှိလေပြီ။ သင်တို့၏ အသက်များကို စလေဒင်အား ပေးဆပ်ရန် အခွင့်ကြုံလာခဲ့သော် သူသည် ဤအကြောင်းကို ပြန်၍ သတိရရှိအံ့” ဟု မိန့်မြွက်လေ၏။

မသေဘဲ ကျန်ရှိသော ဖိဒေးများသည်လည်း မဇ္ဇန်ဒါး ပြောသည့်အတိုင်း မိမိတို့၏အပြစ်ကို ဝန်ခံကြသဖြင့် မြို့တွင်းမှ သင်္ကာမကင်းသူများ သိမ်းဆီးပြီးလျှင် အားလုံးအား ရက်စက်စွာ သုတ်သင် ကွပ်မျက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်၌မူကား အဆက်ဆင်များ၏ ရန်ကို စိုးရိမ်ဖွယ် ရှိတော့ချေ။

ထိုနေ့မှစ၍ စလေဒင်သည် ညီနောင်တို့အား ရင်းနှီးသော ခြေထောက်အဖြစ် ပေါင်းသင်းကာ ရာထူးဂုဏ်ထူးများဖြင့် ချီးမြှောက်စားသောက်၏။ သို့သော် ညီနောင်တို့သည် ထိုရာထူးဂုဏ်ထူးများကို ငြင်းပယ်ကာ

သူတို့ အလိုရှိသော အရာတစ်ခုတည်းကိုသာ တောင်းဆိုကြရာ စလေဒ်သည် ခေါင်းငိုက်ဆိုက် ကျသွားခြင်းဖြင့်သာ အဖြေပေးလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ စလေဒ်သည် ညီနောင်တို့အား ခေါ်စေပြီးလျှင် သီးသန့်သောနေရာတစ်ခု၌ တွေ့ဆုံလေ၏။ ထိုနေ့က၌ သူ၏ များကြီးမားကြီးများအပြင် အမတ်ကြီးဟောဆန်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဂေါ်ဒွင်အား တိုတောင်းစွာဖြင့် “ကျွန်ုပ်၏ တုမတော်ဘော်လဘတ် မင်းသမီးကလေးကို သင်နှစ်သက်မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိရပေပြီ။ သင့်မြတ်ပါပေတယ်။ သို့သော် ကိုရမ်းကျမ်းတော် သင်လက်ခံပါ။ ကျွန်ုပ် သင့်အား ကြည့်ဖြူစွာ အခွင့်ပြုပါမည်။ ဘယ်အခါမျှ အတင်းအဓမ္မ မတိုက်တွန်းပါဟု ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုထားသော ရိုစမန်နာထိုအခါမှသာ မှန်ကန်သော အယူဝါဒကို ခေါင်းဆောင်လမ်းပြနိုင်ပေမည်။”

“အရှင် ... အရှင်အား ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ သို့သော် မိန့်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာပန်းကို ခံယူရန်အတွက် မည်မျှပင် သူ့အချစ်မြတ်နိုးစေကာမူ ကျွန်ုပ်၏ အယူဝါဒကို မပြောင်းလဲနိုင်ပါ။”

ပင့်သက်ရှူရင်း “ဤသို့ ဖြစ်လျှင် သင်၏ အယူသီးမှုသည် ဤမျှလောက်ရဲရင့်သော ယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက်အား မျက်နှာမသဖွယ် ဖြစ်စေသဖြင့် သနားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ အသို့နည်း ဆာဝုအသင်ကော မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မြတ်နိုးခြင်းခံယူလျက် ဘော်လဘတ်မင်းသမီးကလေးနှင့်တကွ သူ၏ နိုင်ငံတော်ကို သိမ်းပိုက်ပါမည်လော”

ဝပ်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစား၍ နေသေး၏။ နွေရာအက်ဆက် နယ်ကမ်းခြေရှိ ‘စိန့်ချက်’ ရုပ်တုတော်ရှေ့တွင် သူတို့ ယောက်နှင့် ရိုစမန်သည် ဘာသာပြောင်းလဲမှုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြက်ရယ်ပြုခဲ့ဖူးသော အကြောင်းအရာများသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရုပ်သဖွယ် ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လျက် -

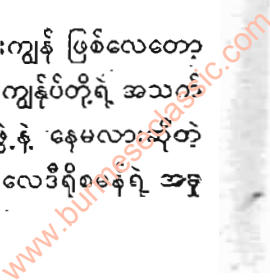
“အရှင် .... အရှင်အတွက် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်အတွက် ပြောရမည် ချီလျှင် ဤအရာများကို လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ထိမ်းမြားခြင်းသည် တန်ဖိုး ယုတ်လျော့သွားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ထို့ပြင် ပရောဖက်၏ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်အား ရိုစမန်ကလည်း စင်စစ် လက်ဆက်လို မိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။”

စလေဒ်သည် သူ၏ လက်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းတင်လျက် ခြောက်လက်လျှော့သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော်လည်း ကြင်နာခြင်းကင်းမဲ့ဟန် မရှိချေ။

ညီနောင်တို့မှာ လိုဇယ်နှင့် ကွာခြားကြောင်း၊ မျက်နှာဖြူများထဲ၌ ချီလျက် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ဟု ထင်ကြရသော်လည်း ဤတိုင်းပြည်တွင် ပရောဖက်၏ နောက်လိုက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးနောက် ...

“ကိုင်း ... သင်တို့ကို အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိသည်။ ‘ရယ်ဂျီနယ်ချက်တီးလုံး’ လို့ ခေါ်နေကြတဲ့ မျက်နှာဖြူကားရက်မင်းအား ‘အားနက်’ ဟာ ... ထို့ ... ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကုန်သည်တွေ သတ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကုန်တွေ ခိုး၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖောက်ဖျက် ကျူးလွန်နေပြန်ပြီ။ လောက ရှက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့အမှုကို ကျွန်ုပ်ထပ်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အစွမ်းကို ပြုရလိမ့်မယ်။ သင်တို့ရဲ့ လူမျိုးတွေတော့ သေနေကြပြန်ပြီ။ ကျွန်ုပ် စလေဒ်ဘုရင်သည် ဤနေရာမှနေ၍ သာသနာရေးအဖွဲ့ကို ကြေညာလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့အား ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချထားမည်။ ကိုင်း ... သင်တို့ ညီနောင် နှစ်ဦးလည်း ရွေးချယ်ကြပေတော့။ ကျွန်ုပ်အတွက်ပဲ တိုက်ခိုက်ပေးကြမလား။ ကျွန်ုပ်ကိုပဲ ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြမလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သင်တို့ရဲ့ ဓားများကို ပေးအပ်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ အကျဉ်းသားအဖြစ်နဲ့ နေကြမလား။”

ဒွင် ။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ခရစ်ယာန်ကျေးကျွန် ဖြစ်လေတော့ သူတို့ ဆန့်ကျင်ပြီး လက်နက်ကိုတော့ မသုံးပေဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသက်အသုံးခံတန်ခံရပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီမှာ အနှောင်အဖွဲ့နဲ့ နေမလားဆိုတဲ့ အထက်ဆုံးမေးခွန်းအတွက်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လေဒီရိုစမန်ရဲ့ အဖွဲ့

တော်ကို ထမ်းနေတဲ့အတွက် ဒီမေးခွန်းကို ရိုစမန်ကိုယ်တိုင် ဖြေမှ ဖြစ်မှာပဲ သို့ဖြစ်၍ ဘော်လဘတ် မင်းသမီးကလေးကိုတွေ့ရန် ကျွန်ုပ်တို့ တောင်းဆိုပါသည်။”

“ကိုင်း ... အမတ်ကြီး ဟေဆန်၊ ကျွန်ုပ် တူမတော်ကို သွားစေစမ်း”

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ရှုချင့်စဖွယ်ကောင်းသော ရိုစမန် ဝင်ရောက်လာ၏။ ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ ဖြူဖတ်ဖြူရော်မျက်နှာကို မြင်ကြရလျက် ညီနောင်တို့လည်း ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လေရာ ရိုစမန်ကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

မန် ။ ။ “ဦးရီးတော် ... ကျွန်ုပ်အား မည်သည်အတွက် တွေ့ဆုံလိုပါသနည်း။”

ရိုစမန်ကို ထိုင်ရန်ညွှန်ပြပြီးနောက် ဂေါ်ဒွင်အား အထူးအကြောင်းရှင်းလင်းရန် အမိန့်ပေးသဖြင့် ဂေါ်ဒွင်က ရှင်းလင်းပြောပြသေသည်။ ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်သည် ရိုစမန်ဘက်သို့လှည့်၍ -

“ကျုပ်တို့ကို ဒီနန်းတော်ထဲမှာ အကျဉ်းသမားအဖြစ်နဲ့ပဲ နေစေသလား ရိုစမန်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် အခုဖြစ်လုဆဲ စစ်ပွဲကြီးထဲမှာ မျက်နှာဖြူများနဲ့အတူတိုက်ဖို့ပဲ သွားရမလား”

သူတို့အား အတန်ကြာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် -

“သင်တို့က ဘယ်အရာကို ပထမ သစ္စာပြုထားကြသလဲ။ ထိုတို့ ဘုရားသခင်ရဲ့အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် မိန့်တစ်ယောက်ရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းဖို့ပဲလား။ အဲဒါပဲ ကျွန်ုပ် ပြောချင်တယ်”

“ကျုပ်တို့လည်း သင့်ထံက ဒီစကားကိုပဲ မျှော်လင့်နေပါတယ်။ ဝှပ်သည် သဘောတူသော အမှုအရာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီးနောက် ဘုရင့်ဘက်သို့လှည့်၍ -

“အရှင်မင်းမြတ် ... ဤအမျိုးသမီးကလေးအပေါ်တွင် သူ့ဘာသာကို အဓမ္မပြောင်းလဲဘဲ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်လိမ့်မည်ဟု သေယုံကြည် ချက်ဖြင့် အသင်၏ လက်ထဲတွင် အပ်ခဲ့ပြီးနောက် ‘ကျေးဇူးစလေး’ မြို့သို့သွားရန် သင်၏ ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းဆိုပါသည်။”

“ကျွန်ုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်သာမက ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကိုပါ သင်တို့ ရရှိပါသည်။ ရှေ့အဖို့၌ အခြားသူများမျက်စိတွင် သင်တို့နှင့် ကျွန်ုပ် ရန်သူဖြစ်ခဲ့ လေပြီ။ ကျွန်ုပ်က သင်တို့အား သတ်ရန်ကြိုးစားသလို သင်တို့ကလည်း သတ်ရန်ကြိုးစားလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤအမျိုးသမီးကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ကား မစိုးရိမ်ကြလင့်။ ကျွန်ုပ်၏ ကတိအတိုင်း ဖြစ်ပါစေမည်။ သင်တို့ ထပ်မံတွေ့ရတော့မည် မဟုတ်သော် မင်းသမီးကလေးကိုသာ နှုတ်ဆက်ကြပေတော့”

ဒွင် ။ ။ “အို ... အရှင်မင်းမြတ် အရှင်အား ဤစကားများကို ညီညွတ်သည့် သင်ကြားပေးသနည်း။ ခရစ်တော်၏ အမိန့်တော်ကို အရှင်တင်ကြို ခြောက်ပါသလော”

ဒင် ။ ။ “သင်တို့အား ခွဲထားနိုင်ခဲ့လျှင် ဤအတိုင်းပင် ကျွန်ုပ် ခြာရပေမည်။ ရိုစမန်အား ကြင်ယာအဖြစ် သိမ်းပိုက်ရန် ငြင်းဆိုခဲ့ကြသော သင်တို့နှစ်ဦးစလုံးသည် စောဒကတက်နိုင်ကြသေးသလော”

ဤစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရိုစမန်သည် အံ့ဩသော နှုတ်နာနှင့် လှမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။

ဝှပ် ။ ။ “ရေရေလည်လည် ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ရိုစမန်ကို ယူရမည့် တန်ဖိုးကိုလည်း ပြောလိုက်စမ်းပါဦး။ မဟာမက်ကို ဒူးထောက်ပြီးတဲ့ အောက်မှ ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်စမ်းပါဦး။ ရိုစမန်ဟာ ကျုပ်တို့ကို အပြစ်တင်မယ် ဆင်တူ”

စလေဒင်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် ရိုလေရာ ရိုစမန်ကမူ အား ချီးမြှောက်သည်ကို ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ကြောင်း၊ သို့သော် မိမိမှာ မလိုလားကြောင်း၊ လူမျိုးချင်း၊ အယူဝါဒချင်း၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာချင်း မတူကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိသားချင်း နှစ်ယောက်နှင့်အတူ သွားခွင့်ပြုပါ မညီအကြောင်းနှင့် တောင်းပန်လျက် ရှိလေ၏။

စလေဒင်သည် ခက်ထန်စွာဖြင့် -
“သင့်ချစ်သူတွေနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်မက်အရ လူပေါင်းများစွာတို့ရဲ့ အသက်ဟာ

သင့်အပေါ်မှာ မူတည်နေတာတောင် အသင် မသိသလော။ ကျွန်ုပ် သင်
ပေးလျက်နဲ့ သင်ဟာ ခိုက်မဲသော အမှုကို ပြုခဲ့လို့ရှိရင် သင်၏ အသက်ကို
တန်ဖိုးအဖြစ်နဲ့ အသင် ဆပ်ရပေလိမ့်မယ်။ သင့်အား ခိုးယူ ဆောင်ကြဉ်းသူ
သည်လည်း သေဒဏ်အပြစ်ကို ခံယူရချိမ့်မည်”

ရိုစမန်သည် စကားကို ဖမ်းလျက် -

“အိပ်မက်အလိုပြည့်သည်တိုင်အောင်လား ... ဒါဖြင့် အိပ်မက်
အတိုင်း ပြည့်ဝသွားရင် ရိုစမန်ကို လွတ်မယ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်။ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားခဲ့ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
သွားနိုင်ပါတယ်”

“ဒါ ကတိတစ်ခုပဲနော်။ အစ်ကိုကြီးတို့ မှတ်ထားကြပါ။ ဒါဟာ
ကတိတစ်ခုပဲတဲ့။ မင်းသားကြီး ဟောဆန်လည်းဒါကို မှတ်ထားပါ။ ကဲ -
ကဲ အစ်ကိုကြီးတို့ သွားကြပေတော့။ သို့ပေမဲ့ မဇွန်ဒါးကိုတော့ ကျွန်မရဲ့
အဖော် အလှော်အဖြစ်ထားခဲ့ကြပါ။ ကျွန်မရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ဆုတောင်းမင်္ဂလာ
ကိုလည်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့ ယူဆောင်သွားကြပါ။ ပြီးတော့
လည်း စစ်ပွဲအတွင်းမှာ သင်တို့ကို စောင့်ရှောက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်လည်
ဆုံဆည်းပေးမယ့် သခင်ယေရှုရဲ့ ဆုတောင်းပတ္တနာကိုလည်း ယူဆောင်
သွားကြပါ။”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် သူ၏ မျက်ရည်စများကို မြင်မည်
စိုးသဖြင့် ရိုစမန်သည် ခေါင်းမြီးခြုံအဝတ်ဖြင့် အုပ်လိုက်လေ၏။

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့သည် စလေဒင်၏ ရာဇပလ္လင်ဘေးတွင် ရပ်
သော ရိုစမန်ရှိရာသို့ တိုးလာကြပြီးလျှင် ရှေ့တွင်ခူးထောက်ကာ သူ၏
လက်ကို ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်သည့် အနေနှင့် နမ်းရှုပ်ကြလေသည်။

စလေဒင်ကား တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ သူတို့အား ကြည့်ရှုလျက်
ရှိရာ သူတို့အားလုံးထွက်သွားသောအခါမှ ဟောဆန်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီး
ဘက်သို့လှည့်၍ - “အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော
အသင်တို့ နှစ်ယောက်က လျှောက်တင်ကြစမ်းပါ။ ဒီယောက်ျား
နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူ့ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်တယ်ဆိုတာ
ကို”

ဟောဆန်ကား ဦးခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ယမ်းပြီးနောက် -

“တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ကို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အသက်စလုံး သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ကိုမျှ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ချင်လည်း
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အရှင်တူမတော်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်မယ့် အချက်ဟာ ကျွန်ုပ်အဖို့
တစ်ခုလွန်းပါတယ်အရှင်” ဟု လျှောက်ထား၏။

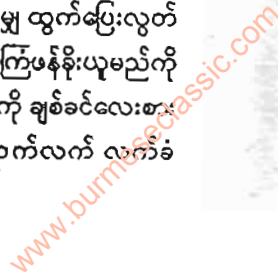
ဘုန်းတော်ကြီးကမူကား “ဒီမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနှစ်ယောက်စလုံးဟာ
မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမျိုးကျရင် ဒီအဖြေကို ကျွန်ုပ်တို့ သိကောင်း
သိမည်။ ထို အချိန်မကျမီ သူ့အလိုအလျောက်တော့ ပြောကြားလိမ့်မယ်
မဟုတ်ပါ အရှင်မင်းမြတ်” ဟု၍ ရွတ်ဆိုလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ သူတို့ အဆောင်အနီးမှ ညီနောင်တို့
သိသန်းသွားမည့်အကြောင်း မဇွန်ဒါးက ပြောနှင့်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ရိုစမန်
သည် တစ်ပင်တိုင်နန်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၏ ဇာခန်းဆီးကြားမှ
အထိအထိ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။ ညီနောင်တို့သည် ချပ်ဝတ်တန်ဆာ
အင်္ကျီ အပြည့်အစုံဝတ်ပြီးလျှင် လှပသော မီးလျှံနှင့် မီးခိုးတို့ကို စီးကာ
ပြေးသွားနေကုန်ရာမှ ခံ့ညားထည်ဝါစွာ လိုက်ပါလာကြ၏။ ထိုအချိန်၌
မိမိအဖို့ သူရဲကောင်းများအပေါ်သို့ နေရောင်ထိုးသဖြင့် သူတို့၏ သံကိုယ်
အင်္ကျီများမှာ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် အရောင်ထွက်လျက်
လေသည်။

တစ်ပင်တိုင်ဆောင်၏ ရှေ့တည်တည့်လောက်သို့ ရောက်သော
ရိုစမန်စောင့်ကြည့်နေကြောင်း သိသည်နှင့် သူတို့၏ ဓားကြိုးများ
အင်္ကျီအောက်၌ အပေါ်သို့မြှောက်ကာ အရိုအသေပြုကြ၏။ ထိုနောက်မှ
အင်္ကျီအောက်၌ ပြန်သွင်းပြီးလျှင် ဆက်လက်စီးနင်းသွားကြလေသည်။

မိမိမှာ ‘ဒမတ်စကပ်’ မြို့မှ မည်သည့်နည်းနည်းမျှ ထွက်ပြေးလွတ်
နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ မိမိအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြံဖန်ခိုးယူမည်ကို
အရှင် စလေဒင်သည် တည်ကြည်ရဲရင့်သော သူများကို ချစ်ခင်လေးစား
သော်လည်း ညီနောင်တို့အား မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်လက် လက်ခံ

တော့မည်-မဟုတ်ချေ။ ယခု ဖြစ်ပွားလာမည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့် လူကြီးတို့ စစ်ပွဲမှာ လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ အသေအကြေ တိုက်ခိုက်မည် စစ်ပွဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိသည့်အတိုင်း ရိုစမန်၏ မျက်လုံးအစုံတို့သည် ညီနောင်တို့အား နောက်ဆုံးကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကိုညွှတ်၍ ပြင်းစွာ ငိုကြွေးလေ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် နောက်အသံတစ်ခုကို ကြားသည်နှင့် လှည့်ကြည့်မိသည့်အခါ မိမိနည်းတူ ငိုကြွေးနေသော မဇ္ဇန်ဒါးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“အသင်က ဘာပြုလို့ ငိုရတာလဲ”

မရယ်ချင် ရယ်ချင်နှင့် ရယ်ရင်း -

“ရဲရွှေဖော်ကို သူ့သခင်မ အပူက ကူးစက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ထိပ်ထားကော ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲ။ ထိပ်ထားဟာ အချစ်ကို ခံယူရတာလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီအချစ်ကို ထိပ်ထားဆီက ဘယ်သူမျှ ဓားပြတိုက်လည်း မယူနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ထိပ်ထားဟာ မြင်းစီးသမား ယောက်ျား ခူးကြားမှာရှိတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ထက်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်ထဲမှာ သူ့နံ့သားမှာ ပြေးပြီးလိုက်နေတဲ့ အမဲလိုက်ခွေးထက် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ထက်မလျှော့ပေဘူး။”

ထိုအခိုက် ရိုစမန်၏ စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခုသည် ပေါ်လာခဲ့၍ လာ၏။ ဆန်းသစ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အတွေးဖြစ်သည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးနှစ်စုံသည် ဆုံမိကြရာ ရိုစမန်၏ စိန်နန်း၏ လက်တွင်းတွင်ရှိစဉ်က ကျဉ်းမြောင်းသော တံခါးအထက် ပေါ်မှ လရောင်လင်းလင်းအောက်တွင် မေးလိုက်ဖူးသည့် နည်းတူ 'ဘာလဲ' ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလိုက်မိလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကြား ဆင်စွယ်ရောင် ပုလဲစိထားသော စားပွဲခု တစ်ခုရှိ၏။ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် လမ်းမမှ ဇာခန်းဆီးကိုကျော်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိနေလေသည်။ မဇ္ဇန်ဒါးသည် သူ၏ ကိုယ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် တစ်လုံးတည်းသော အာရေဗျစာကို စားပွဲပေါ်ရှိ ပုံစံတွင် ရေးသားပြီးနောက် ထိုစာကို ပြန်ဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ရိုစမန်၏ ရင်အုံသည် တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ လှုပ်ရှားပြီးနောက် ခြေအတိုင်း ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် လွတ်လပ်တဲ့သင်ဟာ ဘာကြောင့် သူ့နဲ့အတူတူ လိုက်သွားသလဲ”

“ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ... သူ့ချစ်တဲ့ ထိပ်ထားလေးကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုပြီး ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ပါလို့ သူက တောင်းပန်သွားလို့ပေါ့။ ကြောင့် သေသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ် စောင့်ရှောက်နေတာပဲ”

ဖြည်းညင်းလေးလံစွာ ပြောကြားနေသော မဇ္ဇန်ဒါး၏ စကားများသည် သေလောက်သောဒဏ်ရာတစ်ခုမှ သွေးပေါက်ပေါက်ကျဆင်းနေသည့် သူ့ထံသို့ ထင်မှတ်ရလေရာ၊ မဇ္ဇန်ဒါးသည် ရိုစမန်၏ လက်မောင်းအကြား ခြေစိတ်၍ ကျသွားရှာလေတော့သည်။

* * *

စလေဒင်ကို ရင်ဆိုင် စစ်ပြုကြရပေတော့မည်။ ဂေါ်ဒွင်သည် ဆာရာဆင်
များ၏ အင်အားကိုလည်း သိရှိတွေ့မြင်ခဲ့ဖူး၏။ အစာရေစာ ခေါင်းပါး
သောလွင်ပြင်ကြီးကိုလည်း နေ့ခေါင်ခေါင်တွင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ဖူး၏။ သို့ဖြစ်
၍ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိ၏။ သူ့အတွက်ကား မဟုတ်
ပေ။ အိပ်မောကျနေသော စစ်သားများနှင့် ဤစစ်ပွဲကြောင့် တိမ်းပါးသွားရ
မည် ခရစ်ယာန်သာသနာတော်ကြီးအတွက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုခဏ၌ လွင်ပြင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေသော ဖုံလုံး
ကြီးများကို မြင်ရပြီးနောက် ဖုံလုံးများ အလယ်မှ ဆာရာဆင်မြင်းတပ်ကြီး
ဆါ၍လာပြီးလျှင် (ကောင့်-ရေမွန်) အမတ်ကြီးရေမွန်၏ တပ်ဦးကို စတင်
တိုက်ခိုက်လေ၏။ အင်အားကြီးမားရုံမျှမက ကန္တာရအတွင်းတွင် မြင်းစီး
ကျင်လည်၍ လတ်ဆတ်စွာ ရှိနေသည့် ဆာရာဆင်များ၏ ဒဏ်ကို
အတော်ပင်ခံလိုက်ရလေသည်။ လူစုမကွဲမီ နောက်သို့ ဆက်ကာ ဆက်ကာ
ဆုတ်ခွာရာ၌ လှံချက်တို့ဖြင့် တပ်သားအများအပြား ကျဆုံးလေ၏။
ထို့နောက် ရန်သူများလည်း ဘေးသို့ ပန်း၍တက်လာကြပြီးလျှင်
တင်ပလာများနှင့် လက်နက်အပေါ့စားများ ကိုင်ဆောင်သော 'တာကိုပိုလီ'
စစ်သားများပါသော ကင်းတပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ညီနောင်တို့ ပါရှိသည့်
'ရယ်ဂျီနယ် ဒီချာတီလုံ'၏ တပ်ကိုလည်းကောင်း တိုက်ခိုက်ကြပြန်လေ
သည်။

ဤသို့ မွန်းတည့်ချိန်မှ ညနေနေဝင်လုနီးတိုင်အောင် ထွေးရော
သွက်တင် တိုက်ခိုက်ကြပြီးနောက် ကြမ်းတမ်း၍ ကျောက်တုံးများ ထူထပ်
သောလွင်ပြင်ကို ကြိုးစား၍ ဖြတ်ကျော်ရပြန်လေသည်။ တောက်ပသော
နေ့ရှိန်သည် နေလုံးကွယ်သည့်တိုင်အောင် မီးလျှံတမျှ ပူပြင်းလှသည်ဖြစ်၍
ညနေစောင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူရော မြင်းပါ ခြေကုန်လက်ပန်းကွ
သျက်ရှိရာ 'ရေ ... ရေ ... ရေ တစ်ပေါက် ပေးကြပါ' စသည်ဖြင့်
တစ်အော် မြည်တမ်းလျက် ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် ထိုအရပ်၌ ရေမရှိ
လှ။ လုံးဝမရှိချေ။

တစ်ညလုံးလုံးပင် ရေမသောက်ရသဖြင့် ဟစ်အော်ညည်းညည်း
များ ဒဏ်ရာရရှိသော စစ်သားများ၏ အသံများဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိလေရာ

ဟေတင်စစ်ပွဲ

ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ၍ သွားလေ၏။ ပူပြင်းလှသော ဇူလိုင်
ညတစ်ည၌ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့သည် သူတို့၏ မြင်းများပေါ်တွင် အသီးသီး
ထိုင်လျက်ရှိကြရာ လမင်း၏ အလင်းရောင်သည် သူတို့၏ သံကိုယ်ထဲ
အကျီများပေါ်သို့ကျရောက်ကာ ရှိနေ၏။ သူတို့သည် ကျောက်ရုပ်သဏ္ဍ
ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း 'နာဂရက်' မြို့မှ ဂါလီလီပင်လယ်ပေါ်ရှိ 'တိုင်ဘရေ
တောင်တန်းများရှိရာသို့တိုင်အောင် ညိုမှိုင်းသော လွင်ပြင်ကြီးကို ငေး
ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြလေသည်။ သူတို့ရှိနေသော တောင်ထိပ်အောက်
'ဆက်ဟရီ' ရေတံခွန်ကလေးကို ပိုင်းလျက် စခန်းချနေကြသော မျက်နှာ
စစ်သားများ ရှိနေကြလေသည်။ ထိုစစ်တပ်တွင် လက်ရွေးစင်သူရဲကောင်း
၁၃၀၀၊ ခြေလျင်တပ်သား ၂၀,၀၀၀ နှင့် 'တာကိုပိုလီ' တိုင်းရင်းသားများ
ပါဝင်၏။ သူတို့ ၂ ဦးကား ထိုစစ်သည်ဇာတ်သားများအတွက် လှည့်လည်
ကင်းဖောင့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောလာဟလ သတင်းများအရ သူတို့သည် ရှေ့ဆီမှ သဲကန္တာ
ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ 'ဟေတင်' မြို့အနီး၌ အခိုင်အမာ တပ်စွဲနေ

ထိုအရပ်တွင်ပင် ဆူးပင်များသာရှိသဖြင့် အပူရှိန်ဖြင့် ခြောက်သွေ့ တွန့်လိမ် လျက်ရှိသော ထိုဆူးပင်တောကို မလှမ်းမကမ်းတွင် စခန်းချလျက်ရှိသော ဆာရာဆင်များသည် လေတင်မှနေ၍ မီးတင်ရှိပြန်သဖြင့် တပ်တစ်တပ်လုံး မှာ မီးခိုးများဖြင့် မှုန်လျက်ရှိပြီးလျှင် ပကတိငရဲပြည်နှင့် တူလှပေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဘုရင်လည်း စစ်တပ်ကို ပြန်လည်စီစဉ်ပြီးသော် ရှေ့သို့ ဝဲယာတောင်ပံ နှစ်ဖက်ဖြန့်၍ အမြန်ချီတက်စေ၏။ ပထမ၌ ဆာရာဆင်များသည် မတိုက် သေးဘဲ မြောက်ဘက် ရေတွင်းများရှိရာသို့ ချီတက်သွားစဉ် နေ့လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ပွဲ စပြန်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ ရန်သူများ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတံအုပ်ကြီးသည် မြားမြောင်ထူထပ်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့်နေ၏ အလင်းရောင်ကိုပင် ကွယ်ကာကောင်းကင်ယံ၌ မှောင်ခနဲ မည်းခနဲဖြစ်၍ သွားချေ၏။

ဤသို့ တက်လိုက်ဆုတ်လိုက်နှင့် စစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲနေသည့် အတွင်းမှ စစ်တိုက်သံများကိုကျော်၍ တစ်ချီတစ်ချီတွင် ရေအတွက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဟစ်အော်သော အသံကြီးများကို ကြားရ၏။ မီးခိုးနှင့် ဖုံလုံးများသည် မျက်စိများကို အကန်းသဖွယ် ဖြစ်စေသဖြင့် ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့သည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် မထင်မရှားမြင်နိုင်သည်မှတစ်ပါး မည်သို့ မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မသိတော့ချေ။ ထူထပ်သော ဆာရာဆင်လူအုပ် ကြီးနှင့် ခရစ်ယာန်သူရဲကောင်းတို့ တိုက်ခိုက်နေသည်မှာ တလူးလူး တလွန် လွန်ဖြစ်နေသော သံမဏိမြွေကြီးနှင့်တူလျက် ရှေ့သို့ အတန်ငယ် မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့သည် မတ်စောက်၍ တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် မီးလောင်ထားသည့် တောင်ငယ်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

နောက်စသော တိုက်ပွဲကား ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်တွင် တွင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေ၏။ ဆာရာဆင်များသည် တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်ရာ့နှစ်ရာ မက 'ထောင်လိုက်' 'ထောင်လိုက်' ချီ၍ တိုက်ခိုက်ကြကုန်ရာ နေ့တိုင်းသည် ဘေးကြောင့် ပါးရိုးကြီးထောင်လျက်ရှိနေသော မျက်နှာဖြူစစ်သားများ၏

ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်လည်း လန်၍လန်၍ သွားကြကုန် ၏။

ထိုအချိန်၌ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲကား စတော့၏။ တောင်ကုန်း နံဘေးမှ မီးခိုးလုံးကြီးများသည် အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက်တက်၍ လာရာ ၎င်းမီးခိုးများနှင့်အတူ ဆာရာဆင်များသည်လည်းတက်၍ လာကြကုန်၏။ သုံးကြိမ်တိုင် တက်၍လာရာ သုံးကြိမ်စလုံး တိုက်ခိုက်တွန်းလှန်နိုင်သည် ချည်းသာဖြစ်၏။ စတုတ္ထအကြိမ်၌ကား ခရစ်ယာန်တပ်သား အနည်းငယ် သာ ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်တော့၏။ တကျိကျိမြည်သော ပါးရိုးကြီးများ၊ တွဲလောင်းကျ၍နေသော လျှာများဖြင့် သေလျှင်လည်း သေစေတော့၊ သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးသွားလိုလျှင်လည်း သွားစေတော့ဟူသော သဘော ဖြင့် သူတို့သည် မြက်ခြောက်များပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိကြကုန်၏။ သူတို့သည် ကောင်းကင်ဘုံမှ တစ်စုံတစ်ရာ အံ့ဖွယ်သရဲများ ဖြစ်ပေါ်လာ လိမ့်ဦးမည်လောဟု စောင့်ဆိုင်းမျှော်လင့်ဟန်ဖြင့် ဟစ်အော် ညဉ့်ညူလျက် ရှိကြကုန်၏။

ဂေါ်ဒွင်သည် ငြိမ်သက်သော အသံဖြင့် -
“တို့တစ်တွေ တွေ့သင့်သလောက်တော့ တွေ့ပြီးကြပြီ။ အခုလာ သေဖို့အချိန်ပဲ။ ကြည့်စမ်း၊ တောင်အောက်မှာ တို့ရဲ့ စစ်တပ်ဟောင်း ကိုယ်ရဲတော်တွေ မဟုတ်လား။ သူတို့အထဲမှာ စလေဒင်လည်း ပါတယ် တွယ်။ သူ့အလံကို ကိုကြီး မြင်လိုက်ရတယ်။ တို့ရော တို့မြင်းတွေရော သန်မာ လတ်ဆတ်သေးတယ်။ ကိုင်း ဒီတော့ အက်ဆက်နယ်မှာ ခြောစမှတ်ဖြစ် ကျန်ရစ်မယ့် ခရီးလမ်းဆုံးကို ကိုကြီးနဲ့ ညီလေးတို့ လိုက်ကြ ခို့။ စလေဒင်အလံကို တိုက်ပေတော့ဟေ့ ညီလေး။”

ဝှပ်သည် ခေါင်းညို၍ ပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ညီနောင်တို့ လည်း မြင်းများကို ဘေးချင်းယှဉ်၍ စီးကာ တောင်အောက်သို့ ဆင်းကြ လေ၏။ ထိုအခါ ဓားကောက်ကြီးများသည် သူတို့ရှိရာသို့ ဝင်းလက်သွား ဆရာ မြားတံများသည်လည်း သူတို့၏ သံကိုယ်ကျပ်အကျိုးများနှင့် နိုင်ကြီးများပေါ်သို့ ၎င်းထိမှန်လျက် ရှိကြကုန်၏။ သူတို့သည် လမ်းတောင်

တွေ့သမျှ ရန်သူဟူသရွေ့ကို လက်နက်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်း၍သော်လည်းကောင်း မြင်းများဖြင့် နင်း၍သော်လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်ရာ ဆာရာဆင်များ ကြားမှ ထွင်းဖောက်ပြီးလျှင် စလေဒင်တပ်မတော်ရှိရာသို့ ဦးတိုက်နှင်ကြ ကုန်၏။ ဤသို့ နှင်လျက်ရှိစဉ် မီးလျှံနှင့် မီးခိုးတို့မှာမူ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် များ အတော်ကြံ့ရှာလေပြီ။

ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများမှာ များစွာမများလှဘဲ ရှိသဖြင့် ညီနောင်တို့သည် ၎င်းတို့အား ထွင်းဖောက်ပြီးလျှင် သူ၏ သားငယ်နှင့် လူယုံအမတ်ကြီး ဟောဆန်ခြံရံကာ မြင်းဖြူကြီးကို စီးနင်းလျက်ရှိသော စလေဒင်ရှိရာသို့ တည့်တည့်မှတ်မတ်ကြီး စီးနင်းသွားကြလေ၏။

ဝှပ်က ကျယ်လောင်စွာ -

“စလေဒင်က ကိုကြီးအတွက် ... ဟောဆန်က ကျွန်တော့်အတွက်”

ထို့နောက် ရင်ဆိုင်ဆုံမိကြလေရာ၊ စလေဒင်က -

“လက်နက်ချလော့ ဆာဂေါ်ဒွင်၊ သင်အားရအောင် တိုက်ပြီးစေ ပြီ။ လက်နက်ချလော့”

ဒွင် ။ ။ “ကျုပ်သေသွားရင်ဖြင့် ချမယ်လော့ ခုတော့ဖြင့် ...”

စလေဒင်သည် အချက်ပြလိုက်ရာ သူ၏ ကိုယ်ရံတော်အချို့သည် သူ၏ ဓားလွတ်ရာ မလှမ်းမကမ်းမှ ဝိုင်းရံထားကြကုန်၏။ ထို့နောက် သူတို့လည်း အသေခံကာ ဂေါ်ဒွင်အပေါ်သို့ တစ်ပြိုင်တည်း ခုန်အုပ်ပြီး လျှင် လက်များကို အတင်းချုပ်နှောင်ပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ လှဲချ၍ ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ကြလေ၏။

ထိုအတွင်း ဝှပ်သည် ဟောဆန်အား လှမ်း၍ အခုတ်လိုက်တွင် သူ့ မြင်းကြီး မီးခိုးသည်လည်း ဒဏ်ရာများဖြင့် လဲကျသွားရာ၊ လူမှာ အနည်းငယ်မျှသာ ထိခိုက်သဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် -

“ကိုင်း ... ဟောဆန် ... ကျုပ်တို့ တွေ့ကြပြီ။ ခင်ဗျား ဆေးခတ်တဲ့ ဝိုင်းအရက်အတွက် ကျုပ်ပေးစရာ ရှိတဲ့ ကြွေးကို ယောက်ျား ယောက်ျားချင်း ဓား ဓားချင်း ဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... လာ”

ရယ်မောရင်း “မှန်ပါတယ် ဆာဝှပ်ရယ်” စစ်သားများဘက်သို့ ချဉ်း၍ “ဟေ့ကောင်တွေ ... ဒီသူရဲကောင်းကြီးကို လက်ဖျားနဲ့ ဖျားကြနဲ့” ဘုရင့်ဘက်သို့လှည့်၍ - “အရှင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ် ကတိတစ်ခု တောင်းပါရစေ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဝှပ်တို့ သွေးဖြင့်သာလျှင် ကျေးအေးပြေလည် ပြီးညီ ရန်ကြွေးတစ်ခု ရှိနေပါသည်။ ဤကြွေးကို ဤအရပ်၊ ဤအချိန်၌ မြင်းဖြတ်ပါရစေ။-တိုက်ပွဲ၌ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကျဆုံးခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်ကို မည်သူမျှ မနှောင့်ယှက်ပါစေနှင့်။ ကျွန်ုပ်သွေးအတွက် မည်သူမျှ ထက်စားချေခြင်း မပြုကြပါလင့်။ ဤအတွက် အရှင်သဘောတူညီချက်ကို ပေးပါရစေ”

ဒင် ။ ။ “ကောင်းပြီ ဟောဆန်၊ သင် ပြောတဲ့အတိုင်း ရှိစေအံ့။ သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ အကျဉ်းသမားဖြစ်စေသည်က လွဲ၍ တစ်စုံ တစ်ရာ မဖြစ်စေရ။ ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ထိခတ်သည့် ခဲဖူးသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ကလည်း ကြွေးပေးရန် သွေး၏။ တိုက်ပွဲမျှတစေရန် မျက်နှာဖြူ သူရဲကောင်းအား သောက်ရေပေး ပြီးလော့”

ဟောဆန်သည် မြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလျက် -

“သင့်မြင်းကြီးတော့ သေသွားပြီ ဆာဝှပ်။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ မြေလျှင် တိုက်ခိုက်ကြရမှာပဲ”

ဝှပ်က ရယ်မောလျက် “တရားသဖြင့် ရှိပါပေဗျာ။ ဆေးခတ်တဲ့ ခဲတောင် ပေးသောက်တာပဲလေ”

ဟောဆန်က ပြုံးလျက် “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တော့ ကြောက်တောင် မရှိပြီ”

ထို့နောက် သူတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေသည်။ ဝတ်လုံ ကြီးအပေါ်မှ သံချပ်အင်္ကျီနှင့် ရတနာစီခြယ်ထားသော ပေါင်းထုပ်ကို ဝှပ်ဆိုင်ထားသည့် အမတ်ကြီးဟောဆန်သည် မျက်လုံးများတွင် စစ်ဆေး ချစ်ရောင်တောက်လျက် မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့် ခရစ်ယာန်သူနဲ့ တောင်းကြီးအား ရင်ဆိုင်ကာ ရပ်၍နေလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အား

၂၀၈ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

စိတ်ဝင်စားလွန်းလှသဖြင့် စစ်ပွဲကို စောင့်ကြည့်နေသူများပင် စစ်ပွဲ မေ့လျော့လျက် ရှိကြကုန်၏။

ဆာရာဆင်များလည်း ကြည့်၍ကောင်းမည် တိုက်ပွဲတစ် ဖြစ်မည် အကြောင်းနှင့် အချင်းချင်း ပြောဆိုကာ ရှိနေကြစဉ် တိုက်ပွဲလည် စတော့၏။

ဟောဆန်က စတင်ချတ်လိုက်သော ဓားချက်သည် ဝှင်စ သံခမောက် အချွန်းပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်သွားသဖြင့် ဖတ်လေ ကျနေသော သံကွင်းကလေးများကို ပြတ်ထွက်သွားစေ၏။ နောက်ထပ် ဆင့်လိုက်သောအချက်သည်လည်း ဒိုင်းပေါ်သို့ ကျပြန်ရာ အရှိန်ပြင်း လှသည်ဖြစ်၍ ဝှပ်သည် မြေပေါ်သို့ ဒူးထောက်ကျလေသည်။

ထိုအခါ ဆာရာဆင် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က “သင့်ညီတော့ထိ ဟု ဂေါ်ဒွင်အနီးသို့ ကပ်၍ ပြောလိုက်ရာ ဂေါ်ဒွင်လည်း “စောင့်ကြည့်လား” ဟုသာ အေးဆေးစွာ ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ရှိစဉ် ဝှပ်သည် ဟောဆန်၏ တတိယဓားချက်ကို မထိ စေရန် ကိုယ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သဖြင့် ဟောဆန်သည် ဓားချက်လွှဲ အရှိန်လွန်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ ငိုက်၍ ငိုက်၍ လာခိုက်တွင် ဝှပ်သည် ခုန် လျက် နောက်သို့ ၇ လှမ်း ၈ လှမ်းမျှ ဆုတ်ပြေးလေ၏။

ထို့နောက် သူ၏ ဒိုင်းကြီးကို ဘေးသို့ လွှတ်ချလိုက်ပြီး သူ့ ဓားကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် ကျယ်ထောင့် ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးဖြင့် “အေဒီအာစီ ... အေဒီအာစီ” ဟု အော်ဟစ်ကာ ဝှပ်သည် ဟောဆန်ရှိရာသို့ ဒဏ်ရာရနေသော ခြေ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်၍အုပ်လေ၏။ ဓားသည် လည်၍သွားပြီး နောက်ထပ် လာရာတွင် ဟောဆန်၏ ဒိုင်းမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြန်၏။ တစ်ဖန် ဆာရာ ဆင် ကျပြန်သော် ဓားကောက်ကြီးကို ကိုင်ထားသော လက်ယာဘက်လက် ဝှပ် ပန်းပေါ်သို့ကျသည်တွင် ဟောဆန်သည် မြေပေါ်သို့ ဗုန်းဗုန်းလဲသွား တော့၏။

မိမိတို့ ခေါင်းဆောင်အမတ်ကြီး လဲကျသွားသည်ကို မြင်ရသော ဆာရာဆင်များလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကာ ညည်းညူလျက်

ဝှပ်သည် မတ်တတ်ရပ်ကာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ဟောဆန်သည် အနီးရှိ ရသူအား ခေါ်ငင်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ရန် မရှိကြောင်းပြသ ရှုစားကို လွှတ်ချလိုက်သဖြင့် ဒူးထောက်လျက် လေ၏။

ထို့နောက် ဟောဆန်လည်း အားနည်းသော အသံဖြင့် “ဒမတ် တတ် သံမဏိကြီးနှစ်ချောင်းလောက်တော့ ပိုးကြီးဖြတ်နိုင်သလို ပြတ်လေ သေး” ကိုင်း ကျွန်ုပ်အကြွေးလည်း ပြေပြီနော်၊ သွားဦးမယ် သူရဲကောင်း ကြီး ကျုပ်တို့ ကောင်းကင်ဘုံမှာဆုံဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိဦးမလားပဲ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နှစ်ခေါင်းပေါင်းထုပ်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ အိမ်တော်တံဆိပ်ဖြစ်တဲ့ အဲဒီပတ္တမြား ကြယ်ကြီးယူပြီး ကျွန်ုပ်ကို သတိရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရစ်လေ တော့၊ သွားပြီနော် သူရဲကောင်းကြီး ဆာဝှပ်”

ဝှပ်သည် ဟောဆန်အား လက်ပေါ်တွင် ပွေ့ချိုထားရာမှ ဟောဆန် လည်း အသက်ပျောက်၍ သွားရှာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ စလေဒင်လည်း အသက်၍ လာလေသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ဟောဆန်သေဆုံး၍ အရှေ့တိုင်းတွင် ခရစ်ယာန် တန်ခိုးအာဏာကို ချိုးဖျက်လိုက်သော ‘ဟေတင်’ စစ်ပွဲကြီးလည်း အပြီးသို့အောင်မြင်သွားခဲ့ခြင်းသို့တိုင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

* * *

www.burmeseclassic.com

ဤကိစ္စရပ်သိမ်းပြီးနောက် ဆာရာဆင်များသည် သိုးများ ဆိတ်များကို မောင်းနှင်သကဲ့သို့ မောင်းနှင်လာသော ခရစ်ယာန်အကျဉ်း သမားများကို တွေ့ဆုံရန် စလေဒင်သည် သွားရောက်လေသည်။

ညီနောင်တို့သည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြရာ တဲအစွန်၌ မိန်းမ နှစ်ယောက် ဖုံးများပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ထားကြသည်။ ထို့နောက် မိန်းမများလည်း သူတို့အား အသေအချာ မြင်ရသောအခါမှ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ကာ ရှေ့သို့ ပြေးထွက် လာကြလေ၏။

“အို ... အစ်ကိုကြီးတို့ အသက်ရှင်နေသေးတယ်နော်။ ဝမ်းသာ လိုက်တာရှင်”

ခွင် ။ ။ “ဟာ ... ရီစမန် ... ကျွန်ုပ်တို့ မပါဘဲ သူများတွေ သေတာကို ကြည့်ဖို့ဟာ ရက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွယ်။ သူတို့ သာသနာ့ သရဲကောင်းတွေကို သတ်ဖြတ်ကုန်ပြီကောလေ။ သူတို့ ဝိညာဉ်တွေ ကောင်းရာသုဂတိလားအောင် ခူးထောက်ပြီး ကျုပ်တို့ ဆုတောင်းကြပါစို့ ရဲ့”

သို့ဖြစ်၍ ဆူညံအော်ဟစ်သံများ တိတ်ဆိတ်လျက် ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးသွားပြီဟု သိရှိသည့်တိုင်အောင် ခူးထောက်နေကြလေသည်။

ရီစမန်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် -

“ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်နေရတာ တကယ့်ကို လောကဇရပ်ပါပဲ ကိုကြီး ရယ်။ ညီမလေးကို ချစ်ရင် ဒီလောကဇရဲက လွတ်အောင် မြန်မြန်သာ တူညီကြပါ”

ခွင် ။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါမယ် ရီစမန်။ ခရစ်တော်အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ။ သင့်အကြောင်းလည်း ပြောစမ်းပါ ဦး”

သို့ဖြစ်၍ ရီစမန်လည်း ဘုရင့်ကိုယ်တိုင် သူ့အိပ်မက်ကို ယုံကြည်၍ သူ့အား စစ်မြေပြင်သို့ခေါ်ဆောင်လာကြောင်း၊ အခြားပြောဆိုရန် မရှိလှကြောင်း ပြန်ပြောရာ ညီနောင်တို့ကလည်း သူတို့၏ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများကို အကျဉ်းချုပ်မျှ ပြောပြလေသည်။ နောက်ဆုံး

အက်စကလုံမြို့အပြင်၌

ဟောဆန်သေဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စလေဒင်အမိန့်အတိုင်း အဗ္ဗဒူလာ အမည်ရှိသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်သည် အမတ်ကြီး ပေါင်းထုပ်မှ ပတ္တမြားကြယ်ကြီးကို ဖြုတ်ယူပြီးလျှင် ဝှပ်၏ လက်ပေးအပ်လေ၏။

ဝှပ်သည် ဟောဆန်၏ အလောင်းကို ညွှန်ပြပြီးနောက် -

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဤသို့သောအမှုကြီးကို ကျူးလွန်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်ကင်းလွတ်နိုင်ပါမည်လော”

စလေဒင်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် -

“ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ညီနောင်အား သောက်ရေ ပေးခဲ့သကဲ့သို့ မဟုတ်ပါလော။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သင်တို့ ချမ်းသာရမည်။ သင်တို့ သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း သင်တို့အပေါ်တွင် အခွင့်မလွတ်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ ဟောဆန်သည် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ ကျေးကျွန်လည်းဖြစ်၏။ သို့သော် တရားမျှတသော သဘောတူတိုက်ပွဲ၌ သူ့အား သတ်သည့်အတွက် မည်သူကမျှ သင့်အား တစ်စက် ထွက်အောင် ပြုလုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်”

ဆာဂုပ်၏ ဓားချက်ဖြင့် ဟောဆန်မှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသော အခါ ရိုမမန်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ငိုကြွေးရှာလေသည်။ မိမိအားနေအိမ်မှ ပထမ ဆောင်ကြဉ်းခိုးယူခဲ့သည်မှာ ဟောဆန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ရိုမမန်သည် သူ့အား လေးစားချစ်ခင်ခဲ့သည်။

ဂုပ်သည် နို့မဲ့ချသော အသံဖြင့် -

“ဒီဟာ ကိုလေးအပြစ်တော့ မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့။ ကိုယ်က မသတ်ရင် သူက သတ်ပြီးသားပဲ”

မန် ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုလေး နိုင်ခဲ့တာကိုပဲ ဒီက ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ဂုပ်လည်း ဟောဆန်ပေးခဲ့သော ပတ္တမြားကြီးကို ရိုမမန်အား ပြသရာ ယခင်က နှုတ်ဆိတ်နေသော မဇ္ဇနိဒါးက -

“ဒီပတ္တမြားကြီးအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ ဒီပစ္စည်းဟာ တမန်တော်မိုဟာမက်ရဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပိုင်ခဲ့ပြီး ပိုင်ရှင်ကို ကောင်းကျိုးပေးတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“နို့ ... ဟောဆန်ကိုတော့ ဘာလို့ မပေးသလဲ”

“ပေးသင့်သလောက်တော့ ပေးခဲ့သားပဲ။ သူ့အရှင်သခင်၊ သူ့သားမယား၊ မိတ်သဟ်ဟ၊ ကျေးကျွန်တွေဟာ အားလုံးသူ့ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြတယ်။ ဒီထင်ရှားတဲ့ သူ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကို စလေဒင်စစ်သားထဲက မလိုချင်တဲ့စစ်သား ခပ်ရှားရှားပဲ။ ဒီတော့ ဒီပတ္တမြားကြယ်ကြီးကို သတိဝီရိယနဲ့သာ စောင့်ရှောက်ပေးတော့ ဆာဂုပ်ရေ”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီဟာကြီးကို ဖြုတ်ပေးတဲ့ ဗိုလ်မှူးအဗ္ဗဒူလာကတောင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သေးတယ်။ ကိုင်း ... ဒီအကြောင်းတွေ ရပ်ကြပါနဲ့။”

ဒွင် ။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရဲဘော်တွေ သေတာ မကြည့်ရက်နိုင်တာနဲ့ စလေဒင်ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သင့်တဲကို ရောက်လာတာပဲ။ နက်ဖြန်တော့ တစ်ခါခွဲကြရဦးမှာပဲ။ အကယ်၍ သင်ထွက်ပြေးမယ်ဆိုရင်တော့”

ရိုမမန်က စိတ်အားထက်သန်စွာ -

“ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးမယ် ကိုကြီး။ ပြန်မိလို့ ဒီအတွက် အသတ်ခံရပါစေ။ ညီမလေးတော့ ထွက်ပြေးမှာပဲ”

မဇ္ဇနိဒါးက သတိပေးဟန်ဖြင့် -

“စကားပြောတာ တိုးတိုးပြောကြစမ်းပါ။ ‘မက်စရီးဝါး’ တဲတဲခါးနားက ဖြတ်သွားတာ ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရတယ်။ သူဟာ မိန်းမစိုး သူလျှိုတစ်ယောက်ပေါ့၊ အားလုံး သူလျှိုချည်းပါပဲ”

ဂေါ်ဒွင်က လေသံဖြင့် -

“သင်ထွက်ပြေးမယ်ဆိုရင် တစ်ပတ်အတွင်း စစ်တပ်ချီနေတုန်းဖြစ်မှာပေါ့။ စွန့်စားဖို့ကတော့ ကိုကြီးတို့အတွက်ရော၊ ညီမလေးအတွက်ရော၊ တာဝန်လေးတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့မှာ အစီအစဉ်လည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဇ္ဇနိဒါးကတော့ ဉာဏ်ထက်ပါတယ်။ တစ်ခုလောက် အကြံဉာဏ်ထုတ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

မဇ္ဇနိဒါးသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ခေါင်းထောင်လိုက်စဉ် အရိပ်တစ်ခု သည် သူတို့ နေရာသို့ ကျရောက်လာပြီးနောက် မိန်းမစိုး ‘မက်စရီးဝါး’ သည် တဲနန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ၏ ဂုဏ်သရေရှိ အကျဉ်းသားများအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည့် ညစာစားပွဲသို့ အားလုံး ကြွရောက်ရန် သံတမန်တစ်ဦးစေလွှတ်လိုက်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြားလေ၏။

ညီနောင်တို့လည်း နေရာမှထ၍ ရိုမမန်နှင့် မဇ္ဇနိဒါးတို့အား ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ပတ္တမြားကြယ်ကြီးကို မေ့၍ ထားခဲ့ပြီးနောက် ထွက်သွားလေသည်။ မက်စရီးဝါးသည် ကျင်လည် သူ့ဝတ် လုံအင်္ကျီလိပ်ဖြင့် ဖျတ်လတ်စွာဖုံးလျက် အင်္ကျီလိပ်အောက်မှ လက်လျှိုကာ ဆွဲယူလိုက်သည်။ အကင်းပါးလှသော မဇ္ဇနိဒါးသည် သူ၏ မျက်စိထောင့်မှ ရိပ်ခန်းမြင်လိုက်ရာ တဲဝသို့ ညီနောင်တို့ ရောက်သောအခါမှ မဇ္ဇနိဒါးက လှမ်း၍ -

“ဆာဂုပ်၊ လာဘ်ကောင်းတဲ့ ကြယ်ကြီးကို ငြီးငွေ့ သွားသလား မပြောတတ်ဘူး”

ဝှပ် ။ ။ “အို ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်ုပ်သတိမေ့ပြီး ဖုံပေါ် တင်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဒါး ။ ။ “မက်စရိုးဝါးလက်မှာ ရှာကြည့်”
ထိုအခါမှ မက်စရိုးဝါးလည်း သူ၏ မရိုးဖြောင့်သော မျက်နှာကို ပြုံးစိစိလုပ်ကာ -

“ဒီလို လူများတဲ့ စစ်တပ်ခခမ်းမှာ ဒီလောက်အဖိုးတန် ရတနာကြီးကို သင်ဂရုစိုက်ဖို့ ကျွန်ုပ်က သတိပေးပါတယ် သူ့ရဲကောင်းကြီးရဲ့”

ဝှပ်သည် ကြယ်ကို လှမ်းယူရင်း -

“သတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မစွန်ဒါး၏ ပြောင်လှောင်ရယ်မောလိုက်သော အသံထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ညီနောင်တို့လည်း တဲအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုည စလေဒင်၏ ညစာစားပွဲကြီးသည်ကား သူတို့ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသမျှပွဲများတွင် စိတ်ကို အထိခိုက်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ စလေဒင်သည် ကိုယ်ရဲတော်များနှင့်အရာရှိများခြံရံကာ စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်လျက်စို့ရာ တစ်ခွက်ပြီးလျှင် တစ်ခွက်ယူလာသော ဟင်းများကို အဆိပ်ခတ်မထားကြောင်း ထင်ရှားစေရန် မြည်း၍ ပြ၏။ သူနှင့် မနီးမဝေး၌ ‘ဂျေရူဆလမ်’ ဘုရင်နှင့် သူ၏ နောင်တော် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းခြင်းကား သွေးများ စွန်းပေကာ စုတ်ပြတ်နေသော ဝတ်စားတန်ဆာများ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖတ် ဖြူရော်ဖြစ်ကာ ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ရှိနေသော ခရစ်ယာန် သူ့ရဲ ကောင်းများကို မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ရေငတ်ပြေပြီးနောက် ဆာ လောင်မွတ်သိပ်လှပြီဖြစ်ရာ စားစရာများကို ငမ်းငမ်းတက်စားသောက်လျက် ရှိကြလေသည်။

ခရစ်ယာန်စစ်သည်တော် သုံးသောင်းတို့ကား ‘ဟေတင်’ လွင်ပြင်နှင့် တောင်တန်းပေါ်တွင် ကျဆုံးခဲ့လေပြီ။ ဂျေရူဆလမ်မြို့မှ ဘုရင်သည်လည်း သုံ့ ပန်းအဖြစ်သို့ ကျရောက်ခဲ့လေပြီ။ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကိုမူကား ဆာရာဆင်တို့၏ အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် သိမ်းထားကြ၏။ သာသနာ အကျိုးဆောင် သူ့ရဲကောင်း ၂၀၀ တို့သည်လည်း တဲနန်းတော်နှင့်

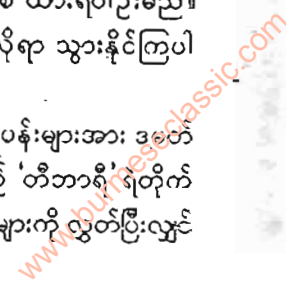
နီးမဝေး၌ပင် ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ အသတ်ခံကြရလေကုန်ပြီ။ စလေဒင်သည် ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝှပ်တို့အား သူ့အနီးသို့ ခေါ်ကာ စကားပြန် ဆောင်ရွက်ရန် ပြောကြားပြီးနောက် အစားအသောက်များကို သွားမွေးရာ သူတို့လည်း ဆာလောင်လှပြီဖြစ်၍ အားရပါးရ စားသောက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် စလေဒင်က -

“အသင်တို့က ကျွန်ုပ်အား ရက်စက်သည်ဟု စကန္တထင်မှတ်ကြသလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဤသို့မဟုတ် ငြိမ်းချမ်းရေးကို အလိုရှိ၍ အသက်များကို ကယ်ဆယ်လိုပါ၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၁ ရာစုကျော်ကျော်က သင်တို့၏ တမန်တော် နေထိုင်သေဆုံးခဲ့သည့် မြေကို သင်တို့ ပိုင်ဆိုင်လိုသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ခရစ်ယာန်များကသာလျှင် ဆာရာဆင်များကို သတ်ခဲ့သည်မှာ ထောင်ပေါင်းသောင်းပေါင်းများစွာပင် ရှိချေပြီ။ ထိုသူတို့သာလျှင် ငြိမ်းပေါင်း ၁၀၀ ကျော်တိုင်တိုင်က ဤသံပြင်ကို သွေးများဖြင့် စွန်းထင်းသကျန်စေခဲ့၏။ သင်တို့ ပြုလုပ်သော ငြိမ်းချမ်းရေးကား ငြိမ်းချမ်းရေးမဟုတ်။ ယခုည ကျွန်ုပ်ဖျက်ဆီးခဲ့သော သာသနာ့ ဝန်ထမ်းသူရဲကောင်းများသည် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်နေသည်မှာ အတော်ကြာပေပြီ။ သတ်လက်၍ ကျွန်ုပ် သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ အလာသည် ကျွန်ုပ်အား အောင်ပွဲကို ပေးခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့၏ မြို့များကို ငြိမ်းယူ၍ မျက်နှာဖြူများကို ပင်လယ်သို့ ပြန်လည်မောင်းနှင်၍ ထုတ်တော့ပြီ”

ဂေါ်ဒွင်လည်း အထက်ပါစကားများကို ဘာသာပြန်ပြီးနောက် သူတို့ ညီအစ်ကိုကိုလည်း ဒမတ်စကတ်သို့ ပို့မပို့ မေးမြန်းရာတွင် စလေဒင်

“မပို့ပါ။ သင်တို့အား စကားပြန်များအဖြစ် ထားရပါဦးမည်။ နောက်မှ အရွေးအနုတ်မရှိစေဘဲ သင်တို့ သွားလိုရာ သွားနိုင်ကြပါပြီ”

နောက်တစ်နေ့၌ ပြောသည့်အတိုင်းပင် သုံ့ပန်းများအား ဒမတ်စကတ် မြို့သို့ ပို့လေ၏။ ထိုနေ့၌ပင် စလေဒင်သည် ‘တိဘာရီ’ ရဲတိုက်တို့ကို သိမ်း၍ ‘ရေမွန်’ အမတ်ကြီး၏ ဇနီးနှင့် ကလေးများကို လွှတ်ပြီးလျှင်

'အကာမြို့သို့ ရှိတက်ကာ မူဆလင်သုံးပန်း ၄၀၀၀ တို့ကိုလည် လွှတ်ပစ်လေသည်။ သို့နှင့် တခြားမြို့များကိုပင် ရှိတက်တိုက်ခိုက် အားလုံးပင် သူ၏ လက်အောက်သို့ ကျရောက်လျက် နောက်ဆုံး သူသည် အက်စကလုံမြို့ကို ဝိုင်းရံပြီးလျှင် မြို့ရိုးများအနီး၌ တပ်စခန်းချလျှင် ရှိလေ၏။

*

အက်စကလုံမြို့ပြင်၌ ညဉ့်သည် မှောင်မည်းလျက် ရှိလေပြင်း သည် တောင်တန်းဆီမှ ပင်လယ်ဘက်သို့ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ပြက်လိုက်သော လျှပ်စစ်ရောင်ဖြင့်သာလျှင် မြို့ကို ဝိုင်းရံနေသော တဲဖြူများ၊ မြို့ရိုးများ၊ မျှော်အဆောက်အအုံများကို မြင်နိုင်၏။ ထိုမျှသာမကသေး နှင်းခဲများ အုပ်အုပ် လျက်ရှိသော လစ်ဘန္တတောင်တန်းများ၊ စွန်ပလွန်ပင်များနှင့် လှိုင်းနက်ကြီး များထနေသော ပင်လယ်ပြင်သည် လျှပ်ရောင်အတွင်း၌ ဆိတ်ငြိမ်ကြော့မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရှုမြင်ခင်းကို ဖြစ်စေ၏။

လူသူကင်းမဲ့၍ အကာအရံမရှိသော အိမ်တစ်ဆောင်၏ ဥယျာတွင်း၌ အဝတ်နက်ကြီးများ ခြုံထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် စကားပြောဆိုလျက်ရှိရာ သူတို့ကား ဂေါ်ဒွင်နှင့် မဇ္ဇန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဂေါ်ဒွင်သည် မဇ္ဇန်ဒါးအနီးသို့ ကပ်၍ လေသံဖြင့်

“ဘယ့်နှယ်လဲ အားလုံး အဆင်သင့်ရှိနေပြီလား”

“ရှိပါပြီ ... နက်ဖြန်မွန်းတိမ်းမှာ အက်စကလုံမြို့ကို သူ့လုပ်ကြံကြလိမ့်မယ်ရှင်။ တကယ်လို့ မြို့ကိုရဦးတော့ ဒီညမှာ တပ်စခန်းပြောင်းနိုင်မယ် မဟုတ်သေးဘူး။ ရှိစမန်ရဲ့ တဲကို ဝိုင်းမှူး အဗ္ဗဒူထာ သူ့ကိုယ်ရံတော်များက စောင့်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလို မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ အချိန်သူကြီးမှူးတဲ့ တပ်သားတွေကို မြို့ထဲ လုယက်နေတာမှာပါမို့ လွှတ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ နေဝင်ချိန်မှာ မိန်းမစိုး မက်စရီးဝါးတစ်ယောက် တည်း အစောင့်ရှိလိမ့်မယ်။ သူ အိပ်ပျော်ဖို့ နည်းလမ်းကိုတော့ တွေ့ ရှာဖွေရမှာပဲ။ ဒီအခါမှာ အဗ္ဗဒူလာက ထိပ်ထားကလေးကို သူ့သားက

ရုပ်ဖျက်ပြီး ဥယျာဉ်ထဲ ခေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ရှင်တို့ညီအစ်ကို ကျွန်မက သူ့ကို တွေ့ကြရုံပဲ”

“ဒီနောက်ကော ...”

“အဲဒီ ဥယျာဉ်အဆုံးမှာ တစ်ခါက သင်္ချိုင်းတွင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ဝူထဲမှာ မီးခိုးနဲ့ မီးလျှံလောက်ကောင်းတဲ့ မြင်း ၄ ဆောင်နဲ့ ကျွန်မ ဦးလေးကြီးကိုယ်တိုင် စောင့်နေလိမ့်မယ်။ မီးခိုးနဲ့ မီးလျှံကို ဆောင်းသွားတဲ့ ကျွန်မတို့ ဦးလေးကြီးကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... မမှတ်မိဘဲ နေပါမလား၊ မှတ်မိတာပေါ့။ ဒီနောက် ဆာ...”

“ဒီနောက်တော့ မနက်လင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ မိုင် ၁၀၀ လောက်ရောက်သွားပြီ။ ကမ်းနားကို ပြေးပြီး ခရစ်ယာန်သင်္ဘော တစ်စင်းကို စီးနိုင်သည်အထိ သူ့လူတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့ ပုန်းနေရလိမ့်မယ်။ အဲ ... အခု ပြောတာတွေကို ရှင်သဘောကျရဲ့လား”

“ကျပါတယ်။ နို့ ... အဗ္ဗဒူလာရဲ့ အဖိုးအခကကော ...”

“တစ်ခုတည်းပါ။ ဟေဆန်ဆီကရထားတဲ့ ပတ္တမြားကြယ်ကြီး သါရောင်။ ဒါကလွဲရင် သူ့ဘာမျှ လက်မခံဘူး။ နို့ပေမဲ့ ဝှပ်ကကော ပေးပါလား”

“သေသေချာချာ ပေးတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စကို ဒီညဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်”

“လေဒီရိုစမန်ကော ... ဒီအကြောင်း သိပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... ထိပ်ထားကလေး မသိရှာသေးဘူး။ သူ့မှာ ထွက် ခြားချင်တာနဲ့ ရူးမတတ်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ အချိန်မကျခင် ထိပ်ထား ကိုပြောလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲရှင်။ ဒီလိုအကြံမျိုးမှာ လူနည်းလေကောင်း ဆလပေါ့”

“ဒါနဲ့ မဇ္ဇန်ဒါးဟာ သိပ်ပြီး စွန့်စွန့်စားစားကြစည်တာပဲ။ ကျုပ်တို့ နေထိုင်ရာမှာ ပြောစမ်းပါ။ ဘာကြောင့် သင်ဒါတွေကို လုပ်ရတာလဲလို့”

ဤသို့ပြောနေစဉ် လျှက်ပြက်လိုက်သဖြင့် သစ်ရွက်စိမ်းများနှင့် မဇ္ဇန်ဒါးအနီးများကို နောက်ကျောပေးကာရပ်နေသော မဇ္ဇန်ဒါး၏မျက်နှာ

ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုမျက်နှာပေါ်၌ ထူးဆန်းသောအကြည့်သည် အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍မသိ။ ဂေါ်ဒွင်အားကျောစိမ့်၍သွားစေသည်။

“ဘေရပ်မြို့ကို ဘုရားဖူးပီတာနဲ့ ဝျှန်အဖြစ်နဲ့လာကတည်းက ကျွန်ုပ်ရဲ့ထမင်းဆိုင်ကို ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဆီးရီးယားပြည်က အကောင်းဆုံး မြင်းတွေရှာပေးတယ်။ ဂျော့ဟယ်ဆီကို ရှေ့ဆောင်ပြီးခေါ်ခဲ့တယ်။ သင်တို့ အတွက်နဲ့ပဲ မကြာမကြာ သေကွင်းတိုးခဲ့ရတယ်။ သုံးယောက်စလုံးကို အသက်စွန့်ပြီး ကယ်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးကဆင်း သက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ဒါတွေကို အရေးမထား စစ်သားတွေရဲ့အပြောင်အလှောင်ခံပြီး ဘော်လဘတ်ထိပ်ထားကလေးနဲ့ အထိန်းတော်အဖြစ် ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီဟာတွေ ဘာကြောင့်လဲ ...”

ရယ်မောလျက် -

“ကျုပ်ဖြေရမလား။ အမှန်မှာတော့ အစကစီနန်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်နဲ့ သင်တို့လို သူရဲကောင်းတွေကို လှည့်ဖြားပြီး ကျွန်ုပ် လက်ထဲ ရောက်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ လေဒီရီစမန်ကို သနားတဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာတာနဲ့ ...”

လျှပ်တစ်ကြိမ် ပြက်လိုက်ပြန်ရာ ဤအကြိမ်၌ ယခင် ထူးဆန်းသောအကြည့်သည် မဇ္ဇန်ဒါး၏မျက်နှာမှ ဂေါ်ဒွင်၏မျက်နှာသို့ ကူးစက် သွားလေသည်။

အသံကို နှိမ့်လျက် - “မဇ္ဇန်ဒါး၊ အို ... ကျုပ်ကို အရူးမထင်ပါနဲ့။ အမှန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိထားရင် မကောင်းဘူးလား။ ပြောစမ်းပါ မဇ္ဇန်ဒါးရယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်ုပ်ဟာလေ ...”

ပြောင်လှောင်ရယ်မောသံဖြင့် -

“ကြောက်ခဲ့တာလား ... ဆာဂေါ်ဒွင်၊ သင်တို့ဘာသာက ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘာသာပဲဆိုပါတော့။ ဘာသာဟာ ဘာသင်သလဲ။ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမများဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိရင်မှားယွင်းတတ်ကြတယ်တဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မလွတ်လပ်ကြဘူး။ ကျွန်ုပ် တစ်သက်လုံးက တောင့်တလာခဲ့တဲ့ သင့်မျက်လုံးတွေကို ‘ဘေရပ်’မှာ မြင်တုန်းကတည်းက စီနန်ရဲ့ကြိုးဆွဲရာ ကနေရတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ သင့်ကို ချစ်ခဲ့တယ်။ သင့်ကို ကျွန်ုပ်တစ်ဖက်သတ်

ချစ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်တာကို ယခင်ကရော ခုရော နှစ်သိမ့်မိခဲ့တယ်။ ဒေပါလေ ... စကားမပြောပါနဲ့ဦး။ သင် သစ္စာဆိုထားတာကို ကျွန်ုပ် သိပါတယ်။ သင့်သစ္စာကို ဖျက်ဖို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ် မကြိုးစားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဆာဂေါ်ဒွင်။ လေဒီရီစမန်လို မိန်းမမျိုးဟာ သောကျားနှစ်ယောက်ကို မချစ်နိုင်ပေဘူး။”

ဤသို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မဇ္ဇန်ဒါးသည် လျှပ်စစ်ရောင်ဖြင့် ဂေါ်ဒွင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။

“ဒွင်။။။ “ဒီလိုဖြင့် ကျွန်ုပ် အတော်ကြာကြာက သိခဲ့တာကို သင်လည်း သိပြီပေါ့။ သိခဲ့တာကြာလို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပူဆွေးမှုတွေဟာ ကျွန်ုပ်ညီရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုထဲမှာ နစ်မြီးတောင် ပျောက်သွားပါပြီ။ ပြီးတော့လဲ မိန်းမဟာ ပိုပြီးတော်တဲ့ သူရဲကောင်းကို ရွေးချယ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်လေ”

“အောင်မယ် ... ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ လက်မောင်းကလေး နည်းနည်းပိုသန့်ပြီး ဆာရာဆင်တွေကို နည်းနည်းပိုပြီး ခုတ်နိုင်လို့လား။ အင်း ... ယောက်ျား ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ သင့်စိတ်ဓာတ်ကို ထပ်ပြီး ထည့်ရလိမ့်ဦးမယ်”

မဇ္ဇန်ဒါး၏ စကားများကို မကြားသကဲ့သို့ -

“ရီစမန်စိတ်ထားကို ကျွန်ုပ်တို့က မမှန်းမိပေမဲ့ သူကိုယ်တိုင်တော့ ဆီ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟာသေးဘူး မဇ္ဇန်ဒါးရဲ့။ တကယ်လို့ ဝှပ်ကတိမ်း ထားဖြစ်သွားရင် ကျွန်ုပ်က သူ့နေရာကို အစားဖြည့်ရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တော်ဟာ လူလွတ် မဟုတ်ပေဘူး ... မဇ္ဇန်ဒါး။”

“ချစ်ဒုက္ခသမားတွေဟာ ဘယ်တော့မျှ မလွတ်လပ်ကြဘူးနော်”

“ကျုပ်ညီကို ချစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ ကျုပ်မှာ အတိုအရေး မရှိပေဘူး။ သူ့အပေါ်မှာ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆုံးမဩဝါဒပေးသူ အဖြစ်ထက် မပိုပါဘူး။”

“သင့်ညီအပေါ်မှာ ချစ်တယ်ဆိုတာ ရီစမန် ထုတ်ဖော်ပြောသေး တာမျှ မဟုတ်ပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အထင်က မှားချင်မှားနေမယျော့

၃၀၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒီစကားတွေက သင့်စကားတွေနော်။ ကျွန်ုပ်စကား မဟုတ်ပေဘူး”

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ဟာ မှန်ကောင်း မှန်ပေလိမ့်မယ်။ ဒီနောက်တော့ ဘာဖြစ်မလဲ”

“ဒီနောက်တော့ သာသနာ့ဝန်ကို ထမ်းချင်တဲ့ လူတွေအတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေရာတွေ အရှိသားပဲ။ သင့်တဲကိုသာ ပြန်သွားပါ ဆာဂေါ်ဒွင်။ ရတနာတံဆိပ်တော်ကြီးယူဖို့ အဗ္ဗဒူလာကို သင့်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါမယ်။ ကိုင်း သွားပေရော”

ဂေါ်ဒွင်သည် ဆန်တန်းလျက်ရှိသော မဇ္ဇန်ဒါး၏လက်ကိုယူကာ ခေတ္တိုင်နေပြီးမှ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့်ထိကာ ထွက်သွားလေသည်။ လက်မှာ လူသေလက်ကဲ့သို့ အေးစက်စက် ရှိလှ၏။ ပန်းခြံရှိရာသို့ ဆုတ်၍ သွားရာ ရှေ့သို့ ကိုးလှမ်း ဆယ်လှမ်းခန့်မျှ လျှောက်သွားမိသော ဂေါ်ဒွင် သည် နောက်သို့ ပြန်၍လှည့်ကြည့်မိစဉ် လျှပ်စစ်ရောင်တစ်ခုသည် ဝင်းလက်၍သွားလေ၏။ ထို အလင်းရောင်၌ မဇ္ဇန်ဒါး ဆန်တန်းထားသော လက်၊ ဖြူလျော်သော မျက်နှာ၊ ပိတ်၍ထားသော မျက်လုံးများကို မြင်ရ၏။ သူ၏ လည်မျိုရှိရာသို့ ကပ်တက်နေသော သစ္စာပန်းအနီပွင့်များမှာလည်း လတ်ဆတ်စွာကျဆင်းနေသော သွေးစီးချောင်းများနှင့် သဏ္ဍာန်တူလေ သည်။

မဇ္ဇန်ဒါးသည် ပန်းပွင့်တစ်ဆုပ်ကို ဂေါ်ဒွင် နမ်းရှုံ့သွားသော လက်ဖြင့်ဆွဲယူပြီးလျှင် ကြွေမွှဲသွားသော ပန်းများမှ အနီရေများ ကျဆင်း လျက် ဒဏ်ရာတစ်ခုကဲ့သို့ အကျီပေါ်တွင် စွန်းပေသွားသည့်တိုင်အောင် ရင်အုံပေါ်၌ တင်းကျပ်စွာဖိနှိပ်၍ ထားလေ၏။ ထို့နောက် လေထန်လျက်ရှိ သော မှောင်ထုအတွင်းသို့ဝင်ကာ မဇ္ဇန်ဒါးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပေ တော့သည်။

* * *

ပစ္စုပ္ပန်ကြယ်ကြီး

တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ၌ ညီနောင်တို့ တဲရီရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာလာလျက်ရှိသော ဗိုလ်မှူး အဗ္ဗဒူလာကို တွေ့လေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား မိုးလေများ ကင်းစင်သွားပြီဖြစ်၍ သူ့အား စောင့်ကြည့်နေ သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ့ကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ထိုသူကား ဝဖြိုးသော မိန်းမစိုးကြီး မက်စရီးဝါးဖြစ်၍ မည်းနက်သော ကုလားအုတ်ရေကြီးကို ခြုံကာ ကျောက် တုံးတစ်ခုအရိပ်ကို ကွယ်ပြီးလျှင် ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိရာမှ တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားသော အဗ္ဗဒူလာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မက်စရီးဝါးသည် လမင်းကို တိမ်တိုက်တစ်ခု ဖြတ် သန်းသွားသည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းပြီးနေပြီးနောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူသူအရိပ်အကဲကို ကြည့်နေပြီးမှ တဲရီရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးကပ် သွားပြီး လျှင် တဲရိပ်တွင် ကိုယ်ကိုပစ်လှဲလိုက်လေ၏။ နားနှစ်ဖက်ကို စွင့်၍ ထောင့် ဆော်လည်း ထူထဲလှသောရွက်ထည်များကြောင့် အသံကို သဲကွဲစွာ ကြား ရသည့်ပြင် မြေကြီးနှင့်ကပ်၍ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကြောင့်လည်း အတွင်းသို့ဝင်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့သော် အသံကို နှိမ်၍ ပြောနေသော

စကားများထဲမှ 'ဥယျာဉ်' 'ကြယ်ကြီး' 'မင်းသမီး' ဟု စကားသုံးလုံးကို မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် ထိုစကားသုံးလုံးမှာ အရေးကြီးလှသည်ဖြစ်၍ မက်စရိုးဝါးသည် ဓားမြှောင်ဦးဖြင့် ရွက်ထည်ကြီးကို အနည်းငယ် ထိုးဖောက်လိုက်လေ၏။ တဲအတွင်းမှာ မှောင်နှင့် မည်းမည်းရှိနေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရသော်လည်း မှောင်ထဲမှ စကားသံကိုကား အတော်အတန်ကြားရလေသည်။

အသံတစ်သံ။ ။ "ကောင်းပါလေဗျာ ..."

ထိုအသံကား ညီနောင် ၂ ယောက်အနက် မည်သူ့အသံ ဖြစ်ကြောင်း မက်စရိုးဝါးသည် မခွဲခြားနိုင်ချေ။ နီးကပ်စွာနေသူများပင် အမြဲညီနောင်တို့၏ အသံကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိနိုင်ချေ။

ပထမအသံ ။ ။ "ဒီလိုဖြင့် နက်ဖြန်စီစဉ်ထားတဲ့ အချိန်မှာ မင်းသမီးကလေးကို သင်ပြောသလိုသာ ရုပ်ဖျက်ပြီး ပြောထားတဲ့နေရာ ခေါ်ခဲ့ပေတော့။ ဒီလို ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် သင်တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ဟောဆန်ရဲ့ ပတ္တမြားကြယ်ကြီးကို သင့်အား ပေးအပ်ပါတယ်။ ဒီဟာ ယူပြီးတဲ့နောက် သင်ဆောင်ရွက်ဖို့ကိုသာ ကျိန်ဆိုပါတော့။ ပျက်ကွက်ခဲ့လျှင်တော့ တွေ့တဲ့နေရာမှာ သင့်ကို ကျွန်ုပ်သတ်ပေလိမ့်မယ်"

အဗ္ဗဒူလာအသံက တုန်ယင်စွာ -

"အလာနှင့် သူ၏ တမန်တော်အား တိုင်တည်၍ ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုပါသည်"

ပထမအသံ ။ ။ "တော်လောက်ပါပြီ။ ကိုင်း ... သွားပေတော့။ ဒီမှာ တာရှည်နေလျှင် သင့်အတွက် ဘေးရန် မကင်းပေဘူး"

ထိုနောက် လူတစ်ယောက် တဲအတွင်းမှ ထွက်လာသံကို ကြားရလေသည်။ ထိုသူသည် တဲကို ပတ်၍ လာပြီးနောက် ခေတ္တရပ်တန့်ကာ မှောင်ထဲတွင် ပေးလိုက်သောပစ္စည်း မှန်မမှန်ကို ကြယ်ရောင်များအောက်၌ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ မက်စရိုးဝါးလည်း လည်ပင်းကိုလိမ်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ထွက်နေသော ပတ္တမြားကြီးကို မှန်ပွားသော အရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရ ၏။

ဤသို့ ပစ္စည်းကိုကြည့်ရှုနေစဉ် သူ၏ ခြေကောက်သည် တျောက်တုံးတစ်တုံးကို သွား၍တိုက်မိသဖြင့် အဗ္ဗဒူလာသည် ငဲ့၍ ကြည့်လိုက်ရာ ခြေရင်း၌ လူသေတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အစူးဆေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း လဲ၍နေသော သူတစ်ယောက်ကို ဆွဲရလေသည်။ သို့နှင့် ကြယ်ကြီးကို အတွင်းအိတ်ထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ခုတ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်လျှောက် သွားမည်ပြုပြီးမှ အနည်းငယ် ဆွဲကာသည်နှင့် လဲ၍နေသော လူကောင်ကို ၃ ကြိမ် ခြေဖြင့် ကန်ကြည့်ရာ မိန်းမစိုးကြီးလည်း ကြိတ်မှိတ်၍ ခံနေလေသည်။

ဤမျှနှင့် မပြီးဆေးချေ။ အဗ္ဗဒူလာသည် ဓားကို ဆွဲထုတ် သိုက်ပြန်ချေသေး၏။ မက်စရိုးဝါးသည် ပြင်းစွာ ကြောက်ရွံ့လျက် တစ်အော်လိုက်မည်ပြုပြီးမှ မအော်နိုင်မီပင် အဗ္ဗဒူလာသည် ဝမ်းပေးသော ဆိုင်ကြီးထဲသို့ သုံးလက်မခန့် ဝင်သည့်တိုင်အောင် ဓားဦးကို နှစ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် လူသေဟန်မဆောင်ခဲ့လျှင် ဓားချက်သည် သူ၏ အသည်း နှလုံးရှိရာသို့ ရောက်တော့မည်အကြောင်း ကောင်းစွာသိသဖြင့် ကြိတ်မှိတ်၍သာ ခံ၍နေလေသည်။ အဗ္ဗဒူလာလည်း ကျေနပ်သွားပြီဖြစ်၍ ဓားဦးတွင် ဆက်နေသော သွေးများကို မိန်းမစိုး၏ကိုယ်မှ အဝတ်ဖြင့် သုတ်ပြီးလျှင် အကို အိမ်တွင်းသို့ သွင်းပြီးနောက် ထွက်သွားလေ၏။ မကြာမီ မက်စရိုးဝါးလည်း နေရာမှထပြီးလျှင် ရန်သူအား လက်စားချေရန် စုလတန် တဲနန်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ညဉ့်တွင်းချင်းပင် အဗ္ဗဒူလာသည် အဖမ်းခံရ၍ ကြယ်ကြီးနှင့် အကွ လက်ပူးလက်ကြပ်မိလေသည်။ ညဉ့်ပန်းနိပ်စက်သော ဒဏ်ကို ခံနိုင်သဖြင့် အဗ္ဗဒူလာက မင်းသမီးကလေးအား တပ်စခန်းအပြင်ရှိ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် လာဘ်အဖြစ်ဖြင့် ပတ္တမြားကြယ်ကြီးကို ညီနောင် ၂ယောက် အနက် တစ်ယောက်ထံမှ ရရှိကြောင်း၊ မှောင်ထဲ၌ ဖြစ်သည့်အတွက် ညီနောင်တို့၏ အသံမှာလည်း ခွဲမရအောင်တူသဖြင့် မည်သူ့ထံမှဟု တပ်အပ် မပြောနိုင်ကြောင်း။ တဲအတွင်း၌ ညီနောင်တို့ အနက် တစ်ယောက်သာရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း သူတို့ထံ အာရပ်တစ်ယောက်လာ၍ခေါ်သဖြင့် လိုက်ပါသွားမိကြောင်း ပြောချက်ထူးလေ

၏။ သို့သော် ဥယျာဉ်ကိုမူကား အဗ္ဗဒူလာသည် လွှဲဖယ်ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သဟိုမေ့၍သွားသဖြင့် စလေဒင်၏ အမိန့်အရ အချုပ်ထောင်အတွင်းသို့ အဗ္ဗဒူလာအား ပို့လိုက်လေ၏။ နံနက် မိုးသောက်သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ အကျီရှည်ကြီးဖြင့် ဆွဲကြီးချကာ သေဆုံးနေသော အဗ္ဗဒူလာ၏ အလောင်းကို တွေ့ကြုံရ၏။

ဤသို့ဖြင့် အဗ္ဗဒူလာသည် အကြံအစည်ထဲ၌ ပါသော မဇ္ဇန်ဒါးတို့အား မထုတ်ဖော်သည့်ပြင် ညီနောင် ၂ ဦးအနက် မည်သူက ပေးသည်ကို သိလျက် တစ်ဦးတည်းသာ ထိုအခါ၌ တံအတွင်း၌ ရှိပါသည်ဟူ၍ ပြောဆိုကာ သစ္စာကိုစောင့်ထိန်းကာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားရှာတော့၏။ ထိုနေ့နံနက်ခင်း၌ပင် အိပ်ရာမှနိုးလျက်ရှိသော ညီနောင်တို့သည် တံအတွင်းမှ ဆူညံသံများ ကြားရသဖြင့် ထွက်ကြည့်ရှုရာ၊ တံကို ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများကို တွေ့ရလေသည်။

ဂေါ်ဒွင်သည် စိတ်ပျက်သော်လည်း တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် -
“အကြံတော့ ပေါ်သွားပြီကောဟေ့။ ကိုင်း ... ညီလေး ... ညည်းချင်ညည်းပေစေကွယ်။ တခြားလူတွေ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ဘူးသာ ကွယ်စေတော့”

၎င်းက သံကြပ်အကျီကို ဝတ်ရင်း -
“ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကြမလား”

“မဖြစ်ဘူး ညီလေး။ သတ္တိကောင်းတဲ့ လူလက်တစ်ဆုပ်လောက်ကို သတ်ပစ်လို့ ကိုကြီးတို့မှာ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ မဟုတ်ဘူး။”

ထို့နောက် အရာရှိတစ်ယောက်သည် တံတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ သူတို့အပေါ်တွင် စွပ်စွဲထားသော ပြစ်မှုတစ်ခုကို ဖြေရှင်းရန် စလေဒင်ရှိရာသို့ လိုက်ပါရမည့်အကြောင်းနှင့် ပြောကြားအမိန့်ပေးရာ၊ စလေဒင်ရှိရာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ အခန်းတခုအတွင်းသို့ အကျဉ်းသားများ အဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေသည်။ အခန်း၏အဆုံးတွင် စင်မြင့်တစ်ခု ရှိလျက် လွှတ်တော်ကဲ့သို့ စီစဉ်ထား၏။ ထိုရှေ့၌ ရေဠာရုပ်မိသောအခါ တစ်ဖက်တံခါးပေါက်မှ စလေဒင်သည် သူ၏ များမတ်များ အတွင်းဝန်များ ခြံရံလျက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ထိုနေရာသို့ သွေးမရှိသော မျက်နှာနှင့် ရိုစမန်တို့

ခေါ်ဆောင်လာ၍ ၎င်းနှင့်အတူ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့် လိုက်ပါလာသော မဇ္ဇန်ဒါးကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

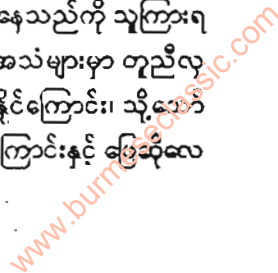
စလေဒင်ကား အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်နေဟန်ဖြင့် ညီနောင်တို့ ဦးညွတ်ခြင်းကိုပင် ဂရုမပြုနိုင်အောင်ရှိ၏။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် သူ၏ အထွင်းဝန်တစ်ဦးအား လုံးစေ့ပတ်စေ ဖတ်ကြားစေရာ ထိုစွပ်စွဲချက်မှာ ဆော်လဘတ်မင်းသမီးကလေးအား ဆောင်ကြဉ်းခိုးယူရန်အားထုတ်မှုပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂေါ်ဒွင်က ရဲရင့်တည်ကြည်စွာ -

“ကျွန်ုပ်တို့အား စွပ်စွဲရန် သက်သေထွက်ချက် ရှိပါသလော။ ဣတန်းသည် တရားမျှတသူဖြစ်၍ စွပ်စွဲချက်မရှိဘဲ မည်သူအားမျှ အပြစ်ပေးတန်ပါ”

တစ်ဖန် စလေဒင်က သူ၏ အတွင်းဝန်အား အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အတွင်းဝန်က ဗိုလ်မှူးအဗ္ဗဒူလာ၏ နှုတ်ခမ်းမှ ထွက်သွားသော စကားများကို ဖတ်ပြပြန်လေသည်။ သူတို့သည် အဗ္ဗဒူလာအား မေးခွန်းထုတ်ရပါမည့် အကြောင်းနှင့် ပြောကြားသောအခါ၌ ထိုသူ သေဆုံးကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။ ထို့နောက် အဗ္ဗဒူလာ၏ ဒဏ်ချက်ဖြင့် လမ်းမလျှောက်ပေါ်သော မက်စရီးဝါးအား ခေါ်ဆောင်လာရာ၊ သူသည် မည်ကဲ့သို့ အဗ္ဗဒူလာအား မယုံသင်္ကာဖြစ်ပုံ၊ သူ့နောက်မှ မည်ကဲ့သို့ လိုက်လံချောင်းမြောင်း၍ အတွင်းမှ ညီနောင်တစ်ဦးပြောသော စကားများကို ကြားသိရပုံ၊ အဗ္ဗဒူလာအား ရတနာကြယ်ကြီးနှင့်အတူ တွေ့ရှိရပုံ စသည်တို့ကို သူသိရှိသမျှ ထုတ်ဖော်လျှောက်ထားလေသည်။

သူ၏ သက်သေထွက်ဆိုချက် ပြီးဆုံးသောအခါ ဂေါ်ဒွင်က ညီညွတ်ညီနောင်သည် အဗ္ဗဒူလာနှင့် စကားပြောဆိုနေသည်ကို သူကြားရသောအခါ အသံနည်းဟု မေးမြန်းသည်တွင် ညီနောင်တို့၏ အသံများမှာ တူညီလှသဖြင့် မည်သူဖြစ်သည်ဟူ၍ အတိအကျ မပြောဆိုနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် မည်မှာတစ်ဦးတည်း၏ အသံဖြစ်သည်ကိုမူ သိရှိရကြောင်းနှင့် ဖြေဆိုလေသည်။

ထိုနောက် ရိုစမန်အား စစ်မေးသည့်အခါ ထိုအကြံအစည်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ မသိရှိရသဖြင့် ထွက်ပြေးရန်ကိုလည်း မတွေးတောမိကြောင်း ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ပြောကြား၏။ မဇ္ဇဒါးကလည်း ဤအကြောင်းကို ကြားသိရခြင်းမှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျိန်ဆိုပြောလေသည်။ ထိုနောက် အတွင်းဝန်သည် အခြား သက်သေထွက်ဆိုချက်များမရှိတော့ပြီဖြစ်၍ အမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်သာ စလေဒင်အား လျှောက်ထားလေသည်။

ဒွင် ။ ။ “သေဆုံးသော သူနှင့် လက်ရှိသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များက သူတို့သည် အသံတစ်သံတည်းကိုသာလျှင် ကြားရ၍ ထိုအသံသည် မည်သူ၏အသံဖြစ်သည် မသိရကြောင်း ထွက်ဆိုသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအနက် မည်သူ့အပေါ်တွင် စီရင်ချက်ချပါမည်နည်း။ အသင်တို့၏ ဥပဒေအရဆိုလျှင် သက်သေထွက်ချက်လုံလောက်စွာ မရှိဘဲလျက် စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် မရှိပါ”

စလေဒင်သည် ခက်ထန်စွာဖြင့် -

“သင်တို့ တစ်ဦးဦးအတွက် လုံလောက်သော ထွက်ဆိုချက် ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ ရှေးက သတိပေးခဲ့ပွဲသည်အတိုင်း သေရပေမည်။ စင်စစ်သော်ကား သင်တို့နှစ်ဦးစလုံးပင် အသေခံထိုက်ပေသည်။ သို့စဉ်လျက် ကျွန်ုပ်သည် တရားဥပဒေအတိုင်း သင်တို့အား တရားခွင့်ထက်၌ စစ်ဆေးခဲ့ပေသည်။ တရားသောအားဖြင့်လည်း သင်တို့အပေါ်တွင် ဥပဒေမှတ်မီးဖယ်လျက် ကျွန်ုပ် စီရင်ဆုံးဖြတ်မည်မဟုတ်။ အပြစ်ရှိသောသူ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် သူ၏ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရန် ကြံစည်သော နေဝင်ချိန်ကာလ၌ ဦးခေါင်းဖြတ်၍ အသေခံပါစေလော့။ ကျန်ရှိသောသူသည် ကျေစလမ်းမြို့သို့ ယနေ့ည ထွက်ခွာမည့် မြို့သူမြို့သားများနှင့် အတူ မြို့၌ရှိစေကာ မျက်နှာဖြူခေါင်းဆောင်များထံသို့ စာချွန်တော်ထံ ယူဆောင်လျက် လွတ်လပ်စွာ ထွက်သွားနိုင်ပေသည်”

ဒွင် ။ ။ “မည်သူသည်သေ၍ မည်သူသည် လွတ်လပ်စွာ သွားပါအံ့နည်း။ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရသူသည် သူ၏ ဝိညာဉ်ကို ပြင်ဆင်နေအလို့ငှာ ကျွန်ုပ်တို့အား မိန့်ကြားပါလော့”

ဒင် ။ ။ “အမှန်အတိုင်း သိရှိသော သူကလည်း ပြောကြားလော့”
ဒွင် ။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကိုမျှ ဝန်မခံပါ။ သို့သော် တစ်ယောက်ယောက် သေရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုအခွင့်အရေးကို တောင်းဆိုပါသည်”

“ကျွန်ုပ်ကလည်း ညီငယ်အဖြစ်ဖြင့် ထိုအခွင့်ကို တောင်းဆိုပါသည်။ ရတနာကြယ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်အား ဟောဆန်ပေးသွားသော ပစ္စည်းဖြစ်၍ အဗ္ဗဒူလာအား ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး မည်သူပေးပါမည်နည်း” ဟု ဝပ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေရာ သူရဲကောင်းပီသသည့် အပြုအမူကို နှစ်သက်လှသော တရားခွင့်ရှိ ဆာရာဆင်များလာလျှင် လေးစားသောအားဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ချီးကျူးနေကြသည် မဟုတ်သေး။ စလေဒင်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် -

“သင်တို့ နှစ်ဦးစလုံး အပြောပါကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်တို့ နှစ်ဦးစလုံး အသေခံကြရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေပေပြီ” ဟူ၍ မိန့်လေသည်။ ထိုနောက် ရိုစမန်သည် သူ၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဒူးထောက်ပစ်လှဲလျက် -

“ဦးရိုးတော် အရှင်မင်းမြတ် ... တစ်ယောက်ကို ကာကွယ်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံရမည်ဆိုခြင်းမှာ တရားနည်းလမ်းမကျပါ။ အကယ်၍ မည်သူသည် အပြစ်ရှိကြောင်းကို မသိလျှင်လည်း နှစ်ဦးစလုံးအား ချမ်းသာပေးတော်မူပါလော့”

စလေဒင်သည် တူမတော်အား အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ -

“ကျွန်ုပ်အား စောဒကတက်ခြင်း မပြုလေနှင့်တော့။ သင်မည်မျှပင် ချစ်ခင်သောသူဖြစ်စေကာမူ အပြစ်ရှိသော သူသည် တရားနည်းလမ်းအတိုင်း အသေခံရမည်သာတည်း။ သို့သော် ဤအမှုကို အလားကိုယ်တော် တစ်ဦးတည်းသာလျှင် အမှန်ကိုသိရှိသည်ဖြစ်၍ အလားကိုယ်တော်တိုင်တင်ဆုံးဖြတ်တော်မူလိမ့်မည်”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် လက်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းကို တင်လျက် ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့အား အကဲခတ်ဘိသကဲ့သို့ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ စလေဒင်၏ နောက်ပါးတွင် ရပ်လျက် ပြောဆို ဖြစ်ပျက်သမျှ အလုံးစုံကို ခပ်ပြုံးပြုံးနားထောင်နေသော ပညာရှိမျှားမတ်အိ ကြီးတစ်ပါးရှိနေ၏။ ထိုသူသည် စလေဒင်၏ နားနားသို့ ကပ်ကာ တစ်ခု တစ်ရာ တီးတိုးပြောကြားရာ စလေဒင်လည်း အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ -

“ကောင်းပေ၏ ... ဤအတိုင်း ဆောင်ရွက်လော့”

သို့ဖြစ်၍ အမတ်အိုကြီးလည်း တရားခွင့်မှ ထွက်ခွာသွားပြီး နောက် ချက်ချင်းလိုပင် ချိပ်တံဆိပ်နှိပ်လျက် ပိုးစများဖြင့် ချည်နှောင်ထား သော စန္ဒကူးသေတ္တာငယ်ကလေးနှစ်လုံးကို ယူဆောင်လာခဲ့၏။ ထိုသေတ္တာကလေးနှစ်လုံးမှာ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး တူညီလှသဖြင့် မည်သူ ခွဲခြားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူသည် ထိုသေတ္တာကလေးများကို မိမိ၏ လက်ဝဲမှ လက်ယာလက်သို့လည်းကောင်း၊ လက်ယာမှ လက်ဝဲလက်သို့ လည်းကောင်း အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကူးပြောင်းပြီးနောက် စလေဒင်လက် သို့ ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

ဒင် ။ “ဤသေတ္တာများအနက် တစ်လုံးထဲ၌ ဟေတင်စစ်ပွဲနေ့ တွင် ဟေဆန်မင်းသားကြီးက သူ့ကို အနိုင်ရရှိသွားသော သူအား ပေးအပ် သွားခဲ့သော ရတနာကြယ်ကြီး ရှိ၏။ ကျန်တစ်လုံးအတွင်း၌မူကား ထိုအရာ နှင့် အလေးချိန်ညီမျှသော တျောက်စရစ်တုံး တစ်တုံးရှိ၏။ လာလော့ တုမတော်။ ထိုသေတ္တာများကို ယူပြီးလျှင် သင်၏ အလိုအတိုင်း သင်၏ အစ်ကိုများကို တစ်လုံးစီ ပေးအပ်လော့။ ဟေဆန်၏ ကြယ်ကြီးသည် မှော်အတတ်နှင့် စီရင်ထားသည်ဖြစ်၍ တန်ခိုးအာနိသင်နှင့် ပြည့်စုံကြောင်း လူအများ ပြောဆိုကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ မည်သည့်သူရဲကောင်းက သေဒထံကို ခံယူထိုက်သည်ကို ထိုအရာကပင် ရွေးချယ်လိမ့်မည်။ ထိုရတနာကြီးကို တွေ့ရှိသည့် သေတ္တာရှင်သည် အပြစ်ကို ခံယူရပေလိမ့်မည်”

အမတ်အိုကြီးသည် သူ့သခင်နားနားသို့ ကပ်ပြန်လျက် -

“ယခု ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသူနှစ်ယောက်အနက် မည်သူကို သခင်မကလေးသည် ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြောင်း သိရှိရပေတော့မည်”

ဒင်သည် မိမိအသံကိုလည်း နှိမ့်လျက် -

“ကျွန်ုပ် စူးစမ်းနေသော အချက်သည်လည်း ဤအချက်ဝင် ဖြစ်တော့သည်”

ရိုစမန်သည် အမိန့်ကို ကြားရသဖြင့် မျက်လုံးများ ပိုင်းပိုင်းလည် လျက် - “ဤမျှလောက် ရက်စက်တော် မမူပါလင့်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ချမ်းသာပေးတော်မူပါလော့။ ကလေးအရွယ်မှစ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ နေထိုင်လာခဲ့ကြသော ကျွန်ုပ်သွေးသားများမှ တစ်ယောက်အား သမင်းပြည်သို့ ပို့ဆောင်မည့်အမှုကို တခြားသူတဦးတစ်ယောက်၏ ထက်ဖြင့် ရွေးချယ်ပါစေတော့။ ကျွန်ုပ်အား ချမ်းသာခွင့်ပေးတော်မူပါ ညီနောင်တော်”

သို့သော် စလေဒင်သည် ရိုစမန်အား ခက်ထန်စွာ ကြည့်ရှု လျက် -

“တူမတော် ... ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား အရှေ့တိုင်းသို့ ဆောင် ကြွင်းလျက် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကြီးမြတ်သော စည်းစိမ်ကို ပေးထား မည်ကို လည်းကောင်း၊ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သင့်အား ဤစစ်ပွဲများ တွင် ကျွန်ုပ်၏ အဖော်အဖြစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ကိုလည်းကောင်း သင် မှီပေသည်။ အကြောင်းကား ထောင်သောင်းမကသော အသက်ကို သင့်ထံဆယ်ရလိမ့်မည်ဟူသော အိပ်မက်ကြောင့် ဖြစ်၏။ သင်ပြော သည့်သို့ သင့်၏အထိန်းတော်” မဇ္ဇန်ဒါးကို မျက်မှောင် ကုတ်၍ ကြည့် ကြည့်

“မသိရဟု ဆိုစေကာမူ သင်၏ ထွက်ပြေးလိုသော ဆန္ဒကို ချစ် ယုံကြည်၏။ ဤသူများသည် သူတို့ကိုယ်တိုင် မည်သည့်အတွက် ကြောင့် ပြုလုပ်ရသည်ဆိုသော အမှုမှန်ကို သိသည်အတိုင်း ဤသေတ္တာကို ကိုယ်တိုင် ပေးခြင်းသည် လမ်းမှန်ကျပေမည်။ သင့်အတွက် ထိုသူကျရ သောသွေးသည် အခြားသူတစ်ဦး ခေါင်းပေါ်သို့ မကျစေသင့်ဘဲ သင့် ပေါ်သို့သာ ကျရောက်ထိုက်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်စေခိုင်းသည် ခိုင်းသာ ပြုလုပ်လော့”

ရိုစမန်သည် သေတ္တာများကို ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်နေသေး၏။ ထိုအခါမှ မိမိ၏ မျက်လုံးများကို လျှင်မြန်စွာပိတ်ပြီးလျှင် ထိုအရာများကို

ကောက်ယူလျက် စင်မြင့်အစွန်းသို့ ကုန်းကာ မိမိလက်များကို ဆန့်တန်းလိုက်လေသည်။ ထိုခဏ၌ ညီနောင်တို့သည်လည်း တည်ကြည်အေးအေးစွာပင် မိမိနှင့် နီးကပ်ရာသေတ္တာကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဆွဲယူလိုက်ရာတွင် ရိုစမန်၏ လက်ဝဲလက်ထဲမှ သေတ္တာသည် ဂေါ်ဒွင်ထံသို့လည်းကောင်း လက်ယာလက်ထဲမှ သေတ္တာသည် ဝှပ်ထံသို့လည်းကောင်း အသီးသီးရောက်ရှိသွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ရိုစမန်သည်လည်း မိမိ၏ မျက်လုံးများကို တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ဖြင့်ကာ မတ်မတ်ရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ဒွင် ။ ။ “ညီမလေး ... ကိုကြီးတို့ရဲ့ သေမင်းဖြစ်တဲ့ ဒီသေတ္တာကို ကိုကြီးတို့ မဖွင့်ခင် ညီမလေး သိထားစေချင်တာက ဘာပဲဖြစ်ကြဖြစ်ကြ ညီမလေးကို ကိုကြီးတို့ လုံးလုံး အပြစ်မတင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပါ။ ဒီကိစ္စဟာ ညီမလေးကတစ်ဆင့် ဘုရားသခင်က ပြုမူတာမို့လို့ ညီမလေးဟာ ကိုကြီးတို့ တစ်ယောက်ယောက်သေရမယ့် ကိစ္စမှာရော၊ ကိုကြီးတို့ အဖမ်းခံရတဲ့ အကြံအစည်မှာရော လုံးဝအပြစ်ကင်းစင်ပါတယ်”

ထို့နောက် သူသည် သေတ္တာကလေးကို ချည်နှောင်ထားသော ဝိုင်းကြိုးစကို ဖြေစပြုလေ၏။ ဝှပ်ကား တစ်ယောက် သိရလျှင် ကျန်တစ်ယောက်အတွက် သိရန်မလိုတော့သဖြင့် သေသည်ဖြစ်စေ ရှင်သည်ဖြစ်စေ မထူးဆန်းတော့ဟု ဟူသော အမူအရာဖြင့် ခပ်အေးအေးသလိုပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ စလေဒင်နှင့်တကွ အခါတွင်းရှိလူအားလုံးသည် သေတ္တာကလေးပေါ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုကာ ရိုစမန်ကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ မဇ္ဇန်ဒါးသည် ထိုပြစ်တစ်ခုကိုကြည့်၍ နေဘိသကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ရှိနေသော်လည်း ပါးနပ်သည် ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်လျက် လက်ကိုလည်း ဝတ်လုံအင်္ကျီကြီး အောက်မှ လျှိုကာ ရင်ကိုဖိ၍ထားဘိ၏။ တစ်ခန်းလုံးသည် ကြီးစွာသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုဆောင်လျက် ဓားမရှိသဖြင့် ပိုးစကို စိတ်ရှည် လက်ညှိုးဖြည့်နေသော ဂေါ်ဒွင်၏ လက်သည်းသံများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဆိတ်တတ်ခြင်းကို ထွင်းဖောက်၍ သွားလေသည်။

“အသက်တွေ ဒီလောက်ပေါနေတဲ့ အရပ်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းအတွက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း နိုင်လှချေကရီ။” ဟု မိုးခြိမ်းသတဲ့သို့ ဝှပ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသော လူအားလုံးသည် လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့သွား၏။ ထို့နောက် ရယ်မောကာ သူသည် သန်မာသော လက်ချောင်းများဖြင့် ချပ်တံဆိပ်များကို ချိုးဖျက်လျက် သူ့သေတ္တာကလေးကို ရစ်ပတ်သွားသည်။ ပိုးစကိုဆုတ်ဖြလိုက်ပြီးလျှင် အတွင်းမှပါသော အရာကို ဆုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအရာကား မြနှင့် စိန်များမှ အစိမ်းရောင်အဖြူရောင် ရောယှက်ကာ ပြိုးပြိုးပြက် အရောင်ထွက်လျက် ရှိသည်။ သာဆန်၏ ကြယ်ကြီးပေတည်း။

ထိုအခြင်းအရာကို မဇ္ဇန်ဒါးမြင်ရသောအခါ သွေးရောင်သည် သူ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ရိုစမန်မှာမူ စူးရှသော အသံဖြင့် -

“ဝှပ် မဟုတ်လား ... ဟင် ... ဝှပ် မဟုတ်လား” ဟု စိတ်ကို ထိန်းနိုင်ဘဲ ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စိတ်ကို ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်သွားသည်ဖြစ်၍ ရိုစမန်သည် မဇ္ဇန်ဒါး၏ လက်တွင်းသို့ သတိမထားမိဘဲ လဲကျသွားလေသည်။

အမတ်ကြီးသည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သဖြင့် -
“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဤသူ နှစ်ယောက်အနက် မည်သူအား သခင်မလေး ချစ်မြတ်နိုးကြောင်းကို သိရှိပြီ မဟုတ်လော။ အခြားသူတစ်ဦးမှာ မြင့်မြတ်သော အကျင့်သီလရှိပါလျက်နှင့် မိန်းမပီပီ သူသည် မှားယွင်းစွာ နှုတ်ချယ်မိလေပြီ”

ဒင် ။ ။ “မှန်ပေသည် ... ဤကိစ္စသည် ကျွန်ုပ်အား များစွာ အထောက်အကူပြုပေးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သိရခြင်းကို များစွာဝမ်းမြောက်မိပါသည်။”

ဝှပ်မှာ ခေတ္တမျှ သွေးဆုတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် အရောင်ပြန်၍ လျှမ်းလာပြီးလျှင် “ကြယ်ကြီးကတော့ နာမည်ကျော်အယ်လ်ဗတ် ကျော်ထိုက်ပါရဲ့ဗျာ” ဟု ပြောဆိုကာ ကြယ်ကြီးကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့် နှိပ်နှိပ် ထားလေသည်။ ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ကျွန်တော်

၃၁၂ ၇ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် ကိုကြီး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အချစ်နဲ့ စစ်ပွဲရဲ့ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုလဲ စိတ်မငြိငြင်ပါနဲ့ တော့ ကိုကြီးရယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော်က ဒီကနေ့ညသေရ မယ့်လူဖြစ်လေတော့ ဒီကြွယ်ကြီးရော ဒါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေရော ကိုကြီးပစ္စည်းဖြစ်မှာပဲ”

ဤသို့နှင့် ထူးဆန်းသော ဤအခမ်းအနားကြီးမှာ ပြီးဆုံးသွား လေသည်။

*

ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဂေါ်ဒွင်သည် စလေဒင်၏ သီးသန့်သော အခန်းထဲတွင် သူ၏ရှေ့မှောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိရာ စလေဒင် သည် ခက်ထန်တင်းမာသော အသံဖြင့် -

“သင်ဘာကို အလိုရှိသနည်း”

“လိုလားချက်တစ်ခုသာ ရှိပါသည် ယခုည မကူးမီ အသတ်ခံရ မည်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ ညီကိုယ်စား ကျွန်ုပ်အသေခံရန် တောင်းဆိုပါ သည်”

“အဘယ်ကြောင့်နည်း ... ဆာဂေါ်ဒွင်”

“အကြောင်းနှစ်ခုကြောင့်ပါ အရှင်မင်းမြတ်။ အရှင်သိလိုသော ပြဿနာမှာ အဖြေပေါ်၍ သွားပါပြီ။ လေဒီရီစမန်ချစ်မြတ်နိုးသော သူမှာ ဝပ်ဖြစ်၍ သူ့ကို သတ်ခြင်းမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ မည်ပါသည်။ ထို့ပြင် တဲတွင်း၌ ဗိုလ်မှူး အဗ္ဗဒူလာနှင့် စကားပြောနေသူမှာလည်း သူမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်သာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သစ္စာဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သာ လက်စားချေ၍ သူ့အား လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါလော့”

မှတ်ဆိတ်ကို ပွတ်သပ်လျက် -

“အချိန်ကား တိုတောင်းလှ၏ ဆာဂေါ်ဒွင်။ သို့သော် သင် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ရန် မည်သူ့ကို တွေ့လိုပါသေးသနည်း။ မင်းသမီး လေးမှာ စိတ်မချမ်းသာနှင့် ကိုယ်လက်မအိမသာ ရှိနေသောကြောင့် သင်မတွေ့နိုင် သင့်ညီကို တွေ့လိုသေးသလော့”

“မတွေ့လိုပါ အရှင် ... ဤသို့ဆိုလျှင် အထိန်းတော် မဖွန်ဒါးနှင့် ဆွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်လိုပါသည်”

“သင်တို့၏ ကြံစည်မှုတွင် မဖွန်ဒါးသည် အရှင်းခံသည်ဖြစ်သည် မှ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်သောကြောင့် သူ့အား အထိန်းတော်ရာထူးမှချ၍ ကျွန်ုပ် ဘယ် စခန်းမှနှင့်ထုတ်လိုက်ပေပြီ။ အဆက်ဆက်များ တိုင်းပြည်တွင် သူ့ပြုခဲ့ နှုသော ကျေးဇူးကို ထောက်ထားသဖြင့်သာ သူ့အား ကျွန်ုပ် မသတ်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်”

ပင့်သက်ရှုလျက် -

“ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာသာအယူဝါဒအတိုင်း နောက်ဆုံး အပတ်ဖြေရန် ဘုန်းတော်ကြီး အက်(ဂ)ဘတ်ကိုသာ ကျွန်ုပ် တွေ့လိုပါ ဆော့သည်”

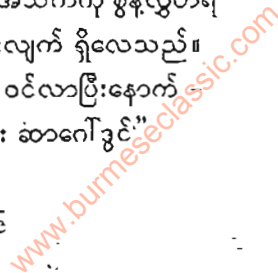
“ကောင်းပြီ ... သူ့အား သင့်ထံ စေလွှတ်လိုက်မည်။ ဆာဝပ်မှာ အပြစ်မရှိဘဲ သင်သာ အပြစ်ရှိကြောင်း သင်၏ ကျိန်ဆိုဖြေရှင်းချက်ကို ကျွန်ုပ်လက်ခံ၍ သူ့အစား သင်၏အသက်ကိုပင် ယူတော့မည်။ အချိန်စေ ဆောက်က အစောင့်သည် သင့်အား လာရောက်ခေါ်ငင်လိမ့်မည်”

ဂေါ်ဒွင်သည် ဦးညွတ်ပြီးလျှင် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ထွက်သွားစဉ် စလေဒင်သည် နောက်မှ ကြည့်ရှုလျက် -

“ဒီလောက် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်တဲ့ သူရဲ ဆောင်းကို ကြမ္မာဆိုက ရှောင်ဖယ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့”ဟု ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူလိုက်လေသည်။

၂ နာရီခန့်မျှ ကြာလတ်သော် အစောင့်များသည် ဂေါ်ဒွင်အား အတည်းခံနေရသည့် နေရာမှ အပတ်ဖြေပေးမည့် ဘုန်းကြီး အက်(ဂ)ဘတ် ကို တွေ့စလေဒင် နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်ကြီး၏ မြေတိုက်နန်းတစ်ခုထဲ သို့ ဆီဆောင်သွားကြလေ၏။ ဝပ်အတွက် သူ၏ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရ နိုင် ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်နှလုံး ပေါ့ပါးရွှင်လန်းလျက် ရှိလေသည်။

မကြာမီ စလေဒင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးနောက် “သင့်စိတ် ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေသေးသလား ဆာဂေါ်ဒွင်” “ရှိနေပါသည်”

၃၁၄ ၀ ဒဂုန်ရွှေများ

“ကောင်းလှပေ၏ ... သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်စိတ်ကို ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေပြီ။ သင်သည် သင်၏ နှမအား သင့်အလိုအတိုင်း နှုတ်ဆက်နိုင်ပေပြီ”

ထို့နောက် ရိုစမန်အား တစ်ယောက်တည်း ခေါ်ခဲ့ရန် အထိန်းတော်များအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“အရှင် ... ဤကဲ့သို့ အနိဋ္ဌာအာရုံကို ရိုစမန်အား မကြည့်စေသင့်ပါ အရှင်”

“မဖြစ်နိုင် ... ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးပြီးပြီ”

မကြာမီ အဝတ်များ ကြမ်းပြင်နှင့် ပွတ်ခတ်သံကြားသဖြင့် ဂေါ်ဒွင်လည်း မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထောင့်တခု၌ ရပ်နေသော ခေါင်းမြီးနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရလေသည်။ မှောင်ရိပ်ကျကျတွင် ရပ်လျက်ရှိသောကြောင့် မီးတိုင်များမှ အလင်းရောင်သည် သူ၏ဝတ်စားတန်ဆာများပေါ်သို့သာ မှေးမှိန်စွာ ကျရောက်လျက် ရှိ၏။ စလေဒင်သည် ရိုစမန်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“စိတ်မကောင်းသဖြင့် ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်ကြောင်း ကြား၏။ တူမတော် သင့်ချစ်သူသည် သင့်အတွက်နှင့် သေရတော့မည်ကို ကျွန်ုပ် သနားသဖြင့် သူ့အသက်ကို ဟိုရှေ့၌ ရပ်နေသော သူရဲကောင်းအသက်နှင့် အသက်ချင်း လဲလိုက်ပေပြီ”

ခေါင်းမြီးခြုံထားသော သဏ္ဍာန်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီးနောက် နံရံရှိရာဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

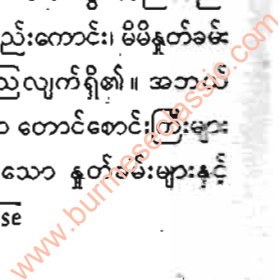
ဂေါ်ဒွင်သည် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် -

“ရိုစမန် ... ကျွန်ုပ်အား စကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မျက်ရည်ဖြင့်လည်းကောင်း ယောက်ျားမပီသစေအောင် မပြုလုပ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရန် သင့်အား ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါသည်။ ဤသို့အားဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သင်သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။ ဝှပ်က သင့်အား ချစ်ခင်သလို သင်ကလည်း ဝှပ်အား ချစ်ခင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်ရောက်လျှင် သင်တို့နှစ်ဦး အတူတကွ ကံဆုံကြမည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အား မချစ်ခင်ငြားသော်လည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံသို့

ကား အသိအမှတ်ပြုပါလေ။ မိမိ၏ ကြင်ယာလောင်းအား သေမင်းသာ လျှင်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ဆက်လက်၍ ကြင်ယာဖြစ်စေရန် မကြိုးပမ်းတော့ပါ။ ဝှပ်အား ကျွန်ုပ်၏ ချစ်မေတ္တာကိုလည်းကောင်း၊ သစ္စာအရှိဆုံးနှင့် ချစ်ခင်ဖွယ်အကောင်းဆုံးသော မဗွန်ဒါးအား ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကိုလည်းကောင်း သင်ကတစ်ဆင့် ပေးကြားလိုက်ရန် ကျွန်ုပ် ဆောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အားနောက်ဆုံးအချိန်၌ပင် သတိရသွားသည် ပြင် ကောက်ကွေ့သော လမ်းကြောင်းများ ဖြောင့်တန်းနေသည့် လောက၌ ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်မံ၍တွေ့ဆုံရန် ဆုတောင်းသွားကြောင်းကိုလည်း သူ့အား စာရေး၍ဖြစ်စေပြောကြားပါလေ။ သွားပေးတော့ ရိုစမန် ... ငြိမ်းချမ်းခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် သင်၏ သား မြေး မြစ်တိုင်အောင် သင့်အပေါ်တွင် အခွန်ရှည်စွာ တည်ပါစေသော်။ ဂေါ်ဒွင်အတွက်မူကား သူသည် သင့်အား အမှုထမ်းရာမှ ဤနည်းဖြင့် သေဆုံးသွားသည်ကိုသာ သင် အမှတ်ရရစ်ပါလော့”

ထိုစကားများကို ကြားရသဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံထားသူသည် မိမိ၏ လက်များကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းလျက်ရှိလေရာ မည်သူမျှ တားဆီးခြင်း မရှိသဖြင့် ဂေါ်ဒွင်လည်း ရှေ့သို့ တိုး၍သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ခေါင်းမြီးခြုံကို မဖွင့်ဘဲ ရှေးဦးစွာ ဂေါ်ဒွင်နဖူးပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ နောက်နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင်လည်းကောင်း နမ်းရှုံ့လေသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် အသံကို အုပ်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကာ ထိုနေရာမှ လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားရာ၊ စလေဒင်ပင် တားဆီးခြင်းကို မပြုလိုက်မိချေ။ အကယ်၍ သူချစ်ခင်သော သူမှာ ‘ဝှပ်’ ဖြစ်ခဲ့လျှင် အဘယ်ကြောင့် ဂေါ်ဒွင်အား နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် နမ်းရှုံ့သွားနိုင်သနည်းဟူသော အတွေးသာလျှင် စုလတန် ဘုရင်စလေဒင်အား အံ့ဩ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့စေ၏။

အသတ်ခံရမည်နေရာသို့ လျှောက်သွားသော ဂေါ်ဒွင်သည်လည်း ရိုစမန်အား စကားတစ်စွန်းမျှ ပြောမသွားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိနှုတ်ခမ်းကို စုပ်ယူနမ်းရှုံ့သွားခြင်းကိုလည်းကောင်း အံ့ဩလျက်ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍မသိ။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် မြင့်မားသော တောင်စောင်းကြီးများ ဆီ၌ စီးသွားခဲ့စဉ်က သူ၏ပါးပြင်ကို ထိခဲ့ဖူးသော နှုတ်ခမ်းများနှင့်

“သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ဝဲကျခဲဖူးသည့် ရနံ့သင်းသော ဆံပင်များကို အလိုအလျောက် သတိရမိ၏။ လောကီအာရုံများကို ယတိပြတ်ဖြတ်ထားသော သူ့စိတ်တွင် ဤအတွေးများ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းအတွက် သူသည် ပင့်သက်ရှုရင်း ထိုအတွေးများကို နံဘေးသို့ ဖယ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ပါးကွက် အာဏာသားရှေ့၌ ဒူးထောက်ပေးလေသည်။ ပြီးမှ ဘုန်းတော်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းပြီးမှ သူတို့အား ခုတ်ပိုင်းခိုင်းပါလော့”

ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်သည် ကြားနေကျခြေသံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် မော့၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဝှပ်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုကြီး” စလေဒင်ကို မေးငေါ့လျက် -

“ဟိုရှေ့က မြေခွေးက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကိုများကျောကွင်းထောင်ရောသလား”

စလေဒင်သည် ပြုံးလျက် -

“မြေခွေးက စကားပြောပါရစေဦး ဆာဝှပ်ရယ်။ သင့်အစ်ကိုက သူ့ သဘောအတိုင်း သင့်အစား အသေခံတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တူမတော်ကိုဆုံးမဖို့ သက်သက်မျှသာ ဒီကိစ္စကို အသုံးပြုတဲ့အတွက် ဒီစွန့်စားမှုကို ကျွန်ုပ် လက်မခံပါဘူး။ သူလည်း ထွက်မပြေးဝံ့အောင်၊ သင်တို့လည်း မကြံစည်ဝံ့အောင် စီမံခြင်းပါပဲ။ သူ့ရဲကောင်းများ ... အပြင်၌ သင်တို့အတွက် မြင်းများ အသင့်ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့ကို သင်တို့အတွက် ယူဆောင်လျက် ဂျေရှုဆလမ်မြို့သား လူမိုက်များနှင့်အတူ စီးနင်းသွားကြလော့။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးမတင်လင့် ... ‘ဖြောင့်မတ်သော ညီအစ်ကိုချစ်’ တို့မည်သည် မည်ကဲ့သို့ဖြစ်ကြောင်း စလေဒင်အား သင်ကြားပေးခဲ့သော သင်တို့ကိုသာ ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးတင်ရပေမည်”

သေတွင်းမှ ပြန်လည်လွတ်ကင်းလာပုံမှာ ထူးဆန်းလှသဖြင့် ညီနောင်တို့သည် ကြက်သေသေကာ ရုပ်နေမိကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ရဲရင့်၍ သေမင်းကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်ဆိုင်နေကြသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သေခြင်းသည် သူတို့အတွက် မဆန်းချေ။ အချိန်ကျရောက်လျှင် လူတိုင်း ထိုနေရာသို့ ရောက်ရပေမည်။

အံ့သြခြင်းများ ပြောပျောက်သွားပြီးနောက် သူတို့၏ မျက်စိများသည်လည်း မှုန်ရီလျက်ရှိရာမှ ပြန်၍ ကြည်လင်လာလေသည်။

ဝှပ် ။ ။ “တကယ်ကို မြင့်မြတ်တဲ့ အပြုအမူပါပေပဲ ကိုကြီးရယ်။

ဒါပေမဲ့လို့ ကိုကြီးရဲ့ စွန့်စားမှုကြောင့် ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်နေရမယ်လို့လည်း မဟုတ်သေးဘူး ကိုကြီးရဲ့” ထို့နောက် စလေဒင်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ကျွန်ုပ်တို့အား အသက်ကို ချမ်းသာပေးမှုအတွက် သင့်အား

ဇားစွာကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာမသွားမီ ကျွန်ုပ်တို့၏ နှမ ဇီမန်အား နှုတ်ဆက်ခွင့်ရပါမည်လော”

ဒင် ။ ။ “မရနိုင်ဘူး ဆာဂေါ်ဒွင် ... တူမတော်သည် နက်ဖြန်

အမှန်ကို သိရှိပါလိမ့်မည်။ ကိုင်း ... တစ်ခါတည်း သွားကြပြီး နောက်ထပ် ပြန်မလာကြနှင့်တော့”

အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့အား သူတို့၏ ဓားကြီးများနှင့် မြင်းများကို ပေးအပ်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ကုန်းနီးများ အသင့်တင်၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ဂျေရှုစလမ်မြို့မှ သံတမန်များရှိရာသို့ သူတို့အား ထမ်းပြုများက ခေါ်ဆောင်သွားကြရာ၊ ခရီးသွားများကလည်း ညီနောင်တို့အား ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုကြလေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် အကျဉ်းကျခံနေရသောကောမူ ညီနောင်တို့ လွတ်မြောက်ရေးကို ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် မျက်ရည်များကျနေသော ဘုန်းတော်ကြီး အက်(ဂ)ဘတ်အား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် စလေဒင်၏ လမ်းပြစစ်သားများနှင့်အတူ ညီနောင်တို့လည်း အက်စကလုံ’ မြို့မှ ညချမ်းအချိန်တွင် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

*

လမ်းခရီး၌ စကားပြောဆိုသွားကြရင်း ရိုစမန်၏ အကြောင်းကို ခြားရသောအခါ ဝှပ်သည် မျက်ရည်များပင် ကျမိရှာ၏။ “ကိုကြီး ... ကျွန်တော်တို့တော့ သေဘေးက လွတ်လာကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကို သယ်လိုလုပ်ပြီး ကယ်ရမယ်ဆိုတာက ရှိသေးတယ် ... မစွန့်ဒါးရှိရင်လည်း ဘုတ်သေးရဲ့”

“ဘုရားသခင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမျှ မရှိပါဘူးကွယ်။ သူ့လွတ်မှု

အား မင်းကြင်ယာဖြစ်ဖို့ရော သူ့ဖန်တီးမှာပဲ။ နို့ပေမဲ့ မစွန့်ဒါး လွတ်နေ

မယ်ဆိုရင် မကြာခင် သူ့ဆီက တစ်ခုခုကြားကောင်းပါရဲ့။ အခုတော့ ကိုကြီးတို့ စိတ်ကောင်းကောင်းထားကြပါစို့။"

သို့သော် ဤသို့ပင် ပြောရစေကာမူ ဂေါ်ဒွင်၏ စိတ်နှလုံးထဲသို့ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ခြင်းတစ်မျိုးသည် ဝင်ရောက်ဖိနှိပ်လာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ သဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ အချစ်ခင်ဆုံးသောသူ တစ်ယောက်အပေါ်သို့ လည်းကောင်း ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက် မည်နိမိတ်ဟု မှတ်ယူမိလေသည်။

သို့နှင့် သူ၏ နဖူးပြင်တစ်ခုလုံးမှာ စောရွေးများ ရွံစိုလျက် ရှိသည်ကို ဝှပ်ကမြင်သဖြင့် -

"ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကြီး၊ ကိုကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ဒဏ်ရာ တစ်ခုခုများ ရှိနေသလား။"

"ဟုတ်တယ် ညီလေး - ကိုကြီး အသည်းထဲမှာ ဒဏ်ရာ တစ်ခု ရှိနေတယ်။ ကိုကြီးတို့ကို ကြမ္မာပြုတ်ဆိုတစ်ခုက နှိပ်စက်နေပြီနော်"

"ဒီလောက် ဒုက္ခတွေပေါ်တဲ့ တိုင်းပြည်မှာ ဒါဟာ အဆန်း မဟုတ် တော့ပါဘူး ကိုကြီးရယ်။ တခြားဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ခဲ့သလို ဒီဟာကိုလည်း ရင်ဆိုင်တွေ့ကြပေါ့ ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ မတတ်နိုင်မယ့် အတူတူ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များ သူ့ကို စောင်မနိုင်အောင် ဆုတောင်းကြပါစို့။"

ထို့နောက် သူတို့သည် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသော ကြယ်များ၏ အောက် သဲပြင်များပေါ်တွင် မြင်းများကို မောင်းနှင်ရင်း 'စိန်ပီတာ' နှင့် 'စိန်ချက်' တို့အား ဆုတောင်းပတ္တနာပြုကြလေသည်။

အရုဏ်တက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နယ်စပ်ကို ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ် ၍ ဘေးကင်းပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားပြီးလျှင် စလေဒင်၏ လမ်းပြစစ်သား များလည်း ပြန်သွားကြလေ၏။ တစ်ညလုံး မြင်းများကို အပြင်းနှင့်ခဲ့ရသည် ဖြစ်၍ ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးများသည် နောက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးလျှင် သူတို့လည်း တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ဖြစ်လေသည်။

လမ်းကွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်သစ်စနေရောင်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော ရှုမျှော်ခင်းမှာ လှပကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသည်

ဖြစ်၍ သူတို့မြင်းဇက်များကို သတ်ကာ ခေတ္တမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသေး ၏။ သူတို့ ရှေ့အတန်ဝေးသော တောင်ကုန်းများပေါ်၌ကား သာသနာတုမို့ ဖြစ်သော ဂျေရုစလမ်မြို့တော်သည် မားမားမတ်မတ် တည်ရှိတိ၏။ မြို့ရိုး များနှင့် ပြာသာဒ်ဆောင်မျှော်စင်များသည်လည်း ရှုမငြီးအောင် ရှိလေ သည်။ ဝတ်ပြုသူ ကိုးကွယ်သူတို့၏ သွေးများစွန်းပေနေဘိသကဲ့သို့ နီရဲ သော လက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီးသည် 'အိုမာ' ဗလီကြီးပေါ်တွင် စိုက်ထူလျက် ခြုံနေလေရာ၊ ထိုလက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီးကား မကြာမီပင် လဲပြိုပျက်စီးရပေ ဘော့မည်။

“ဤမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်၏ သားချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဂျေရုဆလမ်မြို့ရှိ သူ၏ ဆွေမျိုးများထံသို့ ထည့်လိုက်လိုပါသည်။ သူသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် သူလျှိုလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သင်တို့၏ ဘာသာစကားကိုကား သူနားမလည်ပါ။ ဤကား ကျွန်ုပ်အား ကူညီစေလိုသည့် အချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။”

ဒွင် ။ ။ “ကောင်းပြီ ... သူ့အား ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါမည်။ သူငယ်မသည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှ မြင်းစီး၍ လိုက်ခဲ့ပါစေ”

ခေါင်းမြီးခြုံနှင့်မိန်းမသည် အာရပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ မေးသဖြင့် အာရပ်ကြီးက ဘာသာပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ညီနောင်နှစ်ဦး၏ အကြား နောက်နားခပ်ကျကျမှ ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အဘိုးကြီးက ညီနောင်တို့အား တစ်နာရီခန့်မျှသာ စောင့်ရှောက်သွားရမည့်ခရီး၌ ခေါင်းမြီးခြုံမိန်းမအား စကားဖြင့်လည်း မနှောင့်ယှက်ရန်၊ ထုံးစံမဟုတ်သည့်အတိုင်း ခေါင်းမြီးခြုံကိုလည်း အဖွင့် ခေါင်းရန် တောင်းပန်ပြီးနောက် ဤသို့ ပြုမူခြင်းဖြင့် မြင်းနှစ်ကောင်အတွက် အဖိုးသစားနားပေးရာ ရောက်ကြောင်း ပြောကြားပြီးလျှင် သူ၏ မြင်းကိုပြန်၍ လှည့်လေ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် မြင်းများကို ဆက်လက်စီးနင်းသွားကြလေရာ မိမိတို့ဂုဏ်သရေကို စောင့်ထိန်းအပ်သည့် ဟူ၍ သဘောရသည့် အတိုင်းလည်း အဖော်မိန်းမပျိုအား သူတို့သည် လှည့်ကြည့်ခြင်း စကား ပြောဆိုခြင်းများ မပြု လုပ်ကြချေ။

နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် သံတမန်များ အပြန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသော မြို့သူမြို့သားများနှင့် ပြည့်ကြပ်နေသည့် ဂျေရုဆလမ်မြို့တံခါးဝသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ထိုနေရာကို ဖြတ်သန်းသွားကြရာ သံအဖွဲ့ကို လူစု၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သူက ခေါင်းဆောင်၍ အငြင်းသွားလေ၏။ ပရိသတ်များသည်လည်း ထိုသူများသည် ငြိမ်းချမ်းရေးကိုပင်ယူဆောင်၍ လာသလော၊ သို့မဟုတ် စစ်ပွဲကိုပင် ဆောင်ယူ၍ လာသလော ဟူ၍ သိလိုစေနှင့် နောက်မှ စုရုံးလိုက်ပါသွားကြလေသည်။

ဂေါ်ဒွင်ဖြစ်ရပ်

တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက်သို့ နေပူရှိန်မမိမိ ခပ်သုတ်သုတ် မောင်းနှင်၍သွားကြရာ တောင်ကြားလမ်းကို စီး၍မြင်ရသော တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုရှိရာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ထိုတောင်ပေါ်မှ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးတစ်လျှောက် သူတို့ရှိရာ ကမ်းချ၍ စီးဆင်းလာကြလေသည်။

၄ပုံ ။ ။ “ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးတဲ့ အာရပ်ကြီး ထင်တယ်ကိုကြီး။ ဟိုခေါင်းမြီးခြုံနဲ့ မိန်းမကတော့ ဘေရပ်မြို့အပြင်ဘက် တောင်ပေါ်မှာ ကိုကြီးကုန်းနှီးနောက်က ထိုင်လိုက်တဲ့ မိန်းမ မြင်းကြီး နှစ်ကောင်တော့ မီးခိုးနဲ့ မီးလျှံအသက်များ ပြန်ရှင်လာလေရောသလား မသိရဘူးကြည့်ပါလား ... မြန်လိုက်တာ”

အနီးသို့ရောက်၍ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့အား မီးခိုးနှင့်မီးလျှံကို ပေးခဲ့ဖူးသော ‘သံကန္တာရသားကြီး’ ခေါ် အာရပ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ထိုအာရပ်ကြီးသည် သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အား မိမိတို့လာရင်းကိစ္စမှာ သံအဖွဲ့နှင့်အတူပါသည့် သူရဲကောင်းနှစ်ယောက်အား အကူအညီတောင်းရန် လာကြောင်းဖြင့် ပြောပြပြီးနောက် ခေါင်းမြီးခြုံနှင့် မိန်းမအား လက်ညှိုးညွှန်လျက် -

ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝပ်တို့သည် သူတို့၏ ခေါင်းမြီးခြုံအဖော်ဖြစ်သူ၏ ဆွေမျိုးများကို အစအနပင် မမြင်ရသဖြင့် မည်သည့်နေရာတွင် ရှာဖွေရမည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမည်ကိုလည်းကောင်း ရုတ်တရက် မသိသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေမိ၏။ မင်းလမ်းမကြီးကို မျက်နှာဖွင့်၍ ဆောက်လုပ်ထားသော မုခ်ပေါက်ကြီးတစ်ခုရှိရာ ထိုမုခ်ပေါက်မှ ကျော်လွန်လျှင် ပန်းခြံတစ်ခုရှိ၍ ထိုပန်းခြံထဲတွင် လူသူကင်းဝေး တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် ထိုထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်တွင် အဖော်မိန်းမပျိုသည်လည်း ယခင်တကဲ့သို့ နောက်နား ခပ်ကျကျမှ လိုက်ပါလာလေသည်။

ဝပ် ။ ။ “ကျေရဆလမ်မြို့ကိုတော့ ရောက်ပြီ။ သူဘယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ မေးရတော့မှာပဲ”

ဂေါ်ဒွင်က အာရေဗျဘာသာဖြင့် -

“သူငယ်မ ... ကျွန်ုပ်တို့ ဝတ္တရားကိုတော့ ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ။ သင့်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အပ်နှံပေးရမယ့် သင့်ဆွေမျိုးတွေ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောစမ်းပါဦး။”

သူငယ်မက သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အသံဖြင့် -

“ဒီမှာလေ ...”

ထို့နောက် မိန်းမပျိုသည် မိမိ၏ ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖမ့လှစ်သော သော်လည်း အောက်မှ ဝတ်ရုံပေါ်တွင် မိမိ၏ အပေါ်အကျီရှည်ကြီးကို ချွတ်လိုက်လေသည်။

ဒွင် ။ ။ “အလို ... ဘုရားရေ ... အဲဒီအကျီပေါ်က ဇာပန်းတွေကို ကျုပ် သိပါတယ်။ မဇွန်ဒါး ... ပြောစမ်း ... သင် မဇွန်ဒါး မဟုတ်လား။”

ဤသို့ ပြောဆိုနေစဉ် မိန်းမပျို၏ ခေါင်းမြီးခြုံအဝတ်အထည်သည်လည်း လျှောကျသွားလေရာ၊ သူတို့ ရှေ့မှောက်တွင်ကား မဇွန်ဒါး မဟုတ်သော် ငြားလည်း မဇွန်ဒါးနှင့် တူလှသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရပ်၍ နေလေသည်။ ဆံပင်နှင့် လက်ဝတ်လက်စားများမှာလည်း မဇွန်ဒါးအတိုင်း

ရှိနေသည့်ပြင် ဂေါ်ဒွင်သတ်ခဲ့သော ခြင်္သေ့လက်သည်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လည်ဆွဲတန်ဆာသည်လည်း မဇွန်ဒါး၏ ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်၏။ အသားအရေသည်လည်း မဇွန်ဒါးနှင့် ချွတ်စွပ်ထားသကဲ့သို့ပင် ရှိလေရာ သွေးငယ်သော မဲ့ကလေးပင်လျှင် သူ၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ ပါရှိပေးသေး၏။ သို့သော် မိန်းမပျိုသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့နေသဖြင့် မျက်လုံးများကိုကား မမြင်ရချေ။

ထို့နောက် မိန်းမပျိုသည် ခေါင်းမြီးခြုံကို ရုတ်တရက် ဖွင့်ချလိုက်ပြီးလျှင် ညီနောင်တို့အား ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

ဝပ်သည် ရှိုက်ငင်ငိုတော့မတတ် -

“ရိုစမန် ... အို ... ရိုစမန်ကိုယ်တိုင်ပါကလား။ ကြည့်စမ်း ... မဇွန်ဒါး ယောင်ဆောင်လာတဲ့ ရိုစမန်ပါကလား။ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါအံ့တော့ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝပ်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။ ရိုစမန်သည်လည်း သတိလစ်၍ သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ မြင်းကုန်းဆက်မှ ဝပ်၏ လက်မောင်းများထဲသို့ လျှောကျသွားပြီးနောက် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိစဉ် ဂေါ်ဒွင်လည်းအခြားဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

ရိုစမန်က သူ့ကိုယ်သူ ဖယ်ရှားရုန်းထွက်ရင်း -

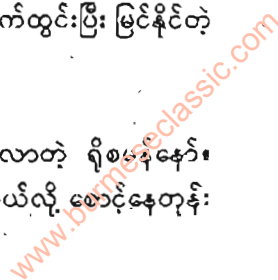
“ဟုတ်ပါတယ် ... တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမလေး ရိုစမန်မှ မှီမန်အစစ်ပါ။ ကြည့်ပါဦး ... လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အတူတူ မြင်းစီးလာကြတာ ဘယ်သူမျှ မသိကြဘူး”

ဝပ်က ဒေါသသံနှင့် -

“ခေါင်းမြီးခြုံတွေ သိုးမွေးထည်တွေ ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နိုင်တဲ့ ချက်စီမှ ကျုပ်တို့မှာ မရှိပဲကို”

ဂေါ်ဒွင်သည် ထူးခြားသော အသံဖြင့် -

“ညီမလေးဟာ မဇွန်ဒါးယောင်ဆောင်လာတဲ့ ရိုစမန်နော်။ မသိဦး။ ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို ပါးကွက်က ခုတ်သတ်မယ်လို့ စောင့်နေတုန်း ခုတ်ဆက်တဲ့ မိန်းမကဘယ်သူလဲ”

မန် ။ ။ “ညီမလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဆင်ယင်ထားတဲ့ မဇ္ဈိဒါး မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ ကိုကြီးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး အထင်တော့ ကိုကြီးစောင့်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဘာမျှမသိရဘူး။ ညီမလေးထင်တာက ဝှပ်လားလို့”

ဂေါ်ဒွင်သည် အသံတုန်လျက် -

“ဒါဖြင့် ညီမလေးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”

မန် ။ ။ “ဒါကတော့ တိုတိုပါပဲ။ စန္ဒကူးသေတ္တာနဲ့ ကိုကြီးတို့ကို မဲချပေးပြီးနောက် ညီမလေးလည်း သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတယ်။ သတိပြန် ရလာတော့ ညီမလေးနဲ့ မျက်နှာချင်း ချွတ်စွပ်မဟုတ်ပေမဲ့ အတော့်ကို တူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ညီမလေးရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတာ တွေ့ရ တယ်။ ဒီတုန်းကများ ကျွန်မ မျက်စိကိုတောင် ကျွန်မ မယုံမိဘူး။ သူက မကြောက်ပါနဲ့ ထိပ်ထားရယ်တဲ့။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်ဇာတ်ထုပ် ခင်းရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီးထားတဲ့ မဇ္ဈိဒါးပါတဲ့။ သူ့ကို စစ်တပ်စခန်း က ထွက်သွားဖို့ အမိန့်ချပြီးလေတော့၊ အပြင်မှာ မြင်း ၂ စီးနဲ့ သူ့ဦးလေး ကြီး စောင့်နေလိမ့်မယ်တဲ့။ မျက်နှာချင်းကလည်း ခပ်ဆင်ဆင် အရပ်ချင်း ကလည်း ခပ်ညီညီ အဝတ်အစားတွေကလည်း လဲထားလေတော့ ဘယ်သူ မျှ ရိပ်မိမယ် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဒီအပေါ် လမ်းပြလုပ်ပြီး ခေါ်သွားမယ် လူကလည်း သူတို့ လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ကိုယ် တိုင် တံခါးဝအထိ လိုက်လာပြီး ငိုယိုနှုတ်ဆက်မယ်တဲ့။ အဲဒီအခါမှာ မဇ္ဈိဒါးဟာ ဘော်လဘတ် မင်းသမီးကလေးဖြစ်ပြီး ဘော်လဘတ် မင်းသမီးကလေးက မဇ္ဈိဒါးဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူက တွေးတောနေကြ ဦးမှာလဲလို့ပြောတာ ကိုကြီးရဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်မကတောင် ကိုလေး သေဒဏ် ခံယူပြီးပြီ။ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ စွန့်ခွာမသွားနိုင်ဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်သေး တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဦးလေးဖို့ စာတစ်စောင် ညီမလေး ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဝှပ်ပေးလိုက်သေးတယ်”

“ဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲ”

“ဒီဟာ ဝှပ် အမိန့်အရ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ သူ့ကိုချစ်ရင် သူ့အမိန့်ကို လိုက်နာပါတဲ့”

ဝှပ်က ဖြူရော်သော မျက်နှာနှင့် -
“ကျွန်ုပ် မဇ္ဈိဒါးကို တွေ့လည်း မတွေ့ပါဘူး။ ဒီစကားမိုးလည်း မပြောရပါဘူး”

မန် ။ ။ “ပြီးတော့ သူက ထပ်ပြောသေးတယ်။ ဝှပ်ဟာ သေဒဏ် က လွတ်လိမ့်မယ်လို့ သူထင်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ တကယ်လို့ သူ့စကားကို နားမထောင်ရင်ဖြင့် ကျွန်မ ဝှပ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ အသက်ရှင်ပြီး တွေ့ရ လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးတဲ့ ... ကိုလေးရဲ့”

ဝှပ် ။ ။ “ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်မယ်ဆိုတာ သူ့ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

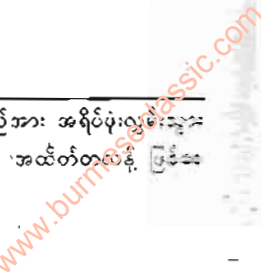
ဂေါ်ဒွင်သည် တုန်လှုပ်သော အသံနှင့်ပင် ကြားဖြတ်၍ -

“ဒါတွေ သူမသိပါဘူးကွယ် ... ရှိစမန် ထွက်သွားအောင် ညှဏ်ဆင်တဲ့အလုံးပါ။ နောက်ပြီးတော့ကော”

မန် ။ ။ “နောက် ညီမလေးလည်း အိပ်မက်မက်နေတဲ့ လူတစ် ယောက်ကို အိပ်ရာက နှိုးလွှတ်လိုက်သလို ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ဒီအကြောင်း နည်းနည်းပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ အစောင့်ခေါင်းငဲ့နေတုန်းကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နမ်းရှုပ်ငိုယိုပြီး ခွဲခွာခဲ့ကြတယ်။ နောက်စစ်သားတစ်ယောက် ရှေ့တိုးလာပြီး ‘ကျွန်ုပ်နောက် လိုက်ခဲ့လော့ ... စီနန်သမီးတော်’ လို့ ခေါ်တာနဲ့ သူ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဘယ်သူကမျှလည်း ဂရုမစိုက်ကြ ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုကြီးနဲ့ ကိုလေးတို့သာ အကျဉ်းထောင်ထဲ ခြေရလို့ မမြင်လိုက်ချင်နေမယ်။ ‘ထူးဆန်းတဲ့ အရိပ်ကြီးတစ်ခုဟာ နေကို ခြိတ်ပြီးသွားလို့ လူတွေအားလုံးက စလေဒင် အပေါ်မှာပဲလား။ အက်စက ဆိုမြို့အပေါ်မှာပဲလား။ ကြမ္မာဆိုတစ်ခုခုဟာ ကျရောက်တော့မယ်လို့ ဆင်ခြင်ပြီး ထိတ် လန့်တုန်လှုပ်နေကြတာကို”

“ဆက်ပြောပါဦး ညီမလေး”

“ဒီတော့ ခု စက်တင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင် ပါလက်စတိုင်းပြည်အား အရိပ်ဖုံးလွှမ်းသွား ထောင် နေကြပုံခြင်းဖြင့် ဂျေရိဆလမ်မြို့တော်ကို အတော်ပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား ခဲ့ပါ။”

“ပြောစရာ မလိုလှပါဘူး။ မြင်း ၂ စီးနဲ့ သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ စောင့်နေတဲ့ သူ့ဦးကြီး အာရပ်ကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ အာရပ်ကြီးကို သူပေးလိုက်တဲ့ စာပြ၊ အာရပ်ကြီးက ဖတ်ကြည့်ပြီး ညီမလေးကို မြင်းတစ်စီး ပေါ်မှာတင် တစ်ညလုံး ခရီးပြင်းလာခဲ့ကြတာ။ အဲဟို တောင်စောင်းရောက်တော့ ခဏအမောအပန်းဖြေ အာရပ်ကြီးမှာပါလာတဲ့ အစာရေစာတွေကို စားသောက်ရင်းနဲ့ သံအဖွဲ့ကိုတွေ့ရသည်အထိ စောင့်နေကြတာပါပဲ။ ပြီးတော့တောင် အာရပ်ကြီးက သတိပေးလိုက်ရှာသေးတယ်။ နှုတ်လည်း လှုပ်ပါစေ၊ စကားလည်း မပြောပါလေနဲ့။ ခေါင်းမြီး၊ ခြုံကိုလည်း မဖွင့်လေနဲ့တော့။ သင်ဟာ စလေဒင်ရဲ့ တူမတော်ဖြစ်ကြောင်းသိရင် သူတို့နဲ့ အတူခေါ်သွားဖို့ ငြင်းပယ်လိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါတွင်မကဘူး၊ စလေဒင် လက်ထဲတောင် ပြန်အပ်လိုက်မှာ စိုးရတယ်တဲ့။ နောက် ကိုကြီးတို့နဲ့တွေ့၊ အာရပ်ကြီးလည်း သူ့တူမကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ရှိသေးတယ်ဆိုပြီး မြင်းကို ကဆုန်ချပြန်ပြေးလေရဲ့။ ဘုရား သခင်ရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးတော့ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းက လွတ်ကင်းပြီး ပြန်ဆုံကြနိုင်ပြီ”

ဒွင် ။ ။ “အင်း... ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအကြံမျိုး စွန့်စွန့်စားစား ကြစဉ် တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ ဒီမိန်းမ ဘာလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သင်တို့သိကြရဲ့လား။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဆိုတာ သင်တို့ နောက်တော့ သိလာကြလိမ့်မယ်။ ကိုကြီးက မင်းနေရာဝင်ပြီး အသေခံမယ်လုပ်ဆောင် တုန်း သူတို့ ဘော်လဘတ်မင်းသမီးကလေးကို ခေါ်လာကြတယ်။ စလေဒင်ရဲ့ မျက်စိရှေ့မှာတောင် မဇ္ဇန်ဒါးဟာ ညီမလေးယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ဇာတ်ကွက်ကို ဘယ်လောက်များ နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကသွားလိုက်သလဲ။ ကိုကြီးတောင် အလှည့်စားခံရတယ်။ နို့ပေမဲ့ မဇ္ဇန်ဒါးရေ မင်းကိုတော့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးကြိမ်အဖြစ်နဲ့ ချီးကျူးလိုက်ပါတယ်ကွယ်”

၎င်းနောက် ဂေါ်ဒွင်လည်း ဝှပ်အား မိမိတို့နှင့် ယခင်က သိက္ခာခံဖူးသည့် သီလရင်ဆရာကြီးကျောင်းသို့ ရိုစမန်အား ခေါ်သွားပြီးလျှင် ခေတ္တအပ် နံထားရန် ပြောကြားလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သတိရပြီ၊ အင်္ဂလန်ပြည်က သတင်းတောင်းတောင် ကျွန်တော်တို့ကို မေးလိုက်တဲ့ သီလရင်ဆရာကြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီမှာတော့ သူ့ကို ဘယ်သူမျှ မသင့်ယှက်ဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ချတယ်”

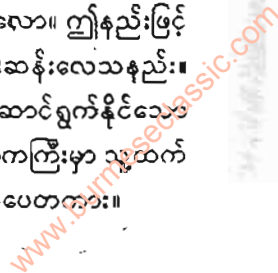
“ဒါနဲ့ ကိုကြီးက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကိုကြီးလား... မဇ္ဇန်ဒါးကို ရှာရအောင် အက်စကလုံမြို့ကို ပြန်သွားရဦးမယ်”

“ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲ၊ မဇ္ဇန်ဒါးဟာ သူ့ကိုယ်သူ စောင့်ရှောက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူ့ဦးကြီးပြောသွားတာပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ဦးကြီးလည်း ခေါ်ဖို့ သွားမှာပဲ”

“နို့ပေမဲ့ စိတ်မချရဘူးကွယ်။ ညီလေးတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ စလေဒင်ဟာ သူ့မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားထားတဲ့ သူ့တူမတော် ထွက်ပြေးသွားပြီး အထိန်းတော်က သူ့နေရာ ရောက်နေတယ်ဆိုရင် သူ့ဒေါသဟာ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ပြီးတော့ ကိုကြီးရော ဝှပ်ရော နှစ်ယောက်လုံး လွတ်လိမ့်မယ်လို့ သူယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ သူ လိမ်ပြောတာပဲ။ ကိုကြီးတော့ထင်တာပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလို လိမ်ပြောတယ်ဆိုတာ ကိုကြီး ပြောပြမယ်နော်။ အကြောင်းကတော့ ဂျေရုဆလမ်မှာ ညီမလေးကို ခိုကြီးနဲ့လာပြီး ဆုံးမိစေချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ညီမလေးရဲ့ လွတ်မြောက်မှုမှာ သူ့အသက်ကို စွန့်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပဲ”

ထိုအခါ ရိုစမန်သည် မဇ္ဇန်ဒါး၏ မြင့်မြတ်သော စိတ်နှလုံးကို အောင်းစွာ ရိပ်မိပြီးလျှင် ဝှပ်သေရမည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်ကို သိလျက်နှင့် အား ဂေါ်ဒွင်၏ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံယူရန် သူ့အသက်ကို စွန့်ကာ အောက်ပိုလိုက်ခြင်းကို အံ့ဩရင်း ဂေါ်ဒွင်အား ထူးဆန်းစွာ ကြည့်ရှုနေမိ၏။ မိမိနှင့် မဇ္ဇန်ဒါးတို့မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မည်မျှပင် ချစ်ခင်နေစေကာမူ ဤကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ မိမိအား ချစ်ခင်မှုကြောင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းပင်။ ဂေါ်ဒွင်ကို ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့်ပေလော။ ဤနည်းဖြင့် သူ၏ မေတ္တာကို ထုတ်ဖော်ပြသခြင်းသည် မည်မျှထူးဆန်းလေသနည်း။ ဤအလောက် သဘောထားကြီးသော အလုပ်ကို ဆောင်ရွက်နိုင်သော မဇ္ဇန်ဒါးကား မည်မျှမြင့်မြတ်လေသနည်း။ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ သူ့ထက် မြင့်မြတ်သော မိန်းမကို ရန်ငါတော့မည် မဟုတ်ပေတကား။

၃၂၈ ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အမှန်ကို နှစ်ဦးစလုံး သိရှိကြပြီဖြစ်၍ ရိုစမန်နှင့် ဂေါ်ဒွင်တို့သည် တစ်ဦး ကိုတစ်ဦး အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လျက် ရှိကြလေသည်။

“ကိုကြီး ... တကယ်ပဲ စွန့်စားတော့မှာလား။ ဒီစွန့်စားမှုတကယ်လို့”

“ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ ကိုကြီး မသိသေးဘူး။ နို့ပေးဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီး ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကိုကြီး ရင်ဆိုင်တွေ့ဖို့ သွားရမယ်ပေါ့။ သေမယ့်လမ်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငရဲမီးတွေကိုပဲ ဖြတ်သွားရ ... သွားရ မဖွန်ဒါးမတွေ့တွေ့အောင် ကိုကြီးသွားပြီး သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လေးစားသဘောနဲ့”

စကားမဆုံးမီ ဖြတ်လျက် လွတ်ခနဲ -

“ပြီးတော့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သဘောနဲ့ ...”

မိမိကိုယ်ကို ပြောဘိသကဲ့သို့ -

“ဒီလိုလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ထို့နောက် ဂေါ်ဒွင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသော ပါးစပ်နှင့် ဝင်းလက်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများကို မြင်ကြရသဖြင့် မည်သူမျှ သူ့အားတားဆီးရန် မတွေ့ဝံ့တော့ချေ။

“သွားဦးမယ် ညီမလေး ရိုစမန်ရေ ... ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်တော့ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ အခု ညီမလေးကို ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်နဲ့ ဖြေဆိုမှ ဝန်တော်တို့မှာ ကျုပ်အပ်ခဲ့ပြီ။ ကိုကြီးနဲ့လည်း ထပ်ပြီး တွေ့ချင်မှ တွေ့ကြတော့မယ် ညီမလေးရဲ့။ ဒီတော့ ကိုကြီး တစ်ခုအကြံပေးလိုတာက သင်တို့နှစ်ယောက် ဂျေရုဆလမ်မြို့မှာ လက်ထပ်ပြီး စတိပယ်ကိုပြန် အေးဆေးဆေးဆေးနေကြဖို့ပဲ။ တကယ်လို့ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လေ ... ညီမလေးကိုလည်း ကိုကြီးနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မွေးကတည်းက အတူနေ၊ အတူစား ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေ မချို့ယွင်းအောင် အတူတကွ ဆောင်ရွက်လာတဲ့ ကိုကြီးတို့ညီနောင်ဟာ ဒီကနေ့ ပထမဆုံးအကြိမ် ခွဲရတော့မှာပဲ။ ညီမလေးသာ ဘုရားသခင်ပေးသနားတော်မူတဲ့ ချစ်မေတ္တာကို ခံယူပြီး

ခင်ယာန်သူရဲကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာ နေရန်ပေးတာ”

“အို ... ကိုကြီး ဒီလို မပြောပါနဲ့၊ ဒီစကားတွေဟာ ကျွန်တော်အသည်းကို ခွဲလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ပြီးတော့ ဒီလို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အသည်း ကျွန်တော်တို့ ခွဲမသွားနိုင်သေးဘူး။ ဒီက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီမလေးဟာ သီလရှင်တွေအကြားမှာ လုံလုံခြုံခြုံရှိဖို့ ကျွန်တော်သွားပြီး အရာချထား လိုက်ပါဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်နာရီလောက်သာ အချိန်ပေးပါ။ ကိုကြီးဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မဖွန်ဒါးကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ရှိနေတဲ့ဟာ ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း မကျေးဇူးဆပ်လို့ တော်နိုင်ပါ့မလား”

“မဟုတ်သေးဘူး ညီမလေး ... မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီမြို့တော် ကျဆုံးမယ့်အရေးကိုတွေ့ပြီး ရိုစမန်ကို စောင့်ရှောက်ဦးမှပေါ့။ အခုလို အချိန်အခါမှာ ညီမလေး သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားနိုင်ခဲ့ပါ့မလား”

ထိုအခါ ဝပ်၏ ဦးခေါင်းသည် ငိုက်ဆိုက်ကျသွားလေ၏။ ဂေါ်ဒွင်သည် သူ၏ မြင်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် နောက်သို့ လှည့်၍မျှပင်ကြည့်ရှုတော့ဘဲ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းတစ်လျှောက်နှင့် မြို့တံခါးဝမှ ဆာ့လွန်ထွက်သွားလေရာ သဲကန္တာရထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

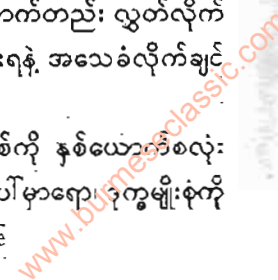
*

ဝပ်နှင့် ရိုစမန်တို့သည် ဂေါ်ဒွင်ထွက်သွားသည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်ရှုရင်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ အသီးသီးကျ၍ လာကြလေသည်။

ယူကျုံးမရသော အသံကြီးဖြင့် -

“ကျုပ်အစ်ကိုနဲ့ ဒီလို ခွဲရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် နည်းနည်းကလေး မှ မတွေ့မိဘူး။ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ သူတစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်တာထက် သူ့နံဘေးမှာနေပြီး ကျုပ် ဝမ်းသာအားရနဲ့ အသေခံလိုက်ချင်သေးတယ်”

“ညီမလေးလည်း... ကိုလေးတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး အပေါ်မှာရော၊ စိတ်ထားမြင်မြတ်တဲ့ မဖွန်ဒါးအပေါ်မှာရော၊ ဒုက္ခမျိုးစုံကို

ဖန်တီးပေးသလို ဖြစ်နေပြီ။ ညီမလေးသေသွားရင် ကောင်းမှာပဲ ကိုလေးရယ်၊ ညီမလေးတော့ လောကမှာ နေချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ပါဘူး။”

ညည်းညူလျက် -

“ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ကိုလေးလည်း ညီမလေးနဲ့အတူ သေပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပေါ့။ ကိုင်း ... ကိုကြီးတော့ သွားပြီ။ ပူဆွေးနေကြလို့လည်း အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ လုံလုံခြုံခြုံမယ့်နေရာ သီလရှင်ကျောင်းကိုပဲ သွားကြပါစို့ရဲ့။”

ထိုအချိန်၌ကား စလေဒင်၏ စည်းကမ်းချက်များကို သံတမန်များက ငြင်းပယ်လာကြသည်ဟူသော သတင်းသည် တစ်မြို့လုံး ဖုံးနှံသွားပြီဖြစ်၍ မြို့သားများသည် တလှုပ်လှုပ်တရွရွနှင့် ရှိနေကုန်ကြရာ သူတို့လည်း လူများကြားမှဖြတ်သန်းကာ မြင်းများကို စီးနင်းသွားကြလေသည်။

စစ်ပွဲကား သူတို့ရှေ့တွင် နီးကပ်စွာရှိနေချေပြီ။ စစ်ပွဲကြီးကား အဆုံးတိုင် တိုက်ခိုက်မည့် စစ်ပွဲဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင်များသည်လည်း အသတ်ခံသူခံရ အဖမ်းခံရသူ ခံရရှိနေချေပြီ။ သူတို့၏ ဘုရင်မှာလည်း သုံးပန်းဘဝသို့ ရောက်၍ မြောက်မြားစွာသော သူတို့၏ စစ်သားများသည်လည်း ဟေတင်စစ်မြေပြင်တွင် ပြန်ကျလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ မိန်းမများကလေးများ၊ လူအိုများ၊ လူနာများနှင့် ဒဏ်ရာရရှိသူများသာ ကျန်ရှိတော့၏။ အစုစုပေါင်းလိုက်လျှင် ရှစ်သောင်းခန့်မျှ ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ၎င်းတို့အနက် အနည်းငယ်ကား လက်နက်ကိုင်နိုင်ကြသေး၏။ သူတို့သည် အင်အားကြီးမားလှသော စလေဒင်၏ ဘေးရန်မှ ဂျေရုဆလမ်မြို့ကြီးကို ကာကွယ်ကြရတော့မည်ဖြစ်ရာ လူများသည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် လမ်းများထဲတွင် လူးလားခပ်ရင်း ညည်းညူကြသော အသံတို့မှာ ဘဝင်သို့ တိုင်အောင် တက်လုမတတ် ရှိကုန်၏။

နောက်ဆုံး၌ ဝပ်နှင့် ရိုစမန်သည် သီလရှင်ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ဝပ်သည် တံခါးစောင့်အား အကျိုးအကြောင်းပြောသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သူတို့အား အခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ မကြာမီ တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် ဖြူစင်သော အဝတ်အစား၊ မြင့်မားသော ကိုယ်ဟန်နှင့်

ခံညားလှသည့် အရွယ်လတ် အင်္ဂလိပ် သီလရှင်ဆရာကြီးသည် ဝင်လာ၍ သူတို့အား ထူးဆန်းစွာ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ထို့နောက် ဆရာမကြီးစေခိုင်းသည့်အတိုင်း ရိုစမန်နှင့် ဝပ်တို့လည်း မိမိတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လှန်ပြောပြရာ၊ သီလရှင်ဆရာကြီးလည်း တအံ့တဩ နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။

စကားအဆုံး၌ သီလရှင်ဆရာကြီးက မိမိတို့မှာ မိမိကိုယ်ကို အစိုးမရသူများပင် ဖြစ်သော်လည်း တတ်အားသမျှ ကူညီမည့်အကြောင်း၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပလ္လင်ရှေ့တွင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို ပေးပြီးနောက် ဗညံသည် ခရစ်ယာန်ယောက်ျားမှ လက်ဖျားနှင့် ထိခံမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့အထဲတွင် သီလရှင်လောင်းအဖြစ်နှင့် စာရင်းသွင်းပြီးလျှင် မိမိတို့ကဲ့သို့ သူတော်စင်အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်နေရန်အကြောင်း အကြံပေးပြီးနောက် ဝပ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်၍ အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် -

“လေဒီရိုစမန်ဟာ သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်း မဟုတ်ခဲ့ရင် အစဉ်ထာဝရ ဒီအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်နေဖို့ မလိုပါဘူး။”

“ရွှေချည်ထိုးပိုးထည်တွေနဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြား လက်ဝတ်လက်စားတွေကြားထဲမှာ ကျွန်ုပ် နစ်မြုပ်လာခဲ့တာ ကြာပါပြီ မိခင်။ ယခုမှ အားလုံးသောအရာများထက် သင်တို့၏ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို ကျွန်ုပ် ခြောက်နိုးလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။”

သို့နှင့် ဆရာကြီးနှင့် သီလရှင်များသည် ရိုစမန်အား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် သူတော်စင်များ မျက်မှောက်၌ ပလ္လင်ထက်တွင် လက်ကို တင်ထားစေကာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းကို ပေးအပ်ကြပြီးနောက် ရိုစမန်၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် သီလရှင်လောင်း၏ အဝတ်ကို ခြုံလွှားပေးကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဝပ်သည် မြင်းစီးထွက်သွားပြီးနောက် မြို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံသို့ သွားရောက်၍ မိမိကိုယ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောကြားအပ်နိုင်လေရာ၊ သူ့ရဲကောင်းအနည်းအကျဉ်းသာ ရှိနေသည့်အတွက် ဤကဲ့သို့ နုပျိုသန်စွမ်းသော သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦးအား ဝမ်းမြောက်စွာ ဆက်ခံကြလေ၏။

နေ့ရော ညပါ အပြင်းနှင့်လျက်ရှိသော ဂေါ်ဒွင်၏ ဘရီးကား ဖျင်းရိပြီးငွေဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ အချိန်ကား ညနေခင်းဖြစ်၍ မောဟိုက် လျက်ရှိသော ဂေါ်ဒွင်၏ မြင်းကြီးသည် အက်စကလုံမြို့အပြင်ဘက်၌ ရှိနေသော စလေဒင်၏ တံစခန်းကြီးကိုဖြတ်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လျှောက်လျက် ရှိလေသည်။ လမ်းတွင်သူ့အား သိပြီးဖြစ်သဖြင့် အတား အဆီးမရှိဘဲ လက်နက်ချထားသော ခရစ်ယာန် သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဟူ၍သာ အောက်မေ့ကြ၏။

သို့နှင့် စလေဒင်စံနေသည့် အိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် အစောင့်များအား သူ့အမည်ကို စလေဒင်ထံ လျှောက်ကြားရန် ပြောလိုက် ရာ၊ မကြာမီ သူ့အားဝင်ခွင့်ပြုသဖြင့် မျိုးမတ်များနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလျက် ရှိသော စလေဒင်အား တွေ့မြင်ရလေသည်။

ခက်ထန်စွာဖြင့် -

“အသို့နည်း ဆာဂေါ်ဒွင် ... သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ထားသော စည်းကမ်းချက်ကိုသိလျက် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် စခန်းသို့ ပြန်လည် လာရောက်လေသနည်း။ သင်တို့ ညီနောင်အား အသက်ကို ချမ်းသာပေး လိုက်ပါလျက် သင်တို့သည် ကျွန်ုပ် လက်လွတ်မခံနိုင်သော သူ့အား ကျွန်ုပ်ထံမှ ခိုးယူသွားဘိသနည်း”

“မခိုးယူပါ အရှင် ... ဤအကြံနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်စုံ တစ်ရာ မသိရှိရပါ။ အရှင်ဤသို့ ယုံကြည်မည်ကိုကား ကျွန်ုပ်သိပြီး ဖြစ်ပါ သည်။ ယခု ကျွန်ုပ်သည် မင်းသမီးကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်ညီကို ဂျေရူဆလမ်၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် အမှန်ကို ပြောလျက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို သင့်အား အပ်နှံကာ မဇွန်ဒါး၏အပေါ်၌ အရှင်ပေးမည်ဖြစ်သော မည်သည့်အပြစ်ဒဏ်ကိုမဆို ခံယူရန် ကျွန်ုပ် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

“သင်က အဘယ်ကြောင့် ထိုအပြစ်ကို ခံယူမည်နည်း”

ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် -

“အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်အား အသိမပေးဘဲ ပြုလုပ်သော အမှုကိစ္စများမှာ ကျွန်ုပ်အား ချစ်ခင်သောကြောင့်သာ ပြုလုပ်မိခြင်း”

ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အား ရှေးဦးစွာ ပြောကြားပါဦးလော့။ မဇွန်ဒါးသည် ဤနေရာ၌ ရှိနေ သေးသလော ... သို့မဟုတ် ထွက်ပြေးလေပြီလော့”

သံဖြတ်နှင့် -

“ဤအရပ်၌ပင် ရှိပါသေးသင့် သင်သူ့ကို တွေ့လိုသလော”

“တစ်ကြိမ်မျှ တွေ့လိုပါသည် အရှင်”

ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလျက် “သူ၏ အကြံအထမြောက်ကြောင်း သိကများစွာ ဝမ်းမြောက်ပေလိမ့်မည်။ ၎င်းအကြံမှာလည်း ရဲဝံ့သေသပ်စွာ ပြုလုပ်ထား သော အကြံအစည်ပင် ဖြစ်ပေသည်”

ထိုအချိန်၌ ယခင်က သူတို့ညီနောင်အား စန္ဒကူးသေတ္တာကလေး ဖြင့် မဲချရန်အကြံပေးခဲ့ဖူးသည့် အမတ်အိုကြီးသည် စလေဒင်အနီးသို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလေရာ စလေဒင်က -

“ဤသူရဲကောင်းကြီးအား မဇွန်ဒါးဆိုသူ မိန်းမထံ ခေါ်ဆောင် သွားကြလော့။ နက်ဖြန်မိုးသောက်မှ သူ့အား ကျွန်ုပ် စစ်ဆေးမည်”

နံရံမှ ငွေမီးခွက်ကို ဖြုတ်ယူပြီးလျှင် အမတ်အိုကြီးသည်

ဂေါ်ဒွင်အား ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ ဂေါ်ဒွင်လည်း စလေဒင်အား ဦးညွှတ် ပြီးနောက် လိုက်ပါသွားလေ၏။ မျိုးမတ်များနှင့် ဗိုလ်မှူးများလည်း သူ့အား ကြင်နာသနားသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်၍နေကြရာ ဂေါ်ဒွင်လည်း ခြေလှမ်းပျက်၍ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ကာ -

“ကျွန်ုပ်ကို ပြောပါဦးအရှင်၊ သေလမ်းကို ကျွန်ုပ် သွားနေခြင်း

ဖြစ်ပါသလော”

တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် -

“ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဤလမ်းကို သွားကြရသည် မဟုတ်ပါလော့”

“ညီနောင် အလာသည် သင်ယနေည သေရမည်ဟူ၍ စာရေးမထားခဲ့ပေ”

စကြိုလမ်းဘစ်လျှောက်မှ ဆင်းသက်၍ တံခါးတစ်ခုသို့ ရောက်

ကာအခါ အမတ်ကြီးလည်း ရှေ့မှရပ်လျက် တံခါးသော့ကို ဖွင့်လေသည်။

“ညီနောင် ဂေါ်ဒွင်အား မီးခွက်ကို ပေးအပ်ပြီးလျှင် -

“အတွင်းသို့ ဝင်လော့ ... ကျွန်ုပ် အပြင်က စောင့်နေမည်”

တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်လျက် -

၃၃၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“အကယ်၍ သူ အိပ်ပျော်နေပါက ကျွန်ုပ် နောင်ယုက်ရာ ကျလေ လိမ့်မည်”

“သူသည် သင့်ကို ချစ်ကြောင်း သင် ပြောဖူးသည် မဟုတ်လော့၊ အိပ်၍ပင်နေစေကာမူ ဝေးလံသော အရပ်မှလာသောချစ်သူ့ကို အပြစ်ယူ လိမ့်မည်မဟုတ်၊ ဝင်သာ ဝင်လော့”

ဂေါ်ဒွင်လည်း မီးခွက်ကိုယူ၍ အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာ နောက် မှ တံခါးလည်း ပိတ်သွားလေ၏။ ထိုနေရာကား ခုံး၍နေသော အမိုးနှင့် ကြမ်းတမ်းသော ကြမ်းပြင်ရှိသဖြင့် သူ့အား ယခင်က သတ်ဖြတ်ရန် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သော နေရာဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိ၏။ ထိုတံခါးမှပင် ရှိစမန်အတူ သည် သူ့အား နှုတ်ဆက်ရန် ဝင်ရောက်လာခဲ့ဖူး၏။ ယခုကား သူ့အား မိမိပြန်၍ နှုတ်ဆက်ရန် လာရောက်ရချေပြီ။ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ ဂေါ်ဒွင်သည် တံခါးကိုကြည့်ရင်း စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ လေသည်။

ထိုနောက် ဂေါ်ဒွင်လည်း မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍ ကြည့်ရှုစိ ရာ လူသတ်ယောက်ျား အာဇာနည်များရှေ့တွင် ဒူးထောက်ခဲ့ဖူးသော လူသတ်အုတ်ခုံရှေ့၌ တစ်ခုတစ်ရာသော အရာဝတ္ထုသည် အရောင်တလက် လက်ထွက်နေပြီးလျှင် သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် လဲကျနေဘိ၏။ ဧကန်ပင် မဇ္ဇန်ဒါး အကျဉ်းချစ်နေရဆဲ အိပ်ပျော်နေဆဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မဇ္ဇန်ဒါးဟု ခေါ်လိုက်ရာ အုတ်ခုံများဆီမှ ‘မဇ္ဇန်ဒါး’ ဟူသော ပဲ့တင်သံ ပြန်၍ ရိုက် ခတ်လာသည်။

သူ့အား အားနာလျက်နှင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ နှိုးရပေတော့မည်။ ရှိစမန်၏ နန်းတွင်းအဝတ်အစားများကို ယခုထက်တိုင် ဝတ်ဆင်ထား လျက် ရှိစမန်၏ ရင်ထိုးတံဆိပ်သည်လည်း သူ၏ ရင်ညွန့်ပေါ်တွင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလျက် ရှိလေ၏။ မဇ္ဇန်ဒါးကား နစ်နစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေ၏။ သူသည် မဇ္ဇန်ဒါး၏ နံဘေးတွင် ဒူးထောက်လိုက်ပြီး နောက် မျက်နှာကို ဖုံးနေသော ဆံပင်များကို ဖယ်ရှားရန် သူ့၏ လက်သည် ပုံသဏ္ဍာန်ကို ထိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မဇ္ဇန်ဒါး၏ ဦးခေါင်းသည်

အောက်သို့ ကျသွားလေသည်။

ဂေါ်ဒွင်သည် ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် မီးခွက်ကို အောက်ချ၍ ကြည့်ရှုလေ၏။ အဝတ်များကား သွေးများဖြင့် နီရဲကာ မှတ်ခမ်းများမှာမူ ပြာနမ်းလျက်ပင် ရှိနေလေပြီ။ မဇ္ဇန်ဒါးကား ခေါင်းဖြတ် အစား၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီ။ အဆုံးသတ်၌ ဂေါ်ဒွင် သည် ဤနည်းဖြင့် မဇ္ဇန်ဒါးအား တွေ့ဆုံရပြီဖြစ်ရာ သူ့အပေါ်တွင် အသေဒင် ပြောင်လှောင်လိုက်မည့်အချက်ကား ဆိုးရွားလှချေ၏။

“မဇ္ဇန်ဒါး ... အို မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားရှိသည် မဇ္ဇန်ဒါး။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့အဖို့ အစဉ်ထာဝရ သင့်တစ်ယောက်တည်းကိုသာလျှင် ချစ်နေမည်အကြောင်းကို ယခု သိရှိရပေပြီ။ သင်ရောက်ရှိသော အရပ်မှ ကျွန်ုပ်အား စောင့်နေပေရော့ မဇ္ဇန်ဒါး။”

ထို့နောက် သူ့နံဘေးတွင် ရပ်နေသော အမတ်အိုကြီးအား ကြည့်ကြည့်မိရာ အသံများထွက်အောင် ရယ်မောလျက် -

“ကျုပ် ပြောတယ် မဟုတ်လား။ သူ့ရဲကောင်းကြီး တွေ့ချင်တဲ့ အမော အိပ်ပျော်နေလိမ့်ဆိုတာ။ ကိုင်းလေ ... ခေါ်စမ်းပါဦး။ အချစ် သော ချောက်ကမ်းပါးတွေတောင် ပေါင်းကူးစေနိုင်တယ်လို့ ဆိုကြတာပဲ။ ခေါ်စမ်းတော့ လည်ပင်းနဲ့ ဆက်နေတဲ့ လည်ပင်းတော့ပေါ့လေ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ”

ဂေါ်ဒွင်သည် သူ၏ လက်ထဲရှိ ငွေမီးခွက်နှင့် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို အထိုးလိုက်သဖြင့် ထိုလူကြီးသည် မြေခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တဖြည်း ဖြည်း လဲကျသွားလေရာ မီးငြိမ်းသွား၍ တစ်ခန်းလုံးမှောင်နှင့် မည်းမည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ဂေါ်ဒွင်၏ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံးမှာ ပွက်ပွက်ဆူမှု ပူပြင်း တောက်လောင်လာပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှသာ ရပ်တည်နေနိုင်ပြီးနောက် အသိလစ်လျက် မဇ္ဇန်ဒါး၏ အလောင်းပေါ်သို့ ကန်လန်ဖြတ်ကာ လဲကျ သွားလေသည်။

* * *

၏။ ထိုအချိန်၌ကား ဂျေရှုဆလမ်မြို့တော်ကြီးကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်စ ပြုလေပြီ။

မြို့ထဲတွင် စလေဒင် အထူးပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုသော သူ၏ တုမတော် ရိစမန်ရှိနေ၏။ ရိစမန်ကို အကြောင်းပြု၍ သတ်မှုဖြတ်မှု ကင်းဝေးလိမ့်မည်ဟူသော အိပ်မက်အဆိုမှာ အကယ်၍ ရိစမန်သာ သူ့လက်တွင်းတွင်မရှိက အလဟဿပင် ဖြစ်ပေတော့မည်။ ထိုပြဿနာကြီးကို ဖြေရှင်းရန် အဖြေမှာ မြို့တော်ကြီးကို ချမ်းသာပေးမှသာ ခရစ်ယာန်ရော မှုစလင်ပါ အသက်ပေါင်းများစွာ ချမ်းသာရာ ရတော့မည်ဖြစ်၍ ဤအမြင်မှန်ကို ရရန် စလေဒင်၏ အသည်းနှလုံးထဲသို့ ဘုရားသခင်က သွတ်သွင်းပေးနိုင်ပါစေဟု ဂေါ်ဒွင်လည်း ဆုတောင်းမိ၏။

ဒွင် ။ ။ “အို ... စလေဒင် မင်းမြတ်၊ မင်းသမီးကလေး ရိစမန်သည် မြို့ထဲတွင် ရှိနေပါသဖြင့် သင်သည် သူ့ကိုညှာ၍ မြို့ကို ချမ်းသာဆေးခဲ့ပါလျှင် သွေးထွက်သံယိုမှုများ ကင်းဝေး၍ မရေမတွက်နိုင်သော အသက်များကိုလည်း ဘေးမဲ့ပေးရာ ရောက်ပါသည်။”

နေရာမှ ခုန်ထလျက် - “မည်သည့်အခါမျှ မပေးနိုင်... မပေးနိုင်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ကလေးမကျန် တိုက်ထုတ်၍ မစင်ကြယ်သော သူအားလုံးအပေါ်တွင် လက်စားချေရန် ကျွန်ုပ် သစ္စာဆို၍ ပြီးခဲ့လေပြီ။”

“ဤသို့ဆိုလျှင် ရိစမန်ပါ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရတော့မည် ကေန့်ဖြစ်ပေ၏။”

“သူ့ချမ်းသာခွင့်ရရန် ကျွန်ုပ် အမိန့်အာဏာများ ထုတ်ပြန်ထားမည်။ သူ၏ တရားအတွက် ကျွန်ုပ်သာလျှင် စစ်ဆေးစီရင်ရမေမည်။”

“ထောင်သောင်းမကသော သူများအထဲတွင် ရိစမန်မှာ ရုပ်ဖျက်ထားသော သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၍ အသို့လျှင် လွတ်ကင်းချမ်းသာနိုင်ပါအံ့နည်း။”

ဒြေကို ဆောင်လျက် -

“သို့ဖြစ်၍ သတ်ဖြတ်မှုများ မစမီ သူ့အား ဂျေရှုဆလမ်မြို့ထဲမှ ခိုးရိုးသော်လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်၍သော်လည်းကောင်း ခေါ်ဆောင်ကြရမည်။”

ဂျေရှုဆလမ်မြို့တော်

ဂေါ်ဒွင်သည် မဇွန်ဒါး၏ အလောင်းပေါ်သို့ သတိလစ်၍ လဲကျကာ မလှုပ်မယှက်နေသည်ကို တွေ့ကြရသောအခါ များမတ်များထ သူ့အပေါ်တွင် အခြားအပြစ် တစ်စုံတစ်ရာမရှိက အမတ်အိုကြီးကို မီးခွက်နှင့် ထိုးလိုက်သဖြင့် မျက်လုံးများ ပျက်သွားသောကြောင့် သေဒဏ်ပေးလေလိုကြ၏။ သို့သော် စလေဒင်ကမူ အမတ်ကြီးသည် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်သူ တစ်ယောက်အား ဤသို့ ပြောင်လှောင်ရန် မသင့်ကြောင်း၊ ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အရဲရင့်ဆုံး သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် မိတ်ဆွေကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း ပြောဆို၍ အပြစ်မှ ချမ်းသာပေးကြောင်း ဂေါ်ဒွင်အိပ်ရာမှ နောက်တစ်ကြိမ် နိုးလာသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ပြန်ပြောသဖြင့် သိရလေသည်။

ထိုမျှသာမကသေး စလေဒင်သည် ဂေါ်ဒွင်အား ထမ်းစင်ခြင်း သူချီတက်ရာသို့ သယ်ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် သူ့အတွက် သီးသန့်သော တံတစ်လုံးကို ထိုးပေးထား၍ ဘုန်းတော်ကြီး အက်(ဂ)တတ်လည်း သူ့အသက်ပြု၍ရှင်စေရန် တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါရန် အကြောင်းနှင့် ပြောထား

တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် -

“သူ့ကို စောင့်ရှောက်ရန် အနီးတွင် ဝပ်ရိုနေသည်ဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်မည်မထင်ပါ”

“ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရမည် ... ဤအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမည်”

ထိုနောက် စလေဒင်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ထပ်မံ၍ မပြောဘဲ မသာယာသော မျက်နှာနှင့် တဲအတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

*

ကျေရုဆလမ်မြို့ထဲ၌ကား ဟေတင်စစ်ပွဲနှင့် အခြားနေရာများတွင် မိမိတို့ ဖခင်များ၊ လင်သားများနှင့်၊ မောင်များ ကျဆုံးသဖြင့် ထောင်ပေါင်များစွာသော ဒုက္ခသည်မိန်းမများနှင့် ကလေးများ ရှိကြ၏။ တိုက်ပွဲဝင်မည့် စစ်သားများမှာလည်း ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်မည့် ဗိုလ်မှူးများ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိတော့၍ ထိုလူစုထဲတွင် ဝပ်ကိုယ်တိုင် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်လျက် ရှိရလေသည်။ သို့ရာတွင် စူလတန်စလေဒင်အား အပြီးတိုင် အသေခံ၍ တိုက်မည်ဟူသော သူများရှိသကဲ့သို့ လက်နက်ချလိုသော သူများလည်း မြောက်မြားစွာ ရှိနေ၏။ သို့နှင့် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြင်းအထန်ငြင်းခုံကာ နောက်ဆုံး စလေဒင်ထံသို့ သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ရန်ဆုံးဖြတ်၍ စေလွှတ်ရာ ထိုသံအဖွဲ့သည် စလေဒင်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သို့သော် စလေဒင်ကမူ မိမိ၏ တူမတော်သည် သူ့ထံမှ ဝပ်သို့ သော သူရဲကောင်းနှင့် အတူထွက်ပြေးသွားသဖြင့် ဤမြို့တော်အတွင်း၌ ရှိကြောင်း၊ ထိုမင်းသမီးကလေး ကိုယ်တိုင်လက်နက်ချဝင်ရောက်ပြီးမှသာ စကားဆိုကြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအတောအတွင်း၌ စကားဆိုရန် တစ်ခုတစ်ရာမရှိကြောင်းနှင့် သံများအား ပြန်ကြားပြောဆိုလိုက်လေသည်။

သံအဖွဲ့ဝင်များလည်း ထိုအကြောင်းကို မသိကြကုန်။ သို့ဖြစ်၍ သံအဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါများနှင့် စစ်ခေါင်းဆောင်များ ဆွေးနွေးကြရာ သာသနာပိုင်ကြီးက “ဤသို့ ဆိုလျှင် စလေဒင်အကျေနပ်စေရန် လွယ်ကူလှ၏။ သူ၏ တူမတော်ကို တွေ့အောင်ရှာ၍ သူ့အား ပေးအပ်စေလော့”

ထိုနေရာ၌ ဝပ်နှင့် အတူလာခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်က သူရဲကောင်း ဆာဝပ်သိကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် သူ့အား ခေါ်စေရာ မကြာမီ ဝပ် ရောက်လာလေသည်။

ဝပ် ။ ။ “ဆာဝပ် ... သင် စူလတန်ဘုရင်ထံမှ ခိုးယူလာသော ဆာလ်ဘတ်မင်းသမီးကို မည်သည့်နေရာ၌ ဝှက်ထားကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိလိုပါသည်”

ဝပ် ။ ။ “ထိုကိစ္စသည် အရှင်ဘုရားနှင့် မည်သို့ သက်ဆိုင်ပါ သနည်း”

“သူ့အား စလေဒင်သို့ မပေးအပ်မချင်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် စကားဆိုမည် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်”

ခက်ထန်စွာ -

“သို့ဖြစ်လျှင် ဤအစည်းအဝေးက ခရစ်ယာန်မိန်းမပျို တစ်ဦးအား ဆာရာဆင်များလက်သို့ ပေးအပ်ရန် ကြံစည်စဉ်းစားပါသလော”

“သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ အပ်ရမည်။ သူ့ကို စလေဒင်က ပိုင်ဆိုင်နေပါသည်”

“မပိုင်ဆိုင်ပါ ... စလေဒင်ကသာ သူ့အား အင်္ဂလန်ပြည် နေအိမ်မှ ခိုးယူသွားသဖြင့် ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့လက်မှ လွတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ပါသည်”

စိတ်မရှည်သော အမူအရာနှင့် -

“ကျွန်ုပ်တို့၏ အချိန်ကို မဖြုန်းပါလင့်၊ ဤမိန်းမသည် သင်၏ ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိရပေပြီ။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စလေဒင် တောင်းဆိုနေသဖြင့် သူ့သွားရပေမည်၊ မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေသည်ကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောကြားပါလော့ ... ဆာဝပ်”

ဒေါသပြင်းစွာ ထွက်လျက် -

“သင်တို့ဘာသာ ရှာဖွေကြလော့ ... အကယ်၍ မရှာနိုင်လျှင် သင်တို့ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို သူ့အစား ပို့လွှတ်လော့”

ဣန္ဒြေပျက်ရမည်အစား ရဲရင့်တည်ကြည်လျက် ဝပ်၏ အမူအရာ ထို သာသနာပိုင်လည်း အံ့သြခြင်းဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ အနီးရှိ လူများလည်း တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိကြပေသည်။

၃၄၀ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဝှပ်က ဆက်လက်၍ “အမှန်အတိုင်းပြောရန် ကျွန်ုပ် ဂရုမစိုက်ပါ။
ထို့ပြင် သူသည် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည်
ရှက်ဖွယ် မကောင်းပါလော။ လေဒီရီစမန်အား ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူ
ခေါ်ဆိုရုံသာ အခြားသူတစ်ယောက်သာဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏
ဦးခေါင်းကို နှစ်ခြမ်းခွဲ လိုက်ပေမည်” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် သူရဲကောင်း
ဆာဝှပ်သည် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် အစည်းအဝေးခန်းမှ ထွက်သွား၏။

ဤသို့ ပြောဆိုနေစဉ် စေတမန်တစ်ယောက် ဝင်လာ၍ လေဒီ
စမန် ပုန်းအောင်းနေသောနေရာကို တွေ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုသူသည်
သီလရှင်များနှင့်အတူ ကွန်ပင်ကျောင်းတွင် သီလရှင်လောင်းတစ်ဦးအဖြစ်
ဖြင့်ရှိနေကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလား
သော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကထပြီးလျှင် ဤကိစ္စကို ဇေဝဇေဝဖြစ်နေနေ
အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ ထိုမိန်းမပျိုကို မပေးအပ်သမျှ စလေဒင်သည်
စကားဆိုခြင်းကို လက်ခံမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သူ၏ တူမတော်ဖြစ်သည့်
အတွက် သေဘေးကို စိုးရိမ်ရန်မရှိ။ အကယ်၍ ရှိစေကာမူ လူအများထက်
တစ်ယောက်ထည်းက ခံယူလျှင် ပိုမိုသင့်မြတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြားလေ
၏။

ထိုစကားလုံးများက သွေးဆောင်သဖြင့် ပရိသတ်များလည်း
နေရာမှထပြီးလျှင် ကွန်ပင်ကျောင်းသို့ စုရုံးသွားရောက်ကြလေရာ ကျောင်း
အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရပြီးနောက် သီလရှင်ဆရာကြီးသည် ပရိသတ်များအား
အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရာ သာသနာပိုင်က မိမိတို့သည် လေဒီရီစမန်နှင့်
တွေ့လိုကြောင်း ဖြေဆိုလေသည်။

“သီလရှင်လောင်း ရှိစမန်ကား ဘုရားကျောင်းထဲရှိ ပလ္လင်တော်
ရှေ့တွင် ဝတ်ပြုလျက် ရှိနေပေသည်”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“မဟုတ်ပါ။ သူဝတ်ပြုနေသည်ကို သူရဲကောင်းတစ်ဦး
စောင့်ရှောက်လျက် ရှိပါသည်”

“အင်း ... ကျွန်ုပ်တို့ ထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်ချေပြီ။ သူရဲကောင်း
များအား ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုခြင်းကား သင်တို့၏ ဥပဒေများ

ကျွန်ုပ်တို့ရာ မရောက်ပေလော။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း ထိုနေရာသို့
ထမ်းပြပါ”

မကြာမီ သူတို့သည် အလင်းရောင်နည်းပါးသဖြင့် နေ့ရော ညပါ
အိမ်များကို ထွန်းညှိထားကြရသော အခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာ
ကြလေသည်။ ဘုရားသခင်၏ အမိန့်စီရင်ချက်ချခြင်းကို ခံယူသည့်
အရာ၌ ဆောက်လုပ်ထားသော ပလ္လင်တော်ရှေ့တွင် သီလရှင်လောင်း၏
အဝတ်ကိုဝတ်လျက် ကျောက်တုံးလက်တန်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဒူးထောက်
နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ကြရလေသည်။ လက်တန်းများအပြင်၌
ဝှပ်သည်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ
ဒူးထောက်လျက်ရှိနေ၏။ လူသံများကို ကြားရဖြင့် ဝှပ်သည် မတ်တတ်ရပ်
ကာ ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီးနောက် သူ၏ ဓားကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

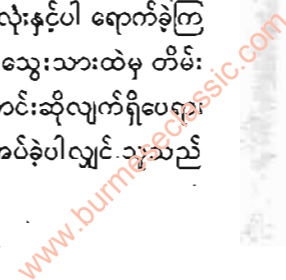
ပိုင် ။ ။ “သင်၏ ဓားကို ပြန်သွင်းလိုက်လော့”

ဝှပ် ။ ။ “ကျွန်ုပ် သူရဲကောင်း ဖြစ်လာစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်
ကင်းမဲ့သော သူများကို ဘေးအန္တရာယ်မှလည်းကောင်း၊ ဘုရားသခင်၏
ပလ္လင်တော်များကို ဆိုးယုတ်သော သူများ၏ လက်တွင်း၌ ကျရောက်နေ
ခြင်းမှလည်းကောင်း ကာကွယ်ပါမည်ဟူ၍ သစ္စာပြုခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်၏ ဓားကို ပြန်မသွင်းနိုင်”

“သူ့ကို အရေးမစိုက်ပါနှင့်”

ဟူသော တစ်ယောက်က အော်လိုက်ရာ သာသနာပိုင်သည်
အောက်သို့ ဆုတ်လျက် ရှိစမန်အား စကားလှမ်း၍ ပြောလေသည်။

“သမီး ... ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးဇူးရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် လူ
အများအတွက် သူ၏ ကိုယ်ကို စွန့်လွှတ်သကဲ့သို့ သင်သည်လည်း
လူအများ၏ ကောင်းကျိုးအတွက် သင်၏ ကိုယ်ကို စွန့်လွှတ်ရန် အကြောင်း
ပြောဆိုရန် ကျွန်ုပ်တို့သည် မသာယာသော စိတ်နှလုံးနှင့်ပါ ရောက်ခဲ့ကြ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သင့်အား စလေဒင်သည် သူ၏ သွေးသားထဲမှ တိမ်း
ရှောင်ထွက်ပြေးသော သူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် တောင်းဆိုလျက်ရှိပေရာ
အကယ်၍ သင့်အား စလေဒင်၏ လက်ထဲသို့ မပေးအပ်ခဲ့ပါလျှင် သူသည်

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွ မြို့တော်ကို ကယ်တင်ရန်အရေးကို ဆွေးနွေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ သင်လိုက်ပါရန် ကျွန်ုပ်တို့တောင်းပန်ပါသည်။”

ရီစမန်သည် ထိုသူများအား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း -

“မူစလင်များ၏ လက်အောက်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည့်အရေး၌ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို စွန့်စားခဲ့ရသည့်ပြင် အခြားသူတစ်ဦးမှာလည်း သူ၏ အသက်ကို စွန့်လိုက်ရသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသူများ ထံသို့ပြန်သွားရန် ကျွန်ုပ် လိုက်ပါလိမ့်မည်မဟုတ်။”

မျက်မှောင်ကုတ်လျက် - “ထိုသို့တပြီးကား အကျွန်ုပ်တို့ အလို မပြည့်လျှင် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် သင့်အား လက်ရခေါ်ဆောင်ပါလိမ့်မည်။”

“အလို ... သာသနာပိုင်က ပလ္လင်ရှေ့ဝယ် ဝတ်ပြုနေသော ကျွန်ုပ် အား ဆွဲခေါ်မည်လော။ ကျွန်ုပ်အား ဘုရားသခင် ခြေတော်ချမှူးသောနေရာ မှ ဤဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို ဝတ်လျက်နှင့် ဆွဲခေါ်ကာ သေမင်းနှင့် ‘ကိုရမ်’ ကျမ်းတစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရန် ဆောင်မည်လော။ ဤအတိုင်းဆိုက - ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ပါပေ၏။ သင်တို့၏ လမ်းများသည် ကျွန်ုပ်အား ဆွဲခေါ် သွားသူများ၏ နီရဲသောသွေးတို့ဖြင့် ချောင်းစီးလျက် ရှိနေပေလိမ့်မည်။”

ပရိသတ်များသည် တီးတိုးတိုင်ပင်လျက်ရှိကြရာ၊ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် သဘောကွဲလွဲလျက် ရှိသော်လည်း ရီစမန်အား စလေဒင်လက် သို့ အပ်လိုသူများဘက်မှ များပြားလျက် ရှိလေသည်။

“သင့်အား ကျွန်ုပ်တို့ အတင်းအကျပ် မခေါ်ဆောင်လိုပါသဖြင့် သင်၏ အလိုအတိုင်းလိုက်ပါရန် ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါသည်။”

“အတင်းအကျပ်သာလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဆောင်ယူနိုင်လိမ့်မည်။”

ထိုအခါ သီလရှင်ဆရာကြီးကဝင်၍ ဤသို့ သီလရှင်လောင်း တစ်ဦးအား အမေ့ပြုမည်ဆိုက ထိုအပြစ်အတွက် သူတို့၏ သွေးများဖြင့် ပေးဆပ်ကြရမည် အချိန်သို့ ရောက်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တားဆီးဖြော ဆိုသေး၏။ သို့သော်လည်း သာသနာပိုင်က သီလရှင်ကြီးအား -

“အကယ်၍ ဤစကားသည် အပြစ်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သင့်အား ကျွန်ုပ် အပြစ်လွှတ်ပါသည်။”

ဝပ်။ “သင့်ကိုယ်သင်ပဲ အပြစ်လွှတ်ပါဦး။ ကျွန်ုပ်သည် လူတစ်ယောက်တည်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တွင် ခွန်အားဗလနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုရှိ၏။ ရီစမန် ထွက်ပြေးလျှင် အသက်ဆုံးအောင် စီရင်မည်ဟု သစ္စာဆိုထားသော စလေဒင်လက်သို့ အပ်ရန် သီလရှင်လောင်း ရီစမန် အား လက်ဖျားနှင့် သင်တို့ထိခဲ့ပါလျှင် ကမ္ဘာကြီး၏ အလင်းရောင်ကို နောက်ဆုံးကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် ကြည့်သွားကြမည့် သူက များသည်။”

ထိုနောက် ဝပ်သည် ပလ္လင်တော်လက်တန်းများ ရှေ့တွင် ရပ်ရင်း ဓားကြီးကို တဝင့်ဝင့်ကိုင်ကာ တောက်ပြောင်သော ခိုင်းကြီးကိုလည်း သူ၏ လက်မောင်းပေါ်တွင် စွဲကိုင်ထားလေသည်။

သာသနာပိုင်ကြီးသည် တရားရူး၊ တရားရှား ဖြစ်ကာ ဆောက် တည်ရာ မရသကဲ့သို့ရှိလေရာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကလည်း လေးမြားများ ကို ယူဆောင်လာလျက် ဝပ်အား အဝေးမှ ပစ်ခတ်မည့်အကြောင်းကို ဟစ်အော်ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

ရီစမန်က ကြားဖြတ်၍ -

“ဤသို့ဆိုလျှင် သင်တို့အပေါ်၌ မဟာဒဏ် ကျရောက်မည် အပြင် လူသတ်မှုကိုပါ သင်တို့ ကျူးလွန်ရာ ရောက်ပေတော့မည်။ သူ့ လက်တွင်းသို့ ကျွန်ုပ် အား ပေးအပ်စေကာမူ၊ သင်တို့နှင့် စကားဆိုဦးမည် ဟူသော အချက်မှတစ်ပါး စလေဒင်သည် သင်တို့အား မည်သည့်အရာကိုမျှ ကတိမပေးခဲ့ချေ။ မကောင်းမှုပြုလုပ်ခြင်းသာ သင်တို့အပေါ်၌ အဖတ် ဘင်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အပေါ် မေတ္တာရှေ့ထား ကရုဏာပွား၍ သင်တို့လမ်းကိုသာ သင်တို့ သွားကြပါလော့။”

လူအချို့က -

“ဤစကား မှန်ပေသည်။ စလေဒင်သည် မည်သည့် ဝန်ခံချက် ကိုမျှ မပေးခဲ့။”

ထိုအခါ ခပ်လုမ်းလုမ်းမှ ရပ်နေသော အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် ရှေ့နားသို့ တိုးလာပြီးနောက် -

“အသို့နည်း။ ဤနေရာကား ဂျေရုဆလမ်မြို့တွင် စင်ကြယ်ရေး နှင့် ဘာသာရေးတွင် အထူးမြတ်ဆုံးထားသော နေရာဖြစ်၏။ သူ့အား

ခိုးယူသွားသဖြင့် ထိုသူထံမှ လွတ်လပ်ထွက်ပြေးလာရရှာသော ပြစ်မှုဖြင့် ဤခရစ်ယာန် မိန်းမပျိုအား ဤနေရာမှ သင်တို့သည် ဆွဲလွှဲခေါ်ဆောင်ပုံ သလော။ ဤကား သူ့ရဲဘောက်နည်းသူများ၏ အပြုအမူသာဖြစ်၍ ထိုကြမ္မာ ဆိုးသာ ကျွန်ုပ်တို့ အပေါ်သို့ ပြန်၍ကျရောက်လတ္တံ့။ ဆာဝပ် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိဘဲ သင့်ဓားကိုသာ ဓားအိမ်တွင်းသို့ ပြန်သွင်းပါလော့ ... သီလရှင်ဆရာကြီးကလည်း မိန်းမပျိုကိုသာ အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွားပါလော့ ..”

သာသနာပိုင်သည် ဒေါသဖြင့် သံကုန်ဟစ်အော်လျက် -

“ဤသို့ဆိုလျှင် သင်တို့ မကြာမီ သီလိမ့်အံ့ ... အချိန်ကား ပလ္လင်တော်အတွက် စိတ်ဝေဝေဝေ ဖြစ်သင့်သော အချိန်မဟုတ်။ ဤအချိန် ကား မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ တောင်းပန်ချက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူ့ရဲဘောင်းတစ်ယောက်၏ ကြိမ်းဝါးချက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အယူသည်းသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်၏ ယုံမှားသံသယစကား များကိုလည်းကောင်း နားထောင်ရန် အချိန်မဟုတ်။ မိန်းမပျို၏ ကိုယ်စား သင်တို့၏ အသက်များကိုသာ ပေးအပ်ရန် ပြင်ဆင်ကြပေလော့”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် သာသနာပိုင်ကြီးသည် တံခါးရှိရာသို့ ထွက်သွားလေ၏။

အားလုံးထွက်သွားသောအခါမှ သီလရှင်ကြီးသည် ရိုစမန်ထံ လာရောက်ပြီးလျှင် ရိုစမန်၏ ကိုယ်ကို ကြင်နာပုယစွာ ဖတ်ပြီးလျှင် ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း ဘေးအန္တရာယ်များ ကင်းရှင်းပြီဖြစ်၍ စိတ်လက် အေးချမ်းစွာ အနားယူသင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြားလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ မိခင် ... သို့သော် ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ခြင်းသည် တရား မှန်ကန်ရာ ရောက်ပါ၏လော။ အကယ်၍ အသက်ပေါင်းများစွာသည် ထိုကိစ္စအပေါ်၌ တည်ရှိနေခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်သည် စလေဒင်အား ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကိုပေးအပ်ရန် မသင့်ပါသလော။ အကယ်၍ ပေးအပ်ချေသော် နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ပြေးနိုင်ရုံမှတစ်ပါး ရှိမည်မထင်ပါ။ စလေဒင်သည် သူ၏သစ္စာကို မေ့လျော့၍ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကိုလည်း ချမ်းသာစေ

ဘောင်း ပေးပါလိမ့်မည်။ ထို အကြောင်းများထက် ...” မကြားနိုင်သော နေရာတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ဝပ်အား လှမ်းကြည့်လျက် -

“သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေသော သူများအတွက် တစ်သက်လုံးပင် ခွဲခွာရန် အရေးကားကြီးလေးလှပါသည် မိခင်”

“မှန်ပေသည် ... သမီး။ သို့သော် ဘေးအန္တရာယ်သည် သင့် အပေါ်သို့ ယခုလက်ငင်း မကျရောက်သေးပါ။ တစ်မြို့လုံး၏ အသက်များ သည် သင့်အပေါ်၌ တည်နေသည်ဟု စလေဒင်က ပြောဆိုသောအခါ ကျရောက်မှ သင် ဆုံးဖြတ်ပါလော့”

“ကောင်းပါပြီ ... မိခင်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ပါတော့ မည်”

မြို့ကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ခြင်းကား တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွား၍ လာခဲ့ ဆဲ၏။ ကျောက်တုံးပစ် ယန္တရားစက်များမှ ကျောက်တုံးများကို မပြတ်ပစ် သွတ်ကာ မြားတံများသည်လည်း မီးသီးမီးပေါက်တမျှ မပြတ်ကျရောက် လျက်ရှိရကား။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မြို့ရိုးပေါ်တွင် ရပ်တည်ခြင်း ဘာ မစွမ်းနိုင်ချေ။

ပျက်စီးလုဆဲဆဲရှိနေသော မြို့တော်ကြီးထဲသို့ စက်ယန္တရားမှ သောင်မီးများ သံတုံးသံခဲများကို ပစ်သွင်းလျက် ရှိကြကုန်ရာ ဆာရာဆင် တွင်းတူး သမားများကလည်း ပစ္စင်နှင့် မြို့ရိုးအောက်မှ ဥမင်လမ်းများ ထူးဖောက်လျက် ရှိကြလေသည်။ ဤသို့ရှိစဉ် စလေဒင်၏ မြင်းသည်တော် သောင်တပ်ကြီးသည် ‘စိန်စတက်ဖင့်’ တံခါးဝအနီး၌ ဝိုင်းရံလျက် ရှိရကား ခရစ်ယာန် စစ်သားများသည် မလွယ်ပေါက်များမှ တစ်မဟုတ်ချင်း ထွက်၍ ထွက်၍ မတိုက်နိုင်ကြတော့ချေ။ စစ်သားတစ်ယောက်ထွက်ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြားတံတစ်ထောင်ခန့်လာ၍ စိုက်တတ်လေရာ ခရစ်ယာန်တို့ မှ ကိုယ်ယောင်မျှပင် မပြတ်အောင် ရှိနေခဲ့၏။ ကြေညက်စပြုနေသော မြို့ရိုးကိုလည်း သူတို့သည် မပြင်ဆင်နိုင်ကြဘဲ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ထွက်လွန်ခဲ့သလောက် အပျက်အစီးများလည်း တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။

၃၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မိမိကိုယ်ကို မကြာမီ သေမင်းလက်သို့လည်းကောင်း၊ 'ဟာရမ်' ခေါ် မူဆလင် မိန်းမဆောင်များသို့သော်လည်းကောင်း ပေးအပ်ကြမည်ဖြစ် သောမိန်းမများမှာလည်း ရင်သွေးကလေးငယ်များကို ပွေ့ပိုက်ကာ ဆုမွန် တောင်းလျက်ရှိကြစဉ် လက်ဝါးကပ်တိုင်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ ဓမ္မသီချင်း များကို ကျူးရင့်လျက်ရှိသော ဘုန်းကြီးများကိုလည်း လမ်းများတွင် အတန်း လိုက် အတန်းလိုက် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

* * *

လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့် လခြမ်း

ဂေါ်ဒွင်ကား တစ်နေ့တခြား ကျန်းမာ၍ လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်တော်မှာ တစ်နေ့တခြား ကျဆုံးလှဖြစ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဟောမက်၏ ကျေးကျွန်များသည် သူတို့ဘုရားသခင်သည် အတုမရှိ အကြီးမြတ်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိမိ၏ တံပတ်လည်၌ ကြွေးကြော်လျက် ရှိကြစဉ် ဘုန်းတော်ကြီး အက်ဂဘတ်အား ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတင်မြှောက်ကာ ရဟန်းတစ်ပါးအဖြစ်ဖြင့်သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့ သည်။

ဂျေရုဆလမ်မြို့တော်မှူး လော့ဘောလီယံ ဦးစီးသော သံအဖွဲ့ တစ်ခုသည် စလေဒင်ထံသို့ ရောက်လာပြန်ကာ မြို့တော်ကို ချမ်းသာပေးပါ ခဲ့အကြောင်း၊ တူမတော်မှာ သီလရှင်လောင်းဘဝနှင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု တို့ ခံယူပြီးဖြစ်သောကြောင့် အရှင်ထံလိုက်ပါရန်ကို ငြင်းဆိုလျက်ရှိကြောင်း ပြော တောင်းပန်ကြပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် စလေဒင်က သူ၏ တူမတော် လာရောက်တောင်းပန်လျှင် ဂျေရုဆလမ်မြို့ ချမ်းသာပေးဖို့ကို စဉ်းစားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားမည်သည်နည်းကိုမျှ လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့်

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းဆိုလိုက်သောကြောင့် သံအဖွဲ့သည် ပြန်သွားရပြန်ကာ တစ်မြို့လုံးနှင့်ညှိနှိုင်းပြီးလျှင် ရိုစမန်ထံသို့ လူအများ၏ အသက်ကို ငဲ့ညှာကာ စလေဒင်ထံသို့ ကြွရောက်ပါမည်အကြောင်းနှင့် ဘိုင်းဝန်း ငိုယိုတောင်းပန်ကြသည်တွင် နောက်ဆုံး၌ ရိုစမန်သည် အများအကျိုးအတွက် မိမိ၏အသက်ကို စွန့်လွှတ်ပါတော့မည်ဟုဝန်ခံ၍ စလေဒင်ထံသို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

ဝှပ်မှာလည်း ဤလောက၌ ရိုစမန်မရှိလျှင် သူ့ဘဝအတွက် အကြောင်း မထူးတော့ဟုဆိုကာ ရိုစမန်က အကြိမ်ကြိမ် တားမြစ်လျက်ကပင် သေအတူ ရှင်အမျှသဘောနှင့် ရိုစမန်နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် စလေဒင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် ရိုစမန်သည် သူ၏ ဖြူဖွေးသော သီလရင်အဝတ်အစားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝှပ်သည်လည်း သူ၏ နှမ်းလျသော သံကိုယ်ကျပ်အကျီဖြင့်လည်းကောင်း ခူးထောက်ကာ ရှိနေကြလေ၏။

ဒင် ။ ။ “အသင် မိန်းမပျို သင်၏ ရာထူးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ္စာမရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် သေဒဏ်ကိုခံယူရန် ဤအရပ်သို့ လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း သင်သိရှိပြီး မဟုတ်ပါလော”

မန် ။ ။ “ဤအရာအားလုံးကို ကျွန်ုပ် သိရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်”

ဝှပ် ။ ။ “အရှင်မင်းမြတ် ... ရိုစမန် လိုက်လာသင့်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် အကြံပေးခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် သွေးသားတော်စပ်နေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ တရားနည်းလမ်းအားဖြင့်လည်းကောင်း သင့်အပေါ်တွင် ကျူးလွန်မိသမျှ အပြစ်များမှာ ကျွန်ုပ်၏ ကျူးလွန်ခြင်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကံကြမ္မာ သည် ကျွန်ုပ်၏ကံကြမ္မာသာ ဖြစ်ပါတော့သည်အရှင်”

“သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ရန်ငြိုးမရှိပါ။ သို့သော် ရိုစမန်နောက်သို့ လိုက်မည်ဆိုက သင့်အလိုအလျောက်ပင် လိုက်ပါလေ ...” ရိုစမန်ဘက်သို့ လှည့်၍ “အဘယ် မိန်းမပျို ... သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်စားချေခြင်းကိုခံရန် ပြန်လာလေခဲ့သနည်း”

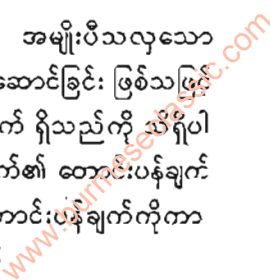
ရိုစမန်သည် ခူးထောက်ရာမှထ၍ ဘုရင့်ရှေ့တော်၌ -

“အို ... ဘုရင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ် လာခဲ့သည့်အကြောင်းမှာ သင်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး မည်သူ့အသံကိုမျှ သင်နားမထောင်ဟု ကျွန်ုပ် ကြားသိရသည့်အတိုင်း၊ ဂျေရုဆလမ်မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့အတွက် အယူခံဝင်ရန် ကျွန်ုပ် လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သင်မြင်မက်ဖူးသော အိပ်မက်၏ အရိပ်အယောင်ကြောင့် သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကို သတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့၏။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံစားရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ လက်တွင်းသို့ လာရောက်ခဲ့ပြီးလျှင် ရာထူးဌာနန္တရများဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သတ်ဖြတ်မှု၊ သွေးထွက်သံယိုမှုတို့နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်သွေးသားများအား ညှင်းနှိုးနှိပ်စက်မှုတို့ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ငြီးငွေ့နေသော ကျွန်ုပ်သည် သင့်ထံမှ သတ်ပြေးရန်ကြိုးစားခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်၏ ကူညီမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လွတ်မြောက်ခဲ့ရပေ၏။

“ယခု ကျွန်ုပ် တန်ဖိုးကို အသက်ဖြင့် ပေးဆပ်ပါတော့အံ့” ဤသို့ ခူးထောက်ထား၍ ရိုစမန်သည် မျက်နှာကိုငုံပြီးလျှင် ဘုရင်၏ ဝတ်လဲတော်အနားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆွဲယူလျက် သူ၏ နဖူးနှင့် ထိကပ်ထားလေသည်။

ရိုစမန်သည် ထွန်းလင်းတောက်ပသော လရောင်အောက်၌ မျက်နှာနှင့်အပ်ကာ အတန်ကြာ ငုံ့လျှိုးနေစဉ် စစ်နိုင်ဘုရင်၏ နှုတ်ခမ်းများမှ နှုတ်သော အမိန့်ကို များပြားလှစွာသော လက်နက်ကိုင် စစ်သားတို့သည် အပိတျသံကို ကြားရမလောက် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။

“ထလော့ ... တုမတော် ... ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးပီသလှသော ငြင်းလမ်းဖြင့် သင်သည် သင်၏ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် စလေဒင်သည် သင့်အတွက် ဂုဏ်တက်လျက် ရှိသည်ကို သိရှိပါသော ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားသတ္တဝါတစ်စဉ်းတစ်ယောက်၏ တောင်းပန်ချက်ကို ချစ်ဆင်ခြင်မည် မဟုတ်သော်လည်း သင်၏ တောင်းပန်ချက်ကိုကာ

ကျွန်ုပ် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပါမည်။ ယခု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကို သုံးသပ် ဆင်ခြင်ရမည်ဖြစ်၍ နက်ဖြန်တွင် ဤအချက်ကို ခွင့်ပြုလျှင်လည်း ပြုမည် ငြင်းပယ်လျှင်လည်း ငြင်းပယ်ပေလိမ့်မည်။ သေမင်းတံခါးဝသို့ ဆိုက် ရောက်နေသော သင်နှင့်အတူ အသေခံရန် ရည်ရွယ်ဆုံးဖြတ် ထားသော သူရဲကောင်းအား ကျွန်ုပ်သည် ရှေးထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း အစွလာမိ ဘာသာကိုလက်ခံရန် ကျွန်ုပ် ပေးသနားပါ၏။ ထိုဘာသာနှင့်အတူ အသက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုပါ ရရှိချိမ့်မည်”

ပြိုင်တူ။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့ ငြင်းပယ်ပါသည် အရှင်”

စလေဒင်သည် ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချထားရာမှ အနီးပတ်ဝန်းကျင် ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုရာ အားလုံးကပင် လူသတ်သမားများကို ရှာဖွေသည် ဟူ၍ ထင်မှတ်ကြ၏။ သို့သော် စလေဒင်ကမူကား သူ၏ ကိုယ်ရံထောက် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ -

“သူတို့အား ခေါ်ဆောင်သွား၍ အမိန့်မပေးမချင်း သူတို့ချင်း ခွဲခြားလျက် အကျဉ်းချထားလော့။ သူတို့၏ လုံခြုံမှုကို သင်၏ အသက်နှင့် လဲ၍ ကာကွယ်ရမည်။ သူတို့အား စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ထောက်ပံ့ သင့်အား ကျွန်ုပ် အမိန့်မပေးမီ သူတို့အား မည်သည့်ဘေးရန်မျှ မခံစား လင့်”

ဗိုလ်မှူးသည် အရိုအသေပြုရင်း တပ်သားနှင့်အတူ ရွှေသင်္ဘော တိုးလာလေသည်။ သူနှင့်အတူ လိုက်ရမည့်ဆဲဆဲတွင် ရိုစမန်က -

“ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ မဖွန်ဒါး မည်သို့ရှိသည်ကို မိန့်ကြားပေးပါ လော့”

“သင်၏ အတွက် ခမျာမှာ သေဆုံးခဲ့လေပြီ”

စလေဒင်၏ အဖြေကို ကြားရသောအခါ ရိုစမန်သည် မျက်နှာမာမာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ပြီးလျှင် ရှိုက်ငင်မိလေ၏။

“ကျွန်ုပ်၏ နောင်တော် ဂေါ်ဒွင်လည်း အသို့ရှိပါသနည်း”

ဝပ်က အော်ဟစ်မေးမြန်းသော်လည်း အဖြေကား ထွက်၍ မလာ။ ထိုအခါ ရိုစမန်သည် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ ဝပ်ရိုအောက် လှည့်၍လာပြီးလျှင် သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ယိုင်လဲသွားပြီးနောက် မရေတော်

နိုင်သော စစ်သည်တော်တပ်များ၏ ရှေ့တွင် သူတို့သည် ကြင်နာစွာ မှမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ သူတို့ကား စကားတစ်လုံးတစ်ပါးမျှ အပြောကြချေ။ မသွားမီ ရိုစမန်ကသာလျှင် သူ၏ လက်ကို မြှောက်လျက် ဆောင်းကင်ယံကို ညွှန်ပြလေသည်။ ထို့နောက် ပရိသတ်ကြီးဆီမှ ညည်း ဘွားသော အသံတစ်ခုသည် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေရာ၊ ထိုအသံကြီးသည် “ချမ်းသာခွင့်ပေးပါ” ဟူသော စကားတစ်စွန်းကို ပုံသွင်း လိုက်ဘိသကဲ့သို့ သင်ရ၏။ ထိုသို့တိုင်အောင် စလေဒင်သည် မည်သည့်အမှတ်အသားကို မြုမပြသဖြင့် သူတို့အား အကျဉ်းထောင်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ ဆဲလကြသတည်း။

*

ထိုအခြင်းအရာများကို ကြည့်ရှုနေသည့် လူထုထဲတွင် ဝတ်လုံကြီး များကို ဆင်ယင်ထားသည့် ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ‘အက်ဂဘတ်’ တို့ပါရှိလေသည်။ ဂေါ်ဒွင်သည် ရာဇပလ္လင်အနီးသို့ ကပ်ရန် ၃ ကြိမ်တိုင် တိုင် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း စစ်သားများက ဆွဲထားသဖြင့် မသွားရချေ။ သို့နှင့် ရိုစမန် ဖြတ်သွားသောအခါ “ကောင်းကင်ဘုံမှ မင်္ဂလာအပေါင်း သည် သင်နှင့် သစ်၏ သစ္စာရှိသော သူရဲကောင်းအပေါ်၌ ကျရောက်ပါစေ ဆောင်” ဟု အမှတ်မဲ့ ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။

ဆုဆုညည်ရှိနေသော အသံများထဲမှ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ရိုစမန်သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ပြီး၍ ဆေးပတ်လည်ကို ကြည့်ရှုသော် ထည်း အစောင့်အကြပ်များ ဝိုင်းရံပတ်ဆိုနေသောကြောင့် တစ်ဦးတစ် ယောက်မျှ မတွေ့ မမြင်ရချေ။ ထိုအသံသည် ဂေါ်ဒွင်၏ အသံပင်လော၊ သို့မဟုတ် နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များ၏ အသံပေလောဟု စဉ်းစားကာ၊ ဆတ်လက်၍ သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘုန်းတော်ကြီး အက်ဂဘတ်သည် ဂေါ်ဒွင်အား တရားချလျက်ရှိ၏။

“အသင် ဂေါ်ဒွင် ... သူတို့၏ ဝတ္တရားကား ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သင်၌မကုန်သေး။ ဘုရားသခင်သည် စလေဒင်ထက် တန်ခိုးကြီး အလှသည်ဖြစ်၍ သူတို့အားကယ်တင်ရန် လမ်းစဉ်ကို တွေ့ကောင်း

www.burmeseclassic.com

တွေ့ပေမည်။ ကျွန်ုပ် တို့သည် ချေပပြောဆိုရန် စလေဒင်နှင့် သွားရောက် တွေ့ကြပါကုန်အံ့”

ထိုအချိန်တွင် အမတ်ကြီးတစ်ယောက်သည် သူတို့ရှေ့သို့ ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် စလေဒင်ဘုရင်၏ အမိန့်တော်ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးအား ချက်ချင်း လာရောက်ရန် ပြောကြားလေသည်။ သို့နှင့် အမတ်ကြီးသည် သူတို့အား ဘုရင်တံနန်းတော်ကို ဖြတ်သန်းလျက် စက်ခန်းဆောင်သို့ ခေါ်သွားလေရာ၊ ပိုးဖြင့်ပြီးသော စက်ရာထက်တွင် စလေဒင်သည် လျှောင်စက်လျက်ရှိရာမှ ငွေမီးအိမ်မှ အလင်းရောင်သည် တွေဝေစဉ်းစားလျက်ရှိသော သူ၏ ကြေးနီရောင်မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လျက် ရှိလေသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ မိန့်ခွန်းစကားကို မြို့တော်မှူး ဆာဘောလီယန်နှင့် ဂျေရူဆလမ် မြို့သူမြို့သားတို့ထံ ဆောင်ကြဉ်းသွားရန် သင်မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ် အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။ မိန့်ခွန်းစကားမှာ ဤသို့တည်း။”

“နံနက်မိုးသောက်လျှင် မြို့တော်ကြီးတစ်မြို့လုံးသည် လက်နက်ချ၍ မြို့နေလူအပေါင်းတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အကျဉ်းသားဖြစ်ပြီဟု မှတ်ယူရမည်။”

ထို့နောက် ရက်ပေါင်း ၄၀ တိုင်အောင် ရွေးနုတ်ရန် သူတို့အား ကျွန်ုပ် သိမ်းပိုက်ထားမည်။ ထိုအတောအတွင်း မည်သူမျှ ဘေးအန္တရာယ် မရှိစေရ။ ရွှေစ (ဆယ်စ) ပေးသော ယောက်ျားတိုင်း လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ မိန့်မနှစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် ကလေးဆယ်ယောက်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ညီမျှသည်ဟူ၍ မှတ်ယူလျက် ညီမျှသော တန်ဖိုးကိုပင် မှတ်ယူလျက် ရှိလိမ့်မည်။ ဆင်းရဲသား ၇၀၀၀ အဖို့ 'ဘေးဇင့်' (BEZANTS) ဒဂါးပေါင်း သုံးသောင်းပေးလျှင် လွတ်လပ်ခွင့် ရကြလိမ့်မည်။ ရွေးနုတ်ရန် ငွေမရှိဘဲ ကျန်နေသော သူများ ရှိသော်လျှင်လည်းကောင်း၊ ဂျေရူဆလမ်မြို့တွင်း၌ ရွှေငွေများ ကျန်သေးလျှင်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ ကျေးကျွန်ဘဏ္ဍာတော်များ ဖြစ်ကြရမည်ဟု ဤအရာများသည် သေရမည်ဆဲဆဲ ရှိနေသော ကျွန်ုပ်၏ တူမတော် ရှိလေ

လျှောက်ထားတောင်းပန်သည့်အတိုင်း ခွင့်ပြုသော အချက်များဖြစ်သည်။
၂။ အမိန့်ကို ဆာဘောလီယန်၏ လက်သို့ပေးအပ်လျက် နံနက်မိုးသောက် ချိန်၌ ကျွန်ုပ်အား သူ၏ အကြီးအမှူးများနှင့် အတူစောင့်ဆိုင်းရန် အကြောင်း၊ ထို့နောက် လူထုအတွက် ဤစည်းကမ်းချက်များကို လက်ခံမခံ ဆိုဆိုရန်အကြောင်းကို သူ့အား ပြောကြားခဲ့ပါလော့။ အကယ်၍ လက်ခံမခံပါမူ မြို့တော်ကို အမှိုက်ပုံ ဘဝသို့တိုင်အောင် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လျက် စလေးတို့ အရိုးများဖြင့် တောင်လိုပုံစေမည်” -

ဘတ် ။ ။ “ဤကရုဏာတရားအတွက် သင့်အား ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းချီးပေး၍ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမည်။ သို့သော် အမိန့်ရှိတော်မူပါ အရှင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ်တို့ အဘယ်သို့ ပြုရပါအံ့နည်း။ ဆာဘောလီယန်နှင့်အတူ တပ်စခန်းသို့ ပြန်လာကြရမည်လော”

ဒင် ။ ။ “အကယ်၍ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ စည်းကမ်းချက်များကို တော် ခံခဲ့ပါလျှင် ပြန်ရန် မလိုပါ ... ထိုနေရာတွင် သင်တို့ ဘေးရန်ကင်းစွာ နေထိုင်လိမ့်မည်။ သင်တို့ နှစ်ဦးအတွက် ရွေးနုတ်ခမရှိဘဲ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပေးမည်။ ကျွန်ုပ်ပေးပါသည်”

ဒွင် ။ ။ “အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ် မသွားမီ ကျွန်ုပ်ညီနှင့် ရိုစမန်တို့ အား နှုတ်ဆက်ခွင့်ပြုပါလော့”

“သင်၏ တောင်းဆိုချက်သည် သူတို့အား ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်း ဇာတိယအကြိမ် လွတ်မြောက်ရန် ကြံစီခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဂျေရူဆလမ်မြို့တွင်း၌နေ၍သာ ကျွန်ုပ် အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းပါလော့။ သင့်သည် သူတို့အား နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံရပါလိမ့်မည်”

“အရှင်မင်းမြတ် ... သူတို့သည် မြင့်မြတ်သော အမှုကို ပြုခဲ့ကြ သည့်ဖြစ်၍ ကြင်နာထောက်ထားသောအားဖြင့် ချမ်းသာခွင့် ပေးပါလော့။ သို့သော်လည်းကောင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်နေသူ နှစ်ဦးအား သေရမည် ဟု ခြင်းမှာ ပြင်းထန်လှသော အမိန့်ဖြစ်ပါသည်”

“သို့သော် သူတို့၏ စီရင်ချက်ကို ရေးသားပြီးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်ကို မပြောင်းလွှဲနိုင်။ အကယ်၍ သင်နှုတ်ဆက်စာ ရေးလျက် သံများ

နှင့်အတူ ပြန်၍ပို့လိုသော ဆန္ဒရှိခဲ့ပါလျှင် ထိုစာကို သူတို့အား ပေးအပ်လိုက်စေမည်။ ယခုကား သွားကြလော့။ သင်တို့အား အပြင်၌ အစောင့်တစ်ယောက် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။”

သို့နှင့် သူတို့သည် ထွက်ခွာသွားကြရာ တစ်နာရီအတွင်းတွင် ဆာဘောလီယံထံသို့ ရောက်ရှိသွားကြ၍ သူ့အား စလေဒင်ဘုရင်၏ မှာကြားချက်များကို ပေးအပ်ကြရာတွင် ဆာဘောလီယံသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ ရိုစမန်၏အမည်ကို တမ်းတရင်း ချီးကျူးထောပနာ ပြုလေသည်။

ထို့နောက် ဆာဘောလီယံသည် သူ၏ အတိုင်ပင်ခံများကို အိပ်ရာမှ ခေါ်ယူလျက် ကျေးကျွန်များကိုလည်း မြင်းများအား ကုန်းနီးများတင်၍ အမိန့်ပေးလျက်ရှိရာ ဂေါ်ဒွင်သည် သားရေပြားတစ်ချပ်ပေါ်တွင် အောက်ပါစာကို ရေးသားလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ညီဝတ်နှင့် ညီမလေးရီစမန်သို့။ ကျွန်ုပ်သည် သေဆုံးသူ မစွန်ဒါး နံဘေး၌ သေထိုက်သည် မှန်သော်လည်း ယခုတိုင် အသက်ရှင်လျက် ရှိပါသေးသည်။ သခင်ယေရုသည့် သူ၏ ရဲရင့်မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသောဝိညာဉ်ကို အနားပေးထားလေပြီ။ ကျွန်ုပ် သင်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် အတူရှိနေလိုမိခဲ့ဖူးဟူ၍ ကတိပေးထားသော်လည်း စလေဒင်သည် ကျွန်ုပ်အသင့်ကို တွေ့ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ဆိုင်း၍ သာ နေပါလော့။ ဘုရားသခင်သည် စုလတန်၏ စိတ်နှလုံးကို ပြောင်းလဲသွားစေလျက် သင့်အား ချမ်းသာပေးလိုမိမည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မျှော်လင့်လျက် ရှိသေးသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်အကြံပေးလိုပါသည်။ သင်တို့သည် အမြန်လက်ထပ်ကြ၍ အင်္ဂလန်ပြည်နေအိမ်သို့ ပြန်ကြပေလော့။ ကျွန်ုပ် အသက်ရှည်လျက် ရှိသေးရင်ကား နှစ်များမကြာမီ သင်တို့ထံ ဆရာကလည်ပတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ မျှော်လင့်ပါသည်။ ထိုအချိန်သို့ မရောက်မီကာလပတ်လုံး တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေလိုသော ကျွန်ုပ်အား မရုာဖွေကြပါလင့်။ အကယ်၍ ကံကြမ္မာတစ်ချို့ ဝန်တီးလာခဲ့ပါလည်း ကျွန်ုပ် အပြစ်များကို ရှင်းလင်းပြီးသော်

အခါတွင် မိမိတို့၏ မြင့်မြတ်သော ကောင်းမှုကြောင့် သူတို့ သခင်၏ကျေးဇူးတော်ကို စကန်ခံယူကြရမည်။ သင်တို့အား ကျွန်ုပ်သည် သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ် အပေါင်းတို့အထဲတွင် ရွာချုပ် ဖြစ်ပါမည်။

“ကျွန်ုပ်တွင် ပြောဆိုရန် အများအပြား ကျန်ရှိသေးသော်လည်း သံများထွက်ခွာကြတော့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၌ အချိန်မရှိတော့ပါ။ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ ဂေါ်ဒွင်”

*

စလေဒင်၏ စည်းမျဉ်းများကို လက်ခံလိုက်ကြလေသည် မြို့သူမြို့သားများမှာ အသက်များပင် ချမ်းသာရာရ၍ ပျော်ရွှင်သည် ဆိုစေကာမူ သာသနာမြို့တော်ကြီးတစ်မြို့လုံး မူဆလင်များ၏ လက်တွင်းသို့ ပြန်လည်သက်ဆင်းမည့် အရေးကြောင့်၊ ပူဆွေးတမ်းတနွမ်းလျသော စိတ်များဖြင့် မြို့မှထွက်၍ အခြား၌ နေရာသစ်များ ရှာဖွေရန် အသင့်ပြင်ဆင်ဆောင်ဆိုင်းလျက် ရှိကြကုန်၏။

ကြီးမားသော ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီးကို ‘အယ်လအက်ကဆာ’ ဗလီကြီးမှ ဖြတ်ယူပစ်လျက် မျှော်စင်နှင့် မြို့ရိုးတိုင်ပေါ်တွင် ဝါဝင်းသော စလေဒင်၏ အလံကြီးများသည် တလူလူလွင့်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ ငွေကြေးရှိသူများသည် သူတို့၏ ရွေးနတ်ခကို ပေးကြလျက် မရှိသောသူများမှာလည်း ချေးငှား ရှာဖွေပေးကြ၏။ ထိုသို့ မပေးနိုင်သူတို့ကမူ မိမိတို့ကိုယ်ကို ကျန်အဖြစ်ဖြင့် ပေးအပ်ကြလေသည်။ သာသနာပိုင် ‘ဟာရေကျူးယက်’ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် တစ်ကိုယ်ကောင်းကြကာ သူပိုင်သော ကြေးငွေဥစ္စာများနှင့်တကွ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ရွှေပြားကြီးများကို သယ်ဆောင်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အိုမင်းမစွမ်းသူများ၊ ရာပေါင်းများစွာသော စစ်သားများ၏ သားသမီး သားမယားများတို့ကိုလည်း သူ၏ ဘဏ္ဍာတော်ငွေမှ စိုက်ထုတ်ပေးခြင်းဖြင့် စလေဒင်သည် သူ၏ ကြင်နာမှုကို ပြလေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ရက်ပေါင်း ၄၀ တိုင်တိုင် မိဖုရားစိဘီလာနှင့် ရဲရွှေတော်မူဆူး ဆေးဆောင်သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် လူတန်းကြီးသည်

မြို့တံခါးပေါက်များကို ဖြတ်ကျော်သွားလျက် ရှိကြ၏။ ထိုသူများအနက် များစွာကုန်သော သူတို့သည် ခဲညားစွာ ထိုင်လျက်ရှိသော စစ်နိုင်ဘုရင် အား ဖြတ်သန်းသွားကြစဉ် ခေတ္တမျှ ရပ်၍ ရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူများနှင့် တကွ အထူးသဖြင့် ရိုစမန်နှင့် ဝှပ်တို့ အသက်ကို ချမ်းသာခွင့်ပေးရန် တောင်းပန်လျှောက်ထား၍ သွားကြ၏။

ထိုကိစ္စများ ပြီးဆုံးသောအခါ စလေဒင်သည် မြို့ကို အပိုင်သိမ်း တော်မူလေသည်။ အထိကရဗလီကြီးကိုလည်း ရှင်းလင်းကာ နှင်းရည်စား ဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးနောက် ထိုဗလီထဲတွင် ထုံးစံအတိုင်း ရှိခိုးဝတ် ပြု၍ ငွေကြေးမတတ်နိုင်၍ မရွေးနတ်နိုင်သော သူများကို သူ၏ နောက် လိုက် ဗိုလ်ပါများအား ဝေငှပေးလေသည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်း ၉၀ ကျော်က လခြမ်းအား လက်ဝါးကပ်တိုင်သည် အနိုင်ယူတိသကဲ့သို့ ယခုသည်လည်း လခြမ်းသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ထို သွေးချောင်းမစီးစေဘဲ အနိုင်ယူခဲ့လေပြီ။

ဤသို့ ဖြစ်ပျက်နေသည့် ရက်ပေါင်း ၄၀ လုံးလုံး ရိုစမန်နှင့် ဝှပ်တို့သည် သူတို့၏ သေဒဏ်အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းကာ ခွဲခြား၍ အကျဉ်း ခံနေကြရလေသည်။ ဂေါ်ဒွင်၏ ပေးစာကိုရသော ဝှပ်သည် သူ့အစ်ကို မသေဆုံးကြောင်းသိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်စွာ ရှိနေသော်လည်း ရိုစမန်သည် မိမိလက်သို့ ထိုစာကို ဝှပ်ထံမှ တစ်ဆင့်ရရှိသောအခါ မည်သည့်အကြောင်း ကြောင့်မသိ ငိုကြွေးမိရှာ၏။

မူဆလင်များ၏ စစ်အောင်သံများကို ကြားရသဖြင့်တစ်ကြောင်း အကျဉ်းထောင်သံတိုင်များအကြားမှ ဝန်စည်စလယ်များဖြင့် ဖြတ်သန်းသွား သော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို မြင်ရသဖြင့်တစ်ကြောင်း ဂျေရူဆလမ်မြို့ ကြီးကျဆုံးကြောင်း သိရလေသည်။ ရိုစမန်သည် မိမိ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခခံရ ခြင်းမှာ အချည်းနှီးအကျိုးမဲ့မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိသောအခါ ဝမ်းမြောက် မိ၏။

နောက်ဆုံး၌ တပ်စခန်းကို ဖျက်သိမ်း၍ စလေဒင်သည် များစွာ သော စစ်သည်ဗိုလ်ပါများခြံရံကာ မြို့တွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ထိုအချိန်သို့

တိုင်အောင် သူတို့ 'အတွဲ' ကား သင်္ချိုင်းဟောင်းများကို ပြုလုပ်ထားသည့် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သေး၏။

တစ်ညသ၌ ရိုစမန်သည် အိပ်ရာသို့ မဝင်မီ ခူးထောက်ဝန်ပြု နေခိုက်တွင် တောက်ပြောင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်သည် အစောင့်စစ်သားတစ်စုနှင့် ပေါ်ပေါက်လာပြီး သူ့ ရိုစမန်အား အရိုအသေပေး၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် ပြောလေ သည်။

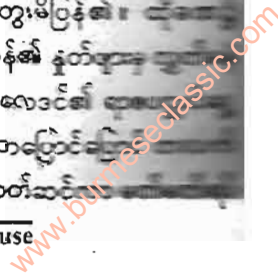
"ကျွန်ုပ်၏ အဆုံးစွန်သော အချိန်ပင် ဖြစ်ပါသလော"

"အဆုံးစွန်သော အချိန်ပင် ဖြစ်ပါသည် အရှင်မ"

သို့နှင့် ရိုစမန်လည်း ဦးခေါင်းကို ညိတ်ကာ ဗိုလ်မှူးနောက်သို့ ထိုက်ပါသွားရလေသည်။ အပြင်၌ကား ထမ်းစင်တစ်ခု အသင့်ရှိလေရာ စစ်ဗိုလ်နှင့်စစ်သားတစ်စုသည် သူ့အား အတွင်းသို့သွင်းကာ ထွန်းလင်း သော လရောင်အောက်မှဖြတ်သန်းလျက် ဂျေရူဆလမ်မြို့တွင်းသို့ ဆီဆောင်သွားကြလေသည်။

မကြာမီ ရှေးဟောင်းမုခ်ပေါက်တံခါးကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်၍ ရိုစမန် အား ကျယ်ဝန်းသော သီလရှင်ကျောင်းထဲသို့ သွင်းသွားလေရာ ကျောင်းနှင့် ကြီးမားတစ်လျှောက်၌ ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုခု ဆင်ယင်ကျင်းပရန်ကဲ့သို့ ရှေးဦးအိမ်ပေါင်းများစွာ ဆွဲချိတ်ထားပြီးလျှင် စကြိုများနှင့် ငွေတို့ ရှေး နေရာလွတ်များတွင်လည်း မင်းခမ်းမင်းနား အဝတ်အစားများကို ထိန်းသိမ်း ထားသော ဆာရာဆင်မှူးကြီး မတ်ရာသေနာပတီများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ထိုရှေ့တွင် စလေဒင်ဘုရင်သည် နန်းတွင်းအဆောင်အယောင်များဖြင့် ခဲညားစွာထိုင်လျက်ရှိသည်ကို အံ့ဩစွာ မြင်တွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် ငါ၏ သေခြင်းကို ပြုပွဲအခမ်းအနားတစ်ခုပြုပြီးသော် နီးစပ်ခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရိုစမန်သည် တွေးမိပြန်၏။ ထိုအခါ ဆားငယ်သော အော်သံကလေးတစ်ခုသည် ရိုစမန်၏ နှုတ်ဗုဒ္ဓကဲ့သို့ သွက်သွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စလေဒင်၏ စလေဒင်၏ နှုတ်ဗုဒ္ဓ နှင့် လရောင်နှင့် မီးအိမ်များ၏ အရောင်ကြောင့် တပြောင်တပြောင် သက်တောက်ပနေသော သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားစဉ်

လျက်ရှိသည် အရပ်မြင့်မြင့် ခရစ်ယာန် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ထံ ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။ အသံကလေးကြောင့် ထိုသူသည် ဦးခေါင်းကိုလှည့်လိုက်ရာ ဖြူရော်နှုမ်းလှသော အဆင်းရှိ သော်လည်း ဝပ်အစစ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သေချာစွာ သိရလေသည်။

“ဤသို့ဆိုလျှင် ငါတို့ အတူတကွ သေကြရတော့အံ့” ဟု ရိုမေန် သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိပြောဘိသကဲ့သို့ တီးတိုးပြောကာ ပရိသတ်အလယ်မှ ကြားဝင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရှေ့သို့ လျှောက်သွားကာ စလေဒင်အား ဦးညွတ်ပြီးနောက် ဝပ်၏ လက်ကိုယူ၍ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

စလေဒင်သည် သူတို့အား ကြည့်ရှုလျက် -

“မည်မျှလောက် နောင်နှေးစေကာမူ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးသည်မူ သည် နောက်ဆုံး၌ ဆိုက်ရောက်လာရမည်သာတည်း။ ပြောကြဦးလော့ မျက်နှာဖြူများ၊ သင်တို့အား ကျွန်ုပ် ကတိထားသည့် ‘ကံ’ တရားထံ လက်ခံရန် အသင့်ရှိနေကြပြီလော့”

သံပြိုင်။ “ကျွန်ုပ်တို့ အသင့်ရှိနေကြပါပြီ”

“ဂျေရူဆလမ်မြို့သူမြို့သားများအား ကယ်ဆယ်ရန် သင်တို့ အသက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်းအတွက် သင်တို့ ယခု နောင်တရ၍ နေကြသလော့”

ဝပ်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လျက် ရိုမေန်က - “မရပါ အရှင် ... ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ စောင့်မခဲခြင်းကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိကြပါသည်။”

“ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းမြောက်ပါသည်။ အလာ၏ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဂျေရူဆလမ်မြို့ကြီးအား ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းသို့ သွေးတစ်ပေါက်မျှ မကျ စေဘဲ ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့လေပြီ။ ယခု ကျွန်ုပ်၏ လိုအင်ဟူသမျှသည် ကြမ္မာဖန်တီးသည့်အတိုင်း ပြည့်ဝခဲ့လေပြီ။ အမတ်ကြီးများ ... သူတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားကြလော့”

အတန်ကြာမျှ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖက်တွယ်၍ နေကြသေး၏။ ထို့နောက် အမတ်ကြီးများသည် ဝပ်အား လက်ယာဘက်သို့ လည်းကောင်း၊ ရိုမေန်အား လက်ဝဲဘက်သို့

လည်းကောင်း ခေါ်ဆောင်သွားကြကုန်၏။ သူတို့သည် ရိုမေန်အား မိမိများ စောင့်ဆိုင်းနေကြသော အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြရာ သူတို့လင့်သည့်အတိုင်း ဓားသမားများကို မတွေ့ရဘဲ တံခါးကို သာလျှင် သူ့နောက်မှ ပိတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဤမိန်းမများ လက်ချက်ဖြင့် ငါသည် လိမ်ချိုး၍ အသတ်ခံရ နှောင်းခံရမည်။ ဤနည်းအားဖြင့် မဟာဆီမဟာသွေးသည် မြေသို့ ကျတော့မည် မဟုတ်ဟူ၍ ရိုမေန်သည် ထိုမိန်းမများ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ သောအခါ တွေးမိလိုက်သေး၏။

သို့စေကာမူ ဤသို့ကား မဟုတ်ချေ။ နူးညံ့သော လက်များဖြင့် သူတို့သည် ငြိမ်သက်စွာ ရိုမေန်၏ အဝတ်များကို ချွတ်ကြပြီးလျှင် အမွှေးနံ့သာ ရေများဖြင့်ချိုးပေးကာ ဆံပင်ကိုလည်း ပြုပြင်ရှင်းလင်း၍ ခြေများ၊ ကျောက် မျက်ရတနာများဖြင့် ဆင်ယင်ပေးကြ၏။ ထို့နောက် ဆံပင်နှင့်အဝတ်ကို ဝတ်ပေး၍ ထိုအပေါ်မှ ထပ်ပြီးလျှင် ခုံညားလှပစွာ ပန်းဖောက်ထားသော ဝတ်ရုံကို ပုလဲတဘက်နှင့်တကွ ရှေးအခါက သူ ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးသော လက်ဝတ်လက်စားများအပြင် ပိုမိုလှပသော ရတနာများ ထပ်၍ ထပ်လောင်းဆင်မြန်းပေး၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့လည်း ချွတ်ကြယ်များ ဖောက်ထားသော ပိုးထည်ပါးကို လွှမ်းအုပ်ပေးလေသည်။ ထိုအဝတ်မှာ စတီပယ်နေအိမ်မှ ဟေဆန်က ခေါ်ဆောင်လာစဉ် ဝတ် ဆင်ခဲ့သည့် ဝပ်ပေးသော လက်ဆောင် ခြုံထည်နှင့် တထေရာတည်း ကျညီလှပ၏။ ဤအခြင်းအရာများကို သတိပြုမိသဖြင့် ရိုမေန်သည် အမီးနည်းဖွယ်ကောင်းသော နိမိတ်လက္ခဏာကို ပြုံးရယ်ကြည့်ရှုကာ -

“ရှင်မတို့ ... ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ဒဏ်ကို ဤတောက်ပြောင်သော အဝတ် အစားများဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မည်ကဲ့သို့ ပြောင်လှောင်ရပါအံ့နည်း” “ဤကား စူလတန်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ပါ သည် သခင်မ”

အားလုံးအသင့်ရှိသောအခါ တံခါးပွင့်သွားသဖြင့် သူ့အား ခေါ်ဆောင်သွားကြလေရာ၊ မီးအိမ်များ၏ အရောင်တွင် ရိုမေန်၏

www.burmeseclassic.com

၂၆၀ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သဏ္ဍာန်သည် လမင်းကြီးသဖွယ် တင့်တယ်တောက်ပလျက် ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ ခရာသံများပေါ် ထွက်လာလျက် သံတော်ဆင့်တစ်ယောက်၏ “လမ်းဖယ်ကြလော့ သခင်မ ... ဘော်လဘတ်ထိပ်ထားအတွက် လမ်းဖယ်ကြလော့” ဟူသော အော်သံကို ကြားရလေသည်။

သို့ဖြင့် ဂုဏ်သရေရှိသော နန်းတွင်းသူအပေါင်းကို ခြံရံလျက် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ရိုစမန်သည် ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် စလေဒင်အထက်တစ်ကြိမ်မျှ ထပ်မံ၍ ဒူးထောက်ပြီးနောက် အံ့သြခြင်းဖြင့် မလှုပ်မထွက် ရပ်နေမိလေသည်။

ထို့နောက် တစ်ဖန် ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်လျက် လက်ယာဘက်မှ သံတော်ဆင့်တစ်ယောက်၏ “လမ်းဖယ်ကြလော့ - ရဲရင့်မြင့်မြတ်လှသော မျက်နှာဖြူသူရဲကောင်း ဆာဂုပ်အောဒီအာစီအတွက် လမ်းဖယ်ကြလော့” ဟူသော အသံကို ကြားရပြန်လေသည်။

မျိုးမတ်သေ နာပတိများဖြင့် ခြံရံလျက် ခံညားလှသော ရွှေထူထားသည့် သံကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ကာ ‘ကျောက်စီတဘက်’ ကို အထက်၌ လည်းကောင်း၊ ဟေဆန်၏ ရတနာကြယ်ကြီးကို ရင်ဘတ်၌ လည်းကောင်း လွှမ်းခြုံဆင်ယင်ထားသော ဝပ်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာလေသည်။ ရိုစမန်ရှိရာသို့ သူသည် ခြေလှမ်းကျွဲကြီးဖြင့် လှမ်းလာပြီးလျှင် နံဘေးတွင် ဝင်ရပ်ကာ သူ၏ ဓားရိုးပေါ်သို့ လက်ယာဘက်လက်တင်ထားလေသည်။

ထိုအခါ စလေဒင်သည် ပကတိတည်ကြည်အေးဆေးသော အသံဖြင့် -

“မင်းသမီးကလေး ... သင်၏ မြင့်မြတ်မှုကို ပြသည့်အတွက် သင်၏ ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးများကို သင်အား ပြန်လည်ပေးအပ်ပါ၏။ သင် ဆာဂုပ်အားလည်း ကျွန်ုပ် တတ်အားသမျှ ဂုဏ်ပြုပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်ကိုကား ကျွန်ုပ် တည်မြဲစေရမည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားနှင့် ဆိုင်သော အိပ်ရာထက်သို့ သွားဘိသကဲ့သို့ အတူတကွ သွားကြစေလော့”

တစ်ဖန် ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်၍ သံတော်ဆင့်များကလည်း ဟစ်အော်ကြလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့အား ဘုရားကျောင်း

တံခါးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလျက် လိုက်ပို့သူများက တံခါးကို ခေါ်ထိသည်တွင် တံခါးများ ပွင့်သွားလေ၏။ ထိုအခါအတွင်းမှ မိန်းမများ၏ သီချင်းသီဆိုနေသော သီချင်းများကား ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော သီချင်းများ မဟုတ်ချေ။

ဝပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ - “သီလရှင်များ ဤနေရာတွင် ရှိကြပါသေးတကား။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကောင်းကင်ဘုံသို့ သွားရာလမ်းပေါ်တွင် ချီးကျူးကြပေလိမ့်မည်”

“ဤကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ... ကျွန်ုပ်ကား ဘာမျှမသိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းမှညတွေဝေ၍ နေပါပြီ”

တံခါးဝတွင် မူဆလင်များသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ထားခဲ့ကြရာ ထိုခဏ၌ စကြိုလမ်းတစ်လျှောက်သို့ ဖြူဖွေးသော အဝတ်အစားနှင့် သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ဆင်းသက်လာလေရာ၊ ထိုသဏ္ဍာန်မှာ သီလရှင်ဆရာကြီးဖြစ်၍ နေလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့ ပြုလုပ်ရပါအံ့နည်း မိခင်”

“သင်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လော့”

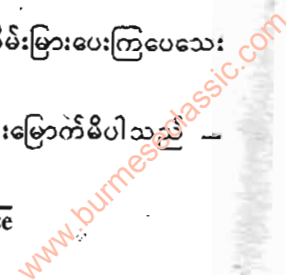
ဤသို့နှင့် သူတို့သည် ဆရာကြီးနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြရာ ဆရာကြီးက အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု ပြလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဒူးထောက်လိုက်ကြရ၏။

ထိုအခါမှ သူတို့သည် ပလ္လင်တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးစီရပ်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ လက်ယာဘက်မှ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ‘အတ်ဂဘတ်’ ဖြစ်၍ သူသည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးနောက် ဝပ်နှင့် ရိုစမန်တို့၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဩဘာစာကို ဖတ်စပြုလာ၏။

အသံကို နှိမ်လျက် ဝပ်အား -

“ကျွန်ုပ်တို့အား မသေမီ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးကြပေးသေးသည်”

“ဤအတိုင်း ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်မိပါသည် - ရိုစမန်”

“ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းသာပါသည်”

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်များ ဝတ်ဆင်ထားသော သီလရှင်များသည် ထိုင်ခုံများပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိကြစဉ် ရိုစမန်နှင့် ဝပ်တို့သည် အိပ်မက်ထဲတွင် ကြားရသကဲ့သို့ ဩဘာစာဖတ်သံကို ကြားလျက်ရှိ၏။ သူတို့အား အပ်သော လက်စွပ်များကို လဲလှယ်ကြစေ၏။ ဝပ်သည် ရိုစမန်အား ကြင်ယာအဖြစ်ဖြင့် တင်မြှောက်ပြီးလေပြီ။ ရိုစမန်ကလည်း ဝပ်အား ခင်ပွန်းသည်အဖြစ်ဖြင့် လက်ခံပြီးလေပြီ။ သေမှပင် သူတို့သည် ခွဲခွာရချိမ့်မည်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးလည်း ပလ္လင်အနီးသို့ ပြန်ဆုတ်သွား၍ ခေါင်းဝတ်တန်ဆာများဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖုံးအုပ်ထားသော အခြားဘုန်းတော်ကြီးသည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်အား ကျယ်လောင်နက်ရှိုင်းသောအသံဖြင့် ‘မေတ္တာတရားစာ’ များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လေရာ ထိုအသံသည် သင်္ချိုင်းမှ သူတို့ထံသို့ ပဲ့တင်ထပ်၍ လာသည့်အလား သူတို့၏ နှလုံးသားများအတွင်းသို့ ထူးဆန်းစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်၍ သွားဘိသကဲ့သို့ လှုပ်ရှား၍ သွားစေ၏။ ကောင်းချီးဩဘာပေးရင်း သူတို့အပေါ်တွင် လက်များကို မြှောက်ထားရာမှ သူသည် အထက်သို့ လှမ်း၍ အကြည့်တွင် ခေါင်းဝတ်တန်ဆာသည် နောက်သို့ လျှောကျသွားလေရာ ပလ္လင်တော်မှ မီးရောင်သည် သူ၏ မျက်နှာထက်သို့ တည်တည်ကြီးကြျရောက်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုမျက်နှာသည် ‘ဂေါ်ဒွင်၏ မျက်နှာဖြစ်၍ သူ၏ နဖူးပေါ်၌ကား ရဟန်းတစ်ပါး ထုံးစံအတိုင်း ဦးဆံကို ဖြတ်ထားလေသည်။

*

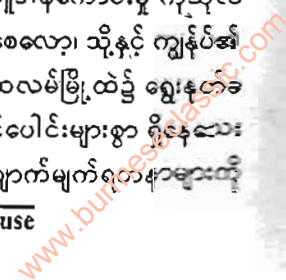
ထို့နောက် သူသည် ပရိသတ်ကြီးနှင့်အတူ စလေဒင်ရှေ့မှောက်သို့ တစ်ကြိမ် ထပ်မံရောက်ရှိလာကြပြန်လေရာ ပရိသတ်ကြီးမှာလည်း သီလရှင်ဆရာကြီးနှင့် သီလရှင်များပါ ထပ်လောင်းပါဝင်နေသဖြင့် ယခင်ကထက် တိုးတက်စည်ကားလေ၏။

စလေဒင်ဘုရင်လည်း တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသံဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း မိန့်တော်မူလေသည်။

“ဆာဝပ်ဒီအာစီနှင့် ဘော်လဘတ်မင်းသမီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ ဘုမတော် ရိုစမန်၊ သင်တို့ကား သင်တို့၏ ကံတရားရေးအလျဉ်ကို ချိုသည်ဖြစ်စေ၊ ခါးသည်ဖြစ်စေ သောက်သုံးခဲ့ကြလေပြီ။ သင်တို့အတွက် ကျွန်ုပ် ဗုဒ္ဓတော်သော ပြစ်ဒဏ်သည်လည်း ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ သင်တို့၏ ဆုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း လင်နှင့်မယားအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ သေချေညီ သူများအပေါ်သို့ သင်တို့က သနားကရုဏာကို ပြကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း သင်တို့အား သနားကရုဏာကို ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာဂုဏ်ထူးအဆောင်အယောင်များနှင့်တကွ ပေးအပ်ပါ၏။ ယခုသင်တို့ ဆန္ဒရှိခဲ့ပါလျှင် ဤဌာနေ၌နေလိုက စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ခံစား၍ လွတ်လပ်ဆွတ်ပါးစွာ နေထိုင်ကြလော့၊ သို့မဟုတ် ပင်လယ်ရပ်ခြားသို့ သွားရောက်နေထိုင်လိုသော ဆန္ဒရှိခဲ့ကြလျှင်လည်း သဘောအတိုင်း သွားရောက်နေထိုင်ကြလော့။ အလာ၏ ကောင်းချီးမင်္ဂလာသည် သင်တို့အပေါ်သို့ တွေ့ရောက်၍ သင်တို့၏ ဝိညာဉ်များအား အလင်းရောင်ကို ပေးပါစေလော့။ ဤကား အရှေ့တိုင်း၏ စစ်နိုင်သူ သာသနာဒါယကာ ဧကရာဇ်မင်းမြတ် စလေဒင်၏ အမိန့်တော်ပင် ဖြစ်ပေသည်။”

ရိုစမန်နှင့် ဝပ်တို့ကား ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းတို့ဖြင့် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လျက် ရှေ့တော်တွင် ခူးထောက်ကာ စလေဒင်၏ လက်ကို နမ်းစွပ်ကြလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ချင်း လျှင်မြန်စွာ စကားအနည်းငယ်မျှ ငြောကြပြီးနောက် ရိုစမန်က ...

“အရှင်မင်းမြတ်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် လူအသီးသီးတို့က ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး၊ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး ခွဲခြားကိုးကွယ်နေကြသဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘုရား မူဆလင်ဘုရားဟူ၍ အမည်အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေစေကာမူ တစ်ဆူတည်းသာလျှင်ဖြစ်သော အရှင်မင်းမြတ် ဆုတောင်းမင်္ဂလာပြုသည့် ဘုရားသခင်သည် သင်၏မြင့်မြတ်သော အလှူဒါနကောင်းမှု ကုသိုလ်အတွက် သင့်အား ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ပေးပါစေလော့၊ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ တောင်းပန်ချက်ကို နားဆင်ပါဦးလော့။ ဂျေဂူဆလမ်မြို့ထဲ၌ ရွေးနတ်ခမပေးနိုင်ဘဲရှိနေရာသော ကျွန်ုပ်တို့ ဘာသာဝင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေသေးဟန်တူပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မြေယာများနှင့် ကျောက်မျက်ရတနာများထို့

ယုငင်ကာ တန်ဖိုးထား၍ ဆင်းရဲသော ကျေးကျွန်များ၏ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ပေးဆပ်ပေးစေလော့၊ ထိုအရာကား ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ထပ် မင်္ဂလာဦးအလှူဒါနပင် ဖြစ်ပါစေလော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ကြပါမည်”

“ထိုသို့ တပြီးကား သင်၏ မြေယာများကို ကျွန်ုပ်သိမ်းပိုက်လျက် တန်ဖိုးကို သင်၏ အလိုအတိုင်းဖြစ်စေမည်။ ကျောက်မျက်ရတနာများကို လည်း တန်ဖိုးထားမည်။ သို့သော် ထိုရတနာများကိုကား သင့်အား ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် ပြန်လည်ပေးအပ်မည်။ ဤသီလရှင် များကိုကား သူတို့ဆန္ဒရှိခဲ့ပါလျှင် ဤမြို့တွင် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ် ရာ မရှိစေရဘဲ ခရစ်ယာန်လူနာများကိုပြုစုရန် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ပေး မည်။ သီချင်းသည်များနှင့် သံတော်ဆင့်များ၊ ဤဇနီးမောင်နှံသစ်တို့အား သူတို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလော့”

ထိုအချိန်သို့ တိုင်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မပြေသေး သော ဇနီးမောင်နှံတို့သည် သွားရန်လှည့်လိုက်ရာ သူတို့ရှေ့တွင် ရပ်၍ ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေသော ဂေါ်ဒွင်သည် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးအား “ချစ်လှစွာ သော ညီလေးနှင့် ညီမလေး” ဟု ခေါ်ဆိုကာ သူတို့၏ ပါးပြင်များကို နမ်းရှုပ်လေသည်။

ရိုစမန်သည် တုန်လှုပ်သော အသံဖြင့် -

“ သင်ကော ... ဂေါ်ဒွင် ”

ဒွင် ။ ။ “ရိုစမန် ... ကျွန်ုပ်ကား ‘ချော-အော့-ခရစ်’ အမည်ရှိ သော သတို့သမီးကို တွေ့ရှိရလေပြီ”

ဝပ် ။ ။ “အင်္ဂလန်ကို ပြန်ဦးမလား ... ကိုကြီး”

ဂေါ်ဒွင်သည် ဝင်းပြောင်သော မျက်လုံး တီးတိုးသောအသံ ဖြင့် -

“ကျွန်ုပ်ကား မပြန်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကား ကျဆုံးခဲ့လေပြီ။ သို့သော် အမြဲကား မဟုတ်ပေ။ ဤလက်ဝါးကပ်တိုင်၏ အောက်၌ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ‘ရစ်ချတ်’ ဘုရင်နှင့် မြောက်မြားစွာသော ကျေးကျွန်

များသည် ပင်လယ်ရပ်ခြားတိုင်း တစ်ပါး၌ ရှိနေကြသေး၏။ သူတို့သည် သာသနာတော်ကခေါ်ယူလျှင် လာကြလိမ့်ဦးမည်။ ညီလေး၊ သတ်ဆုံး မတိုင်မီ ငါတို့သည် စစ်ပွဲတွင် တွေ့ကောင်းတွေ့ကြပေဦးမည်။ ယခုကား သွားကြပေလော့”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဂေါ်ဒွင်သည် မျက်လွှာကို ချကာ ထွက်သွားလေတော့သတည်း။

